

Πολυξένη Μπίλλα

Α΄, Β΄, Γ΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Συντακτικό Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

Συντακτικό Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ	Πολυξένη Μπίλλα , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ	Αθανάσιος Ευσταθίου , Λέκτορας του Ιονίου Πανεπιστημίου Πάυλος Νιαβής , Σχολικός Σύμβουλος Αντώνιος Βράκας , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ	Μαρία Κλειδωνάρη , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ	Σωτήριος Γκλαβάς , Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ	Ιωάννης Σταμουλάκης , Φιλολόγος, Εκπαιδευτικός Β/θμιας Εκπαίδευσης
ΕΞΩΦΥΛΛΟ	Πέτρος Ζουμπουλάκης , Ζωγράφος
ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ	ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Στην αξιολόγηση του πρώτου μέρους (1/3) έλαβαν μέρος
ο **Αλέξανδρος Κεσίσσογλου**, Αναπληρωτής Καθηγητής Πανεπιστημίου Ιωαννίνων,
και η **Πασχαλιά Γιαννακάκη**, Σχολική Σύμβουλος

Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 / Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:
«Αναμόρφωση των προγραμμάτων σπουδών και συγγραφή νέων εκπαιδευτικών πακέτων»

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
Δημήτριος Γ. Βλάχος
Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ.
Πρόεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Πράξη με τίτλο:

«Συγγραφή νέων βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού εκπαιδευτικού υλικού με βάση το ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου
Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Αναπληρωτές Επιστημονικοί Υπεύθυνοι Έργου
Γεώργιος Κ. Παληός
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου
Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου
Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και 25% από εθνικούς πόρους.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Πολυξένη Μπίλλα

ΑΝΑΔΟΧΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ

Συντακτικό Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας

Α', Β', Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

	Σελ.
Πρόλογος	9
Συνομογραφίες	10
 ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ: Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	13
1. Ως προς το περιεχόμενό τους 13. 2. Ως προς το ποιόν τους 13.	
3. Ως προς τη σχέση τους με άλλες προτάσεις 14. 4. Ως προς τους όρους τους 14.	
Οι ερωτηματικές προτάσεις	15
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	18
A. Το υποκείμενο του ρήματος	18
B. Το κατηγορήμα	19
1. Τα συνδεδεμένα ρήματα 20. 2. Το κατηγορούμενο 21.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	23
A. Συμφωνία των κύριων όρων στην απλή πρόταση	23
1. Συμφωνία του ρήματος με το υποκείμενο 23. 2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με το υποκείμενο 23. 3. Η γενική κατηγορηματική 23.	
B. Συμφωνία των κύριων όρων στη σύνθετη πρόταση	24
1. Συμφωνία του ρήματος με τα υποκείμενα 24. 2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με τα υποκείμενα 25.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ. ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ	26
A. Οι ομοιόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί	26
1. Η παράθεση 26. 2. Η επεξήγηση 27. 3. Ο επιθετικός προσδιορισμός 28.	
4. Ο κατηγορηματικός προσδιορισμός 29.	
B. Οι ετερόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί	30
1. Η γενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός 30. 2. Η δοτική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός 33. 3. Η αιτιατική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός 34.	
Γ. Οι πλάγιες πτώσεις ως προσδιορισμοί επιρρημάτων, επιφωνημάτων και μορίων	34
1. Η γενική 34. 2. Η δοτική 35. 3. Η αιτιατική 36.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε. Η ΣΥΓΚΡΙΣΗ	37
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ. ΤΟ ΑΡΘΡΟ	39
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ. ΟΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ	41

1. Οι προσωπικές αντωνυμίες 41. 2. Η οριστική ή επαναληπτική αντωνυμία *αὐτός* 41.
3. Οι αυτοπαθείς αντωνυμίες 42. 4. Η αλληλοπαθείς αντωνυμία 42. 5. Οι κτητικές αντωνυμίες 43.
6. Οι δεικτικές αντωνυμίες 43. 7. Οι ερωτηματικές αντωνυμίες 44. 8. Οι αόριστες αντωνυμίες 45.
9. Οι αναφορικές αντωνυμίες 45.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η. Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ	47
I. Η διάθεση του ρήματος	47
Α. Τα ενεργητικά ρήματα	47
Β. Τα μέσα ρήματα	48
Γ. Τα παθητικά ρήματα	51
Δ. Τα ουδέτερα ρήματα	52
II. Η σύνταξη του ρήματος	52
Α. Το αντικείμενο	52
Το αντικείμενο των μεταβατικών ρημάτων	53
1. Μονόπρωτα ρήματα 54. 2. Δίπρωτα ρήματα 59.	
Β. Η δοτική προσωπική	62
III. Μετατροπή της ενεργητικής σύνταξης σε παθητική	63
IV. Τα απρόσωπα ρήματα και οι απρόσωπες εκφράσεις	66
1. Το υποκείμενο των απρόσωπων ρημάτων και εκφράσεων 67. 2. Η δοτική προσωπική κοντά σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις 68.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Θ. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ	69
Α. Οι χρόνοι στην οριστική	69
Β. Οι ιδιαίτερες σημασίες των χρόνων στην οριστική	71
Γ. Οι χρόνοι στις άλλες εγκλίσεις, στο απαρέμφατο και στη μετοχή	75
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι. ΟΙ ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	77
1. Η οριστική 78. 2. Η υποτακτική 79. 3. Η ευκτική 79. 4. Η προστακτική 80.	
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ. ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ	82
I. Το απαρέμφατο	82
Α. Το έναρθρο απαρέμφατο	84
Β. Το άναρθρο απαρέμφατο	84
II. Η μετοχή	88
Α. Τα είδη της μετοχής	89
α. Η επιθετική μετοχή	89
β. Η κατηγορηματική μετοχή	91
γ. Η επιρρηματική μετοχή	93
1. Η χρονική μετοχή 93. 2. Η αιτιολογική μετοχή 94. 3. Η τελική μετοχή 94.	
4. Η υποθετική μετοχή 94. 5. Η εναντιωματική μετοχή 95. 6. Η παραχωρητική μετοχή 95.	
7. Η τροπική μετοχή 95.	
Β. Το υποκείμενο της μετοχής	96
Γ. Συνημμένη και απόλυτη μετοχή	96

Δ. Η σύνδεση των μετοχών	97
Ε. Η ανάλυση των μετοχών σε δευτερεύουσες προτάσεις	98
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΒ. ΤΑ ΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΕ -τος, -τέος	99
Α. Τα ρηματικά επίθετα σε -τος	99
Β. Τα ρηματικά επίθετα σε -τέος	100
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΓ. ΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ	102
Α. Οι καθαρώς επιρρηματικοί προσδιορισμοί	102
Β. Οι πλάγιες πτώσεις ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί	105
1. Η γενική 105. 2. Η δοτική 106. 3. Η αιτιατική 108	
Γ. Οι εμπρόθετοι επιρρηματικοί προσδιορισμοί	110
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΔ. ΤΑ ΜΟΡΙΑ	123
Τα αρνητικά ή αποφατικά μόρια	128

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ: Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α. ΤΡΟΠΟΙ ΣΥΝΔΕΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	133
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β. ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	134
Α. Σύνδεση με συμπλεκτικούς συνδέσμους	134
Β. Σύνδεση με διαζευκτικούς συνδέσμους	136
Γ. Σύνδεση με αντιθετικούς συνδέσμους	137
Δ. Σύνδεση με αιτιολογικούς συνδέσμους	139
Ε. Σύνδεση με συμπερασματικούς συνδέσμους	139
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ. ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	145
Οι δευτερεύουσες προτάσεις	145
Α. Οι ονοματικές προτάσεις	146
1. Οι ειδικές προτάσεις 146. 2. Οι ενδοιαστικές προτάσεις 148.	
3. Οι πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις 149.	
Β. Οι επιρρηματικές προτάσεις	153
1. Οι αιτιολογικές προτάσεις 153. 2. Οι τελικές προτάσεις 154.	
3. Οι συμπερασματικές προτάσεις 155. 4. Οι υποθετικές προτάσεις -	
Οι υποθετικοί λόγοι 157. 5. Οι εναντιωματικές προτάσεις 161.	
6. Οι παραχωρητικές προτάσεις 161. 7. Οι χρονικές προτάσεις 162.	
Γ. Οι αναφορικές προτάσεις	165
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ. Ο ΕΥΘΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ	172

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ: ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ	179
ΕΠΙΜΕΤΡΟ	
ΟΙ ΠΤΩΣΕΙΣ	187

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ	190
Πίνακας Α. Το υποκείμενο	190
Πίνακας Β. Η δοτική προσωπική	191
Πίνακας Γ. Το ποιητικό αίτιο	191
Πίνακας Δ. Επιρρηματικές σχέσεις	192
Πίνακας Ε. Οι ονοματικοί προσδιορισμοί	194
Πίνακας ΣΤ. Η σύνδεση των προτάσεων	195
Ευρετήριο	197
Βιβλιογραφία	201

Ανακεφαλαιωτικοί πίνακες στο πλαίσιο των επιμέρους κεφαλαίων

Πίνακας 1. Τα είδη των προτάσεων	17
Πίνακας 2. Οι κύριοι όροι της πρότασης	22
Πίνακας 3. Η σύγκριση	38
Πίνακας 4. Οι διαθέσεις του ρήματος	66
Πίνακας 5. Οι χρόνοι του ρήματος στην οριστική	71
Πίνακας 6. Οι ιδιαίτερες σημασίες των χρόνων στην οριστική	76
Πίνακας 7. Οι εγκλίσεις στις ανεξάρτητες προτάσεις	81
Πίνακας 8. Το απαρέμφατο	87
Πίνακας 9. Η μετοχή	98
Πίνακας 10. Τα μόρια	129
Πίνακας 11. Η παρατακτική σύνδεση	141
Πίνακας 12. Εισαγωγικές λέξεις των πλάγιων ερωτήσεων μερικής άγνοιας	150
Πίνακας 13. Οι δευτερεύουσες ονοματικές προτάσεις	152
Πίνακας 14. Τα είδη των υποθετικών λόγων	160
Πίνακας 15. Οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις	170
Πίνακας 16. Λέξεις που εισάγουν περισσότερα από ένα είδη δευτερευουσών προτάσεων	171
Πίνακας 17. Μετατροπή του λόγου από ευθύ σε πλάγιο	175
Πίνακας 18. Τα σχήματα λόγου	184

Η **γλώσσα**, ως βασικός φορέας των διανοημάτων και εν γένει του πολιτισμού ενός λαού, αποτελεί **σύστημα** στοιχείων που βρίσκονται σε στενή σχέση αλληλεπίδρασης και αλληλεξάρτησης. Η ανάλυση της γλώσσας στα συστατικά της στοιχεία, καθώς και η περιγραφή της λειτουργίας και των σχέσεων που συνδέουν αυτά τα στοιχεία αποτελούν το αντικείμενο της «**Γραμματικής**» με την ευρεία έννοια του όρου, με την έννοια δηλαδή της γραμματικής επιστήμης.

Το **Συντακτικό** είναι το μέρος της «Γραμματικής» που εξετάζει τους τρόπους με τους οποίους συνδέονται τα γλωσσικά στοιχεία, τους κανόνες δηλαδή με τους οποίους *συντάσσονται* οι λέξεις (ή, αλλιώς, τοποθετούνται η μία δίπλα στην άλλη), προκειμένου να σχηματίσουν προτάσεις, να μεταδώσουν δηλαδή ένα γλωσσικό μήνυμα. Οι κανόνες αυτοί διαμορφώνονται και εξελίσσονται σε σχέση τόσο με το εκάστοτε ιστορικό πλαίσιο όσο και με τη γλωσσοπλαστική δύναμη των φορέων της γλώσσας, που επεμβαίνουν στην εξέλιξη της ανάλογα με την προσωπικότητά τους και τις ανάγκες του μεταβλητού επικοινωνιακού περιβάλλοντος μέσα στο οποίο εκφράζονται.

Το παρόν **Συντακτικό** δεν υπεισέρχεται σε λεπτομέρειες ή σε φιλοσοφικά και ερμηνευτικά ζητήματα που σχετίζονται με τη γλώσσα, αλλά ως **βιβλίο αναφοράς** για το μάθημα της «Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας» αποσκοπεί στο να υποστηρίξει θεωρητικά τη διδασκαλία της, προκειμένου οι μαθητές να έλθουν σε επαφή με τα συντακτικά φαινόμενα της αρχαίας ελληνικής –και συγκεκριμένα της αττικής διαλέκτου– και να αποκτήσουν την ικανότητα να κατανοούν απλά κείμενα.

Η ορολογία που χρησιμοποιείται είναι η κοινά αποδεκτή και καθιερωμένη στα σχολικά εγχειρίδια του Συντακτικού, ενώ τα διάφορα συντακτικά φαινόμενα παρουσιάζονται στο πλαίσιο φράσεων ή προτάσεων οι οποίες προέρχονται από έργα αρχαίων Ελλήνων συγγραφέων. Τα παραδείγματα είναι σύντομα και εύληπτα, γι' αυτό και δε δίνεται η μετάφρασή τους, παρά μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες το νόημά τους είναι ίσως δύσκολο να κατανοηθεί με ακρίβεια· όπου πάλι περιλαμβάνονται άγνωστες ίσως για τον μαθητή λέξεις ή φράσεις σημειώνεται η μετάφραση μόνο αυτών. Σε κάθε περίπτωση η μετάφραση δίνεται στο τέλος του παραδείγματος με μικρότερα τυπογραφικά στοιχεία μέσα σε παρένθεση. Με μικρότερα επίσης τυπογραφικά στοιχεία, αλλά μέσα σε αγκύλες, παρατίθενται διευκρινιστικά σχόλια σχετικά με τα παραδείγματα.

Τέλος, κατά την ανάλυση των συντακτικών φαινομένων της αρχαίας ελληνικής γλώσσας επιδιώκεται –μέσω παραδειγμάτων κυρίως– ο συσχετισμός τους με αντίστοιχα φαινόμενα της νέας ελληνικής, στον βαθμό που το επιτρέπουν οι μεταξύ τους αναλογίες. Η προσέγγιση αυτή αφενός συμβάλλει στην ουσιαστικότερη κατανόηση της δομής του αρχαίου ελληνικού λόγου και αφετέρου αναδεικνύει τα συντακτικά αυτά φαινόμενα σε δομικά στοιχεία της ενιαίας ελληνικής γλώσσας.

Συντομογραφίες

A / αντικ.: αντικείμενο	κτλ.: και τα λοιπά
A.E.: Αρχαία Ελληνική (Γλώσσα)	κ.τ.ό.: και τα όμοια
αιτ.: αιτιατική	μτφρ.: μετάφραση
αόρ.: αόριστος	μτχ.: μετοχή
Απ.: απόδοση	N.E.: Νέα Ελληνική (Γλώσσα)
απρμφ.: απαρέμφατο	οριστ.: οριστική
βλ.: βλέπε	παρατ.: παρατατικός
γεν.: γενική	πβ.: παράβαλε
δηλ.: δηλαδή	πληθ.: πληθυντικός
δοτ.: δοτική	πρόσ.: πρόσωπο
εμπρόθ.: εμπρόθετος	προσδ.: προσδιορισμός
επιθ.: επιθετικός	π.χ.: παραδείγματος χάρη
επιρρ.: επιρρηματικός	ρ.: ρήμα
K / κατηγ.: κατηγορούμενο	σελ.: σελίδα
κ.ά.: και άλλα	Υ / υποκ.: υποκείμενο
κατηγορ.: κατηγορηματικός	Υπ.: υπόθεση
κ.εξ.: και εξής	υποθ.: υποθετικός
κεφ.: κεφάλαιο	υποσημ.: υποσημείωση

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ

*Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος
οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων.*

Πλάτων, Σοφιστής, 262α, 9

§ 1 Βασική μονάδα του λόγου, το πιο σύντομο δηλαδή τμήμα του που περιέχει ένα νόημα, είναι η **πρόταση**:
Λόγος ψυχῆς εἰδωλόν ἐστιν.

Η πρόταση λειτουργεί στο πλαίσιο ευρύτερων τμημάτων του λόγου. Τέτοια είναι:

- α)** Η **περίοδος**: αποτελείται από μία ή περισσότερες προτάσεις και εκφράζει ένα αυτοτελές και ολοκληρωμένο νόημα. Τελειώνει σε τελεία, ερωτηματικό, θαυμαστικό, αποσιωπητικά ή βρίσκεται ανάμεσα σε αυτά τα σημεία στίξης.
- β)** Η **ημιπερίοδος** ή **κώλον περιόδου**: αποτελείται από μία ή περισσότερες προτάσεις και εκφράζει ένα αυτοτελές αλλά όχι ολοκληρωμένο νόημα. Τελειώνει σε άνω τελεία ή βρίσκεται μεταξύ δύο άνω τελειών ή μεταξύ τελείας και άνω τελείας. Δύο ή περισσότερες ημιπερίοδοι συμπληρώνουν η μία το νόημα της άλλης και αποτελούν μία περίοδο. Για παράδειγμα, το παρακάτω χωρίο είναι μία περίοδος που αποτελείται από δύο ημιπερίόδους: πρώτη περιλαμβάνει μία πρόταση, ενώ η δεύτερη δύο:
- Καὶ ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς· ἐν δὲ ταύταις ὑποψίαί μὲν ἦσαν, φανερὰ δὲ οὐδεμία ἐφαίνετο ἐπιβουλὴ.*

§ 2 Οι **προτάσεις**, όπως και στη Ν.Ε., **διακρίνονται**:

1. Ως προς το περιεχόμενό τους σε προτάσεις:

- α)** **Κρίσης**: εκφράζουν μια κρίση, μια σκέψη ή δίνουν μια πληροφορία· δέχονται άρνηση **οὐ**:
*Παλαιότατοι οὗτοι οἱ νόμοι εἰσίν.
Οὐκ ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον.
Ν.Ε.: • Το τρένο μόλις αναχώρησε. • Δεν κράτησε τον λόγο του.*
- β)** **Επιθυμίας**: εκφράζουν μια ευχή ή μια επιθυμία (προτροπή, προσταγή, παράκληση κ.τ.ό.)· δέχονται άρνηση **μή**:
*Εἶθε γενοίμην σοφός.
Μὴ θορυβεῖτε.
Ν.Ε.: • Μακάρι να βγεις νικητής. • Μην τον πιστεύεις.*
- γ)** **Επιφωνηματικές**: εκφράζουν έντονο συναίσθημα, όπως έκπληξη, θαυμασμό κ.ά.:
*Οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει!
Οἷα ποιεῖς, ὦ ἑταῖρε! (Μα τι κάνεις, φίλε μου!)
Ν.Ε.: Πόσο ωραία περάσαμε στην εκδρομή!*
- δ)** **Ερωτηματικές**: με αυτές διατυπώνεται μια ερώτηση (βλ. § 4).

2. Ως προς το ποιόν τους σε προτάσεις:

- α)** **Αρνητικές** ή **αποφατικές**: περιέχουν άρνηση:
*Οὐ παραιτοῦμαι.
Μὴ εἰς τὴν αὖριον ἀναβάλλου.
Ν.Ε.: • Δε θα έρθει μαζί μας. • Μην είσαι ευκολόπιστος.*
- β)** **Καταφατικές**: δεν περιέχουν άρνηση:
*Τὴν τοιαύτην δύνανμιν ἀνδρείαν ἐγὼ καλῶ.
Τίς ἀγορεύειν βούλεται;
Ν.Ε.: • Να ξεκινήσουμε πρῶτῶ. • Πότε φτάσατε;*

3. Ως προς τη σχέση τους με άλλες προτάσεις σε προτάσεις:

α) Κύριες ή ανεξάρτητες: εκφράζουν ένα αυτοτελές νόημα και μπορούν να σταθούν μόνες τους στον λόγο:

Ἡ χιών ἐκάλυψεν πᾶν τὸ πεδῖον.

Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς;

N.E.: • Κάνει κρύο σήμερα. • Ποιος σου το εἶπε αυτό;

β) Δευτερεύουσες ή εξαρτημένες: δεν μπορούν να σταθούν μόνες τους στον λόγο, αλλά προσδιορίζουν μια άλλη πρόταση από την οποία και εξαρτώνται. Η πρόταση που προσδιορίζουν μπορεί να είναι κύρια ή άλλη δευτερεύουσα:

Ἐπει ἦλθον οἱ κήρυκες, ἐζήτουν τοὺς ἄρχοντας. [Η δευτερεύουσα πρόταση «ἐπει ... κήρυκες» εξαρτάται από ἐζήτουν τοὺς ἄρχοντας».]

N.E.: Δεν πήγε στην εκδρομή, γιατί είχε πυρετό.

Λέγει ὅτι μανθάνει ἃ οὐκ ἐπίσταται. [Η δευτερεύουσα πρόταση «ἃ οὐκ ἐπίσταται» εξαρτάται από τη δευτερεύουσα «ὅτι μανθάνει».]

N.E.: Λέει ότι δεν αποδέχεται ὅσα του καταλογίζουν.

4. Ως προς τους ὅρους τους σε προτάσεις:

α) Απλές: αποτελούνται μόνο από τους κύριους ὅρους, δηλαδή το υποκείμενο και το κατηγορημα (βλ. § 9):

Τὸ φρούριον ἐφυλάττετο.

Ἡ πόλις ἀτείχιστός ἐστιν.

Ἡμεῖς ἐμαχόμεθα Λακεδαιμονίοις.

N.E.: • Το ξύλο ἔσπασε. • Ο καφές είναι πικρός. • Η Ελένη λύνει την άσκηση.

β) Σύνθετες: ἔχουν περισσότερα από ένα υποκείμενα, κατηγορούμενα ή αντικείμενα που είναι ομοιόπρωτα και συνδέονται μεταξύ τους παρατακτικά ή χωρίζονται με κόμμα:

Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης ἐκλήθησαν Διόσκουροι.

Ἵομαλή τε καὶ πλατεῖα ἡ ὁδός ἐστι.

Νίκης τε γὰρ τετυχήκαμεν καὶ σωτηρίας.

N.E.: • Η Μαρία και ο Ηλίας είναι αδέρφια. • Ο Σαίξπηρ ήταν ποιητής και δραματουργός. • Ο Νίκος παίζει κιθάρα και πιάνο.

γ) Ελλειπτικές: παραλείπονται από αυτές ένας ή περισσότεροι ὅροι, επειδή εύκολα εννοούνται από τα συμφραζόμενα ή από την κοινή γλωσσική πείρα. Ελλειπτική μπορεί να είναι κάθε πρόταση ως προς:

• **Το υποκείμενο** (βλ. § 11):

Ἄγαθός εἶ. [σὺ]

N.E.: Ἐχετε δίκιο. [εσείς]

• **Το ρήμα**: μπορεί να παραλείπεται οποιοδήποτε ρήμα, συνηθέστερα όμως παραλείπεται ο τύπος *ἐστί* του ρήματος *εἶμι* στις επιφωνηματικές προτάσεις, στις παροιμίες, στα γνωμικά και στις απρόσωπες εκφράσεις (βλ. § 84a):

Οὗτος μὲν γὰρ ὕδωρ [πίνει], ἐγὼ δ' οἶνον πίνω.

Μηδὲν ἄγαν. [ποιεῖ] (Να αποφεύγεις την υπερβολή.)

Ὡς καλός μοι ὁ πάππος! [ἐστί]

Ὁ γέρων δις παῖς. [ἐστί]

Ἀνάγκη [ἐστί] μετὰ παρρησίας διαλεχθῆναι.

N.E.: • Ζέστη σήμερα. [κάνει] • Φοβερό! [εἶναι] • Ανώφελο [εἶναι] να επιμένεις.

• **Το κατηγορούμενο:**

Μέτρον αὐτῷ οὐχ ἢ ψυχὴ ἀλλ' ὁ νόμος ἐστίν. [μέτρον]

N.E.: *Εσύ είσαι θρασύς· εγώ δεν είμαι.* [θρασύς]

• **Περισσότερους του ενός όρους:**

Ὁ μὲν οὖν φαῦλος φίλαυτός ἐστιν· ἀλλ' οὐχ ὁ σπουδαῖος. [φίλαυτός ἐστι]

N.E.: — *Μαρία, θα έρθεις μαζί μας; — Όχι.* [δε θα έρθω μαζί σας]

δ) Επαυξημένες: περιλαμβάνουν εκτός από τους κύριους όρους και δευτερεύοντες. Οι δευτερεύοντες αυτοί όροι είναι λέξεις που συμπληρώνουν την έννοια των κύριων όρων, προκειμένου το περιεχόμενο της πρότασης να γίνει πιο σαφές, και ονομάζονται **προσδιορισμοί**:

απλή πρόταση: *Δαρείος ἀπεχώρει.*

επαυξημένη πρόταση: *Δαρείος ὁ βασιλεὺς ἀπεχώρει.*

§ 3

Οι **προσδιορισμοί** διακρίνονται σε:

α) Ονοματικούς: είναι ονόματα (ουσιαστικά, επίθετα) ή άλλα μέρη του λόγου που έχουν θέση ονόματος και προσδιορίζουν ονόματα. Διακρίνονται σε ομοιόπτωτους (βλ. § 22) και σε ετερόπτωτους (βλ. § 30):

οἱ παλαιοὶ νόμοι – τὰς μεγάλας πόλεις – ἄξιος τιμῆς

N.E.: *το μικρό παιδί – ανάξιος λόγου*

β) Επιρρηματικούς: είναι επιρρήματα ή άλλα μέρη του λόγου, εκφράσεις ή και ολόκληρες προτάσεις με επιρρηματική σημασία και προσδιορίζουν κυρίως ρήματα (βλ. § 144):

Εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην.

Δαρείος παρὰ τὰ ὄρη τῶν Ἀρμενίων ἤλαυνεν ἐπὶ Μηδίας.

N.E.: • *Κοίταζε απορημένα.* • *Περπατούσε με δυσκολία.* • *Πάω να παίξω.*

ΟΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 4

Οι **ερωτηματικές** είναι **προτάσεις κρίσης** (άρνηση **οὐ**) ή **προτάσεις επιθυμίας** (άρνηση **μή**) σε μορφή ερώτησης. Ως προς τη σχέση τους με άλλες προτάσεις διακρίνονται σε κύριες (ευθείες ερωτήσεις, βλ. § 5) και σε δευτερεύουσες (πλάγιες ερωτήσεις, βλ. § 177).

§ 5

Ευθείες ερωτηματικές προτάσεις ή αλλιώς **ευθείες ερωτήσεις** λέγονται οι κύριες προτάσεις με τις οποίες μια ερώτηση διατυπώνεται άμεσα από αυτόν που την υποβάλλει. Οι ερωτήσεις με τις οποίες ο ερωτών ζητεί πράγματι να μάθει κάτι ονομάζονται **πραγματικές**. Αντίθετα, οι ερωτήσεις των οποίων το περιεχόμενο δε δηλώνει πραγματική άγνοια, αλλά διατυπώνονται για να δοθεί ζωηρότητα και έμφαση στον λόγο, ονομάζονται **ρητορικές**¹:

Τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε; [πραγματική]

Τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; [ρητορική]

N.E.: • *Τι θέλετε;* [πραγματική] • *Ποιος δεν επιθυμεί την ειρήνη;* [ρητορική]

1. Όταν οι **ρητορικές** ερωτήσεις είναι **αποφατικές**, δηλώνουν έντονη προτροπή, παράκληση, προσαγή, βεβαίωση, ενώ, όταν είναι **καταφατικές**, δηλώνουν έντονη άρνηση, αποδοκιμασία, απαγόρευση ή υπόθεση:

Οὐκ ἐχθρὸς Φίλιππος; Οὐ βάρβαρος; [έντονη βεβαίωση]

Τίνα γὰρ χρόνον τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε; [έντονη άρνηση]

§ 6 Οι ευθείες ερωτήσεις, ανάλογα με τον βαθμό άγνοιας που δηλώνουν, διακρίνονται, όπως και στη Ν.Ε., σε προτάσεις:

α) Ολικής άγνοιας:

- Εκφράζουν ερώτηση που αφορά το περιεχόμενο ολόκληρης της πρότασης.
- Δέχονται ως απάντηση είτε ένα απλό *ναί* ή *οὐ* είτε κάποια άλλη λέξη με βεβαιωτική ή αποφατική σημασία, όπως *πολύ* (*γε*), *πάνυ γε* (βεβαίως), *πάνυ μὲν οὖν / κομιδῇ μὲν οὖν* (βεβαιότατα), *οὐδαμῶς*, *οὐ δῆτα* (όχι βέβαια) κ.ά.:
— *Οὐκοῦν ψυχὴ οὐ δέχεται θάνατον; — Οὐ.*
— *Φαίνεται οὕτως ἢ οὐ; — Πάνυ μὲν οὖν.*

β) Μερικής άγνοιας:

- Εκφράζουν ερώτηση που αφορά ένα μέρος του περιεχομένου της πρότασης.
- Δέχονται ως απάντηση λέξη ή φράση αντίστοιχη της ερώτησης:
— *Τί φῆς; Ἄστῶ ἢ ξένω; — Ξένω.*
— *Τί ἡγῆ εἶναι τὸν σοφιστήν; — Ἐγὼ μὲν τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα.*

§ 7 Εισαγωγή των ερωτηματικών προτάσεων

1. Οι ευθείες ερωτήσεις **ολικής άγνοιας:**

α) Όταν είναι **μονομελείς**, αποτελούνται δηλαδή από ένα μέλος-ερώτηση, δηλώνονται μόνο με τον τόνο της φωνής ή εισάγονται με ερωτηματικά μόρια, όπως *ἄρα* (άραγε), *ἄρ' οὐ*, *ἄρά γε*, *ἄρ' οὖν*, *οὐκουν* (λοιπόν δεν), *οὐκοῦν* (λοιπόν), *ἦ* (αλήθεια), *μὴ* (μήπως), *μὴ οὖν / μῶν* (μήπως λοιπόν) κ.ά.:

Ὁ ὀρθῶς κολάζων δικαίως κολάζει;

Ἄρα Λακεδαιμονίους λέγεις;

Οὐκοῦν τοῦτο γε θάνατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος;

N.E.: • *Διάβασες;* • *Μήπως κουράστηκες;*

β) Όταν είναι **διμελείς**, αποτελούνται δηλαδή από δύο μέλη-ερωτήσεις, εισάγονται με τα *πότερον* - *ἢ*, *πότερα* - *ἢ* (ποιο από τα δύο;). Οι ερωτηματικές αντωνυμίες *πότερον* / *πότερα* μπορεί να παραλείπονται. Κατά τη μετάφραση συνήθως δεν τις μεταφράζουμε:

Πότερον οὖν ἔτι σοι δοκεῖ οὕτως ἢ οὐ;

Ἦ Σώκρατες, ἐγγήγορας ἢ καθεύδεις; (Σωκράτη, είσαι ζύπνιος ή κοιμάσαι;)

N.E.: *Θα έρθεις ή να φύγω;*

2. Οι ευθείες ερωτήσεις **μερικής άγνοιας** είναι **πάντοτε μονομελείς** και εισάγονται με:

α) **Ερωτηματικές αντωνυμίες**, όπως *τίς*, *πόσος*, *ποιός*, *ποδαπός*, *πηλίκος*, *πότερος*, *πόστος*, *ποσταῖος*:

Πόσοι οὖν εἰσιν οἱ δύο δις πόδες;

Τί ἐστι πρότασις;

N.E.: *Ποιος μιλάει;*

β) **Ερωτηματικά επιρρήματα**, όπως *ποῦ*, *πῶς*, *πότε*, *πηνίκα*, *πόθεν*, *πόσον*, *πῆ*, *ποι*:

Πῶς δὴ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο λέγεις;

Πόθεν οὖν ταῦτα μάθοιμεν ἄν;

N.E.: *Πότε θα τα πούμε;*

Γενική παρατήρηση

Ενδέχεται οι ερωτηματικές λέξεις (αντωνυμίες, επιρρήματα, μόρια) να βρίσκονται στη μέση ή και στο τέλος της πρότασης, όταν προτάσσονται όροι στους οποίους δίνεται έμφαση:

Τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα ἄρ' οὐ ψυχὴν φήσομεν ἔχειν;

Εἰσὶ δ' οὗτοι τίνες;

N.E.: Εσὺ τι νομίζεις;

§ 8 Εκφορά των ερωτηματικών προτάσεων

Οι ευθείες ερωτήσεις εκφέρονται:

α) Όταν είναι **προτάσεις κρίσης**, με:

- **Οριστική**: δηλώνουν ερώτηση για το πραγματικό:

Οὐκοῦν αἶε τοῦτο οὕτως ἔχει;

- **Δυνητική οριστική**: δηλώνουν ερώτηση για το δυνατόν στο παρελθόν ή για το μη πραγματικό:

Τί γὰρ ἂν καὶ ἔλεγεν;

- **Δυνητική ευκτική**: δηλώνουν ερώτηση για το δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον:

Οὐκοῦν διαφέροι ἂν τὸ ὄλον τοῦ παντός;

β) Όταν είναι **προτάσεις επιθυμίας**, με **απορηματική υποτακτική** δηλώνουν απορία για το τι ή το πώς πρέπει να γίνει κάτι. Ενίοτε προτάσσονται τα *βούλει, βούλεσθε, θέλεις, θέλετε*:

Εἶπω οὖν σοι τὸ αἴτιον;

Βούλει οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν;

ΠΙΝΑΚΑΣ 1. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΟΙΟΝ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ
Κρίσης <i>Σωκράτης σοφὸς ἦν.</i>	Αρνητικές / Αποφατικές <i>Σωκράτει οὐκ ἤθελον πείθεσθαι.</i>	Κύριες / Ανεξάρτητες <i>Ἄπεχε αἰσχροῶν ἔργων.</i>	Απλές <i>Οἱ στρατιῶται ἐμάχοντο.</i>
Επιθυμίας <i>Γινῶθι σαυτόν.</i>	Καταφατικές <i>Οἱ πολέμιοι ἀπέρχονται.</i>	Δευτερεύουσες / Εξαρτημένες <i>Ὅμολογεῖ ὅτι νοσεῖ.</i>	Σύνθετες <i>Ἄγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος εἶ.</i>
Επιφωνηματικές <i>Ὡς μέγας ἐφαίνετο!</i>			Ελλειπτικές <i>Ταῦτα λέγουσι.</i>
Ερωτηματικές <i>Τίς εἶ;</i>			Επαυξημένες <i>Ἐνίκων οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι.</i>

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β' κύριοι όροι της πρότασης

§ 9

Για να εκφράσουμε ένα απλό και ταυτόχρονα κατανοητό γλωσσικό μήνυμα, για να διατυπώσουμε δηλαδή μια κατανοητή πρόταση, χρειαζόμαστε δύο βασικά στοιχεία:

- α) Το **υποκείμενο** (Υ) είναι αυτό για το οποίο γίνεται λόγος στην πρόταση.
β) Το **κατηγορημα**: είναι ό,τι λέγεται στην πρόταση για το υποκείμενο (βλ. αναλυτικά § 12).

Τα δύο αυτά απαραίτητα στοιχεία-συστατικά της πρότασης ονομάζονται **κύριοι όροι**.

Α. Το Υποκείμενο του Ρήματος

§ 10

Το **υποκείμενο του ρήματος** τίθεται πάντοτε, όπως και στη Ν.Ε., σε πώση ονομαστική. Ως υποκείμενο ενός ρήματος μπορεί να τεθεί:

- α) **Ουσιαστικό** ή **επίθετο** που λειτουργεί ως ουσιαστικό (ουσιαστικοποιημένο επίθετο):

Ἡ πόλις τὴν εἰρήνην ἐποιεῖτο.

Οἱ πολέμιοι ἐπετίθεντο.

Ν.Ε.: • *Το παιδί κοιμήθηκε.* • *Οι καλοί δε χάνονται.*

- β) **Αντωνυμία:**

Αὐτόχθονες ὑμεῖς ἐστε.

Ν.Ε.: *Εμεῖς δε θα μείνουμε στη δεξίωση.*

- γ) **Αριθμητικό** με ή χωρίς άρθρο:

Οἱ τριάκοντα πονηροὶ ἦσαν.

Πρόεδροι ἐκληροῦντο τῶν πρυτάνεων εἷς ἐξ ἐκάστης φυλῆς.

Ν.Ε.: *Δύο βραβεύτηκαν.*

- δ) **Μετοχή** πάντοτε με άρθρο:

Οἱ ἔχοντες τὴν πόλιν τῶν Κυθηρίων ἐξέλιπον τὰ τείχη.

Ν.Ε.: *Οι εργαζόμενοι δεν πληρώθηκαν.*

- ε) **Απαρέμφατο** (βλ. και § 85):

Τὸ λακωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν.

- στ) **Εμπρόθετος προσδιορισμός** με ή χωρίς άρθρο:

Οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἔφυγον.

Ἐσώθησαν ἀμφὶ τοὺς πεντεκαίδεκα. (περίπου δεκαπέντε)

Ν.Ε.: *Οι από πάνω μετακόμισαν.*

- ζ) **Επίρρημα** με ή χωρίς άρθρο:

Εἷς τοῦτον τὸν κίνδυνον οὐκ ἐθέλουσιν οἱ νῦν ἵναί.

Ἄψέ ἐγίγνετο. (Άρχισε να βραδιάζει.)

Ν.Ε.: *Το αύριο είναι αβέβαιο.*

- η) **Λέξη** ή **φράση** με άρθρο (ουσιαστικοποιημένη):

Ὁ μὲν οὐχ ὑπεύθυνος ἦν.

Θειότατον ἐδόκει τὸ γνῶθι σαυτόν.

Ν.Ε.: *Το «γράφω» είναι ρήμα.*

θ) Ολόκληρη πρόταση:

Ὅσοι ἐδυνήθησαν ἐστρατοπεδεύσαντο.

N.E.: Ὅποιος θέλει μπορεί.

§ 11 Το υποκείμενο του ρήματος μπορεί να παραλείπεται:

- α)** Όταν το ρήμα της πρότασης είναι α΄ ή β΄ προσώπου, αφού από την κατάληξή του δηλώνεται ότι υποκείμενο είναι μία από τις προσωπικές αντωνυμίες *ἐγώ, σύ, ἡμεῖς, ὑμεῖς*. Ενδέχεται ωστόσο το υποκείμενο ρήματος α΄ ή β΄ προσώπου να αναφέρεται για έμφαση ή αντιδιαστολή του προς κάποιο άλλο:

Ταῦτα μὲν οὖν παραλείψω. [ἐγώ]

Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων.

Ἐγὼ μὲν πρῶτος ὑμῶν ἔσομαι, ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων ὕστατοι.

N.E.: • Δε συμφωνώ. [εγώ] • **Εγώ** τον έσωσα. • **Εγώ** στο είπα, αλλά **εσύ** δε με άκουσες.

- β)** Όταν το ρήμα της πρότασης είναι γ΄ προσώπου και το υποκείμενο είναι ομόρριζο με το ρήμα (σύστοιχο υποκείμενο):

Ἐσάλπιγξε. [ὁ σαλπικτήης]

N.E.: Δε χορεύεται πια. [ο χορός]

- γ)** Στην περίπτωση των ρημάτων *λέγουσιν* ή *φασίν*, όταν ως υποκείμενο εννοείται η ονομαστική *ἄνθρωποι* ή κάτι ανάλογο:

Φασὶ δασέα τὰ ὄρη ταῦτα εἶναι. [οἱ ἄνθρωποι]

N.E.: Πώς σε λένε;

- δ)** Όταν εννοείται εύκολα από τα συμφραζόμενα. Στην περίπτωση που το ρήμα δηλώνει φυσικό φαινόμενο, ως υποκείμενο εννοούνται οι λέξεις *θεός* ή *Ζεύς*.

Ξενοφῶν ἀνέστη καὶ ἔλεξεν. [Ξενοφῶν]

Ἐν τοῖς ὄρεσι ὕει. (βρέχει)

N.E.: Το τσάι κρύωσε και δεν πίνεται. [το τσάι]

B. ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑ

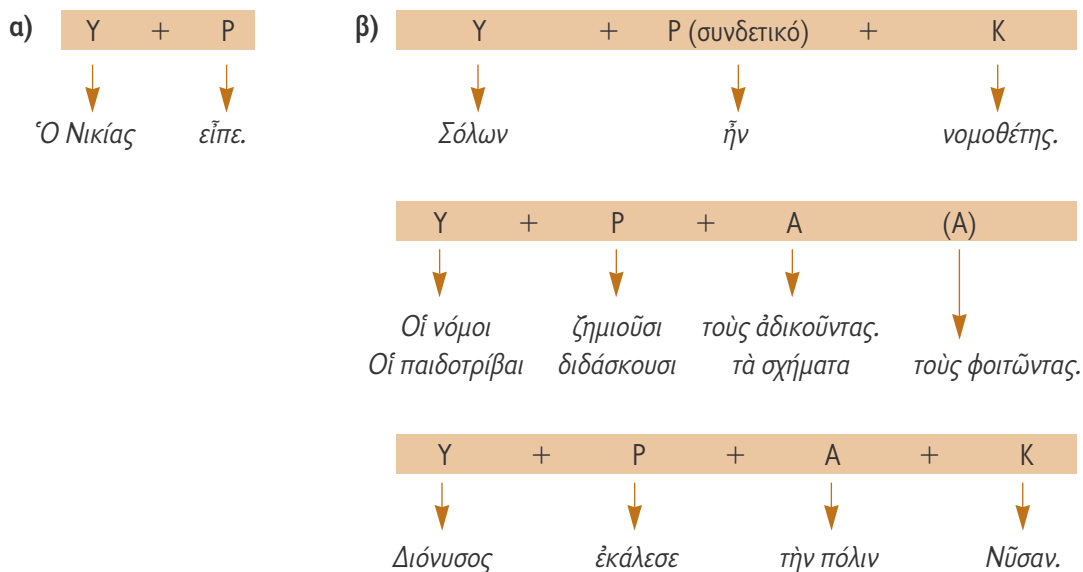
§ 12 Το κατηγορημα σε μια πρόταση μπορεί να είναι:

- α) Μονολεκτικό:** αποτελείται μόνο από ένα ρήμα (P): *παίζω, γράφει, λύουσιν* κτλ.

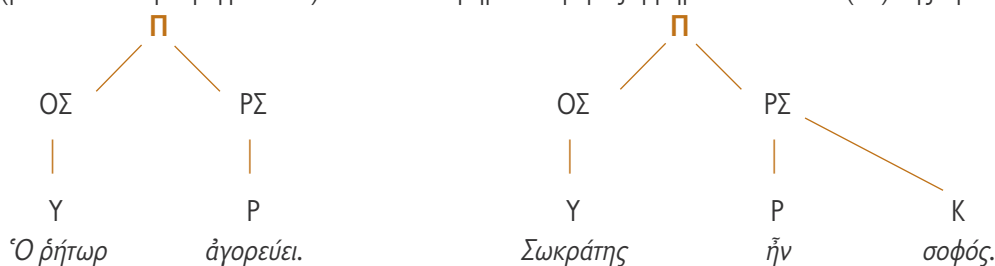
- β) Περιφραστικό:** αποτελείται από:

- Έναν τύπο του ρήματος *εἶμι* ή άλλου συνδετικού ρήματος (βλ. § 13) και ένα όνομα, επίθετο ή ουσιαστικό, που λέγεται κατηγορούμενο (K).
- Ένα ρήμα και το αντικείμενό του (A).
- Ένα ρήμα, το αντικείμενο και το κατηγορούμενο του αντικειμένου.

Συνεπώς, η δομή της απλής πρότασης είναι:

- Το υποκείμενο αποτελεί το ονοματικό μέρος ή αλλιώς ονοματικό σύνολο (ΟΣ) της πρότασης (Π), ενώ το κατηγορήμα (μονολεκτικό ή περιφραστικό) αποτελεί το ρηματικό μέρος ή ρηματικό σύνολο (ΡΣ) της πρότασης:

1. Τα συνδετικά ρήματα

§ 13

Συνδετικά ονομάζονται τα ρήματα που συνδέουν το υποκείμενο ή το αντικείμενό τους με το κατηγορούμενο. Συνδετικά ρήματα είναι:

- α) Το ρήμα **εἶμι** και τα **συνώνυμά του**, όπως *γίγνομαι*, *καθίσταμαι* (γίνομαι), *ὑπάρχω*, *τυγχάνω* (τυχαίνει να είμαι), *διατελῶ* (είμαι συνεχώς), *ἔφυν* (γεννήθηκα), *πέφυκα* (είμαι από τη φύση μου), *ἀποβαίνω*:

Ἡ γεωργία τέχνη **ἔστι**.

Ὁ ποταμὸς διαβατὸς **ἐγένετο**.

Πεισίστρατος τύραννος **κατέστη**.

Ἡ χώρα ἄνδρος **ὑπάρχει**.

N.E.: • Η Μαρία **εἶναι** επιμελής. • Ο Νίκος **ἐγένε** καθηγητής. • **Γεννήθηκε** τυφλός.

- Το ρήμα *εἶμι* δεν είναι πάντοτε συνδετικό. Χρησιμοποιείται στον λόγο και με τη σημασία του «υπάρχω», οπότε λέγεται **υπαρκτικό**, αλλά και ως **απρόσωπο** με τη σημασία του «είναι δυνατόν» (βλ. § 83):

Οὐκ ἔστι μία δύναμις. (Δεν υπάρχει μόνο μία δύναμη.)

Ἔστι δὴ λοιπὸν πάντας εἰσφέρειν. (Εἶναι δυνατόν λοιπὸν ὅλοι να συνεισφέρουν.)

N.E.: Στον κήπο **εἶναι** ἓνα δέντρο.

β) Τα **προχειριστικά** (εκλογής σημαντικά) ρήματα, όπως *αίρουμαι* (εκλέγω, εκλέγομαι, βλ. § 82), *ἀποδείκνυμι* (καθιστώ, διορίζω), *λαγχάνω* (εκλέγομαι με κλήρο), *χειροτονῶ* (εκλέγω με ανάταση του χεριού) κ.τ.ό., τα **δοξαστικά** ρήματα, όπως *νομίζω*, *ἡγοῦμαι*, *κρίνω*, *ὑπολαμβάνω*, *φαίνομαι* κ.τ.ό., και **τα κλητικά**, όπως *καλῶ*, *λέγω*, *ὀνομάζω*, *προσαγορεύω* κ.τ.ό.:

Θηραμένης ἠρέθη πρεσβευτής.

Ὁ λόγος οὐ πιστὸς ἐφαίνετο.

Ὁ δὲ τόπος Ἀρμενία ἐκαλεῖτο.

Τὸν λόχον καὶ σίχον τινὲς ὀνομάζουσιν.

N.E.: • *Ἡ Μαρία ἐκλέχθηκε πρόεδρος.* • *Σε θεωροῦν ἔμπειρο.* • *Ὁ Ἀλέξανδρος ὀνομάστηκε Μέγας.*

2. Το κατηγορούμενο

§ 14 **Κατηγορούμενο** ονομάζεται το όνομα το οποίο, μέσω ενός συνδετικού ρήματος, αποδίδει στο υποκείμενο ή στο αντικείμενο μια ιδιότητα και το εντάσσει σε μια κατηγορία. Ως κατηγορούμενο μπορεί να τεθεί, όπως και στη Ν.Ε.:

α) **Όνομα** (ουσιαστικό ή επίθετο):

Ἡ πόλις φρούριον κατέστη.

Σοφοὺς νόμιζε τοὺς εὖ περὶ τῶν μεγίστων λέγοντας.

N.E.: • *Ἡ Αθήνα εἶναι πόλη.* • *Τον ἔκριναν ἔνοχο.*

β) Κάθε **λέξη** ή και ολόκληρη **πρόταση**, όταν λειτουργούν ως ονόματα:

Τί μὲν οὖν ἔστι μνήμη; [αντωνυμία]

Τὸ λέγειν ἄρα πράττειν ἔστιν. [απαρέμφατο]

Οὕτω Φίλιππος ἔστιν οἰοί ποτ' ἦσαν Λακεδαιμόνιοι. [πρόταση]

N.E.: • *Ποιος εἶναι αυτός;* • *Εἶσαι ὁ,τι δηλώσεις.*

§ 15 Όταν το κατηγορούμενο έχει επιρρηματική σημασία και συνδέεται με το υποκείμενο με ένα ρήμα το οποίο συνήθως σημαίνει κίνηση ή σκόπιμη ενέργεια, ονομάζεται **επιρρηματικό κατηγορούμενο** και δηλώνει τις επιρρηματικές σχέσεις του **τρόπου**, του **χρόνου**, του **τόπου**, του **σκοπού** και της **τάξης / σειράς** μεταφράζεται με επιρρηματική έκφραση, επιρρηματική πρόταση ή αντίστοιχο νεοελληνικό επίθετο. Μερικά από τα πιο συνηθισμένα επιρρηματικά κατηγορούμενα είναι τα ακόλουθα:

α) **Τρόπου:** *ἄθροος / ἄθροος* (μαζικά, ὅλοι μαζί), *ἄκων / ἀκούσιος* (χωρίς τη θέλησή του), *ἀντίος / ἐναντίος* (μετωπικά), *ἄπρακτος, ἄσμενος* (με ευχαρίστηση), *αὐτοκράτωρ* (με απόλυτη εξουσία), *αὐτόνομος, ἐκῶν / ἐκούσιος* (με τη θέλησή του), *ὑπόσπονδος* (κατόπιν συμφωνίας):

Οἱ Πλαταιῆς ἐχώρουν ἄθροοι. (Οἱ Πλαταιεῖς προχωροῦσαν ὅλοι μαζί.)

Ἄσμενοι τὰς συμφορὰς τὰς ὑμετέρας ὄρωσιν.

Ὁ μὲν ἀδικῶν ἐκῶν ἀδικεῖ, ὁ δὲ ἀδικούμενος ἄκων ἀδικεῖται.

N.E.: *Ἀκουγε ἀμίλητος.*

β) **Χρόνου:** *γέρων, ἐνιαύσιος* (ετήσιος), *νέος, ὄρθριος* (τα ξημερώματα), *σκοταῖος* (τη νύχτα), *τριταῖος* (την τρίτη ημέρα):

Κατέβαινον εἰς τὰς κώμας ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἤδη σκοταῖοι.

Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τριταῖος ἀφικνεῖται Ἀλέξανδρος ἐπὶ τὸν Ἰστρον.

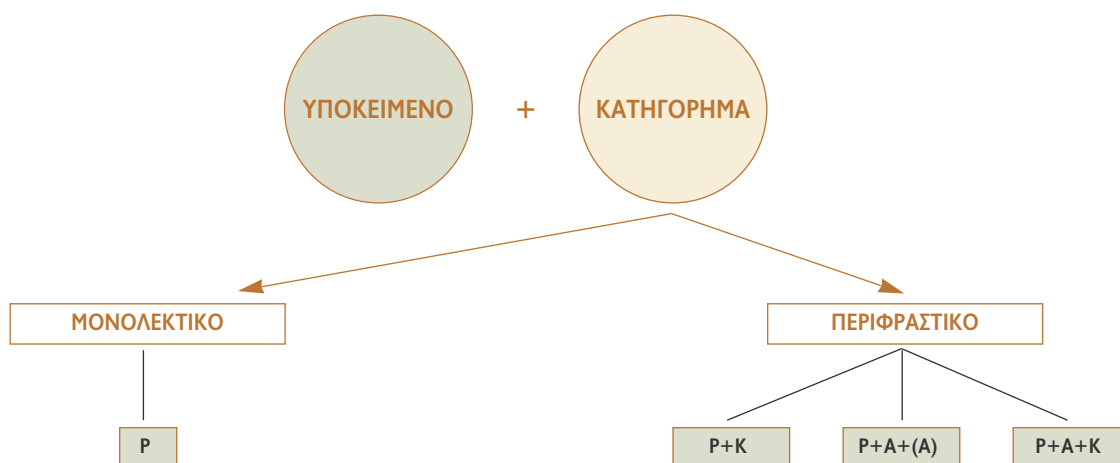
N.E.: *Ἦρθε πρωινός-πρωινός.*

- γ) Τόπου** ἐφέστιος (στο σπίτι), θαλάσσιος, πελάγιος (στο ανοιχτό πέλαγος), ὑπαίθριος:
 Ἄνηγοντο δὲ καὶ οἱ Ἄθηναῖοι ἐκ τῆς Χίου **πελάγιοι**.
 Οἱ δὲ ἄλλοι σκηνοῦμεν **ὑπαίθριοι**.
- δ) Σκοπού** βοηθός, εἰρηνοποιός, πρεσβευτής, στρατηγός, σύμβουλος, φύλαξ:
 Κερκυραίοις **βοηθοὶ** ἦλθομεν.
 Ἡ πόλις, ὅταν ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ, **εἰρηνοποιούς** ἡμᾶς ἐκπέμπει.
Ν.Ε.: Πήγε **φύλακας** σε σχολεῖο.
- ε) Τάξης / σειράς** πρῶτος, δεύτερος, ὕστερος, ὕστατος, τελευταῖος:
 Πρῶτος δὲ πάντων Φειδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν.
 Ὁ δὲ Ἴπποκράτης **ὕστερος** ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸ Δῆλιον.
Ν.Ε.: Ἐφτασε **τελευταῖος**.

§ 16 Ὄταν το κατηγορούμενο αποδίδει στο υποκείμενο προληπτικά μια ιδιότητα, δηλαδή μια ιδιότητα η οποία στην ουσία είναι το **αποτέλεσμα** της πράξης που δηλώνει το ρήμα της πρότασης, ονομάζεται **προληπτικό κατηγορούμενο** ή **κατηγορούμενο του αποτελέσματος** συνδέεται με το υποκείμενο μέσω ενός ρήματος που δηλώνει εξέλιξη, μεταβολή ή αύξηση του υποκειμένου, όπως *αἴρομαι* (υψώνομαι), *αὐξάνομαι*, *διδάσκομαι*, *ἐκπνέω* (φυσώ), *παρασκευάζομαι*, *ῥέω*, *τρέφομαι* κ.τ.ό., και μεταφράζεται στη Ν.Ε. με συμπερασματική πρόταση:

Μέγας ἐκ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ Φίλιππος ηὔξηται.
 Τὴν πόλιν παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην **αὐταρκεστάτην**.
 Ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς **μέγας** ἔρρῦη.
Ν.Ε.: Ο Νίκος σπουδάζει **μουσικός**.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2. ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

Α. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΡΩΝ ΣΤΗΝ ΑΠΛΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

1. Συμφωνία του ρήματος με το υποκείμενο

§ 17 Το ρήμα συμφωνεί με το υποκείμενό του στο πρόσωπο και στον αριθμό:

Ἐγὼ κρίνω.

Ἵμεῖς ὄρατε.

Οἱ παῖδες μανθάνουσιν.

N.E.: • Εγὼ ταξιδεύω. • Εμεῖς σπουδάζουμε.

- Όταν το υποκείμενο του ρήματος είναι ουδέτερου γένους και πληθυντικού αριθμού, ενδέχεται το ρήμα να τίθεται στο γ' ενικό πρόσωπο. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται **απτική σύνταξη** και δεν απαντά στη N.E.:

Τὰ παιδιά παίζει.

Ταῦτα καλά ἔστι.

2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με το υποκείμενο

§ 18 Το κατηγορούμενο:

- α) Αν είναι επίθετο, μετοχή, αριθμητικό ή αντωνυμία, συμφωνεί με το υποκείμενο στο γένος, στον αριθμό και στην πτώση:

Ἡ ἐλπίς ἀπέβη **ματαία**.

Οὔτοι ἦσαν **οἱ φεύγοντες** τὸν ἔλεγχον.

N.E.: • Το πάτωμα είναι **ξύλινο**. • [αλλά και:] Εσεῖς εἰστε **η υπεύθυνη**; [πληθυντικός ευγενείας]

- β) Αν είναι ουσιαστικό, συμφωνεί υποχρεωτικά στην πτώση και ενδεχομένως στο γένος και στον αριθμό:

Πολλοὶ **τραυματῖαι** ἐγένοντο.

Αἱ Ἀθηναῖαι εἰσι **πόλις**.

N.E.: • Ο Γιάννης ἔγινε **γιατρός**. • Η ελικρίνεια είναι **προτέρημα**.

- Αν το υποκείμενο είναι γένους αρσενικού ή θηλυκού και δηλώνει κάτι γενικό, το κατηγορούμενο τίθεται σε ενικό αριθμό και σε ουδέτερο γένος. Στην περίπτωση αυτή εννοούνται οι λέξεις **πρᾶγμα**, **χρῆμα** ή **κτῆμα**:

Ἡ μεσότης **ἀσφαλέστερον**.

Ἴσχυρόν ὄχλος ἔστί.

Αἱ μεταβολαὶ **λυπηρόν**.

N.E.: Η αγένεια είναι **κακό**.

3. Η γενική κατηγορηματική

- § 19 Όταν το κατηγορούμενο είναι ουσιαστικό ή λέξη που έχει θέση ουσιαστικού, ενδέχεται να μην τίθεται σε ονομαστική, όπως το υποκείμενο της πρότασης, αλλά σε γενική, η οποία λέγεται **γενική κατηγορηματική** και διακρίνεται στα ακόλουθα είδη:

- α) Γενική κατηγορηματική κτητική** · φανερώνει τον κτήτορα:
Ἔστι μὲν τὸ ὄρος Χαλδαίων.
N.E.: Το σπίτι είναι της μητέρας.
- β) Γενική κατηγορηματική διαιρετική** · φανερώνει το σύνολο, μέρος του οποίου είναι το υποκείμενο:
Σόλων τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐκλήθη.
N.E.: Αυτός είναι της παρέας μας. [ένας από την παρέα μας]
- γ) Γενική κατηγορηματική της αξίας** · φανερώνει την αξία που έχει το υποκείμενο:
Ἡ προῖξ ἦν ταλάντου.
N.E.: Το κουλούρι είναι των πενήντα λεπτών.
- δ) Γενική κατηγορηματική της ιδιότητας** · φανερώνει μια ιδιότητα του υποκειμένου, δηλαδή ύψος, μήκος, πλάτος, ηλικία, χαρακτήρα κτλ.:
Ὅτε ἀπέθνησκεν, ἦν τριάκοντα ἔτων.
Τοῦτο τῶν δυναμένων ἐστίν. (Αυτό είναι γνώρισμα των ικανών.)
Τῆς αὐτῆς γνώμης ἦσαν.
N.E.: Το πακέτο είναι του κιλού.
- ε) Γενική κατηγορηματική της ύλης** · φανερώνει την ύλη από την οποία είναι κατασκευασμένο το υποκείμενο:
Ὁ βωμὸς ἦν λίθου.
N.E.: [αλλά:] Η σκάλα είναι από μάρμαρο. [ή: μαρμάρινη]
- στ) Γενική κατηγορηματική της καταγωγής** · φανερώνει την καταγωγή του υποκειμένου και τίθεται με ρήματα όπως τα *εἶμι, γίγνομαι, ἔφυν, πέφυκα*:
Θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα.
N.E.: Εἶμαι της Νικολέτας. [κόρη της Νικολέτας]

B. ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΟΡΩΝ ΣΤΗ ΣΥΝΘΕΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

1. Συμφωνία του ρήματος με τα υποκείμενα

§ 20 Σε μια σύνθετη πρόταση με δύο ή περισσότερα υποκείμενα:

- α)** Όταν αυτά είναι του ίδιου προσώπου, το ρήμα τίθεται:
- Στον πληθυντικό αριθμό και στο πρόσωπο των υποκειμένων:
Κριτίας καὶ Ἰππόμαχος ἀπέθανον.
N.E.: Η Μαρία και η Ελένη διαβάζουν.
 - Στον ενικό αριθμό και συμφωνεί με το πλησιέστερο ή το σημαντικότερο, κατά τον ομιλητή, υποκείμενο:
Ἔστρατήγει δὲ Ἄριστεὺς καὶ Καλλικράτης.
N.E.: Γόρταζε και ο παππούς και ο εγγονός.
- β)** Όταν αυτά είναι διαφορετικών προσώπων, το ρήμα τίθεται:
- Στον πληθυντικό αριθμό και στο επικρατέστερο πρόσωπο· επικρατέστερο είναι το πρώτο πρόσωπο από το δεύτερο και το τρίτο, και το δεύτερο πρόσωπο από το τρίτο:
Ἦκομεν ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Μέγιλλος.
Σὺ καὶ Φιλοκράτης ἐγράψατε.
N.E.: • Εγώ, εσύ και ο Θωμάς θα παραμείνουμε. • Πηγαίνετε εσύ και ο Νίκος.

- Στον αριθμό και στο πρόσωπο του πλησιέστερου ή του σημαντικότερου, κατά τον ομιλητή, υποκειμένου:
*Οίδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σύ.
Βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ εἰσπίπτει εἰς τὸ στρατόπεδον.*
N.E.: Συμφώνησε κι εκείνος κι εμείς.

2. Συμφωνία του κατηγορουμένου με τα υποκείμενα

§ 21 Σε μια σύνθετη πρόταση με δύο ή περισσότερα υποκείμενα, το κατηγορούμενο τίθεται στον πληθυντικό αριθμό και στο γένος που υπαγορεύουν οι παρακάτω κανόνες:

- α)** Αν τα υποκείμενα είναι ἐμπυχα του ίδιου γένους, το κατηγορούμενο τίθεται στο γένος των υποκειμένων:
Οἷτε σφόδρα νέοι καὶ οἱ γέροντες ἀμνήμονές εἰσι.
N.E.: Μητέρα και κόρη είναι ὁμοιες.
- β)** Αν τα υποκείμενα είναι ἐμπυχα διαφορετικού γένους, το κατηγορούμενο τίθεται στο ισχυρότερο γένος των υποκειμένων· ισχυρότερο γένος είναι το αρσενικό από το θηλυκό και το ουδέτερο, και το θηλυκό από το ουδέτερο:
Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἀγαθοὶ εἰσιν.
N.E.: Ο Κώστας και η Άννα είναι ἐξυπνοι.
- γ)** Αν τα υποκείμενα είναι ἀψυχα, το κατηγορούμενο τίθεται:
- Στο γένος των υποκειμένων:
Ἄλλ' οἱ τόποι καὶ οἱ καιροὶ αἴτιοι.
N.E.: Η θάλασσα και η ακτή είναι βρόμικες.
 - Στο ουδέτερο γένος:
Αἰδῶς καὶ φόβος ἔμφυτα ἀνθρώποις εἰσίν.
N.E.: Ο θυμός και η εκδικητικότητα είναι ἐπιζήμια.
- δ)** Αν τα υποκείμενα είναι άλλα ἐμπυχα και άλλα ἀψυχα, το κατηγορούμενο τίθεται:
- Στο γένος των ἐμπύχων:
Ἡ μὲν τύχη καὶ Φίλιππος ἦσαν τῶν ἔργων κύριοι.
N.E.: Υπεύθυνοι γι' αυτό ήταν οι φίλοι και η ευπιστία του.
 - Στο ουδέτερο γένος:
Ἡ καλλίστη πολιτεία καὶ ὁ κάλλιστος ἀνὴρ λοιπὰ ἄν ἡμῖν εἴη διελθεῖν. (μας μένει να περιγράψουμε)
N.E.: Αἰνστάιν και ευφυΐα είναι ταυτόσημα.
- Σπάνια σε μια σύνθετη πρόταση με δυο ή περισσότερα υποκείμενα, το κατηγορούμενο τίθεται στο γένος και στον αριθμό του πλησιέστερου υποκειμένου:
Οὔτε πλῆθος οὔτε ἰσχύς ἐστὶν ἡ ποιοῦσα τὰς νίκας ἐν τῷ πολέμῳ.

Α. ΟΙ ΟΜΟΙΟΠΩΤΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 22

Οι ομοιόπωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί είναι ονόματα ή άλλα μέρη του λόγου που έχουν θέση ονόματος και προσδιορίζουν ονόματα με τα οποία βρίσκονται στην ίδια πτώση. Οι ομοιόπωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί:

- α) Όταν είναι ουσιαστικά ή άλλη λέξη σε θέση ουσιαστικού, διακρίνονται σε:
- παράθεση·
 - επεξήγηση.
- β) Όταν είναι επίθετα ή άλλη λέξη σε θέση επιθέτου, διακρίνονται σε:
- επιθετικό προσδιορισμό·
 - κατηγορηματικό προσδιορισμό.

1. Η παράθεση

§ 23

Παράθεση ονομάζεται ο ομοιόπωτος προσδιορισμός¹ που αποδίδει στον όρο δίπλα στον οποίο τίθεται (*παρατίθεται*) ένα κύριο και γνωστό γνώρισμα. Η παράθεση μπορεί να αναλυθεί σε δευτερεύουσα αναφορική πρόταση:

Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἔλεξε τοιάδε. [ὁς ἦν βασιλεὺς]

Ἄλλοι δὲ πρὸς Πάρνηθα τὸ ὄρος ὤρμησαν.

N.E.: Αυτή είναι η κ. Νίκη, η **δασκάλα**. [που είναι δασκάλα]

Η παράθεση είναι έννοια ευρύτερη, γενικότερη από αυτήν την οποία προσδιορίζει.

- Ως παράθεση μπορεί να τεθεί και γενική κύριου ονόματος με άρθρο, όταν εννοείται ένα από τα ουσιαστικά *υἱός, θυγάτηρ, σύζυγος, δοῦλος*:

Ἠγεῖτο Νικάνωρ ὁ Παρμενίωνος. [ὁ υἱὸς Παρμενίωνος]

§ 24

Η παράθεση προσδιορίζει:

α) Ουσιαστικά:

Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, τῆς θυγατρὸς, λαμπρὸν ἱερὸν ἐν Ἐλευσῖνι ἦν.

N.E.: Η Μαρία, η **φίλη** μου, ἀρίστευσε.

1. Κάποιες φορές η παράθεση μπαίνει σε γενική πτώση, ενώ η λέξη που προσδιορίζει βρίσκεται σε άλλη πτώση. Τότε λέγεται **γενική παραθετική** και προσδιορίζει:

α) Επίθετα που ισοδυναμούν με γενική ουσιαστικού και δηλώνουν προέλευση, καταγωγή ή ύλη, όπως τα επίθετα *πατρῶος [του πατρός], μητρῶος [τῆς μητρός], Ἀθηναῖος [ἐξ Ἀθηνῶν], χρυσοῦς [ἐκ χρυσοῦ]* κ.ά.:

Ἀθηναῖος εἶ, πόλεως τῆς μεγίστης.

β) Τις κτητικές αντωνυμίες *ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος*:

Τὴν ἡμετέραν αὐτῶν χώραν διαφθείρομεν.

β) Αντωνυμίες:

Ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Πέρσαι ὄπλα. (εμείς που είμαστε Πέρσες)

N.E.: Εσύ, ο έξυπνος, τι έχεις να πεις τώρα;

γ) Ολόκληρες προτάσεις: στην περίπτωση αυτή η παράθεση εκφράζει μια κρίση για το περιεχόμενό τους και κανονικά προτάσσεται, γι' αυτό λέγεται **προεξαγγελτική παράθεση**². Ως προεξαγγελτικές παραθέσεις χρησιμοποιούνται λέξεις, φράσεις ή και ολόκληρες αναφορικές προτάσεις, όπως:

• τὸ πάντων δεινότατον (το πιο τρομερό απ' όλα, το πιο σπουδαίο)	• τὸ πάντων μέγιστον (το μεγαλύτερο απ' όλα, το πιο σπουδαίο)
• τὸ ἐναντίον / τοῦναντίον (το αντίθετο)	• σημείον δὲ / τεκμήριον δὲ (απόδειξη)
• τὸ ἔσχατον / τὸ τελευταῖον	• τὸ τοῦ Ὀμήρου (ὅπως λέει ο Ὀμηρος)
• τὸ θαυμαστότερον (το πιο παράδοξο)	• τὸ τῆς παροιμίας (ὅπως λέει η παροιμία)
• τὸ καινότατον (το πιο πρωτοφανές)	• ὃ δὲ πάντων δεινότατόν ἐστι (αυτό που είναι το πιο φοβερό απ' όλα) κ.τ.ό.
• τὸ λεγόμενον (ὅπως συνήθως λένε)	

Καὶ τὸ λεγόμενον, τὰ κατὰ τῶ ὄντι χαλεπά. (Και, ὅπως λένε συνήθως, τα καλά είναι πράγματι δύσκολα.)

Καὶ τὸ μέγιστον, ἐφοβεῖτο.

Ἄλλοι δὲ πάντων δεινότατόν ἐστι, τοὺς ἄλλους ὀλιγαρχικοὺς ἀποκαλεῖ.

N.E.: • **Περίεργο!** Πῶς και δεν ἤρθε; • **Και το σπουδαιότερο**, με εξαπάτησε!

2. Η επεξήγηση

§ 25

Επεξήγηση ονομάζεται ο ομοιόπρωτος προσδιορισμός που διασαφηνίζει την αόριστη και γενική έννοια του ὀρου τον οποιό προσδιορίζει. Ο ὀρος αυτός μπορεί να είναι ουσιαστικό ἢ ἄλλη λέξη, ὀπως αντωνυμία, κυρίως δεικτική, ἢ ἐπίρρημα, κυρίως το ὤδε ἢ το οὕτω. Στη μετάφραση η επεξήγηση μπορεί να αποδοθεῖ με το «δηλαδή»:

Ὁ βασιλεὺς Πausανίας ἐπορεύετο εἰς τὴν Βοιωτίαν.

Ἄνέβησαν ἐς τὸ ὄρος τὴν Ἰστώνην.

Ἐγὼ τοῦτο λέγω, ὡς τὸ γινῶναι σωφρονίζει.

Οὕτω διακειμέθα, ὀτὲ μὲν γελῶντες, ὀτὲ δὲ δακρύνοντες.

N.E.: • Πῆγε στο νησί του, τὴν Ἰο. • Αυτό ἐγινε, με γέλασε. • Ἐτσι το εἶπα, γι' αστείο.

Η επεξήγηση είναι έννοια μερικότερη ἀπὸ αὐτὴν τὴν οποιά προσδιορίζει.

§ 26

Ὡς επεξήγηση μπορεί να τεθεῖ, ἐκτός ἀπὸ ουσιαστικό, και ἄλλη λέξη, ολόκληρη πρόταση ἢ ουσιαστικό με το ρῆμα λέγω στην ἴδια πῶση με τὴ λέξη που προσδιορίζει ἢ σε αιτιατική ὡς αντικείμενο του λέγω:

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. [απαρέμφατο]

Τοῦτο θεωρεῖτε, εἰ τάληθῆ λέγω. [πρόταση]

Τὸν παῖδα δεῖξει μητρί τ', Ἐριβοία λέγω. (Θα δείξει το παιδί και στη μητέρα, στην Ερίβοια εννοῶ.)

2. Μια ἄλλη ἰδιάζουσα μορφή παράθεσης είναι η **επιμεριστική παράθεση**. Εκφέρεται συνηθέστερα με τις λέξεις **μέν, δὲ** κ.ά. και δηλώνει τὰ μέρη στα οποιά επιμερίζεται το σύνολο των προσώπων ἢ πραγμάτων που δηλώνει η λέξη τὴν οποιά προσδιορίζει η επιμεριστική παράθεση: Ἔμεις οἰκεῖτε τὴν πόλιν, οἱ μὲν οὕτως ὀρῶντες, οἱ δ' οὕτω ποιοῦντες.

Προσέκρουσ' ἀνθρώπῳ πονηρῷ, Ἄνδροτίωνα λέγω.

N.E.: • Αυτό θέλω, **να προσέχεις**. • Το είδα πάλι χτες βράδυ, **το όνειρο εννοώ**.

3. Ο επιθετικός προσδιορισμός

§ 27

Επιθετικός προσδιορισμός ονομάζεται ο ομοιόπτωτος προσδιορισμός που αποδίδει μια **μόνιμη** ιδιότητα στο ουσιαστικό που προσδιορίζει. Ο επιθετικός προσδιορισμός, ο οποίος είναι συνήθως επίθετο, συμφωνεί με το ουσιαστικό που προσδιορίζει στο γένος, στον αριθμό και στην πτώση:

Πλείστοι καὶ μέγιστοι ποταμοὶ ῥέουσιν ἐκ τῶν μεγίστων ὄρων. (βουνών)

§ 28

Εκτός από επίθετο, ως επιθετικός προσδιορισμός τίθεται:

α) Αντωνυμία:

Οἱ στρατιῶται οἱ ὑμέτεροι ἄνδρες ἐγένοντο ἀγαθοί.

N.E.: Κάτι καλό ετοιμάζει.

β) Αριθμητικό:

Οἱ ἔννεα ἄρχοντες κληροῦσι τοὺς δικαστάς.

N.E.: Έχω δύο αδέρφια.

γ) Μετοχή επιθετική (βλ. § 121):

Οἱ χειροτονούμενοι στρατηγοὶ δέκα ἦσαν.

N.E.: Οι **αλλοιωμένες** τροφές είναι επικίνδυνες.

δ) Ουσιαστικό που δηλώνει ηλικία, εθνικότητα, επάγγελμα, αξίωμα κ.ά.:

νέος ἄνθρωπος – Πέρσης τριήραρχος – ἄνδρες Ἀθηναῖοι

ἄνδρες δικασταὶ – ἀνὴρ στρατηγός

N.E.: Έλληνας **υπουργός** – **γιατρός** ἄνθρωπος

ε) Κύριο γεωγραφικό όνομα με άρθρο, όταν αυτό μπαίνει μπροστά από τον όρο που προσδιορίζει και συμφωνεί με αυτόν στο γένος και στον αριθμό:

ὁ Εὐφράτης ποταμὸς – ἡ Στυμφαλὶς λίμνη – τὸ Πήλιον ὄρος

N.E.: ο **Πηνειός** ποταμός – **το Αιγαίο** πέλαγος

στ) Επίρρημα ή εμπρόθετος προσδιορισμός με άρθρο:

Τὴν πλησίον χώραν διῆλθεν.

Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης.

N.E.: • **Τα πίσω** δωμάτια είναι βορινά. • **Ο από κάτω** όροφος νοικιάστηκε. • [αλλά και:] **Είναι παιδί με θάρρος.**

ζ) Γενική πτώση ουσιαστικού ή αντωνυμίας με άρθρο:

Ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων ἵππαρχος λέγεται.

Φωκεῖς τὰς πόλεις τὰς αὐτῶν παρέδωσαν.

η) Δευτερεύουσα αναφορική πρόταση (βλ. § 192.3):

Ἐποιοῦντο διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων οἱ ἦσαν ἐκπεπρωκότες. [ἐκ τῶν ἐκπεπρωκώτων φοινίκων]

N.E.: Πέταξαν τα μήλα **που σάπισαν**. [τα σάπια]

Γενικές παρατηρήσεις

α) Ένα ουσιαστικό είναι δυνατόν να προσδιορίζεται από περισσότερους από έναν επιθετικούς προσδιορισμούς. Στην περίπτωση αυτή μπορεί:

- Να προσδιορίζουν ο καθένας χωριστά το ουσιαστικό, οπότε χωρίζονται μεταξύ τους με κόμμα ή συνδέονται με σύνδεσμο:

Ἐφόρει χιτῶνα πορφυροῦν, ποδήρη, στολιδωτὸν τὰ κάτω.

Ἄδύνατον ἔστι πονηρὸν ὄντα καλοὺς κάγαθοὺς φίλους κτήσασθαι.

N.E.: Είναι σπῆτι **μικρό, βολικό και φτηνό.**

- Να προσδιορίζει ο ένας από αυτούς την έννοια που συναποτελούν το ουσιαστικό με το άλλο επίθετο, οπότε παρατάσσονται χωρίς κόμμα ή σύνδεσμο (επἄλληλοι επιθετικοί προσδιορισμοί):

Πολλὰς ἄλλας ἀνομίας κατ' αὐτῶν ἐλογοποίησαν.

N.E.: Πάρε τη **μικρή καφέ τσάντα.**

β) Πολλές φορές το ουσιαστικό που προσδιορίζει ο επιθετικός προσδιορισμός παραλείπεται, γιατί εύκολα εννοείται από τη συνήθη χρήση του. Τότε ο επιθετικός προσδιορισμός παίρνει στον λόγο τη θέση του παραλειπόμενου ουσιαστικού και μπορεί ως ουσιαστικό πια να έχει δικό του επιθετικό προσδιορισμό. Συνήθεις ουσιαστικοποιημένοι επιθετικοί προσδιορισμοί είναι:

οἱ ἀθάνατοι [θεοί]

οἱ θνητοὶ [ἄνθρωποι]

ὁ δίκαιος [ἄνῆρ]

οἱ τριάκοντα [τύρανοι]

οἱ Ἀθηναῖοι [πολίται]

ἡ δεξιὰ / ἡ ἀριστερὰ [χειρ]

ἡ ταχίστη / ἡ εὐθεία [ὁδός]

ἡ τριήρης [ναῦς]

ἡ ὑστεραία / ἡ ἐπιούσα [ἡμέρα]

ἡ μουσικὴ / ἡ ῥητορικὴ [τέχνη]

τὸ παρὸν / τὸ παρελθὸν / τὸ μέλλον [ἔτος]

τὸ ναυτικὸν / τὸ ἵππικὸν [στράτευμα] κ.ά.

Οἱ καλοὶ κρατιστεύουσιν. (υπερέχουν)

Τὸ ἵππικὸν εἰς τὸ πεδίον οὐ κατέβαιναν.

N.E.: **Οι φίλοι** στις δυσκολίες φαίνονται.

4. Ο κατηγορηματικός προσδιορισμός

§ 29

Κατηγορηματικός προσδιορισμός ονομάζεται ο ομοιόπρωτος προσδιορισμός που αποδίδει μια **παροδική** ιδιότητα στο ουσιαστικό που προσδιορίζει. Ως κατηγορηματικοί προσδιορισμοί χρησιμοποιούνται **χωρίς άρθρο** επίθετα, αντωνυμίες ή μετοχές που προσδιορίζουν έναρθρα ουσιαστικά:

Κατέλαβον τὴν πόλιν ἐρήμην. [η πόλη ήταν έρημη τη στιγμή της κατάληψής της]

Ἐλευθέραις ταῖς ψυχαῖς ἐπολιτεύοντο.

*Ἀλέξανδρος προὔχῳρει **συντεταγμένῳ** τῷ στρατῳ.*

N.E.: • Τον άκουγα με το στόμα **ανοιχτό.** • Κοίταζε με τα μάτια **δακρυσμένα.**

► Οι λέξεις **πᾶς, ἅπας, σύμπας, ὅλος, μόνος, ἕκαστος, αὐτός, ἄκρος, μέσος, ἔσχατος**, όταν δεν έχουν άρθρο, είναι κατηγορηματικοί προσδιορισμοί σε ὄρο που υπάρχει ή εννοείται. Όταν όμως οι λέξεις αυτές είναι έναρθρες, λειτουργούν ως επιθετικοί προσδιορισμοί, ενίστε ουσιαστικοποιημένοι, και έχουν διαφορετική σημασία:

Πάντες οἱ πολῖται μετεῖχον τῆς ἐορτῆς. [όλοι· κατηγορ. προσδ.]

*ἀλλά: Κοινὸν τὸν ἄδην ἔσχον **οἱ πάντες** βροτοί.* [το σύνολο των ανθρώπων· επιθ. προσδ.]

Μόνος τῶν ἐξεταστῶν ὠμολόγει λαβεῖν ἀργύριον. [μόνος: κατηγορ. προσδ.]

αλλά: Ὁ φιλότιμος ἐστὶν ὁ μόνος βουλούμενος τῶν ἄλλων ὑπερέχειν. [ο μοναδικός: επιθ. προσδ.]

N.E.: Ὅλος ο κόσμος το ξέρει. • Το ὅλο ζήτημα χρειάζεται διερεύνηση.

Ο κατηγορηματικός προσδιορισμός διακρίνει μια ιδιότητα ή κατάσταση από μια άλλη ιδιότητα ή κατάσταση του ίδιου προσώπου ή πράγματος, σε αντίθεση με τον επιθετικό προσδιορισμό που διακρίνει ένα πρόσωπο ή ένα πράγμα από άλλο ομοειδές.

B. ΟΙ ΕΤΕΡΟΠΤΩΤΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 30

Οι **ετερόπτωτοι ονοματικοί προσδιορισμοί** προσδιορίζουν ονόματα ή άλλες λέξεις που έχουν θέση ονόματος. Δηλώνουν τη σχέση μεταξύ προσδιοριζόμενου και προσδιορισμού και βρίσκονται σε μία από τις πλάγιες πτώσεις, **γενική, δοτική, αιτιατική**.

1. Η γενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός

§ 31

Η γενική ως ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός διακρίνεται στα ακόλουθα είδη:

α) Γενική κτητική:

Ἡ πόλις ἡμῶν ἐτίμα καὶ τότε τοὺς ἀγαθοὺς.

N.E.: Το δωμάτιό **μου** είναι ευρύχωρο.

► Γενική κτητική είναι και η γενική κύριων ονομάτων η οποία προσδιορίζει ουσιαστικά που δηλώνουν καταγωγή ή συγγένεια, καθώς και η γενική η οποία προσδιορίζει επίθετα που δηλώνουν συγγένεια, φιλία ή έχθρα, όπως τα *οἰκεῖος, συγγενής, κοινός, ἱερός, ξένος* (φίλος από φιλοξενία), *φίλος, ἐπιπῆδειος* (φίλος, οικείος), *εὔνους* (φιλικός), *ἐχθρός, πολέμιος, ἐχθρικός* κ.τ.ό.:

Ἐμπεδοκλῆς **Μέτωνος** ἦν υἱός.

Ἐπιθυμεῖς φίλος **αὐτοῦ** εἶναι;

Οὗτος πολέμιος **τοῦ δήμου** τοῦ Ἀθηναίων ἦν.

N.E.: • Είναι ο αδελφός **της Ελένης**. • Οι φίλοι **των φτωχών** είναι λίγοι.

β) Γενική του δημιουργού:

Τὰ **τοῦ Ἡρακλέους** ἔργα ζῦν πόνω ἐγένετο.

Ἀνάγνωθι πρῶτον τὸν **Σόλωνος** νόμον.

N.E.: Αγόρασα τις «Δοκιμές» **του Σεφέρη**.

γ) Γενική διαιρετική: προσδιορίζει κυρίως λέξεις που δηλώνουν ποσό ή αριθμό και συχνά επίθετα υπερθετικού βαθμού, καθώς και επίθετα ή αντωνυμίες ουδέτερου γένους:

τινὲς **τῶν ῥητόρων** – ἕκαστος **τῶν ἐν τῇ πόλει**

Πλουτοῦσι καὶ οἱ πολλοὶ **τῶν τεχνιτῶν**.

Οἱ μέγιστοι **τῶν ποταμῶν** ἐκ τῶν μεγίστων ῥέουσιν ὄρων. (βουνών)

Τὸ πολὺ **τοῦ Ἑλληνικοῦ** οὕτως ἐπέισθη. (των Ελλήνων)

Εἰς τοῦτο **μανίας** ἀφικόμην.

N.E.: • Δες το πρώτο μέρος **του βιβλίου**. • Τα καλύτερα **των έργων** βραβεύτηκαν. • Σε τέτοιο σημείο **μανίας** ἔφτασα.

δ) Γενική της ύλης:

ἀσπίς **χρυσοῦ** – τάλαντα **ἀργυρίου**

N.E.: παράθυρα **αλουμινίου**

ε) Γενική του περιεχομένου· προσδιορίζει συνήθως λέξη περιεκτική, όπως *ἀγέλη, ἄμαξα, ἀριθμός, ὄχλος, πλήθος, πλοῖον, στόλος, στρατιά, σωρός* κ.ά.:

ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν – ἀγέλη δελφίνων – πλήθος πολιτῶν

N.E.: αποθήκη *πυρομαχικῶν* – [αλλά και:] ποτήρι *(με) κρασί*

στ) Γενική της ιδιότητας· δηλώνει ηλικία, μέγεθος, βάρος ή άλλο ιδιαίτερο γνώρισμα του όρου που προσδιορίζει και συνοδεύεται συχνά από αριθμητικό ή από επίθετο που δηλώνει ποσό:

ὁδὸς πολλῶν ἡμερῶν – ἔργα ἀρετῆς

N.E.: παιδί *ἔξι ετών* – ποτήρι *του νερού*

ζ) Γενική της αξίας ή του τιμήματος· δηλώνει την υλική ή ηθική αξία του όρου που προσδιορίζει. Με γενική της αξίας συντάσσονται και τα επίθετα *ἄξιος, ἀνάξιος, ἀντάξιος, ἀξιοχρεῶς* (ἄξιος, αξιόπιστος), *ῶνητός, τίμιος, ἄτιμος* κ.τ.ό.:

οἶκος ὀκτῶ ταλάντων – δέκα μνῶν χωρίον

Κατέλιπε πέντε ταλάντων οὐσίαν. (περιουσία)

Ἔδωρῆσατο φιάλην ἀργυρᾶν ἀξίαν δέκα μνῶν.

Πᾶς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος.

N.E.: • Αγόρασε εισιτήριο *εξήντα λεπτῶν*. • Είναι άνθρωπος *κύρους*. • Είσαι ἄξιος *συγχαρητηρίων*.

Οι γενικές κτητικές, διαιρετικές, ύλης, ιδιότητας, αξίας ως ετερόπρωτοι προσδιορισμοί δεν πρέπει να συγχέονται με τις αντίστοιχες γενικές κατηγορηματικές, οι οποίες είναι κατηγορούμενα σε πτώση γενική και εξαρτώνται από κάποιο συνδετικό ρήμα:

Τὸ ἱερὸν ἔστω Διός. [γεν. κατηγορηματική κτητική]

Διὸς βωμὸν ἰδρύσατο. [γεν. κτητική]

N.E.: • Το παιδί είναι *της Μαρίας*. • Το παιδί *της Μαρίας* κλαίει.

η) Γενική της αιτίας· προσδιορίζει επίθετα ή ουσιαστικά δικανικής σημασίας, όπως *αἵτιος, ἀναίτιος* (αθῶος), *ἔνοχος, ὑπαίτιος, ὑπεύθυνος, ὑπόδικος, ἀγών* (δίκη), *αἰτία* (κατηγορία), *γραφὴ* (έγγραφο καταγγελία), *δίκη* κ.τ.ό., καθώς και επίθετα ή ουσιαστικά που δηλώνουν κάποιο ψυχικό πάθος, όπως *εὐδαίμων, μακάριος, θαυμάσιος, φόβος, λύπη, ὀργή, χαρά, δόξα* κ.τ.ό.:

γραφὴ ὕβρεως – δίκη κλοπῆς

Οὐδεὶς ἔνοχός ἐστι λιποταξίου οὐδὲ δειλίας.

Εὐδαίμων μοι ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων.

Αἰνεῖας δόξαν εὐσεβείας ἐκτίσατο.

N.E.: • Κρίθηκε *ένοχος φόνου*. • Τον *συνεπῆρε* η *χαρά της επιτυχίας*.

θ) Γενική υποκειμενική· προσδιορίζει ουσιαστικά ή επίθετα που δηλώνουν ενέργεια της οποίας το υποκείμενο φανερώνει η γενική:

Διὰ τάχους ἢ νίκης τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο. [ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι]

Καλεῖται ἡ εἴσοδος τοῦ ἀέρος ἀναπνοή. [εἰσέρχεται ὁ ἀήρ]

N.E.: *Η δύση του ήλιου τον μάγεψε.* [δύει ο ήλιος]

ι) Γενική αντικειμενική· προσδιορίζει ουσιαστικά ή επίθετα που δηλώνουν ενέργεια της οποίας το αντικείμενο φανερώνει η γενική:

Διδάσκαλος τῶν παιδῶν ἐγένετο. [διδάσκει τοὺς παῖδας]

Τῆς ἀπάσης στρατιᾶς ἠγεμὼν ἦν ὁ πολέμαρχος. [ἠγεῖται τῆς στρατιᾶς]

Οἰκοδόμος ἐστὶν ποιητικὸς οἰκίας. [ποιεῖ οἰκίαν]

N.E.: *Κάνει έλεγχο τιμών.* [ελέγχει τις τιμές]

Με γενική αντικειμενική συντάσσονται ονόματα (ουσιαστικά ή επίθετα) ομόρριζα με ρήματα που δέχονται αντικείμενο σε γενική (βλ. § 72). Επίθετα που συντάσσονται με γενική αντικειμενική είναι κυρίως όσα σημαίνουν:

1. **Μνήμη ή λήθη**, όπως *μνήμων, ἀμνήμων, ἐπιλήσμων* κ.τ.ό.:
μνήμων τῶν εὐεργεσιῶν – ἀμνήμων τῶν κινδύνων
2. **Επιμέλεια ή αμέλεια, φειδώ** (καλή διαχείριση) ή **αφειδία**, όπως *ἐπιμελής, ἀμελής, ὀλίγωρος, φειδωλός, ἀφειδής* κ.τ.ό.:
ἐπιμελής ἀγαθῶν – ἀμελής κακῶν – ἀφειδής τοῦ βίου
N.E.: • Φάνηκε καλός οικονόμος *της περιουσίας*. • [αλλά και:] *Είναι αμελής στα ραντεβού*. [εμπρόθ. της αναφοράς]
3. **Κυριότητα, εξουσία ή το αντίθετο**, όπως *ἐγκρατής, κύριος, ἀκράτωρ, ὑπήκοος* κ.τ.ό.:
Ἐγκρατής γέγονε πολλῶν χρημάτων.
Ἐν τῇ δημοκρατίᾳ κύριος ὁ δήμος καὶ τῶν νόμων ἐστίν.
N.E.: Ἐγινε κύριος *της κατάστασης*.
4. **Εμπειρία ή απειρία, επιτυχία ή αποτυχία**, όπως *ἐμπειρος, ἐπιστήμων, ἄπειρος, ἀήθης* (ασυνήθιστος), *ἐπιτυχής, ἀποτυχής* κ.τ.ό.:
ἐμπειρος πολέμου καὶ ἀγῶνων – ἄπειρος τοῦ ἀγωνίζεσθαι – ἀήθης τοιαύτης μάχης
N.E.: Ἦταν γνώστης *των κινδύνων*.
5. **Συμμετοχή, πλησμονή**, όπως *μέτοχος, κοινωνός, μεστός, πλήρης, ἔμπλεως* κ.τ.ό.:
μέτοχος ἐλπίδων – ἄνθρωπος ταραχῆς καὶ τόλμης μεστός – κοινωνός φιλίας
Ἡ νεότης ἐλπίδος πλήρης ἐστίν.
N.E.: Απεβίωσε πλήρης *ημερῶν*.
6. **Χωρισμό, στέρηση, απομάκρυνση ή απαλλαγή**, όπως *ἀγνός, ἄγονος, ἀμέτοχος, ἄμοιρος, ἀπαίδευτος, γυμνός, ἐλεύθερος, ἐνδεής* (φτωχός), *ἔρημος, κενός, ὄρφανός* κ.τ.ό.:
ἐνδεής χρημάτων – κενός δακρύων – ὄρφανός μητρὸς
Ἔστι δὲ ὁμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις ἄγονος ὕδατος.
N.E.: Σήμερα εἶμαι ἐλεύθερος *υπηρεσίας*.
7. **Διαφορά**, όπως *ἄλλος, ἀλλότριος, διάφορος, ἕτερος* κ.τ.ό. Η γενική που εξαρτάται από τα επίθετα αυτά χαρακτηρίζεται και συγκριτική:
Ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος.
Ἔτερον τὸ διδάσκειν τοῦ διαλέγεσθαι.

ια) Γενική συγκριτική δηλώνει το πρόσωπο ή το πράγμα με το οποίο συγκρίνεται ένα άλλο ὅμοιό του, αποτελώντας τον β' ὄρο της σύγκρισης αυτής (βλ. και § 41.1). Με γενική συγκριτική συντάσσονται:

Επίθετα συγκριτικού βαθμού ή επίθετα που έχουν συγκριτική σημασία, όπως *πρότερος, ὑστερος, διπλάσιος, πολλαπλάσιος* κ.τ.ό.:

Πολλῶν γὰρ χρημάτων κρείπτων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος.

Ἄναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστι κακόν.

Πρότερος τοῦ λοχαγοῦ ἐπορεύετο.

Πολλαπλάσια τούτων ἐποίησε.

N.E.: • *Η Ελένη είναι μεγαλύτερή μου*. • *Παίρνει μισθό διπλάσιο του περσινού*.

- **Επίθετα υπερθετικού βαθμού**, όταν αυτό που συγκρίνεται δεν αποτελεί μέρος αυτού που δηλώνει η γενική. Στην αντίθετη περίπτωση η γενική είναι διαιρετική (βλ. § 31 γ):
Ναυμαχία γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται. [γεν. συγκριτική]
Σαγγάριος μέγιστός ἐστι τῶν ἐν Βιθυνία ποταμῶν. [γεν. διαιρετική]

2. Η δοτική ως ετερόπλωτος ονοματικός προσδιορισμός

§ 32 Η δοτική ως ετερόπλωτος ονοματικός προσδιορισμός διακρίνεται στα ακόλουθα είδη:

α) Δοτική αντικειμενική:

Τί δήποι' ἂν εἶη ταῦτα, ὧ Εὐθύφρων, τὰ παρ' ἡμῶν δῶρα τοῖς θεοῖς; [δίδομεν τοῖς θεοῖς]

Με δοτική αντικειμενική συντάσσονται ονόματα ομόρριζα με ρήματα που δέχονται αντικείμενο σε δοτική (βλ. § 73). Επίθετα που συντάσσονται με δοτική αντικειμενική είναι κυρίως όσα σημαίνουν:

1. **Ωφέλεια** ή **βλάβη**, όπως *ὠφέλιμος*, *βλαβερός*, *ἐπιζήμιος* κ.τ.ό.:
βλαβερά τῇ πόλει – ἐπιζήμια αὐτοῖς
Αὐτός τε αὐτῷ ὠφέλιμος ἐγένετο.
2. **Φιλία** ή **ἐχθρα**, όπως *εὐμενής*, *εὖνους*, *ἐπιτήδειος*, *φίλος*, *δυσμενής*, *δύσνους*, *ἐναντίος*, *ἐχθρός*, *πολέμιος* κ.τ.ό.:
Βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερία καὶ νόμοις ἐναντίος.
Οἱ ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὖνοί εἶσι.
Ὁ πατὴρ ὁ ἡμέτερος φίλος ἦν καὶ ἐπιτήδειος Μενεκλεῖ.
3. **Ευπειθία** ή **υποταγή**, όπως *εὐπειθής*, *πιστός*, *ὑπήκοος*, *ἀπειθής* κ.τ.ό.:
πιστὸς τῷ δήμῳ – ἀπειθῆς τοῖς νόμοις
Πρῶτον τὸν στρατηγὸν δεῖ εὐπειθέστατον τοῖς νόμοις εἶναι.
4. **Ακολουθία** ή **διαδοχή**, όπως *ἀκόλουθος*, *διάδοχος*, *ἐπόμενος* κ.τ.ό.:
διάδοχος Κλεάνδρῳ – ἐπόμενοι τῷ ἄρχοντι
5. **Προσέγγιση** ή **μείξη**, όπως *γείτων*, *ὄμορος* (γειτονικός), *πλησίος*, *ἄμικτος* κ.τ.ό.:
Ἐγώ, ὧ ἄνδρες Ἑλληνες, γείτων οἰκῷ τῇ Ἑλλάδι.
6. **Ταυτότητα** ή **ομοιότητα**, όπως ὁ *αὐτὸς* (ο ἴδιος), *ὅμοιος*, *παραπλήσιος*, *ἀνόμοιος* κ.τ.ό.:
Ὅμοιαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα.
Πολλὰ καὶ ἀνόμοια τῇ ἐκείνου συμβουλή ἔπραπεν.
7. **Ισότητα** ή **συμφωνία**, όπως *ἴσος*, *ἰσόπαλος*, *ἰσόρροπος*, *σύμφωνος*, *ἄνισος* κ.τ.ό.:
ἰσοπαλεῖς τοῖς ἐναντίοις – σύμφωνος τῷ ὀνόματι
Σοὶ οὐδεὶς ἴσος.
8. «**Ἀρμόζει**» ή «**ταιριάζει**» και **τα αντίθετα**, όπως *ἀρμόδιος*, *πρεπύδης*, *ἀνάρμοστος*, *ἀπρεπής* κ.τ.ό.:
Μέθη φύλαξιν ἀπρεπέστατον. (στους φύλακες)

9. Τέλος, με δοτική αντικειμενική συντάσσονται επίθετα σύνθετα με τις προθέσεις **έν, σύν**, όπως *ἔμφυτος, ἐντριβής, σύμφυτος, συμφυής, σύμμαχος* κ.τ.ό.:

Ἡ τύχη οὐκ ἔστι σύμμαχος τοῖς μὴ δρῶσι.

Ἐμφυτα ἦν ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις.

β) Δοτική της αναφοράς: προσδιορίζει επίθετα, όπως *ἀσθενής, δεινός, καλός, δυνατός, εὐπροσήγορος* (γλυκομίλητος, προσηγής), *ἱκανός, ἰσχυρός, τραχύς, φοβερός, ταχύς* κ.τ.ό.:

ἀσθενής τῷ σώματι – ταχύς τοῖς ποσὶ – εὐπροσήγορος τῷ λόγῳ

N.E.: Τα συνώνυμα των ονομάτων που στην Α.Ε. συντάσσονται με δοτική απαντούν στη Ν.Ε. με γενική ή εμπρόθετο προσδιορισμό:

βλαβερός για την υγεία – όμοιος με τον αδελφό του – διάδοχος του βασιλιά

3. Η αιτιατική ως ετερόπρωτος ονοματικός προσδιορισμός

§ 33

Η αιτιατική που προσδιορίζει ετερόπρωτα ένα όνομα δηλώνει αναφορά και μεταφράζεται «ως προς» ή «στο»:

Τυφλὸς τὰ τ' ὠτὰ τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ.

Ἕλληνες τὸ γένος – ταχύς τοὺς πόδας – φιλοτιμότητος τὴν γνώμην

► Συχνές **αιτιατικές της αναφοράς** είναι οι λέξεις: τὸν ἀριθμόν, τὸ βάθος, τὸ εὖρος, τὸ μέγεθος, τὸ μῆκος, τὸ πλῆθος, τὸ ὕψος κ.τ.ό.:

Πύργος στερεὸς ὠκοδόμηται, σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ εὖρος.

Τεῖχος πλίνθινον ὠκοδόμητο, τὸ μὲν εὖρος πενήκοντα ποδῶν, τὸ δὲ ὕψος ἑκατόν.

N.E.: • Αγόρασε ὑφασμα δύο μέτρα **φάρδος**. • [αλλά και:] Το ὑφασμα είναι καλὸ **στο φάρδος**.

Γ. ΟΙ ΠΛΑΓΙΕΣ ΠΤΩΣΕΙΣ ΩΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ, ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΡΙΩΝ

1. Η γενική

§ 34

Η γενική ως προσδιορισμός επιρρημάτων μπορεί να είναι:

α) Γενική διαιρετική: προσδιορίζει επιρρήματα:

1. **Τοπικά**, όπως *ἄνω, ποῦ, ὅπου, οὗ* (όπου), *οὐδαμοῦ* (πουθενά), *πανταχοῦ* (παντού), *αὐτοῦ, ἐνταῦθα, ἐνθα* (εκεῖ όπου), *πολλαχοῦ* (σε πολλά μέρη/σημεία), *πόθεν* (από ποιο μέρος;) κ.τ.ό.:

οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος – πολλαχοῦ τοῦ ὄρους – πανταχοῦ τῆς γῆς

Τίς σοι πατήρ καὶ πόθεν τῶν δήμων;

N.E.: *Ἐπese καταμεσῆς του δρόμου.*

2. **Χρονικά**, όπως *ὀψέ* (αργά), *πότε*, *πηνίκα* (ποια ώρα;), *πηνικαῦτα* (τότε ακριβώς) κ.τ.ό.:

Ὅψέ τῆς ἡμέρας ἦν. (Ἦταν αργά το απόγευμα.)

3. **Ποσοτικά**, όπως *ἅπαξ, δὶς, τρίς, ποσάκις* (πόσες φορές;), *πολλάκις* κ.τ.ό.:

Ἄγει τὰ τέκνα εἰς τὴν θάλατταν πολλάκις τῆς ἡμέρας.

- β) Γενική της αναφοράς:** προσδιορίζει επιρρήματα **τροπικά**, όπως *εὖ, καλῶς, μετρίως, ὡς, πῶς, ἱκανῶς, οὕτως* κ.τ.ό., τα οποία συνοδεύουν ρήματα, όπως *ἔχω, ἦκω, κεῖμαι*:
Βασιλεὺς πῶς ἔχει παιδείας; (Σε ποιο επίπεδο βρίσκεται ο βασιλιάς όσον αφορά την παιδεία;)
Ἡ Κέρκυρα καλῶς παράπλου κεῖται. (Η Κέρκυρα βρίσκεται σε καλή θέση ως προς τον παράπλου.)
- γ) Γενική της αξίας:** προσδιορίζει επιρρήματα των οποίων το αντίστοιχο επίθετο συντάσσεται με γενική της αξίας (βλ. § 31 ζ). Τέτοια επιρρήματα είναι τα *ἀξίως, ἀναξίως, ἀνταξίως* κ.τ.ό.:
Ὁ νόμος ἀξίως ἐπαίνου γέγραπται.
N.E.: Φέρθηκε ἀνάξια της φήμης του.
- δ) Γενική αντικειμενική:** προσδιορίζει επιρρήματα των οποίων το αντίστοιχο επίθετο συντάσσεται με γενική αντικειμενική (βλ. § 31 ι). Τέτοια επιρρήματα είναι τα *ἀπείρως, ἐμπείρως, ἀμελῶς, ἐπιμελῶς, ἀφειδῶς, ἐγκρατῶς, ἀκρατῶς* κ.τ.ό.:
Ἀπείρως ἔχει τῆς τοιαύτης παιδείας.
- ε) Γενική συγκριτική:** δηλώνει τον β' όρο της σύγκρισης (βλ. § 41 .1) και προσδιορίζει επιρρήματα συγκριτικού βαθμού ή και επιρρήματα θετικού βαθμού με συγκριτική σημασία:
Ἦρεσεν οὖν μοι καὶ ἐν τῷ μύθῳ ὁ Προμηθεὺς μᾶλλον τοῦ Ἐπιμηθέως. (περισσότερο από τον Επιμηθέα)
Τιμᾶσθε διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. (σε μεγαλύτερο βαθμό από τους άλλους ανθρώπους)
- στ) Γενική της αφετηρίας, του χωρισμού:** δηλώνει τοπική ή χρονική αφετηρία, το τοπικό δηλαδή ή το χρονικό σημείο από το οποίο αρχίζει κάτι. Προσδιορίζει επιρρήματα που δηλώνουν απομάκρυνση, χωρισμό ή προσέγγιση, όπως *ἔξω, ἐκτός, πόρρω / πρόσω* (μακριά), *ἐντός, εἴσω, ἐγγύς, πλησίον, πέραν, μακράν, ἐναντίον, ὀπισθεν, ἐκατέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν, μεταξύ, ἔμπροσθεν, κρύφα, λάθρα* (κρυφά) κ.τ.ό.:
ἐντὸς τῶν πυλῶν – ἔξω τῆς Ἄττικῆς
Ἐκάθειδον μέχρι πόρρω τῆς ἡμέρας. (Κοιμόνταν μέχρι αργά.)
Φαλακροῦνται οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς.
- Με τα επιρρήματα *κρύφα* και *λάθρα* η γενική μπορεί να θεωρηθεί και αντικειμενική:
Κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπρασσον.
Προμηθεὺς λάθρα Διὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις τὸ πῦρ.

§ 35 Η γενική ως προσδιορισμός επιφωνημάτων είναι **γενική της αιτίας**. Δηλώνει την αιτία που προκάλεσε την αναφώνηση και προσδιορίζει επιφωνήματα που δηλώνουν λύπη, αγανάκτηση, θαυμασμό, όπως *φεῦ, οἶμοι* (αλίμονο! οἶμέ!), *βαβαί / παπαῖ* (πα πα πα!) κ.τ.ό., καθώς και το κλητικό επιφώνημα *ῶ*:

Φεῦ τῆς ἀναιδείας. (Τι αναίδεια!)
Οἶμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν. (Οἰμένα για τις συμφορές που με βρήκαν!)
ῶ τῆς ἀθλίας τύχης.

2. Η δοτική

§ 36 Η δοτική που προσδιορίζει επιρρήματα μπορεί να είναι:

- α) Δοτική αντικειμενική:** προσδιορίζει επιρρήματα των οποίων το αντίστοιχο επίθετο συντάσσεται με δοτική αντικειμενική (βλ. § 32α). Τέτοια επιρρήματα είναι τα *εὐμενῶς, δυσμενῶς, δυσκόλως, χαλεπῶς* (δύσκολα), *ἐπομέ-*

νως, ἐξῆς, ἐφεξῆς (κατά σειρά), ἀκολούθως, ὁμολογουμένως, ὁμοίως, συμφώνως, ἅμα, ὁμοῦ, διαφόρως, ἐναντίως, ὠφελίμως, χρησίμως κ.τ.ό.:

Δυσμενῶς **αὐτοῖς** ἔχουσιν. (Εἶναι εχθρικοί προς αυτούς.)

Ὅμοίως **ἐκείνῳ** ἐφιλοσόφουν.

Τὸ ὕδωρ ἐπίνετο ὁμοῦ **τῷ πηλῷ**. (μαζί με τον πηλό)

Ἐναντίως ἅπασιν **τοῖς νόμοις** βεβίωκε.

β) Δοτική της αναφοράς: προσδιορίζει **τροπικά** επιρρήματα που εκφέρονται μαζί με το ρήμα ἔχω:

Ὅπως ἔχει ταῦτα **τῇ φύσει**. (ως προς τη φύση)

γ) Δοτική του ποσού (του μέτρου ή της διαφοράς, πβ. § 152ζ): δηλώνει ποσοτική διαφορά και προσδιορίζει επιρρήματα συγκριτικού (σπάνια υπερθετικού) βαθμού, καθώς και επιρρήματα θετικού βαθμού με συγκριτική σημασία:

ὀλίγω μακρότερα – **ὄσω** μάλιστα – **οὐ πολλοῖς ἔτεσιν** ὕστερον – **πολλῷ** διαφερόντως

3. Η αιτιατική

§ 37

Η αιτιατική προσδιορίζει:

α) Ομοτικά μόρια (δηλώνουν ὄρκο, επίκληση), όπως είναι το **νῆ** και το **μά** (βλ. §§ 155.2, 159.12):

Εὖ γε νῆ **τὴν Ἥραν** λέγεις, ὦ Ἴππία.

Οὐκ οἶδα μὰ **Δία** ἔγωγε.

N.E.: *Μα τον Θεό, δεν το περιμένα.*

β) Τροπικά επιρρήματα που εκφέρονται με το ρήμα ἔχω· ονομάζεται **αιτιατική της αναφοράς**:

Ἄει γὰρ ἔστι **τοῖς τὰ σώματα** καὶ **τὰς ψυχὰς** εὖ ἔχουσιν ἐγγὺς εἶναι τοῦ εὐτυχεῖσαι.

N.E.: Τα συνώνυμα των επιρρημάτων που στην Α.Ε. προσδιορίζονται από πλάγια πτώση συντάσσονται στη Ν.Ε. κυρίως με τις προθέσεις **από, σε, με** + αιτιατική:

πουθενά **στον κόσμο** – έξω **από την πόλη** – σύμφωνα **με αυτό**

Σημείωση: Βλ. συγκεντρωτικό πίνακα των ονοματικών προσδιορισμών στο Επίμετρο (πίνακας Ε).

§ 38 Η **σύγκριση** εκφέρεται με ένα λεκτικό σύνολο που αποτελείται από μία **συγκριτική λέξη** και δύο όρους της σύγκρισης:

- Ο **πρώτος (α΄) όρος σύγκρισης** δηλώνει το πρόσωπο, το πράγμα κτλ. το οποίο συγκρίνεται με κάποιο άλλο.
- Ο **δεύτερος (β΄) όρος σύγκρισης** δηλώνει το πρόσωπο, το πράγμα κτλ. με το οποίο συγκρίνεται ο α΄ όρος:

<i>Ἡ δικαιοσύνη</i>	<i>θεοφιλέστερον</i>	<i>τῆς ἀδικίας.</i>
α΄ όρος σύγκρισης	συγκριτική λέξη	β΄ όρος σύγκρισης

§ 39 Ως **συγκριτικές λέξεις** χρησιμοποιούνται:

1. **Παραθετικά επιθέτων ή επιρρημάτων**, δηλαδή ο συγκριτικός και ο υπερθετικός βαθμός. Το υπερθετικό που χρησιμοποιείται στη σύγκριση ονομάζεται **σχετικό**, σε αντίθεση με το υπερθετικό που τίθεται στον λόγο απόλυτα, χωρίς σύγκριση, και ονομάζεται **απόλυτο υπερθετικό**:

Ἐγὼ οὖν σοφώτερος ἐκείνων γενήσομαι κατ' αὐτό γε τοῦτο.

*Ναυμαχία νεῶν πλήθει **μεγίστη** δὴ τῶν πρὸ αὐτῆς γεγένηται.* [σχετικό υπερθετικό]

*Τὴν κατὰ Περσῶν νίκην **τοῦ θειοτάτου Τραϊανοῦ ὁ σοφώτατος** Ἀρειανὸς ὁ χρονογράφος ἐξέθετο.* [απόλυτο υπερθετικό]

- Ο συγκριτικός βαθμός επιθέτου ή επιρρηματος επιτείνεται με τις λέξεις *ἔτι, μακρῶ, μᾶλλον, ὅσον, ὅσω, πολύ, πολλῶ, τοσοῦτω, ὡς* κ.τ.ό., ενώ αντίστοιχα ο υπερθετικός βαθμός επιτείνεται με τις λέξεις *δή, μακρῶ, μάλιστα, οἶον, ὅσον, ὅσω, ὅτι, πολύ, πολλῶ, ἐν τοῖς, ὡς*, καθώς και με τις εκφράσεις *ἢ δυνατόν, ὡς δυνατόν, ὡς οἶόν τε, ὡς ἂν δύνωμαι* κ.τ.ό. ή με τη γενική πληθυντικού του θετικού βαθμού:

*Ἐτερον **ἔτι μείζον** τούτου κακούργημα θεάσασθε.*

***Πολύ** τούτου **δεινότερον** φανήσεται ὁ μέλλω λέγειν.*

*Ἐαυτὸν παρασκευάζει ὅπως ἔσται **ὡς βέλτιστος**.* [απόλυτο υπερθετικό]

*Οὐκ, ὦ **κακῶν κάκιστε**, ἐξερεῖς ποτε;* [κακῶν: γεν. διαιρετική]

2. **Λέξεις με συγκριτική σημασία**, όπως *πρότερος, ὕστερος, διπλοῦς, διπλάσιος, πολλαπλοῦς, πολλαπλάσιος* κ.τ.ό.:

*Ὅψόμεθα δὲ τὴν πόλιν **διπλασίας** μὲν ἢ νῦν τὰς προσόδους λαμβάνουσαν.*

*Ἡ ἐκ πάντων φωνῆ μιᾶς ἐκάστης **πολλαπλάσιος**.*

§ 40 Ο **α΄ όρος σύγκρισης** εκφέρεται ποικιλοτρόπως:

Ἐγὼ σοῦ καλλίων ὑπάρχω. [αντωνυμία]

***Πόλεμος** ἔνδοξος εἰρήνης αἰσχρᾶς αἰρετώτερος.* [ουσιαστικό]

*Οὐδὲν μᾶλλον **ἄρχειν** ἢ ἄρχεσθαι δίκαιον.* [απαρέμφατο]

§ 41 Ο **β΄ όρος σύγκρισης** εκφέρεται:

1. Με **γενική συγκριτική** (βλ. και § 31 α), όταν είναι ουσιαστικό ή άλλη λέξη που χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό:

*Οὐδὲν πικρότερον **τῆς ἀνάγκης**.*

*Τὸ σπουδάζειν **τοῦ παίζειν** ἐπιπονώτερόν ἐστιν.*

*Τὸ δ' ἄνω **τοῦ κάτω** καὶ τὸ πρόσθεν **τοῦ ὀπισθεν** καὶ τὸ δεξιὸν **τοῦ ἀριστεροῦ** τιμιώτερον.*

2. Με το **ἢ** και **ομοιόπτωτα** ή **ομοιότροπα** με τον **α΄** όρο σύγκρισης:
Ἔμοι Σωκράτης ἐδόκει τιμῆς ἄξιος ἦν τῇ πόλει μᾶλλον ἢ θανάτου.
Ἄπαντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν.
Ἐβούλοντο σὺν τοῖς Ἑλλησιν μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι.

Παρατήρηση

Ο **β΄** όρος σύγκρισης:

α) Εκφέρεται σπανιότερα με τα **ἀντί / πρό** + γενική, **παρά** + αιτιατική, (**ἢ**) **πρός** + αιτιατική, **ἢ κατά** + αιτιατική, **ἢ / ἢ ὡς / ἢ ὥστε** + απαρέμφατο (ο **α΄** όρος είναι δυσανάλογα ανώτερος από τον **β΄** όρο σύγκρισης· ασύμμετρη σύγκριση), **ἢ** + ονομαστική (εννοείται το ρήμα του **α΄** όρου ή το *εἶμι*), **ἢ** + πρόταση:

Αἰρετώτερός ἐστιν ὁ καλὸς θάνατος ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ βίου.

Ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρά τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν.

Ἐπιτάδας ἐνδεεστερώς ἐκάστῳ παρείχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν. (Ο Επιτάδας παρείχε λιγότερη τροφή στον καθενα απ' όση μπορούσε.)

Βούλομαι λόγον εἰπεῖν θρασύτερον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν ἡλικίαν.

Ἦισθοντο αὐτὸν ἐλάττω ἔχοντα δύναμιν ἢ ὥστε τοὺς φίλους ὠφελεῖν.

Τοῖς μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγὼ παραινῶ τοιαῦτα λέγειν. [ἢ ἐγὼ ἀκμάζω]

Τίς ἂν καλλίων κρίσις τούτου γένοιτο ἢ ὡς ἐπολεμήσαμεν πρὸς ἀλλήλους;

β) Εκφέρεται μερικές φορές βραχυλογικά. Βραχυλογική εκφορά του **β΄** όρου σύγκρισης αποτελούν συχνά οι γενικές *τοῦ δέοντος, τοῦ δικαίου, τοῦ λόγου, τοῦ εἰωθότος, τοῦ ὄντος, τοῦ προσήκοντος, τοῦ συμφέροντος* κ.ά., οι οποίες ισοδυναμοῦν με **ἢ** + πρόταση:

Αἰρετώτερος ὁ βίος ὁ τῶν ἰδιωτευόντων ἢ τῶν τυραννούντων. [ἢ ὁ βίος ὁ τῶν τυραννούντων]

Οἱ ἐχθροὶ μείζους τοῦ δέοντος γεγόνασι. [ἢ δεῖ γεγονέναι]

Ἔτι δ' ἂν πλεον σοι τὸ ἵππικὸν τοῦ ὄντος φαίνοιτο. [ἢ ὄντως ἦν]

γ) Είναι δυνατόν να παραλείπεται, όταν εννοείται από τα συμφραζόμενα:

Δυνατώτεροι πράττειν οἱ δίκαιοι φαίνονται. [τῶν ἀδίκων]

ΠΙΝΑΚΑΣ 3. Η ΣΥΓΚΡΙΣΗ

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ	Α΄ ΟΡΟΣ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ	Β΄ ΟΡΟΣ ΣΥΓΚΡΙΣΗΣ
Παραθετικά επιθέτων και επιρρημάτων Λέξεις με συγκριτική σημασία	ΕΚΦΕΡΕΤΑΙ: Με ποικίλους τρόπους	ΕΚΦΕΡΕΤΑΙ: <ul style="list-style-type: none"> • Με γενική συγκριτική • Με ἢ + ομοιόπτωτα ή ομοιότροπα με τον α΄ όρο Σπανιότερα: • ἀντί / πρό + γεν., παρά + αιτ., (ἢ) πρός + αιτ. ἢ κατά + αιτ., ἢ / ἢ ὡς / ἢ ὥστε + απαρέμφατο ἢ + ονομαστική, ἢ + πρόταση • Βραχυλογικά

§ 42 Όταν κάνουμε λόγο για **άρθρο** στην Α.Ε., εννοούμε το οριστικό άρθρο **ὁ, ἡ, τό**, το οποίο τίθεται μπροστά από ονόματα ή άλλα μέρη του λόγου που χρησιμοποιούνται ως ονόματα. Το άρθρο δεν έχει κλητική πτώση· μπροστά από την κλητική των ονομάτων χρησιμοποιείται το κλητικό επιφώνημα **ὦ**:

ἡ ναῦς – ὁ Κριτίας – οἱ Πέρσαι – τὸ ἀδικεῖν – οἱ ἀποθανόντες – ὦ Ἀθηναῖοι
Ἔτι ἐν λείπεται, τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς.

Στην Α.Ε. δεν υπήρχε αόριστο άρθρο· αόριστη αναφορά σε πρόσωπα ή πράγματα γινόταν χωρίς άρθρο. Σε αντίστοιχη περίπτωση χρησιμοποιείται στη Ν.Ε. το αόριστο άρθρο *ένας, μια, ένα*:

Ἔσρατοπεδεδύσαντο ἐν χωρίῳ λασίῳ. (σε μια πυκνόφυτη περιοχή)
Ἔνθα ἐστὶ ποταμὸς οὐ μέγας. [ένας ποταμός]

Ν.Ε.: Ἦρθε *ένας* φίλος.

§ 43 Τα τρία γένη του οριστικού άρθρου **ὁ, ἡ, τὸ** χρησιμοποιούνταν στα ομηρικά έπη ως δεικτικές αντωνυμίες. Την αντωνυμική σημασία τους διατήρησαν στην απτική διάλεκτο στις εκφράσεις:

α) ὁ δέ (και αυτός/εκείνος, αυτός/εκείνος όμως) σε κάθε γένος, αριθμό και πτώση:

Ἦσαν δ' ἡμῖν ἐπὶ μναῖ· ὁ δέ και ταύτας λαβὼν κατεχρήσατο.
Τὸν δέ διὰ πολλὰς εὐεργεσίας πολίτην ἐπεποιήγντο.

β) ὁ μὲν - ὁ δέ (ο ένας - ο άλλος, άλλος - άλλος) σε κάθε γένος, αριθμό και πτώση:

Ὁ μὲν χρυσίον ἐπιθυμεῖ κτᾶσθαι, ὁ δέ τιμάς.
Τῶν προτάσεων αἱ μὲν καταφατικαὶ αἱ δέ ἀποφατικαὶ εἰσιν.

Ν.Ε.: Φταίνει και *οι μεν* και *οι δε*.

► Οι εκφράσεις **τὸ μὲν - τὸ δέ, τὰ μὲν - τὰ δέ, τῆ μὲν - τῆ δέ** (αφενός μεν - αφετέρου δε, άλλοτε μεν - άλλοτε δε) χρησιμοποιούνται και επιρρηματικά:

Ἐπορεύθησαν τὰ μὲν τι μαχόμενοι, τὰ δέ ἀναπαυόμενοι.
Τῆ μὲν γὰρ ἔλεγον ὀρθῶς τῆ δ' οὐκ ὀρθῶς.

γ) και τόν, και τήν, και τοὺς (και αυτός/εκείνος) ως υποκείμενο απαρεμφάτου. Στους τύπους αυτούς αντιστοιχούν οι ονομαστικές **και ὅς** (και αυτός), **και ἡ** (και αυτή), **ἡ δ' ὅς** (είπε αυτός), **ἡ δ' ἡ** (είπε αυτή):

Και τὸν κελεύειν καθῆραι. (Και αυτός [λένε] τον διέταξε να τον θεραπεύσει.)
Και ὅς οὐκ ἠθελεν ἀποκρίνασθαι.
Γελοῖον, ἡ δ' ὅς, τόν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. (να έχει ανάγκη)
Ἄλλ' ἐγώ, ἡ δ' ἡ, σαφέστερον ἐρῶ.

δ) τὸν και τὸν (αυτόν κι αυτόν, τον τάδε και τον τάδε), **τὸ και τὸ** (αυτό κι αυτό), **τὰ και τὰ** (αυτά κι αυτά):

Καί μοι κάλει τὸν και τόν.
Εἰ τὸ και τὸ ἐποίησεν ὁ ἄνθρωπος οὕτοσί, οὐκ ἂν ἀπέθανεν.

Ν.Ε.: Του είπα *το και το*.

ε) πρὸ τοῦ (προτού, πριν απ' αυτό, προηγουμένως):

Και ἐν τῷ πρὸ τοῦ σοὶ χρόνῳ φίλος ἦν ἀληθινός.
Ἦ Μένων, πρὸ τοῦ μὲν Θεπαλοὶ εὐδόκιμοι ἦσαν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν.

Ν.Ε.: Ἐλα, *προτού* φύγει. [ως σύνδεσμος]

Το άρθρο χρησιμοποιείται για να δηλώσει:

- α) Ένα ορισμένο και γνωστό πρόσωπο ή πράγμα (κυρίως οριστικό ή ατομικό άρθρο). Συχνά μάλιστα το οριστικό άρθρο έχει κτητική σημασία:

Ὁ ποταμὸς διαβατὸς ἐγένετο. [ο ποταμός για τον οποίο γίνεται λόγος]

Εἶδον ὅτι ὑγίαιεν ὁ παῖς. [το συγκεκριμένο παιδί]

Φαίνομαι οὖν δωδεκαέτης ὢν, ὅτε ὁ πατήρ ἀπέθνησκεν. [ο πατέρας μου]

N.E.: *Ἡ πῆση καθυστέρησε.* [η συγκεκριμένη πῆση]

- β) Μια κατηγορία ειδών (γενικό ή ειδοποιό άρθρο):

Ὁ ἄνθρωπος δίπουν ἐστί.

Ἴσοι οἱ πολῖται βούλονται εἶναι.

Δεῖ τὸν στρατηγὸν τῆς στρατηγίας ἐπιμελεῖσθαι.

N.E.: *Ὁ μαθητὴς πρέπει να εἶναι ἐπιμελής.*

Γενική παρατήρηση

Εκτός από την περίπτωση των ονομάτων που δηλώνουν κάτι αόριστο ή άγνωστο και εκφέρονται χωρίς άρθρο (βλ. § 42), το άρθρο συχνά παραλείπεται και:

- α) Στα κύρια ονόματα, γιατί και χωρίς άρθρο δηλώνουν κάτι ορισμένο:

Θρασύβουλος καταλαμβάνει Φυλήν.

N.E.: *Μένω στην οδό Ψυχάρη.*

- β) Στο όνομα βασιλεύς ή μέγας βασιλεύς, όταν αναφέρεται στον βασιλιά των Περσών, και στο όνομα ἄστυ, όταν αναφέρεται στην Αθήνα:

Καὶ βασιλεύς πέμπει ἐξ Λακεδαιμόνα Μεγάβαζον.

Τινὲς τῶν ἐξ ἄστειος ἐφοβοῦντο. (μερικοί από αυτούς που βρίσκονταν στην Αθήνα)

- γ) Στο όνομα πατρίς και στα ονόματα που δηλώνουν συγγένεια, όπως ἀνήρ (ο σύζυγος), γυνή (η σύζυγος), γονεὺς, πατήρ, μήτηρ, παῖς, υἱός, ἀδελφός κ.τ.ό.:

Οὐκ ἐδύνατο καθεῦδεν ὑπὸ λύπης καὶ πόθου πατρίδων, γονέων, γυναικῶν, παίδων. (δεν μπορούσαν να κοιμηθούν)

N.E.: *Δεν υπολογίζει ούτε μάνα ούτε πατέρα.*

- δ) Στα ονόματα που δηλώνουν χρονική περίοδο, γεωγραφικό όρο, φυσικό φαινόμενο ή ουράνιο σώμα, όπως νύξ, ἡμέρα, ἑσπέρα, θέρος, θάλασσα, ἥλιος, γῆ, σελήνη, οὐρανός κ.τ.ό.:

Ἵμεῖς δὲ ἴστε ὅθεν ἥλιος ἀνίσχει. (από πού ανατέλλει ο ήλιος)

Θύουσι ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ καὶ γῆ καὶ πυρὶ καὶ ὕδατι καὶ ἀνέμοισι.

N.E.: *Θα κινήσω γη και ουρανό.*

- ε) Στα ονόματα που δηλώνουν αρετές, κακίες, αγαθά, δεινά, επαγγέλματα, επιστήμες, όπως πλοῦτος, κακία, φιλία, ἔπαινος, καλοκαγαθία, γεωργία, τέχνη, μουσική κ.τ.ό.:

Πλοῦτος κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπηρέτης ἐστίν.

Ἐντίκειται πόλεμος εἰρήνῃ.

N.E.: *Υπόσχεται να φέρει ειρήνη στον τόπο.*

§ 45 **Αντωνυμίες** ονομάζονται οι λέξεις που χρησιμοποιούνται στον λόγο αντί ονόματος, ουσιαστικού ή επιθέτου, και συνεπώς λειτουργούν στην πρόταση όπως ένα όνομα.

1. Οι προσωπικές αντωνυμίες

§ 46 Οι **προσωπικές αντωνυμίες** δηλώνουν τα τρία πρόσωπα του λόγου: το πρώτο πρόσωπο (το πρόσωπο που μιλάει), το δεύτερο πρόσωπο (το πρόσωπο στο οποίο μιλάμε) και το τρίτο πρόσωπο (το πρόσωπο για το οποίο μιλάμε).

α) Το α΄ και το β΄ πρόσωπο

Οι ονομαστικές ενικού και πληθυντικού του α΄ και του β΄ προσώπου, *ἐγώ, σύ, ἡμεῖς, ὑμεῖς*, χρησιμοποιούνται ως υποκείμενο και συνήθως παραλείπονται, επειδή δηλώνονται από τη ρηματική κατάληξη. Αντίθετα, δεν παραλείπονται, όταν υπάρχει έμφαση ή αντιδιαστολή (βλ. § 11α):

Καλῶς εἶπες, καὶ ποιῶμεν ἃ λέγεις.

Σὺ μὲν ἴσως γιγνώσκεις, ἐγὼ δὲ ἄγνωῶ.

Οι πλάγιες πώσεις ενικού αριθμού του α΄ και του β΄ προσώπου απαντούν σε δύο τύπους: *ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, σοῦ, σοί, σέ* (είναι οι τύποι που έχουν τόνο, λέγονται **δυνατοί** και χρησιμοποιούνται όταν υπάρχει έμφαση), *μου, μοι, με, σου, σοι, σε* (είναι οι εγκλιτικοί, άτονοι τύποι, ονομάζονται **αδύνατοι** και δηλώνουν το πρόσωπο χωρίς έμφαση):

Σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

Δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκη εἶναι διηγήσασθαι σοι τὸ διήγημα τοῦτο.

N.E.: • *Εσένα* ζητάνε. • *Πες μου* κάτι.

β) Το γ΄ πρόσωπο

Η ονομαστική ενικού του γ΄ προσώπου, που δεν απαντά, και η ονομαστική πληθυντικού *σφεῖς*, που χρησιμοποιείται σπάνια, αναπληρώνονται από τις δεικτικές αντωνυμίες *ὁδε, οὗτος, ἐκεῖνος*. Όταν υπάρχει έμφαση, χρησιμοποιείται η οριστική αντωνυμία *αὐτός*. Οι τύποι των πλάγιων πώσεων ενικού και πληθυντικού αριθμού του γ΄ προσώπου, *οὔ, οἷ / οἱ, ἐ, σφῶν, σφίσι, σφᾶς*, αναπληρώνονται συχνά από τις πλάγιες πώσεις των αντωνυμιῶν *ὁδε, οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός*:

Οὔτε ὑμεῖς λέγετε ἀληθῆ οὔτε ἐκεῖνος ἀνήρ ἐστι δίκαιος.

Αὐτοὶ πρὸ τοῦ βασιλέως ἐμάχοντο. (αυτοί οι ίδιοι)

Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ εἶς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι.

2. Η οριστική ή επαναληπτική αντωνυμία αὐτός

§ 47 Η αντωνυμία **αὐτός** χρησιμοποιείται στην Α.Ε.:

α) Ως **οριστική** σε κάθε πώση, όταν ορίζει, ξεχωρίζει με έμφαση το πρόσωπο ή το πράγμα στο οποίο αναφέρεται. Στη Ν.Ε. ως οριστικές αντωνυμίες χρησιμοποιούνται τα επίθετα *ίδιος* και *μόνος* [μου]:

Πρῶτοι οἱ κατὰ Ἀλέξανδρον καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ἐς τὸν ποταμὸν ἐνέβαλον.

Ὅτι δὲ ἀληθῆ λέγω, αὐτὸν Ἀριστοφάνην μαρτυροῦντα παρέξομαι.

N.E.: • *Μας δέχτηκε ο ίδιος* ο υπουργός. • *Μόνος του* τα κατάφερε.

β) Ως **επαναληπτική** στις πλάγιες πτώσεις, όταν επαναλαμβάνει πρόσωπο ή πράγμα που προαναφέρθηκε. Στη Ν.Ε. χρησιμοποιείται ο αδύνατος τύπος του τρίτου προσώπου της προσωπικής αντωνυμίας:

Και ταύτη μὲν ἐνίκα Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ἄμφ' αὐτόν.

Ἐπέδειξε Φιλίππῳ ὅτι πιστός ἐστιν αὐτῷ φίλος.

N.E.: *Αν τηλεφωνήσει η Μαρία, πες της να ξαναπάρει.*

► Η αντωνυμία *αὐτός*, όταν χρησιμοποιείται χωρίς άρθρο, είναι κατηγορηματικός προσδιορισμός (βλ. και § 29), ενώ, όταν χρησιμοποιείται με άρθρο, *ὁ αὐτός* (ο ίδιος), είναι επιθετικός προσδιορισμός ή κατηγορούμενο:

Σὺ αὐτός Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισας. [κατηγορηματικός προσδιορισμός]

Γέγραφε καὶ ταῦτα ὁ αὐτός Θουκυδίδης Ἀθηναῖος. [επιθετικός προσδιορισμός]

Ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἶμι τῇ γνώμῃ. [κατηγορούμενο]

3. Οι αυτοπαθείς αντωνυμίες

§ 48

Οι **αυτοπαθείς αντωνυμίες** βρίσκονται μόνο στις πλάγιες πτώσεις και, αντίθετα με τη Ν.Ε., εκφέρονται χωρίς άρθρο. Δηλώνουν ότι το πρόσωπο που πάσχει είναι το ίδιο με το πρόσωπο που ενεργεί. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται **αυτοπάθεια** ή **αντανάκλαση** και διακρίνεται σε:

α) **Ἄμηση** ή **ευθεία αντανάκλαση** το πρόσωπο ή το πράγμα που δηλώνει η αντωνυμία είναι, εννοιολογικά, το ίδιο με το υποκείμενο του ρήματος της πρότασης. Η περίπτωση αυτή αφορά και τα τρία πρόσωπα της αυτοπαθείς αντωνυμίας:

Ταύτην ἑμαυτῷ μόνῃν ἠγοῦμαι σωτηρίαν.

Γινῶθι σαυτόν.

Ζεὺς δὲ αὐτὸν κήρυκα ἑαυτοῦ καὶ θεῶν ὑποχθονίων τίθησι.

N.E.: *Κοιτάζει μόνο τον εαυτό του.*

β) **Ἐμμεση** ή **πλάγια αντανάκλαση** η αυτοπαθείς αντωνυμία, κυρίως αυτή του γ' προσώπου, βρίσκεται σε δευτερεύουσα πρόταση ή σε φράση που έχει απαρέμφατο ή μετοχή και το πρόσωπο ή το πράγμα που δηλώνει η αντωνυμία δεν είναι, εννοιολογικά, το ίδιο με το υποκείμενο της δευτερεύουσας πρότασης ή του απαρεμφάτου ή της μετοχής, αλλά με το υποκείμενο του ρήματος της (κύριας) πρότασης. Στην πλάγια αντανάκλαση χρησιμοποιούνται συχνά, αντί της αυτοπαθείς αντωνυμίας, οι πλάγιες πτώσεις της προσωπικής αντωνυμίας του γ' προσώπου ή της επαναληπτικής αντωνυμίας *αὐτός*:

Ὁ ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν ἀκριβῶς ὁρᾶν. [Υ του ὁρᾶν: τοὺς ἀνθρώπους]

Καὶ ἔγραψεν ἐν διαθήκῃ τοῦτον κληρονομεῖν τῶν ἑαυτοῦ. [Υ του κληρονομεῖν: τοῦτον]

Ἠγήσαντο ταύτην σφίσιον ἔσεσθαι σωτηρίαν. [προσωπική]

Ἐφοβοῦντο μὴ ἐπιθεῖντο αὐτοῖς οἱ πολέμιοι. (μήπως τους επιτεθούν) [επαναληπτική]

4. Η αλληλοπαθείς αντωνυμία

§ 49

Η **αλληλοπαθείς αντωνυμία** απαντά μόνο στον πληθυντικό αριθμό και μόνο στις πλάγιες πτώσεις. Εκφέρεται χωρίς άρθρο και δηλώνει ότι δύο ή περισσότερα πρόσωπα ενεργούν και πάσχουν αμοιβαία. Αντί της αλληλοπαθείς αντωνυμίας χρησιμοποιείται συχνά η αυτοπαθείς (στον πληθυντικό αριθμό). Στη Ν.Ε. ως αλληλοπαθείς αντωνυμίες χρησιμοποιούνται εκφράσεις όπως *ο ένας τον άλλον, μεταξύ [μας], αναμεταξύ [μας]* κ.τ.ό.:

Καὶ ἀπέιχε μὲν ἀλλήλων τὰ στρατόπεδα ὅσον ἑξήκοντα σταδίους.

Ἔμονόσουν ἀλλήλοις.

Ἐφιλονικήσαμεν πρὸς ἀλλήλους.

Δηλόν ἔστι ὡς ἔστι **πρὸς αὐτούς** φιλία. (μεταξύ τους) [αυτοπαθής]

N.E.: • Ντρέπονται **ο ένας τον άλλον**. • «Τρώγονται» **μεταξύ τους**.

5. Οι κτητικές αντωνυμίες

§ 50 Οι **κτητικές αντωνυμίες** φανερώνουν τον κτήτορα και χρησιμοποιούνται στον λόγο ως επίθετα (με ή χωρίς άρθρο):

Περίνθιοι **τὸν ἐμὸν** πατέρα ἠδίκουν.

Ἄρ' ὁ ἀνδριάς **σόν** ἔστιν ἔργον;

N.E.: Το **δικό σου** παιδί είναι ήσυχο.

Παρατηρήσεις

α) Αντί των κτητικών αντωνυμιών *ἑός, ἐή, ἐόν*, που δε χρησιμοποιούνται από τους αρχαίους πεζογράφους, και *σφέτερος, σφέτερα, σφέτερον*, που είναι σπάνιες, χρησιμοποιείται η γενική της επαναληπτικής ανωνυμίας *αὐτὸς* ή, για έμφαση, η γενική των δεικτικών αντωνυμιών *οὗτος* και *ἐκεῖνος*:

Τὸν Νηλέα καὶ τοὺς παῖδας **αὐτοῦ** ἀπέκτεινεν.

Ἐγκωμιάζομεν τὴν **ἐκείνων** ἀρετὴν.

β) Όταν το πρόσωπο που δηλώνει η κτητική αντωνυμία είναι το ίδιο με το υποκείμενο του ρήματος, χρησιμοποιείται για έμφαση, αντί για τους τύπους της κτητικής αντωνυμίας *ἐμός, σός, τούτου*, η γενική της αυτοπαθούς αντωνυμίας και, αντί για τους τύπους *ἡμέτερος, ὑμέτερος, τούτων, αὐτῶν, ἐκείνων*, οι τύποι *ἡμέτερος αὐτῶν, ὑμέτερος αὐτῶν, ἑαυτῶν*:

Πρὸς δὲ τὴν βουλὴν τὸν ἀδελφὸν τὸν **ἐμαυτοῦ** ἔπεμψα. [τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν]

Ἐπέδειξαν καὶ ἐν ταῖς δυστυχίαις τὴν **ἑαυτῶν** ἀρετὴν. [τὴν ἀρετὴν αὐτῶν]

γ) Όταν ο κτήτορας δε δηλώνεται με έμφαση, χρησιμοποιείται, όπως και στη N.E., η γενική των προσωπικών αντωνυμιών ως γενική κτητική:

Τὸν ἀδελφόν **μου** Ἐρατοσθένης ἀπέκτεινεν.

Ἄ πατήρ **σου** διενήνοχεν ἀπάντων. (διέφερε απ' όλους)

N.E.: Το **σπίτι μου** είναι παλιό.

6. Οι δεικτικές αντωνυμίες

§ 51 Οι **δεικτικές αντωνυμίες** φανερώνουν δείξη, αισθητή ή νοητή, και χρησιμοποιούνται είτε ως ουσιαστικά είτε ως επίθετα:

Μετὰ **τοῦτον** Θεόπομπος Ἀθηναῖος εἶπεν. [ως ουσιαστικό]

Οὐκ ἄδικος **αὕτη** ἡ ἀξίωσις ἔστιν. [ως επίθετο]

Οι βασικές δεικτικές αντωνυμίες είναι οι:

α) **ὄδε, ἦδε, τόδε**: χρησιμοποιείται για πρόσωπα ή πράγματα που βρίσκονται τοπικά ή χρονικά κοντά στον ομιλητή και συνήθως σε στενή σχέση μ' αυτόν. Σε περίπτωση νοητής δείξης, η αντωνυμία αναφέρεται συνήθως στα επόμενα:

Πρωταγόρας **ὄδε** ταῦτα ἀπεκρίνατο. (αυτός εδώ)

Ἄ δὲ ὄρκος ἔστω **ὄδε**: «ἐμμενῶ ταῖς ζυνθήκαις...».

N.E.: **Αυτό εδώ** έχει χαλάσει.

β) οὗτος, αὕτη, τοῦτο χρησιμοποιείται για πρόσωπα ή πράγματα που βρίσκονται τοπικά ή χρονικά κοντά στον ομιλητή, έχουν όμως στενότερη σχέση μ' αυτόν που τον ακούει. Σε περίπτωση νοητής δείξης, η αντωνυμία αναφέρεται συνήθως στα προηγούμενα:

Ἦσαν δὲ οὗτοι μισθοφόροι Ἑλληνες ἐς τριακοσίους.

Ταῦτα μὲν οὖν πάλαι νενομοθέτηται.

Οὗτος δ' Ἠγήσανδρος ἀφικνεῖται, ὃν ὑμεῖς ἴστε κάλλιον ἢ ἐγώ.

N.E.: • Αυτό το βιβλίο διαβάζω. • Αυτά συνέβησαν χθες.

► Η έκφραση **καὶ ταῦτα** (και μάλιστα) έχει επιρρηματική σημασία· επαναλαμβάνει και τονίζει κάτι προηγούμενο:
Ἦμεῖς δ' ὄντες Ἀθηναῖοι βάρβαρον ἄνθρωπον, καὶ ταῦτα γυναῖκα, φοβήσεσθε;

γ) ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο χρησιμοποιείται για πρόσωπα ή πράγματα που βρίσκονται τοπικά ή χρονικά μακριά από τον ομιλητή. Σε περίπτωση νοητής δείξης, η αντωνυμία αναφέρεται συνήθως στα προηγούμενα και σπανιότερα στα επόμενα:

Ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ παιδεύσαντες τὸ πλῆθος ἐν ἀρετῇ.

Ἄν δ' ἐκεῖνα Φίλιππος λάβῃ, τίς αὐτὸν κωλύσει δεῦρο βαδίσειν;

Οὐδ' ἐκεῖνο δῆλόν ἐστιν ἡμῖν, ὅτι ἐπὶ Χερρόνησον οὐχ ἤξει.

N.E.: Εκείνη η εποχή ήταν δύσκολη.

7. Οι ερωτηματικές αντωνυμίες

§ 52

Ερωτηματικές ονομάζονται οι αντωνυμίες με τις οποίες διατυπώνεται μια ερώτηση. Εισάγουν ερωτηματικές προτάσεις, στις οποίες έχουν θέση ονόματος:

Τίς ἦν ὁ ταῦτα γράψας; (ποιος;) [ως ουσιαστικό]

Τίνα τρόπον σοφοὶ γενησόμεθα; (με ποιον τρόπο;) [ως επίθετο]

Πότερον ἐκλείπει ἤλιος ἢ οὐ; (ποιο από τα δύο;) [ως ουσιαστικό]

Παρατηρήσεις

α) Ὑστερα από την ερωτηματική αντωνυμία *τίς* ακολουθεῖ πολλές φορές το επίρρημα *ποτέ* (άραγε, τάχα, τέλος πάντων):

Ταύτην τοίνυν με αὐτὴν δίδαζον τὴν ἰδέαν τίς ποτέ ἐστιν. (ποια άραγε είναι)

β) Ὑστερα από τις ερωτηματικές αντωνυμίες *ποιός*, *πόσος* και *πηλίκος* ακολουθεῖ πολλές φορές η άόριστη αντωνυμία *τίς* (με τη σημασία του «σαν») για δήλωση μεγαλύτερου ενδιαφέροντος, έκπληξης ή ειρωνείας:

Ποιός τις ἦν; (Σαν τι λογής άνθρωπος ήταν;)

Πόσαι τινές εἰσιν αἱ πρόσοδοι τῇ πόλει; (Σαν πόσα να είναι τα εισοδήματα στην πόλη;)

Ὁ πῆς γῆς ὄγκος πηλίκος ἂν τις εἶη πρὸς τὰ περιέχοντα μεγέθη; (σαν πόσο μεγάλος θα ήταν...)

N.E.: Σαν τι σπουδαίο έκανε;

γ) Συχνά, και για λόγους έμφασης, η ερωτηματική αντωνυμία μπαίνει στο τέλος της πρότασης:

Εἰσὶ δ' οὗτοι τίνες;

N.E.: Να μου πεις τι;

8. Οι αόριστες αντωνυμίες

§ 53 **Αόριστες** ονομάζονται οι αντωνυμίες που φανερώνουν κάτι το οποίο είτε δεν μπορεί είτε δε θέλει κανείς να ονομάσει. Από τις αόριστες αντωνυμίες η πιο σημαντική είναι η **τίς, τι** (κάποιος/α, κάτι), η οποία χρησιμοποιείται σε καταφατικές προτάσεις ως ουσιαστικό ή επίθετο:

*Λέγουσι δὲ αὐτόν **τινες** ἐκ Διὸς γενέσθαι.* [υποκείμενο]
*Δήλιοι δ' ἐνόσουν λοιμώδη **τινὰ** νόσον.* [επιθετικός προσδιορισμός]
*Τρόπον **τινὰ** ὀρθῶς λέγουσιν.* [επιθετικός προσδιορισμός]
N.E.: • Ἦρθε **κάποιος** και σε ζητούσε. • **Κάποια** παιδιά λείπουν.

Παρατήρηση

Η αντωνυμία **τίς**:

- α) Χρησιμοποιείται ως **κατηγορούμενο** με τη σημασία του «κάποιος», «κάποιος σπουδαίος», «κάτι»:
*Πολλάκις ἐώρακά τινας δοκοῦντάς **τι** εἶναι.* (να νομίζουν ότι είναι κάτι)
N.E.: Νομίζει ότι **κάποιος** είναι.
- β) Λειτουργεί ως **σύστοιχο αντικείμενο** (πβ. § 75, παρατήρηση γ') με τα ρήματα *λέγω* και *ποιῶ*:
*Ἐκαστος δοκεῖ **τι** λέγειν τᾶναντία λέγων.* (κάτι σπουδαίο)
N.E.: Εἶπε **κάτι** ακαταλαβίστικο.
- γ) Συχνά **επιτείνει** ή, αντίθετα, **μετριάζει** τη σημασία των ὀρων με τους οποίους συντάσσεται:
*Τὴν δύναμιν τῶν Βαβυλωνίων δηλώσω ὅση **τις** ἐστίν.* (πόσο μεγάλη)
*Τριάκοντά **τινας** ἀπέκτειναν.* (κάπου τριάντα)
N.E.: Ἐχει **κάτι** λεφτά στην ἄκρη.

§ 54 Οι **αόριστες επιμεριστικές αντωνυμίες** δηλώνουν καθένα από τα μέρη στα οποία επιμερίζεται, διαχωρίζεται ένα σύνολο:

*Οὐτ' ἔλαβον **οὐδὲν** τῶν τῆς πόλεως οὐτ' ἀνήλωσα.*
***Μηδὲν** ὑμῶν ἠδίκηει **μηδεῖς**.*
***Οὐδέτερον** τούτων οὐτ' ἀληθὲς οὐτ' ἀναγκαῖον.*
N.E.: Για δήλωση επιμερισμού χρησιμοποιείται η αντωνυμία **καθένας**:
*Ἦρθαν και οι δύο, **ο καθένας** για ἄλλον λόγο.*

- Η αντωνυμία **ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο** έχει μερικές φορές τη σημασία του «καθώς και», «επιπλέον» και ακολουθείται από ουσιαστικό σε θέση επεξήγησης:
*Παρεκάλεσαν τοὺς ὀπλίτας και **τοὺς ἄλλους** ἱππέας.* (καθώς και τους ἄλλους, δηλ. τους ἱππεῖς)

9. Οι αναφορικές αντωνυμίες

§ 55 **Αναφορικές** ονομάζονται οι αντωνυμίες με τις οποίες μια πρόταση αναφέρεται σε λέξη ἄλλης πρότασης ή σε ὄλο το νόημα της πρότασης αυτής. Διακρίνονται σε:

- α)** Αυτές που αναφέρονται σε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο ή πράγμα: *ὅς* (ο οποίος, αυτός που), *οἷος* (τέτοιος που), *ὅσος*, *ἡλικίος* (όσο μεγάλος):
Ἔστι Δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὄρα̃.
Τοιοῦτός ἐστιν, οἷον ἐγὼ διήγημαι.
- β)** Αυτές που αναφέρονται σε κάτι γενικό και αόριστο: *ὅστις* (όποιος), *ὁπότερος* (όποιος από τους δύο), *ὁποῖος* (όποιος λογής), *ὁπόσος* (όσος), *ὀπηλικός* (όσο μεγάλος), *ὀποδαπός* (από τον τόπο που):
Μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Παρατηρήσεις

- α) Η αναφορική αντωνυμία *ὅς*:
- Μεταφράζεται «αυτός που», όταν αναφέρεται σε δεικτική αντωνυμία η οποία παραλείπεται:
ἌΟ δὲ λέγουσὶ τινες τῶν Πυθαγορείων, οὐκ ἔστιν εὐλογον. [τοῦτο ὁ λέγουσὶ]
 - Στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου εισάγει κύρια πρόταση και μεταφράζεται ως δεικτική αντωνυμία μαζί με έναν από τους συνδέσμους «και», «αλλά» (και αυτός, αλλά αυτός):
Πέμπτη διαίρεισι λόγου, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης· ὅς δὴ καλεῖται τεχνικός.
- β) Αντί της αντωνυμίας *ὅς* μπορεί να χρησιμοποιηθεί η αντωνυμία *ὅστις* με την ίδια σημασία:
Καὶ τὸν Ἀριστοτέλην ἐνίστε ἐμακάριζον ὅστις Σταγειρίτης ἦν.
- γ) Οι αντωνυμίες *ὅς*, *ὅστις* σχηματίζουν με το γ' ενικό (σπανιότερα πληθυντικό) πρόσωπο του ρήματος *εἰμι* στερεότυπες εκφράσεις που ισοδυναμοῦν με αόριστη αντωνυμία:

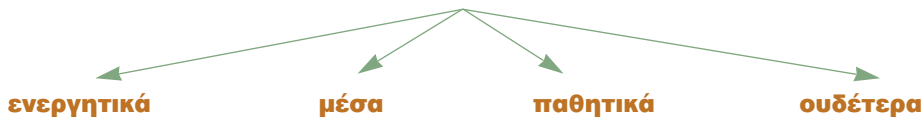
<i>ἔστιν ὅς/ὅστις: τὶς</i>		<i>οὐκ ἔστιν ὅστις: οὐδεὶς</i>
<i>εἰσὶν οἷ, ἔστιν οἷ: τινὲς</i>		<i>οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ: πᾶς</i>
<i>ἔστιν οὓς: τινὰς</i>		<i>οὐδεὶς (ἔστιν) ὅστις οὐ: πᾶς</i>

Καὶ τούτων ἔστιν οἷ κατὰ νότου ἐγένοντο τῆς Ἀλεξάνδρου στρατιᾶς.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνήρ εὐδαιμονεῖ.

- δ) Η αναφορική αντωνυμία *οἷος* σχηματίζει με το ρήμα *εἰμι* στερεότυπες εκφράσεις που συντάσσονται με απαρέμφατο, όπως *οἷός εἰμι* (εἶμαι τέτοιος που, εἶμαι έτοιμος να), *οἷός τ' εἰμι* (μπορώ), *οἷόν τ' ἐστί* (εἶναι δυνατόν να):
Συμμαχίαν ποιησάμενος πρὸς τούτους οἷος ἦν πολεμεῖν. (ἦταν έτοιμος να)
Οὐχ οἷός τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν. (δεν μπορούσε να)
Ἐν τοιοῦτοις καιροῖς οὐχ οἷόν τ' ἦν πλεονεκτεῖν. (δεν ἦταν δυνατόν να)
- ε) Οι αναφορικές αντωνυμίες συμφωνοῦν, κανονικά, ως προς το γένος και τον αριθμό με το όνομα ή τη δεικτική αντωνυμία στην οποία αναφέρονται, ενώ η πτώση τους εξαρτάται από τη σύνταξη του ρήματος της πρότασής τους ή από την πτώση του όρου που προσδιορίζουν. Ο κανόνας αυτός σε σχέση με την πτώση παραβιάζεται στην περίπωση της **έλξης του αναφορικού** (βλ. § 192.1):
Προετέακτο ἡ ἴλη ἡ βασιλική, ἧς Κλεῖτος ὁ Δρωπίδου ἰλάρχης ἦν.
Ἐφάνη αὐτοῖς μάντις, ὃν ἐνόμισαν μάγον εἶναι.

I. Η ΔΙΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

§ 56 Το ρήμα αποτελεί βασικό στοιχείο της πρότασης και δηλώνει ότι το υποκείμενο ενεργεί, παθαίνει ή βρίσκεται σε μια κατάσταση. Η ιδιότητα του ρήματος να δείχνει **τι κάνει** το υποκείμενο ή **τι παθαίνει** ή **σε ποια κατάσταση βρίσκεται** ονομάζεται **διάθεση**. Οι διαθέσεις του ρήματος είναι τέσσερις: η **ενεργητική**, η **μέση**, η **παθητική** και η **ουδέτερη**. Έτσι και τα ρήματα, ανάλογα με τη διάθεσή τους, διακρίνονται σε:

➤ Η διάθεση του ρήματος δεν πρέπει να συγχέεται με τη φωνή. Η διάθεση αφορά τη **σημασία** του ρήματος, ενώ η φωνή τη **μορφή του**, δηλαδή το σύνολο των τύπων που σχηματίζει το ρήμα, όταν αυτό κλίνεται. Άλλωστε, οι διαθέσεις είναι τέσσερις, ενώ οι φωνές δύο, η **ενεργητική φωνή**, στην οποία ανήκουν τα ρήματα που στο α΄ ενικό πρόσωπο της οριστικής του ενεστώτα λήγουν σε **-ω** ή **-μι** (*πείθω, τιμῶ, δίδωμι*), και η **μέση φωνή**, στην οποία ανήκουν τα ρήματα που στο ίδιο πρόσωπο λήγουν σε **-μαι** (*πείθομαι, τιμῶμαι, δίδομαι*). Έτσι η διάθεση και η φωνή ενός ρήματος δε συμπίπτουν πάντοτε:

Πείθω ὑμᾶς. [Το ρήμα *πείθω* είναι ενεργητικής διάθεσης, γιατί δηλώνει τι κάνει το υποκείμενο, και ενεργητικής φωνής, γιατί λήγει σε **-ω**.]

Πείθομαι τοῖς νόμοις. [Το ρήμα *πείθομαι* είναι ενεργητικής διάθεσης, γιατί δηλώνει τι κάνει το υποκείμενο, και μέσης φωνής, γιατί λήγει σε **-μαι**.]

A. ΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 57 Ενεργητικά ρήματα ή ρήματα ενεργητικής διάθεσης ονομάζονται όσα δηλώνουν ότι το υποκείμενό τους ενεργεί. Διακρίνονται σε:

α) Μεταβατικά: σημαίνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία **μεταβαίνει** σε ένα άλλο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα, που αποτελεί το αντικείμενο του ρήματος (βλ. § 68):

Ἀγασίας τοὺς συμμάχους συνεκάλεσε.

Οἱ Θηβαῖοι ἔπεμψαν κήρυκας.

N.E.: *Πλένω το αυτοκίνητο.*

β) Αμετάβατα: σημαίνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία **δε μεταβαίνει** σε άλλο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα.

Τα αμετάβατα ρήματα δεν έχουν αντικείμενο:

Οὔτε γελᾷ οὔτε δακρύει.

Οἱ πολέμιοι ἔφευγον.

N.E.: *Το παιδί παίζει.*

§ 58 Πολλά ενεργητικά ρήματα, ανάλογα με τα συμφραζόμενα και τη σημασία τους, χρησιμοποιούνται, όπως και στη Ν.Ε., άλλοτε ως μεταβατικά και άλλοτε ως αμετάβατα:

α) Ρήματα που αρχικά ήταν μεταβατικά, αλλά χρησιμοποιούνται και ως αμετάβατα:

Ρήμα	Ως μεταβατικό	Ως αμετάβατο
ἄγω	ἄγω τὴν στρατιάν (οδηγώ)	ἄγω ἐπὶ τοὺς πολεμίους (βαδίζω εναντίον των εχθρών)
ἀπαγορεύω	ἀπηγόρευσεν αὐτῷ (απαγόρευσε σ' αυτόν)	ἀπηγόρευσεν ὑπὸ τοῦ δρόμου (κουράστηκε από τον δρόμο)
βάλλω	ἔβαλλον λίθους (έριχναν πέτρες)	βάλλ' ἐς κόρακας (άντε χάσου!)
ἔχω	ἔχω χρήματα	εὖ ἔχω (είμαι καλά)
καταλύω	κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν	οὐδαμοῦ κατέλυσε (πουθενά δε στάθμευσε)
πράττω	πράττω τὰ πολιτικά (ασχολούμαι με την πολιτική)	εὖ πράττω (ευτυχῶ) – κακῶς πράττω (δυστυχῶ)
τελευτῶ κ.ά.	εὖ ἐτελεύτα τάδε (τα έφερε σε πέρας)	οὕτως ἐτελεύτα (έτσι πέθανε) – ὁ χειμῶν ἐτελεύτα (ο χειμώνας τελείωνε)

- N.E.:** • δεν άλλαξα γνώμη – αλλάξαμε τα πράγματα
• το δόντι με πέθανε – πέθανε ξαφνικά

β) Ρήματα που αρχικά ήταν αμετάβατα, αλλά χρησιμοποιούνται και ως μεταβατικά:

Ρήμα	Ως αμετάβατο	Ως μεταβατικό
ἀποδιδράσκω	οὔτοι ἀπέδρασαν (δραπέτευσαν)	ἀπέδρασαν ἡμᾶς (μας ξεφύγαν)
γελῶ	οὐδεὶς ἐγέλασε	μὴ γελᾶσης μοῖραν (μην περιγελάσεις τη μοίρα)
μένω	ἐνταῦθα ἔμμενον	τὸν ἐλεύθερον μένει (περιμένει)
πλέω	ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν	ἔπλεον τὸν Ἄραβιον κόλπον
χωρῶ κ.ά.	ἄνω ἐχώρουν (προχωρούσαν προς τα πάνω)	ἐχώρουν τὴν ὁδὸν (βαδίζαν τον δρόμο)

- N.E.:** • η πόρτα τρίζει – τρίζει τα δόντια
• το νερό έβρασε – βράζει τα μακαρόνια

► Μερικά ενεργητικά ρήματα μεταβάλλονται από μεταβατικά σε αμετάβατα, και αντίστροφα, όταν συντίθενται με πρόθεση:

βάλλω: ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους – εἰσέβαλον εἰς τὴν χώραν
βαίνω: μετὰ ῥυθμοῦ βαίνουσι (προχωρούν) – διέβαινον τὸν ποταμὸν
ἴσταμαι: ἐνταῦθα ἴσαντο οἱ πολέμιοι (στέκονταν) – ὑφίστανται τὸν πόνον

N.E.: στέκεται στην πόρτα – μου παραστέκεται

B. ΤΑ ΜΕΣΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 59

Μέσα ρήματα ή ρήματα μέσης διάθεσης ονομάζονται αυτά που φανερώνουν ότι το υποκείμενό τους ενεργεί, όμως η ενέργεια αυτή επιστρέφει στο ίδιο το υποκείμενο ή βρίσκεται σε άλλη ιδιαίτερη σχέση με αυτό:

ρήμα ενεργητικό: Τὴν πόλιν **παρεσκευάσαμεν** καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην.
ρήμα μέσο: Αὐτοὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας πολεμεῖν **παρεσκευάζοντο**.

§ 60 Τα μέσα ρήματα, ανάλογα με τη σημασία τους, διακρίνονται σε:

μέσα αυτοπαθή

μέσα πλάγια

μέσα αλληλοπαθή

μέσα δυναμικά

1. Μέσα αυτοπαθή ρήματα

§ 61 **Μέσα αυτοπαθή ή ευθέα** ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία επιστρέφει άμεσα σ' αυτό. Ισοδυναμούν με ενεργητικά ρήματα που έχουν αντικείμενο την αιτιατική της αυτοπαθούς αντωνυμίας: *γυμνάζομαι = γυμνάζω ἑμαυτόν*. Μέσα αυτοπαθή είναι τα ρήματα:

ἀμφιέννυμαι (ντύνομαι)	ἐνδύομαι (ντύνομαι)
ἀνίσταμαι (σηκώνομαι)	λούομαι (λούζομαι)
ἀπέχομαι (κρατιέμαι μακριά)	νίππομαι
ἀποκρύπτομαι	παρασκευάζομαι (ετοιμάζομαι)
ἀφίσταμαι (απομακρύνομαι)	τάσσομαι (παρατάσσομαι για μάχη)
γυμνάζομαι	κ.ά.

Οἱ Θηβαῖοι **ἐγυμνάζοντο** πάντες περι τὰ ὄπλα.

Λακεδαιμόνιοι οὕτως **ἐτάξαντο**.

N.E.: Η Μαρία **ντύνεται**.

2. Μέσα πλάγια ρήματα

§ 62 **Μέσα πλάγια** ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία επιστρέφει σ' αυτό με τρόπο έμμεσο και πλάγιο. Διακρίνονται σε:

α) Μέσα διάμεσα· δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου η οποία επιστρέφει σ' αυτό –ή σε κάτι που του ανήκει– διαμέσου άλλου:

ἀπογράφομαι [μέσω του γραμματέα]	ἐπισκευάζομαι [επισκευάζω κάτι μέσω τεχνιτών]
διδάσκομαι [διδάσκω κάποιον μέσω δασκάλων]	μεταπέμπομαι [προσκαλώ κάποιον μέσω απεσταλμένων]
ναυπηγοῦμαι [ναυπηγῶ μέσω ναυπηγῶν]	τίθεμαι νόμον [θεσπίζω ως πόλη νόμο μέσω νομοθετῶν] κ.ά.

Οἱ ἄνθρωποι τοὺς νόμους **ἔθεντο**. [ἔθηκαν (θέσπισαν) διὰ τῶν νομοθετῶν]

Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν Ἰππέα **ἐδιδάξατο** ἀγαθόν. [ἐδίδαξε διὰ τοῦ διδασκάλου]

N.E.: • Η Άννα **κουρεύτηκε**. [έκοψε τα μαλλιά της με τη βοήθεια της κομμώτριας]

• **Ράβεται** πάντα σε μεγάλους οίκους. [αναθέτει το ράψιμο των ρούχων σε...]

β) Μέσα περιποιοτικά ή μέσα ωφελείας· δηλώνουν ενέργεια του υποκειμένου για δική του χρήση και ωφέλεια και ισοδυναμούν με ενεργητικά ρήματα που έχουν ως αντικείμενο τη δοτική της αυτοπαθούς αντωνυμίας: *πορίζομαι = πορίζω ἑμαυτῶ*. Μέσα περιποιοτικά είναι τα ρήματα:

• ἄγομαι γυναῖκα (παίρνω γυναίκα ως σύζυγο)	• καταστρέφομαι (υποτάσσω)
• ἀμύνομαι	• παρατίθεμαι (παραθέτω για μένα)
• εὐρίσκομαι (πετυχαίνω)	• παρέχομαι μάρτυρας (παρασυστάω μάρτυρες υπεράσπισης)
• εὖ/καλῶς τίθεμαι/καθίσταμαι	• πορίζομαι (εξασφαλίζω κάτι για μένα)
(τακτοποιῶ προς ὄφελός μου)	• συμβουλευόμαι κ.ά.

Αἱ δορκάδες τοῖς κέρασιν **ἀμύνονται**. (τα ζαρκάδια)
 Οἱ Ἄθηναῖοι ῥαδίως **ἐπορίζοντο** τὰ ἐπιτήδεια. (τα εφόδια)
N.E.: Δανεῖστηκα χρήματα.

3. Μέσα αλληλοπαθή ρήματα

§ 63 Μέσα αλληλοπαθή ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν αλληλοπάθεια, δηλαδή κοινή ενέργεια δύο ή περισσότερων υποκειμένων η οποία μεταβαίνει από το ένα στο άλλο. Τίθενται, συνήθως, σε πληθυντικό αριθμό, διότι δηλώνουν ενέργεια που εκτελείται από κοινού. Αντί για το μέσο αλληλοπαθές ρήμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί το ενεργητικό είτε με αντικείμενο την αλληλοπαθή ή αυτοπαθή αντωνυμία γ' προσώπου είτε με πρώτο συνθετικό την αλληλοπαθή αντωνυμία: *διεφθείραντο = διέφθειραν ἀλλήλους· διενείμαντο τὸ ἀργύριον = διένειμαν ἀλλήλους τὸ ἀργύριον· οἱ ἰχθύες ἀλληλοφαγοῦσι = ἐσθίουσιν ἀλλήλους*. Μέσα αλληλοπαθή ρήματα είναι τα:

(δια)αγωνίζονται	μισοῦνται
διαλέγονται	συνωφελοῦνται
διαλλάττονται	φιλοῦνται (αγαπιούνται)
(δια)νέμονται (μοιράζονται)	φθονοῦνται
διαφέρονται	ὠθοῦνται (σπρώχνονται)
διαφθείρονται	κ.ά.

Ἔστιν δὲ δημοκρατία πολιτεία ἐν ἣ κλήρω **διανέμονται** τὰς ἀρχάς.
 Συμβалόντες τὰς ἀσπίδας **ἔωθοῦντο**.

N.E.: Τηλεφωνοῦνται συχνά.

4. Μέσα δυναμικά ρήματα

§ 64 Μέσα δυναμικά ονομάζονται τα ρήματα που δηλώνουν ότι το υποκείμενο καταβάλλει όλες τις δυνάμεις του, σωματικές και πνευματικές, για την παραγωγή έργου:

• βουλεύομαι (σκέφτομαι, αποφασίζω)	• ποιοῦμαι πόλεμον/λόγον/συμμαχίαν/ἐξέτασιν (πολεμῶ, λέγω, συμμαχῶ, εξετάζω)
• λύομαι (ελευθερώνω κάποιον με λύτρα)	• πολιτεύομαι (συμμετέχω στα κοινά)
• ὀρίζομαι (ορίζω, δίνω ορισμό)	• στρατεύομαι κ.ά.
• παρασκευάζομαι τι (ετοιμάζω κάτι)	

Τὸν φόβον **ὀρίζονται** προσδοκίαν κακοῦ. (ορίζουν ως)
 Οἱ στρατηγοὶ πρὸς τὰ παρόντα **ἐβουλεύοντο**.

N.E.: Νοιάζεται για όλους.

Γενικές παρατηρήσεις

α) Μερικές φορές ο ενεργητικός και ο μέσος τύπος ενός ρήματος έχουν την ίδια σημασία: *βοῶ – βοῶμαι* (φωνάζω), *στρατοπεδεύω – στρατοπεδεύομαι*, *σκοπῶ – σκοποῦμαι* (εξετάζω), *σιδηροφορῶ – σιδηροφοροῦμαι* (οπλοφορῶ) κ.ά. Συνήθως όμως έχουν διαφορετική σημασία:

<i>ἄρχομαι λόγου</i> (αρχίζω την ομιλία μου)	<i>ἄρχω τοῦ λόγου</i> (μιλῶ πρώτος)
<i>βουλεύομαι</i> (σκέφτομαι, αποφασίζω)	<i>βουλεύω</i> (εἶμαι βουλευτής)
<i>λύομαι</i> (ελευθερώνω κάποιον με λύτρα)	<i>λύω</i> (λύνω)
<i>μισθοῦμαι</i> (νοικιάζω ως ενοικιαστής)	<i>μισθῶ</i> (νοικιάζω ως ιδιοκτήτης σε άλλον)
<i>ὀρίζομαι</i> (ορίζω, δίνω ορισμό)	<i>ὀρίζω</i> (διαιρῶ, θέτω ὅρια)

ποιῶμαι πόλεμον (διεξάγω πόλεμο)	ποιῶ πόλεμον (προκαλώ πόλεμο)
πολιτεύομαι (συμμετέχω στα κοινά)	πολιτεύω (είμαι πολίτης)
ταμιεύομαι (διαχειρίζομαι χρήματα)	ταμιεύω (είμαι ταμίας) κ.ά.

β) Δεν είναι πάντοτε εύκολο να καθοριστεί με ακρίβεια η ιδιαίτερη σημασία ενός μέσου ρήματος, αφού είναι δυνατόν αυτό να ανήκει σε διάφορες κατηγορίες μέσων ρημάτων:

Παρασκευάζομαι ἐπὶ πόλεμον. (Ετοιμάζομαι για πόλεμο.) [μέσο αυτοπαθές: παρασκευάζω ἑμαυτὸν]

Παρασκευάζομαι στρατείαν. (Ετοιμάζω εκστρατεία.) [μέσο δυναμικό ή μέσο ωφελείας: αναμένω όφελος από αυτήν]

Ἐναυπηγήσατο τριήρεις. [μέσο διάμεσο ή μέσο ωφελείας]

N.E.: Ο γαμπρός **ξυρίζεται**. [ξυρίζεται μόνος του: μέσο αυτοπαθές: ξυρίζεται στο κουρείο: μέσο διάμεσο]

γ) Τα μέσα αυτοπαθή και τα μέσα πλάγια ονομάζονται **μέσα αντανεκλαστικά ρήματα**, γιατί δηλώνουν ενέργεια η οποία επιστρέφει στο υποκείμενο άμεσα ή έμμεσα.

Γ. ΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 65 Παθητικά ρήματα ή ρήματα παθητικής διάθεσης ονομάζονται αυτά που φανερώνουν ότι το υποκείμενό τους παθαίνει κάτι από κάποιον άλλο. Παθητική διάθεση έχουν:

α) Ρήματα της μέσης, συνηθέστερα, φωνής:

Ὁ λόφος **ἐνεπλήσθη** ἵππέων. (γέμισε) [ρ. πίμπλαμαι]

Οἶδα ὅτι **οὐκ ἀδικοῦμαι**.

N.E.: Η σοδειά **καταστράφηκε**.

β) Ορισμένα ρήματα ενεργητικής φωνής:

Οὐδὲν πώποτε κακὸν **ἐπάθομεν**. [ρ. πάσχω]

Πάντες **ἀπέθανον** αὐτοῦ μαχόμενοι. [ρ. ἀποθνήσκω]

N.E.: Τα χιόνια **έλιωσαν**.

γ) Μερικές ρηματικές εκφράσεις ή περιφράσεις:

Πάντες **ἐν αἰτία ἦσαν**. (κατηγορούνταν)

Ἐκεῖνος **δίκην δώσει**. (θα τιμωρηθεῖ) [δίκην δίδωμι]

N.E.: Η σεισμική δόνηση **δεν έγινε αισθητή**.

§ 66 Το πρόσωπο ή το πράγμα από το οποίο προέρχεται η ενέργεια που δέχεται το υποκείμενο ενός παθητικού ρήματος ονομάζεται **ποιητικό αίτιο**. Το ποιητικό αίτιο εκφέρεται:

α) Με την πρόθεση **ὑπὸ** + γενική (βλ. άλλες συντακτικές λειτουργίες της **ὑπὸ** + γενική στην § 156.18α):

Πολλοὶ **ὑπὸ τῶν τριάκοντα** ἀπέθανον.

N.E.: [από + αιτιατική] Οι νόμοι ψηφίζονται **από τη Βουλή**.

β) Σπανιότερα με τις προθέσεις **ἀπό, ἐκ, πρὸς, παρὰ** + γενική:

Οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον ἐπράχθη **ἀπ' αὐτῶν**.

Τοῦτό μοι **ἐκ θεοῦ** δέδοται.

Ταῦτα ἐξηγγέλη Ἀλεξάνδρῳ **πρὸς τῶν κατασκόπων**.

Παρὰ πολλῶν ὁμολογεῖται τοῦτο εἶναι τὸ δίκαιον.

γ) Με **δοτική ονόματος ή αντωνυμίας**, η οποία ονομάζεται **δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου** (βλ. § 80η).

Δ. ΤΑ ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΡΗΜΑΤΑ

§ 67 Ουδέτερα ρήματα ή ρήματα ουδέτερης διάθεσης ονομάζονται αυτά που φανερώνουν ότι το υποκείμενο τους ούτε ενεργεί ούτε παθαίνει κάτι, αλλά βρίσκεται απλώς σε μια κατάσταση: *ζῶ, βιῶ, ἡρεμῶ, ἡσυχάζω, νοσῶ, κάθηναι, κείμαι, σωφρονῶ, ὑγιαίνω* κ.ά.:

Ἐκαστος ζῆ ὡς βούλεται.

Ἐυγαίνουσιν οἱ τὰ σώματα εὖ ἔχοντες.

II. Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

A. ΤΟ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

§ 68 Αντικείμενο ονομάζεται ο όρος της πρότασης που δηλώνει το πρόσωπο, το ζώο ή το πράγμα στο οποίο μεταβαίνει ή στο οποίο αναφέρεται η ενέργεια του υποκειμένου.

Το αντικείμενο, όταν είναι ουσιαστικό ή λέξη / φράση σε θέση ουσιαστικού (ουσιαστικοποιημένη), τίθεται πάντοτε σε μια από τις πλάγιες πτώσεις: γενική, δοτική, αιτιατική.

§ 69 Ως αντικείμενο τίθεται:

α) Ουσιαστικό:

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐφρούρουν τὰ τείχη.

N.E.: *Ἡ μητέρα ἐφτιαξε φαγητό.*

β) Επίθετο, μετοχή ή αντωνυμία:

Τοὺς ξένους ἀδικεῖ σφόδρα.

Ἐκάλεσε τοὺς ἐργαζομένους.

Εὐμενῶς ἐδέξατο ἡμᾶς.

N.E.: • *Ἀπέφευγε τοὺς πονηροὺς και τοὺς ξηπασμένους.* • Πρότεινα *εσένα* για αρχηγό.

γ) Απαρέμφατο (άναρθρο ή έναρθρο):

Ξύνηδροι βούλονται γίγνεσθαι.

Οἱ ἔφιπποι φοβοῦνται τὸ καταπεσεῖν.

N.E.: Ἐχουν διατηρηθεῖ κάποια αρχαία απαρἔμφατα που τίθενται στον λόγο και ως αντικείμενα:

Αυτό το παιδί ἔχει λέγειν.

δ) Ἄκλιτη λέξη ή φράση με άρθρο:

Τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δὲ ἠνδραπόδισε. (υποδούλωσε)

N.E.: • *Δεν εἶπα ακόμη το ναι.* • Ποιος εἶπε το «μολών λαβέ»;

ε) Εμπρόθετος προσδιορισμός με ή χωρίς άρθρο:

Ἐώρων τοὺς ἀπὸ Φυλῆς εὐτυχοῦντας.

Διέφθειραν ἔς ὀκτακοσίους. (Σκότωσαν περίπου οχτακόσιους.)

N.E.: *Μίλησα στον διευθυντή.*

στ) Δευτερεύουσα ονομαστική πρόταση (βλ. § 173α):

*Λέγουσιν ὅτι δεκαταῖος ἀφίκετο ἐπὶ τὸ ὄρος.
Φοβεῖται μὴ τὰ ἔσχατα πάθῃ.*

N.E.: • *Εἶπε ὅτι θα ἔρθει.* • *Φοβάται μὴν εκτεθεῖ.*

Γενικές παρατηρήσεις

α) Το αντικείμενο μπορεί να παραλείπεται, όταν εύκολα εννοείται:

Τάληθῆ ἔρῳ καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι. [τάληθῆ]

N.E.: *Ξεκλείδωσε να μπω. [την πόρτα]*

β) Το αντικείμενο μπορεί να είναι:

1. άμεσο ή έμμεσο (βλ. § 71)

2. εξωτερικό (βλ. § 75α)

3. εσωτερικό (βλ. § 75β):

• εσωτερικό αντικείμενο του αποτελέσματος (βλ. § 75β1)

• κυρίως εσωτερικό αντικείμενο ή σύστοιχο (βλ. § 75β2).

Το αντικείμενο των μεταβατικών ρημάτων

§ 70 Τα μεταβατικά ρήματα διακρίνονται σε:

α) Μονόπτωτα· δέχονται ένα αντικείμενο ή περισσότερα στην ίδια πλάγια πτώση, τα οποία συνδέονται μεταξύ τους παρατακτικά ή χωρίζονται με κόμμα:

Ἐπαινοῦμεν τοὺς δικαίους.

Ἐπαινοῦμεν οὐ μόνον τοὺς δικαίους ἀλλὰ καὶ τοὺς συνετοὺς καὶ τοὺς σοφοὺς.

N.E.: • *Αγόρασε βιβλία.* • *Αγόρασε βιβλία και τετράδια.*

β) Δίπτωτα· δέχονται δύο αντικείμενα σε δύο διαφορετικές πλάγιες πτώσεις ή δύο αντικείμενα σε αιτιατική, από τα οποία το ένα είναι πρόσωπο και το άλλο πράγμα:

Ἔδωκε τὰ γράμματα τοῖς φίλοις.

Διδάσκουσι τοὺς παῖδας σωφροσύνην.

N.E.: • *Της πήραν το δίπλωμα.* • *Μαθαίνει την Άννα χορό.*

► Αντί της αιτιατικής πράγματος ως αντικείμενο μπορεί να τεθεί απαρέμφατο ή, όπως και στη N.E., δευτερεύουσα πρόταση:

Ἐκέλευσεν τοὺς τοξότας ἔκτοξεύειν ἐς τοὺς βαρβάρους.

Δείζομεν τοῖς βαρβάροις ὅτι δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι.

N.E.: *Μου εἶπε ὅτι βιάζεται.*

§ 71 Από τα δύο διαφορετικά αντικείμενα ενός δίπτωτου ρήματος το ένα ονομάζεται **άμεσο**, γιατί σ' αυτό μεταβαίνει άμεσα η ενέργεια του υποκειμένου, και το άλλο ονομάζεται **έμμεσο**, γιατί σ' αυτό μεταβαίνει έμμεσα η ενέργεια του υποκειμένου. Με βάση την πτώση εκφοράς του αντικειμένου, άμεσο είναι το αντικείμενο σε αιτιατική και έμμεσο το αντικείμενο σε γενική ή δοτική. Όταν το ρήμα συντάσσεται με γενική και δοτική, άμεσο είναι το αντικείμενο σε γενική, ενώ, όταν το ρήμα συντάσσεται με δύο αιτιατικές, άμεσο είναι το αντικείμενο που δηλώνει πρόσωπο:

Άμεσο		Έμμεσο
αιτιατική	+	γενική ή δοτική
αιτιατική προσώπου		αιτιατική πράγματος ή απαρέμφατο ή δευτερεύουσα πρόταση
γενική		δοτική
απαρέμφατο ή δευτερεύουσα πρόταση		γενική ή δοτική

Αὐτοὺς ἀπεστέρησαν βίου. [άμεσο – έμμεσο]

Ἀποδώσω τὰ ἡμίσεα τοῖς φίλοις. [άμεσο – έμμεσο]

Διδάσκει τοὺς νέους τὴν ἀρετὴν. [άμεσο – έμμεσο]

Ἔπεισαν τοὺς Θηβαίους βοηθεῖν. [άμεσο – έμμεσο]

Ἡ ἀριθμητικὴ διδάσκει ἡμᾶς ὅσα ἐστὶν τὰ τοῦ ἀριθμοῦ. [άμεσο – έμμεσο]

Τῶν τιμῶν τοῖς φίλοις μεταλαμβάνομεν. [άμεσο – έμμεσο]

Πρόξενος ἐδέετο τοῦ Κλεάρχου μὴ ποιεῖν ταῦτα. [έμμεσο – άμεσο]

Εἶπε τῷ Ξενοφῶντι ὅτι ἀποπέμψει αὐτόν. [έμμεσο – άμεσο]

N.E.: Η πτώση του άμεσου αντικειμένου είναι η αιτιατική (έναντι της γενικής, που είναι η πτώση του έμμεσου αντικειμένου) και μάλιστα η αιτιατική προσώπου (όταν και τα δύο αντικείμενα είναι σε αιτιατική), όπως και στην Α.Ε. Όταν όμως η αιτιατική προσώπου ισοδυναμεί με εμπρόθετο προσδιορισμό, τότε αυτή είναι έμμεσο αντικείμενο. Γενικά, έμμεσο είναι το αντικείμενο (σε γενική ή σε αιτιατική) που μπορεί να αντικατασταθεί από εμπρόθετο προσδιορισμό:

- Κάνεις κακό του παιδιού. • Έδωσε τροφή στα ζώα. • Με ρώτησε κάτι.
- [αλλά:] Με έμαθε γράμματα. [σ' εμένα: έμμεσο]

1. Μονόπτωτα ρήματα

α) Μονόπτωτα ρήματα με γενική

§ 72

Αντικείμενο σε γενική δέχονται ρήματα τα οποία σημαίνουν:

1. Μνήμη ή λήθη, όπως μέμνημαι (θυμάμαι), μνημονεύω, ἐπιλανθάνομαι (ξεχνώ) κ.τ.ό.:
Ἄχιλλέως καὶ Πατρόκλου μέμνησθε καὶ Ὀμήρου.
Δέδοικα μὴ ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ.
2. Επιμέλεια, φροντίδα, φειδώ και τα αντίθετά τους, όπως ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι (φροντίζω), ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, φείδομαι, ἀφειδῶ κ.τ.ό.:
Ἐπιμελοῦνται τῆς ἀρετῆς.
Οἱ θεοὶ τῶν ἀσεβούντων οὐκ ἀμελοῦσι.
Χρόνου φείδου.
3. Χωρισμό, αποχή, απομάκρυνση, απαλλαγή, όπως χωρίζομαι, ἀπέχω, ἀφίεμαι, ἀφίσταμαι, ἀπαλλάττομαι κ.τ.ό.:

Λακεδαιμόνιοι πλέον ἀπέχουσι **τῶν βαρβάρων**.
Χῖοι ἀφίστανται **Ἰθηναίων**.

4. **Ἐναρξῆ** ἢ **λήξῃ**, ὅπως ἄρχω, ἄρχομαι, λήγω, παύομαι κ.τ.ό.:
Παρόντων πάντων ἤρχετο τοιοῦδε **λόγου**.
Λήγε **τῶν πόνων** ἐπι πονεῖν δυνάμενος.
5. **Ἐξουσία**, ὅπως ἄρχω, βασιλεύω, δεσπόζω, ἡγεμονεύω, ἡγοῦμαι, κρατῶ (νικῶ, υπερισχύω), προΐσταμαι, στρατηγῶ κ.τ.ό.:
Γῆς καὶ **θαλάττης** ἤρχον Λακεδαιμόνιοι.
Νηλεὺς τῆς Ἰωνικῆς **ἀποικίας** ἡγεῖτο.
Ἰθηναῖοι **Μήδων** ἐκράτησαν.
6. **Συμμετοχῆ**, **πλησμονῆ** (αφθονία) ἢ **στέρησης**, ὅπως κοινωνῶ, μεταλαμβάνω, μετέχω, γέμω, δέω, δέομαι (έχω ανάγκη), στεροῦμαι, χρήζω κ.τ.ό.:
Τὸ ἀνθρώπινον γένος μετείληφεν **ἀθανασίας**.
Καὶ τὰ φυτὰ μετέχει **ζωῆς**.
Παραδείγματος τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε.
7. **Ἐπιθυμία**, **ἀπόλαυση** –εκτός ἀπὸ τὰ ρήματα ἀγαπῶ, ποθῶ, φιλῶ που συντάσσονται με αιτιατική– ὅπως ἐπιθυμῶ, ἐρῶ (αγαπῶ με πάθος), ἐφίεμαι (ἐπιθυμῶ πολύ), ὀρέγομαι κ.τ.ό.:
Τῆς εἰρήνης ἐπεθυμήσαμεν.
Οἱ φιλοχρήματοι ἐφίενται **τῶν δώρων**.
Ὁ φιλότιμος **τῆς ὑπεροχῆς** ὀρέγεται.
8. **Αἴσθησις**, **αντίληψις** –εκτός ἀπὸ τὸ ρῆμα ὀρῶ που συντάσσεται με αιτιατική– ὅπως αἰσθάνομαι, ἄππομαι, ἀκούω, γεύομαι, ἀντιλαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι, ὀσφραίνομαι, πυνθάνομαι (πληροφοροῦμαι) κ.τ.ό.:
Σιγῇ καὶ δικαίως **ἡμῶν** ἀκούετε.
Ἡ ψυχὴ **τῆς ἀληθείας** ἄππεται.
Ὅλιγοὶ αὐτῶν **σίτου** ἐγεύσαντο.
9. **Ἀπόπειρα**, **επιτυχία** ἢ **ἀποτυχία**, ὅπως πειρῶμαι, (ἐπι)τυγχάνω, ἀξιοῦμαι, ἀποτυγχάνω, ἁμαρτάνω (σφάλω, ἀποτυγχάνω), ψεύδομαι (εξαπατῶμαι) κ.τ.ό.:
Οἱ εὐγενεῖς ἀξιοῦνται **τιμῆς**.
Φοβούμεθα μὴ **ἀμφοτέρων** ἅμα ἡμαρτήκαμεν.
Τῆς ἰδίας **ἐλπίδος** ἅπαντες ἐψεύσθησαν.
10. **ὑπεροχή**, **διαφορὰ**, **σύγκρισις**, ὅπως πλεονεκτῶ, ὑπερτερῶ, προέχω, ὑπερέχω, ἀριστεύω, πρωτεύω, διαφέρω, (ὑπο)λείπομαι, ὑστερῶ, ἡττῶμαι, μειονεκτῶ, προτιμῶ κ.τ.ό.:
Ἰδίᾳ οὐδεὶς ὑπερεῖχε **τῶν πολλῶν**.
Διαφέρει τὸ θῆλυ **τοῦ ἄρρενος**.
Μειονεκτοῦσιν οἱ τύραννοι **τῶν ἰδιωτῶν**.
11. Τέλος, ὅσα ρήματα εἶναι **σύνθετα** με τὶς προθέσεις ἀπό, ἐκ, κατά, πρό, ὑπέρ:
Τὸ μέσον ἴσον **τῶν ἐσχάτων** ἀπέχει.
Μὴ καταφρόνει **ἐθῶν** γεροντικῶν.
Πολλοῖς ἡ γλῶττα προτρέχει **τῆς διανοίας**.
Ἐπερορᾷ τῶν καθεστώτων **νόμων**. (περιφρονεῖ)

N.E.: Οι παραπάνω κατηγορίες ρημάτων συντάσσονται με αιτιατική ή εμπρόθετο προσδιορισμό σε θέση αντικειμένου. Λίγα είναι άλλωστε τα ρήματα που στη Ν.Ε. συντάσσονται με γενική, η οποία μάλιστα μπορεί να αντικατασταθεί από εμπρόθετο:

Μου διέφυγε μια λεπτομέρεια. [διέφυγε από μένα]

Γενική παρατήρηση

Πολλά από τα ρήματα που συντάσσονται με γενική απαντούν και με άλλη σύνταξη, όπως με αιτιατική, απαρέμφατο, κατηγορηματική μετοχή (βλ. § 124), δευτερεύουσα πρόταση κ.ά.:

Ἐκεῖνος ἔπαισε τοὺς τυράννους.

Οὐδείς γὰρ ἐπιθυμεῖ ἀκόλαστος εἶναι.

Αἰσθάνομαι ταῦτα οὕτως ἔχοντα.

Ἄκουε τοὺς λόγους τοὺς περὶ ἀλλήλων καὶ πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας.

Πυνθάνομαι ὅτι οὐκ ἄβατόν ἐστι τὸ ὄρος.

β) Μονόπτωτα ρήματα με δοτική

§ 73 Αντικείμενο σε δοτική δέχονται ρήματα τα οποία σημαίνουν:

1. **Φιλική ή εχθρική διάθεση ή ενέργεια**, όπως *ἀρέσκω*, *(δια)αμιλλῶμαι*, *εὐνοῶ*, *βοηθῶ*, *ἀμύνω*, *τιμωρῶ*, *λυσιτελῶ* (ωφελῶ), *ἀπειλῶ*, *ἐπιτιμῶ*, *πολεμῶ*, *μάχομαι*, *ἐναντιοῦμαι*, *μέμφομαι* (επικρίνω), *ὀργίζομαι*, *φθονῶ* κ.τ.ό.:

Οἱ νέοι πρεσβυτέροις διαμιλλῶνται.

Οἱ Ἀθηναῖοι τῷ Ἀντιόχῳ ἐβοήθουν.

Μὴ πάθωμεν ὁ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν.

Πολεμοῦσι τοῖς πρότερον ἀδικήσασιν.

Ἄνόπλοις ὠπλισμένοι μάχονται.

- Εκτός από το ρήμα *λυσιτελῶ*, τα ρήματα που σημαίνουν **ωφέλεια** ή **βλάβη** συντάσσονται με αιτιατική:
- Ἐκεῖνους μὲν οὐκ ὠφελεῖ τὸ οἰκεῖον, τούτους δὲ καὶ βλάπτει.*

2. **Ευπείθεια ή υποταγή** και τα **αντίθετά τους**, όπως *πείθομαι*, *πιστεύω*, *ὑπακούω*, *ὑπηρετῶ*, *δουλεύω* (εἶμαι δούλος), *ἀπειθῶ*, *ἀπιστῶ* κ.τ.ό.:

Ῥαδίως πείθεται τοῖς διαβάλλουσιν.

Δαίδαλος Μίνῳ ἐδούλευεν.

Ἐκὼν ἀπειθεῖ Ἀλέξανδρος τῷ μάντει.

3. **Προσέγγιση, ακολουθία, διαδοχή, μείξη ή επικοινωνία**, όπως *πλησιάζω*, *πελάζω* (πλησιάζω), *ἀκολουθῶ*, *ἔπομαι* (ακολουθῶ), *μείγνυμαι*, *(ἐπι)κοινωνῶ*, *ὄμιλῶ* (συναναστρέφομαι), *χρῶμαι* (χρησιμοποιοῦμαι), *(ἐν) (συν) (περι)τυγχάνω* (συναντῶ) κ.τ.ό.:

Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.

Τὸ Γ ἔπεται τῷ Β.

Ἐπικοινωνοῦσι αἱ ἐπιστῆμαι ἀλλήλαις.

Μὴ πονηροῖς ὄμιλει.

Οὐ δικαίως χρῆται τοῖς παραδείγμασι.

Ἐκεῖ περιτυγχάνουσι τῷ στρατεύματι.

- Το ρήμα *χρῶμαι* συντάσσεται και με δύο δοτικές, από τις οποίες η μία είναι αντικείμενο και η άλλη κατηγορούμενο του αντικειμένου:

Χρῶμαι τῷ προδότῃ συμβούλῳ. (ως σύμβουλο)

4. **Ισότητα, ομοιότητα, συμφωνία** και τα **αντίθετά τους**, όπως *ἴσοῦμαι*, *ἕοικα* (μοιάζω), *ὁμοιάζω*, *ὁμοιοῦμαι*, *συμφωνῶ*, *συνάδω* (συμφωνώ), *ὁμολογῶ*, *ὁμονοῶ* κ.τ.ό.:

Φιλοσόφῳ ἕοικας, ὦ νεανίσκε.

Τὸ τῆς πόλεως ἦθος ὁμοιοῦται τοῖς ἄρχουσι.

Τὰ γὰρ ἔργα οὐ συμφωνεῖ τοῖς λόγοις.

Οὗτος ἔμπεδοκλεῖ ὁμονοεῖ ἢ οὐ;

5. **Ἐριδα ή συμφιλίωση**, όπως *ἀμφισβητῶ*, *ἐρίζω*, *διαλλάττομαι*, *σπένδομαι* (συνθηκολογῶ) κ.τ.ό.:

Οἱ ἐχθροὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις.

Ὁ κῆρυξ τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται.

6. «**Αρμόζει**», «**ταιριάζει**», όπως *ἀρμόπτει*, *πρέπει*, *προσῆκει*:

Τῇ βασιλείᾳ προσῆκει καλοκαγαθία.

- Όταν τα ρήματα αυτά είναι απρόσωπα, η δοτική είναι **δοτική προσωπική** (βλ. § 86).

7. Τέλος, όσα ρήματα είναι **σύνθετα** με τις προθέσεις *ἐν*, *ἐπί*, *παρά*, *περί*, *πρός*, *σύν*, *ὑπό* ή το επίρρημα *ὁμοῦ*:

Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὄρκοις καὶ ταῖς σπονδαῖς.

Οἱ δὲ ἐπιτίθενται τῷ στρατεύματι.

Νοῦς ἀνθρώποις παρίσταται.

Οὐδὲν ἡμῖν ἀγαθὸν παραγίγνεται.

Πλέοντες νυκτὸς σφοδρῶ περιπίπτουσι χεიმῶνι.

Προσηύχοντο θεοῖς τοῖς Μηδῖαν γῆν κατέχουσιν.

Ἡ τοῦτου ἀδελφὴ ἐμοὶ συνοικεῖ.

Ὁργὴ μεγάλη καὶ τιμωρία ὑπόκειται τοῖς τὰ ψευδῆ μαρτυροῦσιν.

Οὐκ ὁμοφρονοῦσιν ἀλλήλοις. [Βλ. και παραπάνω τα ρ. *ὁμονοῶ*, *ὁμολογῶ*.]

N.E.: Οι παραπάνω κατηγορίες ρημάτων συντάσσονται με αιτιατική ή εμπρόθετο προσδιορισμό σε θέση αντικειμένου και σπάνια με γενική:

- *Πολεμά τους εχθρούς.*
- *Μοιάζει του παππού του.* [ή: *στον παππού του*]

γ) Μονόπρωτα ρήματα με αιτιατική

§ 74 Η αιτιατική είναι η κυρίως πτώση του αντικειμένου. Με αιτιατική συντάσσονται ρήματα ποικίλων σημασιών, όπως *βιάζομαι*, *ἐπιορκῶ*, *θαρρῶ*, *κελεύω*, *λανθάνω* (διαφεύγω την προσοχή κάποιου), *λαμβάνω*, *μένω*, *οἰκῶ*, *ὄμνυμι* (ορκίζομαι), *φθάνω*, (δια)φυλάττω, *τιμῶ*, *κολακεύω*, *ἀδικῶ*, *δίωκω*, *αἰσχύνομαι* κ.ά., καθώς και ρήματα που ως απλά είναι αμετάβητα, σύνθετα όμως με πρόθεση λειτουργούν ως μεταβατικά, όπως *διαβαίνω*, *διέρχομαι*, *περίσταμαι* (κυκλώνω) κ.ά.:

Πτολεμαῖος λανθάνει τοὺς βαρβάρους.

Παρὰ βασιλέως πολλὰς ἔλαβον καὶ μεγάλας δωρεάς.

Τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους τιμῶσι.

Οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀδικεῖ.

Οἱ δημαγωγοὶ τὰ πλήθη κολακεύουσι.

Αἱ Γοργόνες τὸν Περσέα ἐδίωκον.

Τοὺς μὲν θεοὺς φοβοῦ, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου.

Ὁ Κύρος περιίσταται τὸν λόφον τῷ παρόντι στρατεύματι.

Το αντικείμενο σε αιτιατική διακρίνεται σε:

- α) Εξωτερικό αντικείμενο:** φανερώνει το πρόσωπο, το ζώο ή το πράγμα που προϋπάρχει της ενέργειας του υποκειμένου, η οποία είτε επιδρά στο πρόσωπο, ζώο ή πράγμα και μεταβάλλει την αρχική του κατάσταση είτε μεταβαίνει σ' αυτό χωρίς να το μεταβάλλει:

Τὸν λιμένα ἐτείχισαν. [μεταβολή της αρχικής κατάστασης του αντικειμένου]

Οὐ γινώσκω σε. [αμετάβλητη η αρχική κατάσταση του αντικειμένου]

β) Εσωτερικό αντικείμενο:

1. **Εσωτερικό αντικείμενο του αποτελέσματος:** φανερώνει το αποτέλεσμα της ενέργειας του υποκειμένου και τίθεται με ρήματα που έχουν την έννοια της δημιουργίας κάποιου πράγματος το οποίο δεν υπήρχε πριν συντελεστεί η ενέργεια του ρήματος. Τέτοια ρήματα είναι τα *γεννώ, γράφω, δημιουργῶ, ἰδρύω, κατασκευάζω, κτίζω, οἰκοδομῶ, ὀρύπτω* (σκάβω), *παρασκευάζω, ποιῶ, τίκτω, ὑφαίνω* κ.τ.ό.:

Γράφω ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα σου.

Ἀλέξανδρος κατεσκεύασε φρούριον.

᾽Ωρυπτε τάφρον ὑπερμεγέθη.

Ἀγῶνα ποιεῖ γυμνικόν τε καὶ ἵππικόν.

2. **Κυρίως εσωτερικό αντικείμενο ή σύστοιχο:** φανερώνει το περιεχόμενο της ενέργειας του ρήματος. Είναι ομόρριζο με το ρήμα ή προέρχεται από τη ρίζα άλλου συνώνυμου ρήματος και συνοδεύεται συνήθως από επιθετικό προσδιορισμό:

νικῶ νίκην – πολεμῶ πόλεμον – θύω θυσίας

Τὸν ἔσχατον κίνδυνον κινδυνεύουσι.

Οἱ Ἀθηναῖοι τοσαύτας ἑορτάς ἑώρταζον, ὅσας οὐδεμία τῶν ἄλλων Ἑλληνίδων πόλεων, καὶ τοσαύτας δίκας ἐδικάζοντο, ὅσας οὐδὲ πάντες ἄνθρωποι.

N.E.: Το αντικείμενο σε αιτιατική διακρίνεται σε **εξωτερικό** και σε **εσωτερικό** ή **σύστοιχο αντικείμενο**.

Παρατηρήσεις

- α) Με σύστοιχο αντικείμενο συντάσσονται και ρήματα που δεν είναι ενεργητικά μεταβατικά:
νοσῶ νόσον [αλλά και: *ἀσθενῶ νόσον*] – *ζῶ ζωὴν*
- β) Ἐνα ρήμα που συντάσσεται με αιτιατική προσώπου ως εξωτερικό αντικείμενο μπορεί να δεχτεί και σύστοιχο αντικείμενο (βλ. και § 76):
Ἐκαστον εὐεργετῶ τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν.
N.E.: Τη στόλισε *στολίδια* πλουμιστά.
- γ) Πολλές φορές η σύστοιχη αιτιατική παραλείπεται και τότε ως σύστοιχο αντικείμενο λειτουργεί ο επιθετικός προσδιορισμός σε ουδέτερο γένος πληθυντικού, συνήθως, αριθμού¹:
Θηβαῖοι πολλὰ καὶ μεγάλα ἡμᾶς ἠδίκησαν. [πολλὰς καὶ μεγάλας ἀδικίας]
Οἱ τύραννοι πλείω καὶ μείζω λυποῦνται τῶν ἰδιωτῶν. [πλείονας καὶ μείζονας λύπας]
Ταῦτα καὶ τοιαῦτα εἶπεν Ἀλέξανδρος. [τούτους καὶ τοιοῦτους λόγους]
N.E.: Ρώτησε *πολλά*. [πολλές ερωτήσεις]

1. Το σύστοιχο αντικείμενο μπορεί να παραλείπεται και όταν συνοδεύεται από ετερόπρωτο προσδιορισμό σε γενική. Τότε ως σύστοιχο αντικείμενο λειτουργεί η γενική, η οποία είτε μένει αμετάβλητη είτε μετατρέπεται σε αιτιατική:

Οἱ λόγοι τοῦ Δημοσθένους λυχνίας ὄζουσι. [ὄσμην λυχνίας]

ἀγωνίζομαι πάλην [ἀγῶνα πάλης] – *νικῶ μάχην* [νίκη μᾶχης]

N.E.: Μυρίζει *ψητό*. [μυρωδιά ψητού]

2. Δίπλωτα ρήματα

α) Δίπλωτα ρήματα με δύο αιτιατικές

§ 76 Με δύο αιτιατικές ως αντικείμενα, αιτιατική προσώπου (άμεσο) και αιτιατική πράγματος ή σύστοιχο αντικείμενο (έμμεσο), συντάσσονται τα παρακάτω ρήματα και τα συνώνυμά τους:

1. διδάσκω, παιδεύω, ἀναμνησκω (υπενθυμίζω), ὑπομνησκω:

Γλῶσσαν τὴν Ἀπικτὴν ἐδίδασκον **τοὺς παῖδας**.

Τοῦθ' ὑμᾶς ἀναμνήσω.

N.E.: **Μας** διδάσκει **ιστορία**.

2. ἐνδύω, ἀμφιέννυμι, ἐκδύω (ξεντύνω):

Ὁ πάππος **τὸν Κῦρον στολὴν** καλὴν ἐνέδυσσε.

N.E.: **Την** ἐντυσαν **λευκά**.

3. (ἀν)ερωτῶ, αἰτῶ (ζητῶ), ἀπαιτῶ:

Αἰτεῖ **τὸν Ἀγησίλαον ὀπλίτας**.

N.E.: [αλλά:] **Μου** ζήτησε **βοήθεια**. [γεν. + αιτ.]

4. ἀποκρύπτομαι, κρύπτω, ἀφαιροῦμαι, (ἀπο)στερῶ, εἰσπράττω:

Τὴν θυγατέρα ἔκρυπτεν **τὸν θάνατον** τοῦ ἀνδρός.

Τοὺς διδασκάλους τοὺς μισθοὺς ἀπεστέρηκεν.

N.E.: [αλλά:] **Μου** στέρησε **τις διακοπές**. [γεν. + αιτ.]

Παρατήρηση

Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες οι δύο αιτιατικές δεν είναι πάντοτε αντικείμενα του ρήματος. Αυτές οι αιτιατικές μπορεί να είναι:

- α) Αντικείμενο και κατηγορούμενο του αντικειμένου, με ρήματα που έχουν τη σημασία του *καλῶ, ὀνομάζω, λέγω, νομίζω, κρίνω, ἠγοῦμαι* (νομίζω), *θεωρῶ, ποιῶ, καθίστημι, διορίζω, αἰροῦμαι* (εκλέγω), *ἔχω, παρέχω*:

Δαρεῖος **Κῦρον σατράπην** ἐποίησε. [A: Κῦρον]

Φύλακας κατέστησαν **ἡμᾶς**. [A: ἡμᾶς]

Ἔχω **συμμάχους** τὰς μεγίστας **πόλεις**. [A: πόλεις]

N.E.: • Ἐκανε τον γιο του διευθυντή. • Η τάξη με εξέλεξε πρόεδρο.

- β) Αντικείμενο και κατηγορούμενο επιρρηματικό, με ρήματα κίνησης κυρίως, ή προληπτικό, με ρήματα που δηλώνουν αύξηση ή εξέλιξη (πβ. § 15 και § 16 αντίστοιχα):

Παρετάξαντο **τὰς ναῦς μετεώρους**. (στο ανοιχτό πέλαγος) [A: τὰς ναῦς]

Τούτους ἰππέας ἐδίδαξεν. [A: τούτους]

N.E.: • Ἐσθησε το ξύλο ὄρθιο. • Σπουδάζει τον γιο του γιατρό.

- γ) Αντικείμενο και αιτιατική της αναφοράς:

Κορινθίους δὲ καὶ **Ἀρκάδας** καὶ **Ἀχαιοὺς τί φῶμεν**; (Τι να πούμε για τους Κορινθίους...) [A: τί]

β) Δίπτωτα ρήματα με αιτιατική και γενική

§ 77

Με δύο αντικείμενα, το ένα σε αιτιατική (άμεσο) και το άλλο σε γενική (έμμεσο), συντάσσονται ρήματα όπως:

1. ἀκούω, μανθάνω, πυνθάνομαι (πληροφορούμαι):
Ἔμειξ δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.
Ἄει ἐπυνθανόμην ὑμῶν τὰ ἄριστα.
N.E.: Μου έμαθε πολλά.
 2. λαμβάνω (πιάνω), ἔλκω (τραβῶ), ἄγω (οδηγῶ):
Τὸν πεσόντα ποδὸς ἔλαβε.
Ὁ ἵπποκόμος ἄγει τῆς ἡνίας τὸν ἵππον.
N.E.: Μου τράβηξε το μανίκι.
 3. ἐσιῶ (φιλεύω), πληρῶ, πίμπλημι (γεμίζω), γεμίζω, κενῶ (αδειάζω), ἐρημῶ:
Τῶν λόγων ἡμᾶς Λυσιᾶς εἰσία.
Ἐνέπλησαν βοῆς τὴν ἀγοράν.
N.E.: [αλλά:] Με γέμισε υποσχέσεις. [αιτ. + αιτ.]
 4. ἀπαλλάττω, ἀποκλείω, ἀπολύω, ἀποστερῶ, ἐλευθερῶ:
Πολλοὺς τῆς εἰσόδου ἀπέκλεισεν.
Οἱ τριάκοντα ἡμᾶς πόλεως ἀπεστέρουν.
N.E.: Του απέκλεισαν κάθε πιθανότητα.
 5. **Σύνθετα** με την πρόθεση κατὰ που έχουν δικανική σημασία, όπως καταγιγνώσκω, καταψηφίζομαι (καταδικάζω) κ.τ.ό.:
Οἱ Ἀθηναῖοι θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ.
N.E.: [αλλά:] Τον καταδίκασαν σε θάνατο. [αιτ. + αιτ.]
- Με αυτά τα ρήματα η αιτιατική μπορεί να χαρακτηριστεί και ως **αιτιατική της ποινής** (βλ. § 153ζ).
6. **Σύνθετα** με τις προθέσεις ἀπό, ἐκ, πρό:
Ἀποτρέπει τοὺς νεωτέρους ἁμαρτημάτων.
Ἐξέβαλον ἔδρας Κρόνον. (εκδίωξαν)
Ἀλέξανδρος προέταξε τῶν πεζῶν τοὺς τοξότας.
N.E.: Προτάσσει το κοινό συμφέρον του ατομικού.

Παρατήρηση

Η γενική στα ρήματα που συντάσσονται με αιτιατική και γενική δεν είναι πάντοτε αντικείμενο. Έτσι μπορούμε να έχουμε:

- α) Αιτιατική ως αντικείμενο και γενική της αξίας ή του ποσού (βλ. και § 151 γ) με ρήματα όπως (ἀντ)αλλάσσω, ἀγοράζω, ὠνοῦμαι (αγοράζω), πωλῶ, ἀποδίδομαι (πουλῶ), ἀξιώ, τιμῶ κ.τ.ό.:
Ἦλλάξαντο πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν.
Ἦξίωσαν τὸν Θεμιστοκλέα τῶν μεγίστων τιμῶν.
- β) Αιτιατική ως αντικείμενο και γενική της αιτίας (βλ. και § 151 β) με ρήματα ψυχικού πάθους, όπως θαυμάζω, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω, ζηλῶ, ὀργίζομαι κ.τ.ό., ή με ρήματα δικανικής σημασίας, όπως αἰτιῶμαι (κατηγορῶ), δικάζω, γράφομαι (καταγγέλλω) κ.τ.ό.:
Ζηλῶ σε καὶ μακαρίζω τῆς εὐδαιμονίας.
Εὐκτήμων ἐγράψατο Δημοσθένην λιποταξίου.

γ) Δίπτωτα ρήματα με αιτιατική και δοτική

§ 78 Με δύο αντικείμενα, το ένα σε αιτιατική (άμεσο) και το άλλο σε δοτική (έμμεσο), συντάσσονται ρήματα που σημαίνουν:

1. **Εξίσωση, εξομοίωση, μείξη, συμφιλίωση**, όπως *ἐξίσῶ, ἀνισῶ* (εξισώνω), *ὄμοιῶ, παραβάλλω, μείγνυμι, συναλλάπτω* (συμφιλιώνω) κ.τ.ό.:
Ὁ σίδηρος ἀνισοῖ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς ἐν τῷ πολέμῳ.
Ἐδέοντο τοὺς φεύγοντας ζυναλλάξαι σφίσιν.
2. **Λόγο, δείξη, εντολή, προσαρμογή, αντιπαράθεση**, όπως *λέγω, ἀνακοινῶ, ἀποκρίνομαι, δηλῶ, σημαίνω, φαίνω, δείκνυμι, παραινῶ, ἀναγγέλλω, ἀγγέλλω, ἀντιτάσσω* κ.τ.ό.:
Οὐδὲν αὐτοῖς ἀπεκρίνατο.
Τὰ ἱερὰ ἡμῖν οἱ θεοὶ φαίνουσιν.
Κακίαν ἔμοι οὐδεμίαν δείξει.
Ἄγγελλει τοῖς στρατιώταις τὰ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν.
3. **Παροχή**, όπως *δίδωμι, ἀποδίδωμι, παραδίδωμι, ἐπιστέλλω, παρέχω, πέμπω, φέρω, κομίζω, παρασκευάζω* κ.τ.ό.:
Οἱ θεοὶ νίκην ἡμῖν διδόασιν.
Νικίας Γυλίππῳ ἑαυτὸν παραδίδωσι.
Ταῦτα τοῖς προγόνοις δόξαν φέρει.
4. Τέλος, ὅσα ρήματα εἶναι **σύνθετα** κυρίως με τις προθέσεις *ἐν, σύν, ἐπί*:
Ἄγανακτῆσασα δὲ Ἥρα μανίαν αὐτοῖς ἐνέβαλε.
Ἄμιππους πεζοὺς συνέταξεν αὐτοῖς. (Πεζοὺς γρήγορους σαν ἀλόγα παρέταξε δίπλα τους.)
Ὁ δὲ Λυκοῦργος πλείστους πόνους αὐτοῖς ἐπέβαλε.

Ν.Ε.: Στα ρήματα των παραπάνω κατηγοριών η δοτική της Α.Ε. αποδίδεται με γενική ή εμπρόθετο (με, σε + αιτιατική):

- Σου εἶπε την ἀλήθεια.
- Τον συμφιλίωσε με τον ἀδερφό του.
- Αντέταξαν στον διάλογο τη βία.

δ) Δίπτωτα ρήματα με γενική και δοτική

§ 79 Με δύο αντικείμενα, το ένα σε γενική (άμεσο) και το άλλο σε δοτική (έμμεσο), συντάσσονται ρήματα που σημαίνουν:

1. **Παραχώρηση**, όπως *παραχωρῶ, ὑπείκω / ὑπανίσταμαι* (παραχωρῶ), *συγγιγνώσκω* (συγχωρῶ κάτι σε κάποιον) κ.τ.ό.:
Παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος.
Ἔδρας πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ.
2. **Συμμετοχή, μετάδοση**, όπως *μετέχω, κοινωνῶ, μεταδίδωμι, μεταλαμβάνω* κ.τ.ό.:
Μετεσχῆκαμεν ὑμῖν ἱερῶν τῶν σεμνοτάτων.
Ὀλιγαρχία τῶν κινδύνων τοῖς πολλοῖς μεταδίδωσι.
3. Επίσης, τα ρήματα **φθονῶ** (με τη σημασία: αρνούμαι κάτι σε κάποιον από φθόνο), **μέμφομαι** (επικρίνω κάποιον για κάτι), **ἀντιποιοῦμαι** (δικεκδικῶ από κάποιον κάτι) και **ἀμφισβητῶ**:

Μή μοι φθονήσης τοῦ μαθήματος.
Τοῦδ' οὐδεὶς ἂν ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
Οὔτε βασιλεῖ ἀντιποιούμεθα τῆς ἀρχῆς.
Οὐδεὶς ἤμφεσβήτησε τῆς κληρονομίας ἐκείνῳ.

4. Τέλος, τα ρήματα **τιμῶ** (με τη σημασία: ορίζω για κάποιον ποινή ως δικαστής) και **τιμῶμαι** (με τη σημασία: προτείνω για κάποιον ποινή ως κατηγορος ή για τον εαυτό μου ως κατηγορούμενος):

Ἄθηναῖοι **Περικλεῖ** ὀλίγου δὲ καὶ **θανάτου** ἐτίμησαν. (παρά λίγο να καταδικάσουν και σε θάνατο)

Τῷ πατρὶ ἐτίμησατο δέκα **ταλάντων**. (πρότεινε πρόστιμο)

► Η γενική με αυτά τα δικανικά ρήματα ονομάζεται **γενική της ποινής ή του τιμήματος** (βλ. § 151δ).

N.E.: Τα ρήματα των παραπάνω κατηγοριών συντάσσονται με γενική και αιτιατική, με αιτιατική και εμπρόθετο ή με δύο εμπρόθετους προσδιορισμούς:

- **Μου** παραχώρησε **το σπίτι** του. • **Τον** καταδίκασαν **σε φυλάκιση** δύο ετών. • Συμμετείχε **με την ομάδα** του στους ημιτελικούς.

B. Η ΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

§ 80

Η **δοτική προσωπική** είναι δοτική ονόματος ή αντωνυμίας, συνήθως προσωπικής, και φανερώνει το πρόσωπο για το οποίο υπάρχει ή γίνεται κάτι. Σε αντίθεση με το αντικείμενο σε δοτική που αναφέρεται μόνο στο ρήμα, η δοτική προσωπική μπορεί να αναφέρεται στο περιεχόμενο ολόκληρης της πρότασης. Αντιστοιχεί στη γενική προσωπική της Ν.Ε. και συνοδεύει απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις (βλ. § 86) ή προσωπικά ρήματα οποιασδήποτε σημασίας και διάθεσης. Στη δεύτερη περίπτωση διακρίνεται σε:

α) Δοτική προσωπική κτητική: φανερώνει τον κτήτορα και συντάσσεται με τα ρήματα *εἶμι, γίγνομαι, ὑπάρχω*, όταν αυτά έχουν τη σημασία του «έχω»:

Παῖδες δέ **μοι** οὔπω εἰσίν. (Παιδιά δεν έχω ακόμα.)

Τί **μοι** πλέον ἐστί; (Τι όφελος έχω;)

Τῷ δικαίῳ παρὰ τῶν θεῶν δῶρα γίγνεται. (Ο δίκαιος έχει δώρα από τους θεούς.)

Δουλεία ὑπάρχει αὐτοῖς. (Αυτοί έχουν δουλεία / είναι υποδουλωμένοι.)

β) Δοτική προσωπική χαριστική: φανερώνει το πρόσωπο που ωφελείται, το πρόσωπο για χάρη του οποίου γίνεται αυτό που δηλώνει η πρόταση:

Κάλει **μοι** τοὺς οἰκέτας. (Κάλεσέ μου / κάλεσε για χάρη μου τους υπηρέτες.)

Ἦλθον Θεππάλων ἵππεῖς **τοῖς Ἀθηναίοις**.

Ἐπριάμην **ὑμῖν** ἀγαθὰ πλεῖστα. (αγόρασα για σας)

Πᾶς ἀνὴρ **αὐτῷ** πονεῖ. (κοπιάζει για τον εαυτό του)

N.E.: Ο σκύλος **μού** φυλάει το σπίτι.

γ) Δοτική προσωπική αντιχαριστική: φανερώνει το πρόσωπο που βλάπτεται από κάτι:

Ἦδε ἡ ἡμέρα **τοῖς Ἑλλήσι** μεγάλων **κακῶν** ἄρξει. (Η σημερινή ημέρα θα είναι για τους Έλληνες η αρχή μεγάλων δεινών.)

Πάντες πάντα **κακὰ** νοοῦσι **τῷ τυράννῳ**. (σκέφτονται για τον τύραννο)

δ) Δοτική προσωπική ηθική· φανερώνει το πρόσωπο που χαίρεται ή λυπάται για κάτι. Ως τέτοια χρησιμοποιείται κανονικά η δοτική της προσωπικής αντωνυμίας²:

Ἡ στρατιὰ σῖτον οὐκ εἶχεν αὐτῷ. [προς λύπη του]

᾽Ω τέκνον, ἧ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξένος; (αλήθεια μας ήρθε...)

N.E.: Μη μου στενοχωριέσαι.

ε) Δοτική προσωπική της συμπάθειας· φανερώνει το πρόσωπο που συμπάσχει, το πρόσωπο που συμμετέχει συναισθηματικά σε ό,τι εκφράζει το ρήμα της πρότασης:

Διέφθαρτο τῷ Κροίσῳ ἡ ἐλπίς. (Ο Κροίσος είχε χάσει κάθε ελπίδα.)

N.E.: Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι.

στ) Δοτική προσωπική του κρίνοντος προσώπου· φανερώνει το πρόσωπο κατά την κρίση του οποίου ισχύει αυτό που λέγεται στην πρόταση:

Οὐ γὰρ ὁ θάνατος τοῖς εὖ φρονοῦσιν οἰκτρός.

Εὐδαίμων μοι ἐφαίνετο ὁ ἀνὴρ.

N.E.: Μου φαίνεσαι άρρωστος.

ζ) Δοτική προσωπική της αναφοράς· φανερώνει το πρόσωπο σχετικά με το οποίο ισχύει αυτό που δηλώνει η πρόταση. Συνοδεύεται συχνά από το *ὡς* ή μετοχή δοτικής πώσης, η οποία δηλώνει τόπο ή χρόνο:

Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.

Μακρὰν ὡς γέροντι προῦστάλης ὁδόν. (Έκανες δρόμο μακρύ για γέροντα.)

᾽Ην ἡμέρα πέμπτη ἐπιπλέουσι τοῖς Ἀθηναίοις. (αφότου οι Αθηναίοι έπλεαν εχθρικά)

N.E.: Το παντελόني τού είναι κοντό.

η) Δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου (ποιητικό αίτιο)· φανερώνει το πρόσωπο που ενεργεί. Συντάσσεται με παθητικά ρήματα, κυρίως συντελικού χρόνου (παρακειμένου, υπερσυντελικού, συντελεσμένου μέλλοντα), και με ρηματικά επίθετα σε *-τέος* ή *-τος* (βλ. §§ 141 β, 143):

Ἀλέξανδρος, ὡς Ἀριστοβούλῳ λέλεκται, ὑπὸ καμάτου ἐνόσησεν.

᾽Ωστε μοι σχεδόν τι πᾶς ὁ λόγος γέγραπται.

᾽Ωφελιγέα σοι ἡ πόλις ἐστί. (Πρέπει να ωφελεῖς την πόλη.)

Οὐκ ἐξιτόν ἐστι αὐτοῖς. (Δεν είναι δυνατόν σ' αυτούς να βγουν έξω.)

III. ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ ΣΕ ΠΑΘΗΤΙΚΗ

§ 81 Τα παθητικά ρήματα προέρχονται κυρίως από ενεργητικά μεταβατικά ρήματα, μονόπτωτα ή δίπτωτα. Κατά τη μετατροπή της ενεργητικής σύνταξης σε παθητική γίνονται οι ακόλουθες μεταβολές:

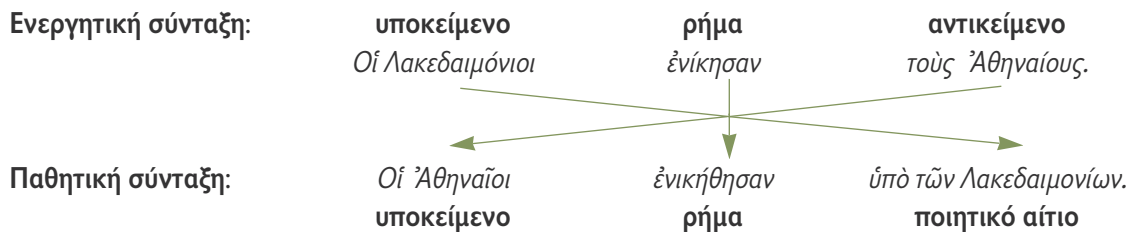
α) Όταν το ρήμα είναι μονόπτωτο:

- το ενεργητικό ρήμα τρέπεται σε παθητικό·
- το υποκείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται ποιητικό αίτιο·
- το αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται υποκείμενο του παθητικού:

2. Η δοτική ηθική συνοδεύεται συχνά από τις δοτικές *ἀσμένῳ, βουλομένῳ, ἡδομένῳ, ἀχθομένῳ, προσδεχομένῳ*:

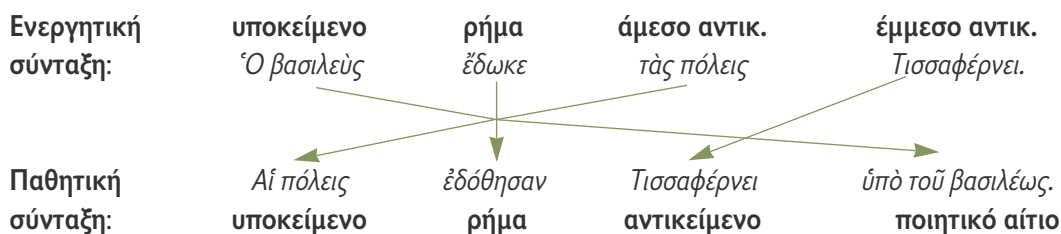
Εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν ἀποκρίνεσθαι, σὲ ἐρήσομαι. (αν θέλεις να απαντήσεις)

Προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἔς με γεγένηται. (Περίμενα το ξεσπάσμα της οργής σας εναντίον μου.)

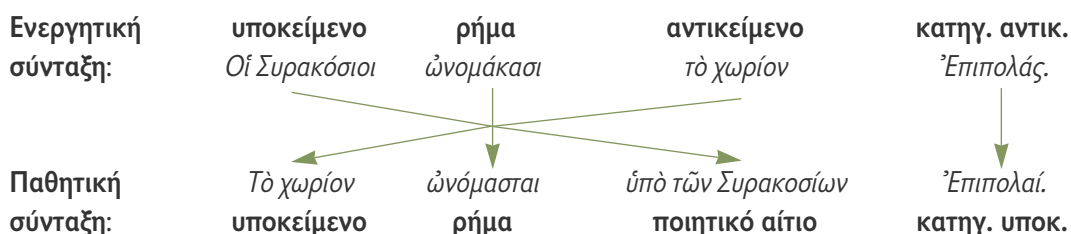
β) Ὃταν το ρήμα εἶναι δίπτωτο:

- το ενεργητικό ρήμα τρέπεται σε παθητικό·
- το υποκείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται ποιητικό αίτιο·
- το άμεσο αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται υποκείμενο του παθητικού·
- το έμμεσο αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος παραμένει αμετάβλητο ως αντικείμενο του παθητικού:

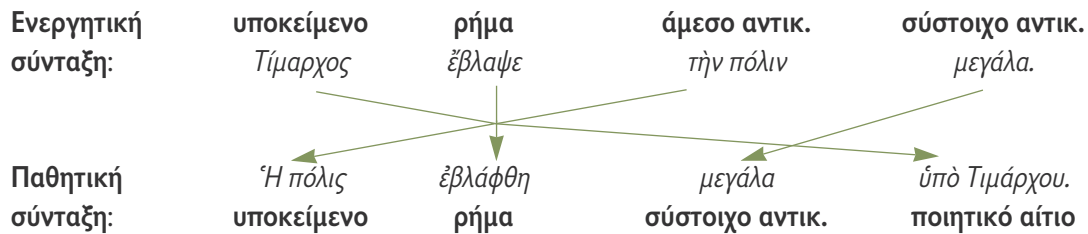
Παρατηρήσεις

- α) Ὃταν το ρήμα έχει τη σημασία του *αἰτῶ* (ζητώ), υποκείμενο του παθητικού ρήματος γίνεται το έμμεσο αντικείμενο:
- Ὁ Ἡριππίδας αἰτεῖ τὸν Ἀγησίλαον ὀπλίτας. → Ὀπλίται αἰτοῦνται τὸν Ἀγησίλαον ὑπὸ τοῦ Ἡριππίδου.*
- β) Στην περίπτωση των ρημάτων *ἀποκόπτω τινός τι, ἀποτέμνω τινός τι, ἐκκόπτω τινός τι, ἐπιτάσσω τινί τι* και *ἐπιτρέπω τινί τι*, υποκείμενο του παθητικού ρήματος γίνεται το αντικείμενο σε γενική ή δοτική (έμμεσο):
- Ἐπέτρεψαν τοῖς ἐννέα ἄρχουσι τὴν φυλακὴν. → Οἱ ἐννέα ἄρχοντες ἐπιτετραμμένοι ἦσαν τὴν φυλακὴν.*
- γ) Ὃταν το ενεργητικό ρήμα συντάσσεται με δύο αιτιατικές, από τις οποίες η μία είναι αντικείμενο και η άλλη κατηγορούμενο του αντικειμένου, τότε:
- το ενεργητικό ρήμα τρέπεται σε παθητικό·
 - το υποκείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται ποιητικό αίτιο·
 - το αντικείμενο του ενεργητικού ρήματος γίνεται υποκείμενο του παθητικού·
 - το κατηγορούμενο του αντικειμένου γίνεται κατηγορούμενο του υποκειμένου:

γ) Όταν το ρήμα συντάσσεται με σύστοιχο αντικείμενο:

1. Το σύστοιχο αντικείμενο μονόπτωτου ρήματος τρέπεται σε σύστοιχο υποκείμενο:
Τὸν πόλεμον οὕτως ἐπολεμήσαμεν. → Ὁ πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη ὑφ' ἡμῶν.
2. Το σύστοιχο αντικείμενο δίπτωτου ρήματος παραμένει αμετάβλητο:

Στην ενεργητική σύνταξη τονίζεται το υποκείμενο που δρα, ενώ στην παθητική σύνταξη τονίζεται η δράση που προέρχεται από το ποιητικό αίτιο.

§ 82

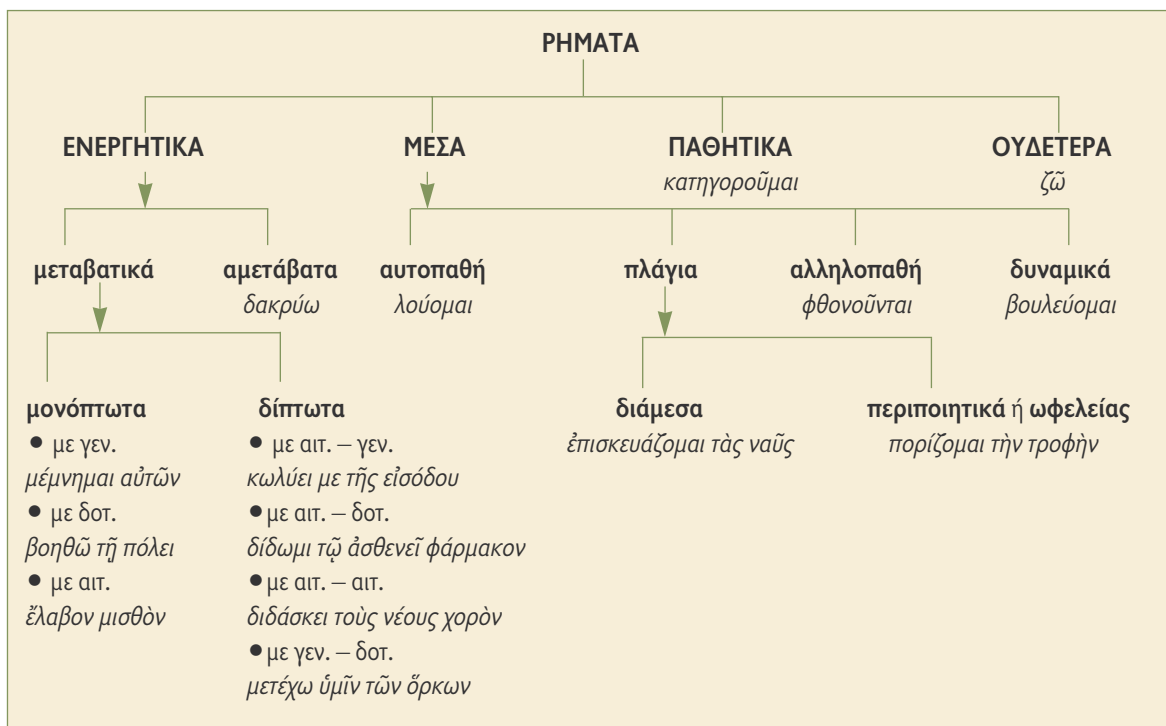
Μερικά ενεργητικά ρήματα έχουν ως παθητικό ένα άλλο ρήμα ενεργητικής ή μέσης φωνής ή μια περίφραση που αποτελείται από τα ρήματα *ἔχω, γίγνομαι, λαμβάνω* κ.ά. και ένα όνομα ομόρριζο ή συνώνυμο του ενεργητικού ρήματος:

<i>αἴρω τι/τινα</i> (συλλαμβάνω, κυριεύω)	<i>ἀλίσκομαι ὑπὸ τινος</i> (συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι)
[αλλά και:] <i>αἴροῦμαι τινα</i> (εκλέγω)	<i>αἴροῦμαι ὑπὸ τινος</i> (εκλέγομαι)
<i>ἀποκτείνω τινὰ</i> (σκοτώνω)	<i>ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος</i> (σκοτώνομαι)
<i>δίκην λαμβάνω παρά τινος</i> (τιμωρώ)	<i>δίκην δίδωμι τινι</i> (τιμωρούμαι)
<i>διώκω τινὰ</i> (κατηγορώ, εξορίζω κάποιον)	<i>φεύγω ὑπὸ τινος</i> (κατηγορούμαι, εξορίζομαι)
<i>ἐκβάλλω τινὰ</i> (εξορίζω)	<i>ἐκπίπτω ὑπὸ τινος</i> (εξορίζομαι)
<i>εὖ ποιῶ/δρῶ τινα</i> (ευεργετώ)	<i>εὖ πάσχω ὑπὸ τινος</i> (ευεργετούμαι)
<i>ζημιῶ τινα</i> (ζημιώνω, τιμωρώ)	<i>ζημιούμαι / ζημιάν λαμβάνω παρά τινος</i> (ζημιώνομαι, τιμωρούμαι)
<i>κακῶς λέγω τινὰ</i> (κακολογώ)	<i>κακῶς ἀκούω ὑπὸ τινος</i> (κακολογούμαι)
<i>μισῶ τινα</i> (μισώ)	<i>μισοῦμαι / μισητὸς γίγνομαι / μῖσος ἔχω πρὸς τινος</i> (μισούμαι) κ.ά.

- Περιφραστικά σχηματίζουν συνήθως τον παθητικό τους τύπο τα **αποθετικά ρήματα**, αυτά δηλαδή που έχουν μόνο μέση φωνή:

<i>αἰδοῦμαι τινα</i> (σέβομαι, ντρέπομαι κάποιον)	<i>αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τινος</i> (με σέβεται, με ντρέπεται κάποιος)
<i>αἰπῶμαι τινα</i> (κατηγορώ κάποιον)	<i>αἰτίαν ἔχω / αἰτίαν λαμβάνω / ἐν αἰτίᾳ εἰμι ὑπὸ τινος</i> (κατηγορούμαι)
<i>ἐπιμελοῦμαι τινος</i> (φροντίζω κάποιον)	<i>ἐπιμελείας τυγχάνω ὑπὸ τινος</i> (με φροντίζει κάποιος)

ΠΙΝΑΚΑΣ 4. ΟΙ ΔΙΑΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

IV. ΤΑ ΑΠΡΟΣΩΠΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΡΟΣΩΠΕΣ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

§ 83 **Απρόσωπα ή τριτοπρόσωπα ρήματα** ονομάζονται όσα βρίσκονται στο γ' ενικό πρόσωπο και δε δέχονται ως υποκείμενο πρόσωπο ή πράγμα (απρόσωπη σύνταξη). Από αυτά μερικά απαντούν μόνο ως απρόσωπα, όπως τα *χρή, μέλει, ἔξεσι*, ενώ τα περισσότερα προέρχονται από προσωπικά ρήματα, ενεργητικά ή παθητικά. Μερικά από τα συνηθέστερα απρόσωπα ρήματα είναι:

<i>ἀγγέλλεται</i>	<i>μέλλει</i> (πρόκειται)
<i>ἄρκει</i> (είναι αρκετό)	<i>νομίζεται</i>
<i>δεῖ</i> (πρέπει)	<i>ὁμολογεῖται</i>
<i>δοκεῖ</i> (φαίνεται καλό, αποφασίζεται)	<i>πρέπει</i>
<i>ἔστι / ἔνεσι / πάρεσι</i> (είναι δυνατόν)	<i>προσῆκει</i> (αρμόζει, ταιριάζει)
<i>ἐγχωρεῖ</i> (επιτρέπεται)	<i>συμβαίνει</i>
<i>ἐνδέχεται</i>	<i>συμφέρει</i>
<i>ἔξεσι</i> (είναι δυνατόν, επιτρέπεται)	<i>φαίνεται</i>
<i>λέγεται</i>	<i>χρῆ</i> (πρέπει) κ.ά.

§ 84 Απρόσωπη σύνταξη έχουν και οι **απρόσωπες εκφράσεις**: αυτές είναι περιφράσεις που σχηματίζονται:

α) Με το ρήμα *ἔστι* και ένα αφηρημένο ουσιαστικό ή το ουδέτερο ενός επιθέτου ή μιας μετοχής:

<i>ἀγαθόν ἔστι</i> (είναι καλό)	<i>θαυμαστόν ἔστι</i>
<i>ἄδηλόν ἔστι</i> (δεν είναι φανερό)	<i>καλόν ἔστι</i>
<i>ἀναγκαῖόν ἔστι</i>	<i>κίνδυνός ἔστι</i>
<i>ἀνάγκη ἔστι</i>	<i>λόγος ἔστι</i> (λέγεται, υπάρχει φήμη)

ἀξιόν ἐστι (αξιίζει)
δεινόν ἐστι (είναι φοβερό, παράλογο)
δέον ἐστὶ (πρέπει)
δέος ἐστὶ (υπάρχει φόβος)
δηλόν ἐστι (είναι φανερό)
δυνατόν ἐστι
δίκαιόν ἐστι
εἰκός ἐστι (είναι φυσικό)

νόμος ἐστὶ
ῥαδίον ἐστι (είναι εύκολο)
σαφές ἐστι
φανερόν ἐστι
φόβος ἐστὶ
χρήσιμόν ἐστι
χαλεπόν ἐστι (είναι δύσκολο)
χρεών ἐστι (είναι αναγκαίο/μοιραίο) κ.ά.

β) Με το ρήμα ἔχει και ένα τροπικό επίρρημα:

ἀναγκαιώς ἔχει (είναι αναγκαίο)
ἀρκούντως ἔχει (αρκεί)
δεινώς ἔχει (είναι φοβερό)
εὖ ἔχει (είναι καλό)

κακῶς ἔχει (είναι κακό)
καλῶς ἔχει (είναι καλό, σωστό)
ὀρθῶς ἔχει (είναι σωστό, ορθό)
ῥαδίως ἔχει (είναι εύκολο) κ.ά.

1. Το υποκείμενο των απρόσωπων ρημάτων και εκφράσεων

§ 85 Τα απρόσωπα ρήματα και οι απρόσωπες εκφράσεις έχουν ως υποκείμενο:

α) Απαρέμφατο:

Δεῖ τὸν παῖδα **ζῆν** κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ παιδαγωγῶ.
Προσῆκει **μισεῖν** καὶ **κολάζειν** τοὺς προδότας καὶ δωροδόκους.
Ἄνάγκη ἐστὶ **μάχεσθαι**.

β) Δευτερεύουσα πρόταση, κυρίως ειδική, πλάγια ερωτηματική ή ενδοιαστική³:

Δηλόν ἐστι **ὅτι κέρδους ἔνεκ' ἀδικοῦσιν**. [ειδική]
Ἀγγέλλεται **ὅτι βασιλεὺς ἀφίκετο**. [ειδική]
Ἄδηλόν ἐστι **εἰ βουλήσονται φίλοι εἶναι**. (αν θα θελήσουν) [πλάγια ερωτηματική]
Δέος ἐστὶ **μὴ παρακρουσθῆτε ὑπὸ τούτων**. [ενδοιαστική]
N.E.: • Φαίνεται **πὼς λείπει**. • Πρέπει **να πας**. [βουλευτική] • Ἀγνωστο **πὼς ἔφυγε**.
• Υπάρχει φόβος **μήπως το τζάμι σπάσει**.

Όταν σε μια πρόταση υπάρχει ονομαστική πτώση που έχει θέση υποκειμένου, η σύνταξη του ρήματος είναι προσωπική:

Δοκεῖ **τὸ φῶς** ἐναντίον εἶναι τῷ σκότει.
Ὁ Νικίας εὐτυχῆς δοκεῖ εἶναι.
Τισσαφέρνης ἐλέγετο τούτων ἄρχειν.
N.E.: **Ο Νίκος** φαίνεται χλωμός.

3. Μερικά απρόσωπα ρήματα τίθενται στον λόγο χωρίς υποκείμενο, γιατί αυτό εμπεριέχεται στη ρηματική έννοια: *παρεσκευάσσο* [παρασκευη ἐγένετο], *πολεμεῖται* [πόλεμος γίνετα], *μέλει μοί τινος* [μέλησίς ἐστι μοί τινος] (φροντίζω για κάτι), *μέτεσσί μοί τινος* [μετουσία ἐστὶ μοί τινος] (μετέχω σε κάτι), *(ἐν)δεῖ μοί τινος* [ἐνδεία ἐστὶ μοί τινος] (χρειάζομαι κάτι) κ.ά:
Δεῖ τοῖς Ἀθηναίοις χρημάτων → *Ἐνδεία ἐστὶ τοῖς Ἀθηναίοις χρημάτων*.

2. Η δοτική προσωπική κοντά σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις

§ 86 Κοντά σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις τίθεται συνήθως ένας προσδιορισμός σε δοτική πτώση που δηλώνει το πρόσωπο στο οποίο αναφέρεται το ρήμα και ονομάζεται **δοτική προσωπική** (βλ. και § 80):

Ἔξεστί σοι, ὦ υἱέ, σῶσαι τὸν πατέρα. (εἶναι δυνατόν σε σένα)

Ἄδηλον παντὶ ἀνθρώπῳ ὅπῃ τὸ μέλλον ἔξει.

Ἔδοξέ μοι τὴν ἐπιστολὴν πέμπειν.

N.E.: *Μου* εἶναι αδύνατον να σε καταλάβω.

Παρατηρήσεις

α) Με ορισμένα απρόσωπα παθητικά ρήματα η δοτική είναι αντικείμενο:

Ἦγγεθθ Περικλεῖ ὅτι Μέγαρα ἀφέστηκε. (αποστάτησαν)

β) Κάποια απρόσωπα ρήματα, όπως τα *μέλει, μεταμέλει, μέτεστι, ὁμολογεῖται, παρεσκευάσται*, συντάσσονται με δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου (βλ. § 80η):

Ἐπειδὴ τοῖς Κορινθίοις παρεσκευάστω, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν. (αφού είχαν πια ετοιμαστεί οι Κορίνθιοι)

§ 87 **Χρόνοι** ονομάζονται οι τύποι, οι μορφές του ρήματος που δηλώνουν:

- α) Τη **χρονική βαθμίδα**, το *πότε* γίνεται αυτό που σημαίνει το ρήμα· αν δηλαδή γίνεται στο *παρόν*, στο *παρελθόν* ή στο *μέλλον* (βλ. τις έννοιες *προτερόχρονο*, *σύγχρονο* και *υστερόχρονο* στις § 128, 188).
- β) Τον **τρόπο ενέργειας** του ρήματος, το *πώς* παρουσιάζεται αυτό που σημαίνει το ρήμα· αν δηλαδή παρουσιάζεται *εξακολουθητικά*, *στιγμιαία-συνοπτικά* ή ως κάτι *συντελεσμένο*.

Α. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

§ 88 Με βάση τη χρονική βαθμίδα, οι χρόνοι στην οριστική διακρίνονται σε:

- α) **Παροντικούς**: ενεστώτας και παρακείμενος εν μέρει.
- β) **Παρελθοντικούς** ή **ιστορικούς**: παρατατικός, αόριστος, παρακείμενος εν μέρει και υπερσυντέλικος.
- γ) **Μελλοντικούς**: μέλλοντας και συντελεσμένος μέλλοντας.

§ 89 Με βάση τον τρόπο ενέργειας, οι χρόνοι στην οριστική διακρίνονται σε:

- α) **Εξακολουθητικούς**: ενεστώτας, παρατατικός και μέλλοντας εν μέρει.
- β) **Συνοπτικούς** ή **στιγμιαίους**: αόριστος και μέλλοντας εν μέρει.
- γ) **Συντελεσμένους** ή **συντελικούς**: παρακείμενος, υπερσυντέλικος και συντελεσμένος μέλλοντας.

§ 90 Οι παροντικοί και οι μελλοντικοί χρόνοι της οριστικής ονομάζονται **αρκτικοί**¹, ενώ οι παρελθοντικοί-ιστορικοί χρόνοι της οριστικής² ονομάζονται **παραγόμενοι** ή **δευτερεύοντες**. Οι χρόνοι του ρήματος στην οριστική είναι επτά:

1. Ο **ενεστώτας**: δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα συμβαίνει στο παρόν εξακολουθητικά, συνεχώς ή κατ'επανάληψη (με διακοπές):
Ἄπασα ἡ ῥόδος Ἀθηναίων ἔστιν.
Οἱ ὄρνιθες τέλειον ὦδὸν γεννῶσι.
N.E.: • **Διαβάζω** ένα βιβλίο. • Ο ήλιος **ανατέλλει** την αυγή.

1. **Αρκτικοί χρόνοι** είναι επίσης: α) ο γνωμικός αόριστος στην οριστική (βλ. § 91.4α), β) οι χρόνοι της υποτακτικής, της προστακτικής, της ευχετικής ευκτικής (βλ. § 105) και της δυνητικής ευκτικής (βλ. § 106) στις ανεξάρτητες προτάσεις, γ) οι χρόνοι της υποτακτικής και της ευκτικής στις δευτερεύουσες προτάσεις, όταν εξαρτώνται από αρκτικό χρόνο, και δ) οι χρόνοι του απαρεμφάτου και της μετοχής, όταν εξαρτώνται από αρκτικό χρόνο (βλ. § 92β).

2. **Ιστορικοί χρόνοι** είναι επίσης: α) ο ιστορικός ενεστώτας στην οριστική (βλ. § 91.1γ), β) οι χρόνοι της ευχετικής οριστικής (βλ. § 100), γ) οι χρόνοι της υποτακτικής και της ευκτικής στις δευτερεύουσες προτάσεις, όταν εξαρτώνται από ιστορικό χρόνο, και δ) οι χρόνοι του απαρεμφάτου και της μετοχής, όταν εξαρτώνται από ιστορικό χρόνο (βλ. § 92β).

2. Ο **παρατατικός**· δηλώνει διάρκεια στο παρελθόν, δηλαδή γεγονός που γινόταν στο παρελθόν συνεχώς ή κατ' επανάληψη· είναι για το παρελθόν ό,τι ο ενεστώτας για το παρόν:
*Καὶ ἐνταῦθα δὴ φύρδην ἐμάχοντο καὶ πεζοὶ καὶ ἵππει·
 Οἱ Βοιωτοὶ ἐγυμνάζοντο πάντες περὶ τὰ ὄπλα.*
N.E.: • Ἐτρεχε πανικόβλητος. • Μελετούσε καθημερινά.
3. Ο **μέλλοντας**· δηλώνει ότι:
 • Κάτι θα συμβεί στο μέλλον συνοπτικά:
Ἐγὼ ὑμῖν χρυσίον οὐ δώσω.
N.E.: Θα σας πω την αλήθεια. [στιγμαίος μέλλοντας]
 • Κάτι θα συμβαίνει στο μέλλον εξακολουθητικά, συνεχώς ή κατ' επανάληψη:
Τούτοις πολέμιοι ἐσόμεθα.
N.E.: Θα εἶμαι πάντα δίπλα σου. [εξακολουθητικός μέλλοντας]
- Ο μέλλοντας στην Α.Ε. έχει κατά κανόνα έναν τύπο, και ο τρόπος, συνοπτικός ή εξακολουθητικός, δηλώνεται από τα συμφραζόμενα. Όταν το ρήμα έχει δύο τύπους μέλλοντα, ο τύπος που σχηματίζεται από το θέμα του ενεστώτα είναι εξακολουθητικός, ενώ αυτός που προέρχεται από το θέμα του αορίστου είναι συνοπτικός:
 ρ. ἔχω: **ἔξω** (θα έχω), **σχήσω** (θα αποκτήσω)
4. Ο **αόριστος**· δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα συνέβη στο παρελθόν συνοπτικά, ανεξάρτητα από την πραγματική διάρκειά του:
*Τοὺς νεκροὺς ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς.
 Ἐβίω δύο καὶ τριάκοντα ἔτη.*
N.E.: • Τα παιδιά πήγαν εκδρομή. • Δούλεψε πολύ στη ζωή του.
5. Ο **παρακείμενος**· δηλώνει ότι κάτι συντελέστηκε στο παρελθόν, αλλά το αποτέλεσμα του εξακολουθεί να ισχύει και στο παρόν. Οι αρχαίοι γραμματικοί τον ονόμασαν «τέλειο ενεστώτα», καθώς παρουσιάζει αυτό που σημαίνει το ρήμα ως τελειωμένο, ολοκληρωμένο στο παρόν. Ἐτσι ο παρακείμενος ανήκει και στους παρελθοντικούς και στους παροντικούς χρόνους:
*Πολλοὺς ὑμεῖς πολέμους πεπολεμήκατε.
 Ἀναθήμασί τε κεκοσμήκαμεν τὰ ἱερὰ αὐτῶν.*
N.E.: • Ἐχει ταξιδέψει πολλές φορές. • Τα φρούτα ἔχουν σαπίσει.
6. Ο **υπερσυντέλικος**· δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα είχε ολοκληρωθεί στο παρελθόν πριν από μια χρονική στιγμή του παρελθόντος, η οποία είτε δηλώνεται είτε εννοείται³:
*Ἐπεὶ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, ἔπλεον ἐπὶ τὴν Κέρκυραν.
 Ξυμπάντων προτεταγμένοι ἦσαν οἱ ἵππει·*
N.E.: • Εἶχε φύγει, όταν φτάσαμε. • Εἶχα ζαλιστεῖ από τον ἥλιο.

3. Κάποτε ο **υπερσυντέλικος** δηλώνει πράξη που έγινε στο παρελθόν αμέσως μετά από μια άλλη και μεταφράζεται με το «αμέσως» + αόριστο:
Ἀφικομένων δὲ αὐτῶν διελέλυτο εὐθύς αἱ σπονδαί. (αμέσως διαλύθηκαν οι συνθήκες)

7. Ο **συντελεσμένος μέλλοντας** δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα θα είναι συντελεσμένο πριν από κάποια χρονική στιγμή του μέλλοντος, η οποία είτε δηλώνεται είτε εννοείται⁴:

Πᾶς ὁ παρῶν φόβος λελύσεται.

N.E.: Θα το έχω ξεχάσει μέχρι αύριο.

Οι χρόνοι διατηρούν τη σημασία τους τόσο ως προς τη χρονική βαθμίδα όσο και ως προς τον τρόπο ενέργειας του ρήματος μόνο στην οριστική. Στις άλλες εγκλίσεις, καθώς επίσης στο απαρέμφατο και στη μετοχή, διατηρούν σταθερή τη σημασία τους μόνο ως προς τον τρόπο ενέργειας του ρήματος (βλ. § 92).

ΠΙΝΑΚΑΣ 5. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ	ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΧΡΟΝΙΚΗ ΒΑΘΜΙΔΑ		
	Παροντικοί	Παρελθοντικοί	Μελλοντικοί
Εξακολουθητικοί	Ενεστώτας	Παρατατικός	Μέλλοντας
Συνοπτικοί		Αόριστος	Μέλλοντας
Συντελεσμένοι	Παρακείμενος	Παρακείμενος Υπερσυντέλικος	Συντελεσμένος μέλλοντας

B. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

§ 91 Ανάλογα με τα συμφραζόμενα και την ιδιαίτερη σημασία του ρήματος, οι χρόνοι λαμβάνουν στην οριστική ποικίλες σημασίες.

1. Ο ενεστώτας

- α) Γνωμικός** δηλώνει πράξη που επαναλαμβάνεται αόριστα ή κατά συνήθεια. Ονομάζεται γνωμικός, επειδή χρησιμοποιείται κυρίως σε γνωμικά, παροιμίες ή αποφθέγματα, για να εκφράσει μια γνώμη γενικού κύρους:

Γηράσκω δ' ἄει πολλὰ διδασκόμενος.

N.E.: Όποιος διψάει πηγάδια βλέπει.

- β) Βουλευτικός ή αποπειρατικός** δηλώνει πράξη την οποία επιθυμεί ή προσπαθεί να κάνει το υποκείμενο. Βούληση ή απόπειρα δηλώνει στην οριστική ο ενεστώτας κυρίως των ρημάτων *δίδωμι*, *έλευθερῶ*, *έξελαύνω* (διώχνω), *μισθοῦμαι*, *πειθω*, τα οποία μεταφράζονται με το «θέλω να» ή «προσπαθώ να»:

Ἄνδρες πολῖται, τί ἡμᾶς ἐξελαύνετε; (Πολίτες, γιατί θέλετε να μας διώξετε;)

N.E.: *Έρχεσαι* για μια βόλτα; [Θέλεις να έρθεις...;]

4. Στην οριστική ο **συντελεσμένος μέλλοντας** δηλώνει μερικές φορές βεβαιότητα για μια πράξη που θα ακολουθήσει αμέσως μετά από μια άλλη, επίσης μελλοντική πράξη:

Φράζε, καὶ πεπράξεται. (Πες το και αμέσως θα γίνει.)

γ) Ιστορικός ή δραματικός: δηλώνει κάτι που έγινε στο παρελθόν και χρησιμοποιείται αντί αορίστου στις διηγήσεις, για να προσδώσει ζωηρότητα και παραστατικότητα στον λόγο, καθώς παρουσιάζει τα γεγονότα του παρελθόντος ως διαδραματιζόμενα στο παρόν:

Καὶ ὁς ἔξελαύνει πρὸ τῶν ἄλλων, καὶ παίσας ἐς τὸ πρόσωπον τῷ δόρατι καταβάλλει τὸν Μιθριδάτην.

N.E.: Πάνοπλος ο στρατός **επιτίθεται** και **αιφνιδιάζει** τον εχθρό.

δ) Αποτελεσματικός: δηλώνει ότι αυτό που σημαίνει το ρήμα διαδραματίστηκε στο παρελθόν, αλλά τα αποτελέσματά του εξακολουθούν να υφίστανται στο παρόν. Στην περίπτωση αυτή ο ενεστώτας συγγενεύει με τον παρακειμένο και με αυτή τη σημασία μπορεί να χρησιμοποιηθεί η οριστική ενεστώτα των ρημάτων:

ἀδικῶ (εἶμαι ἀδικος)

αἰσθάνομαι (έχω αντιληφθεί)

ἀκούω (έχω ακουστά)

γιγνώσκω (έχω μάθει)

ἤπῳμαι (εἶμαι ἠπημένος)

μανθάνω (έχω μάθει)

νικῶ (εἶμαι νικητής)

πυνθάνομαι (έχω πληροφορίες)

τίκτω (έχω γεννήσει)

φεύγω (εἶμαι φυγάς, εξόριστος) κ.ά.

Ἄκούω Λακεδαιμονίους ἀναχωρεῖν.

Πυνθάνομαι ταῦτα ἀπολογήσεσθαι αὐτόν.

N.E.: Τι **ακούς** για μένα; [Τι έχεις ακούσει...;]

► Σημασία παρακειμένου έχει κατεξοχήν ο ενεστώτας των ρημάτων *ἦκω* (έχω έρθει), *κάθημαι* (εἶμαι καθισμένος), *κείμαι* (εἶμαι πεσμένος κάτω), *οἴχομαι* (έχω φύγει):

Ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἄγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν.

ε) Μελλοντικός: δηλώνει κάτι που θα συμβεί οπωσδήποτε, κάτι του οποίου η πραγματοποίηση θεωρείται τόσο σίγουρη, ώστε παρουσιάζεται σαν να γίνεται στο παρόν:

Εἰ αὕτη ἡ πόλις ληφθήσεται, ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία. (θα κυριευθεῖ οπωσδήποτε)

N.E.: Αν με κοροϊδεύεις, **δε** σου **ξαναμιλάω**.

2. Ο παρατατικός

α) Βουλευτικός ή αποπειρατικός: εκφράζει βούληση ή προσπάθεια του υποκειμένου:

Ἔπειθε τοὺς Βοιωτοὺς ἵέναι ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. (προσπαθούσε να πείσει)

N.E.: Γιατί με **απέφευγες**; [Γιατί προσπαθούσες να με αποφύγεις;]

β) Αποτελεσματικός: ισοδυναμεί με υπερσυντέλικο· είναι ο παρατατικός των ρημάτων των οποίων η οριστική ενεστώτα έχει σημασία παρακειμένου:

Ἄμύνταν ἠσθανόμεθα ἀποχωροῦντα ἐκ τῶν πόλεων. (είχαμε αντιληφθεί ότι)

N.E.: Τι **έγραφε** στο γράμμα; [Τι **είχε** γράψει...;]

γ) Εναρκτικός: δηλώνει έναρξη μιας πράξης στο παρελθόν⁵:

Ὅτε δὲ ἐγγύτερον ἐγίνοντο, τάχα δὴ καὶ χαλκός τις ἤστραπτε καὶ αἱ τάξεις καταφανεῖς ἐγίνοντο. (Όταν άρχιζαν να πλησιάζουν... άρχιζε να αστράφτει... άρχιζαν να γίνονται...)

N.E.: **Βράδιαζε**, όταν ξεκίνησα.

5. Ενίοτε ο παρατατικός δηλώνει γεγονός που έγινε στο παρελθόν, αλλά εξακολουθεῖ να ισχύει στο παρόν· δίνει έμφαση στην αφετηρία της πράξης και ισοδυναμεί με ενεστώτα:

Διείχε δ' ὁ Ἑλλησποντος ταύτη σταδίους ὡς πεντεκαίδεκα. [είχε και εξακολουθεῖ να έχει τόσο πλάτος]

3. Ο μέλλοντας

- α) Γνωμικός**: δηλώνει γνώμη με γενικό κύρος ή κάτι που συμβαίνει συνήθως:
Δίκαια δράσας συμμάχους ἔξεις θεούς. (Αν οι πράξεις σου είναι δίκαιες, θα έχεις συμμάχους σου τους θεούς.)
N.E.: Ὅ,τι σπείρεις **θα θερίσεις**.
- β) Βουλευτικός**: εκφράζει επιθυμία του υποκειμένου να κάνει αυτό που σημαίνει το ρήμα:
Τί χρῆμα δράσεις; (Τι θέλεις να κάνεις;)
N.E.: **Θα φύγω** τώρα. [Θέλω να φύγω...]
- γ) Δυνητικός**: δηλώνει πράξη που είναι δυνατόν ή επιτρέπεται να κάνει το υποκείμενο:
Καὶ γὰρ νῦν γυναῖκας πολλὰς εὐρήσετε πιθευούσας. (Γιατί και τώρα είναι δυνατόν να βρείτε πολλές γυναίκες να είναι τροφοί.)
N.E.: Ἔτσι, **θα διαβάσεις** ανενόχλητος. [Ἔτσι, θα μπορέσεις να διαβάσεις...]
- δ) Δηλώνει πράξη που είναι αναγκαίο να γίνει και χρησιμοποιείται σε ερωτήσεις:**
Τί οὖν ποιήσομεν; (Τι πρέπει να κάνουμε λοιπόν;)
N.E.: Τι **θα κάνω**, αν αρνηθεί; [Τι πρέπει να κάνω...;]
- ε) Προστακτικός**: είναι ο μέλλοντας του β' ή, σπανιότερα, του γ' προσώπου οριστικής που δηλώνει προσταγή με ηπιότητα και ευγένεια:
Πάντως δὲ τοῦτο δράσεις. (Κάνε αυτό οπωσδήποτε.)
N.E.: **Θα με περιμένεις**. [Περιμένέ με.]

4. Ο αόριστος

- α) Γνωμικός**: δηλώνει γενική αλήθεια που εμφανίζεται ως αποτέλεσμα πείρας. Στη μετάφραση μπορεί να αποδοθεί με ενεστώτα ή με το «συνήθως» + ενεστώτα:
Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν. (οδηγεί / συνήθως οδηγεί)
N.E.: Ο τρελός **εἶδε** τον μεθυσμένο κι **έφυγε**.
- β) Εναρκτικός**: δηλώνει έναρξη μιας πράξης στο παρελθόν, η οποία ενδέχεται να συνεχίζεται και στο παρόν. Τη σημασία αυτή έχουν κυρίως οι αόριστοι:
<i>ἐβασίλευσα</i>	<i>ἐνόσησα</i>	<i>ἐχάρην</i>
<i>ἐβουλήθην</i>	<i>ἐξεπλήγην</i>	<i>ἤρξα / ἤρξάμην</i>
<i>ἐδάκρυσα</i>	<i>ἐπλούτησα</i>	<i>ἴσχυσα</i>
<i>ἐθάρρησα / ἐθάρησα</i>	<i>ἐφοβήθην</i>	
- Ἀλέξανδρος δὲ ὑπὸ καμάτου ἐνόσησε.* (έπεσε άρρωστος)
Ἐπεὶ δὲ εἶδε τὸν νεκρὸν κείμενον, ἐδάκρυσε. (ξέσπασε σε δάκρυα)
N.E.: Ἔτσι που έκανε, **φοβήθηκα**.
- γ) Μελλοντικός**: δηλώνει κάτι που αναμένεται να συμβεί με βεβαιότητα και παρουσιάζεται σαν να συνέβη ήδη:
Ἐάν τι τοιοῦτον γένηται, πᾶσα ἡ πόλις διεφθάρη. (θα καταστραφεί)
N.E.: Μόλις σου πω, **έφυγες**. [...θα φύγεις]
- δ) Προτρεπτικός**: δηλώνει έντονη προτροπή ή παράκληση του υποκειμένου. Ισοδυναμεί με προτρεπτική υποτακτική ή προστακτική και τίθεται σε ρητορικές ερωτήσεις που εισάγονται με το *τί οὐ* ή με το *τί οὖν οὐ*:
Τί οὖν οὐ καὶ Ἴππιάν ἐκαλέσαμεν; → *Καλέσωμεν καὶ Ἴππιάν.*
N.E.: Ακόμα **δεν κοιμήθηκες**; → *Κοιμήσου*.

5. Ο παρακείμενος

α) Γνωμικός: εκφράζει αλήθεια με γενικό κύρος:

Πολλοὶ διὰ πολιτικὴν δύναμιν μεγάλα κακὰ πεπόνθασιν.

β) Μελλοντικός: δηλώνει το αναπόφευκτο να συμβεί, πράξη μελλοντική που παρουσιάζεται σαν να έχει γίνει:

Ἐγὼ με αἰσθήσεται, ὄλωλα. (Αν με αντιληφθεί, είμαι χαμένος. → θα χαθώ)

Ν.Ε.: *Αν δεν έρθεις, σ' έχω ξεγράψει.* [...θα σε ξεγράψω]

γ) Ενεστωτικός: ισοδυναμεί και μεταφράζεται με ενεστώτα. Τέτοιοι είναι οι παρακείμενοι:

γέγονα (είμαι)

δέδοικα / δέδια (φοβάμαι)

ἔγνωκα (γνωρίζω)

εἶωθα (συνηθίζω)

εἶθισμαι (έχω τη συνήθεια)

ἔοικα (μοιάζω)

ἔστηκα (στέκομαι)

ἤμφισμαι (ντύνομαι)

κέκλημαι (ονομάζομαι)

κέκτημαι (κατέχω)

μέμνημαι (θυμάμαι)

οἶδα (γνωρίζω)

πέποιθα (εμπιστεύομαι)

πέφυκα (είμαι από τη φύση μου)

Οὐδενὸς τούτων μέμνημαι.

Τοὺς ἀσθενεστέρους εἰθίσμεθα θεραπεύειν.

6. Ο υπερσυντέλικος

α) Αποτελεσματικός: δηλώνει πράξη που έχει συντελεστεί στο παρελθόν και υφίσταται ως αποτέλεσμα και στο παρόν:

Ἡ Οἰνὴ ἐτετείχιστο.

β) Αντί παρατατικού: είναι ο υπερσυντέλικος των ρημάτων των οποίων ο παρακείμενος ισοδυναμεί με ενεστώτα:

Ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι ὁ ἔμὸς δοῦλος σ' ἔδεδοίκει. (σε φοβόταν)

7. Ο συντελεσμένος μέλλοντας

Χρησιμοποιείται μερικές φορές **αντί μέλλοντα:** είναι ο συντελεσμένος μέλλοντας των ρημάτων των οποίων ο παρακείμενος έχει σημασία ενεστώτα:

Ἵμεῖς δὲ μεμνήσεσθε τῶν ἔμῶν λόγων. (θα θυμηθεῖτε)

Γ. ΟΙ ΧΡΟΝΟΙ ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ, ΣΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΕΤΟΧΗ

§ 92 α) Οι χρόνοι της υποτακτικής, της ευκτικής και της προστακτικής στις ανεξάρτητες προτάσεις αναφέρονται στο **μέλλον**:

Ποίαν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράπωμαι; (Ποιο δρόμο να ακολουθήσω στη ζωή;)

Δίς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. (Δεν μπορείς να περάσεις δύο φορές το ίδιο ποτάμι.)

Μηδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως. (Κανείς από σας μην περιμένει κάτι άλλο.)

N.E.: • *Τι να σου φέρω;* • *Έλα αύριο πρωί.*

β) Οι χρόνοι του **απαρεμφάτου** και της **μετοχής** σε **οποιαδήποτε πρόταση**, καθώς και οι χρόνοι της **υποτακτικής** και της **ευκτικής** στις **εξαρτημένες προτάσεις** αναφέρονται είτε στο **παρόν** είτε στο **παρελθόν** ή στο **μέλλον**, ανάλογα με το αν εξαρτώνται από αρκτικό ή ιστορικό χρόνο και ανάλογα με τα συμφραζόμενα:

Αἰσχύνομαι ὑμῖν εἰπεῖν τἀληθῆ. (Ντρέπομαι να σας πω την αλήθεια.) [Εξάρτηση από αρκτικό χρόνο· το απαρέμφατο ενεστώτα αναφέρεται στο **παρόν**.]

Τὴν φάλαγγα Νικάνορα ἄγειν ἐκέλευσε. (Διέταξε τον Νικάνορα να οδηγήσει τη φάλαγγα.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· το απαρέμφατο ενεστώτα αναφέρεται στο **παρελθόν**.]

Αἰσθανόμεθα γελοῖοι ὄντες. (Αισθανόμαστε ότι είμαστε γελοίοι.) [Εξάρτηση από αρκτικό χρόνο· η μετοχή ενεστώτα αναφέρεται στο **παρόν**.]

N.E.: *Μιλᾷει γελώντας.*

Οἱ Πλαταιῆς ἤσθοντο ἔνδον ὄντας τοὺς Θηβαίους. (Οι Πλαταιείς αντιλήφθηκαν ότι οι Θηβαίοι ήταν εντός των τειχών.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· η μετοχή ενεστώτα αναφέρεται στο **παρελθόν**.]

N.E.: *Έφυγε τρέχοντας.*

Ἴθι νῦν, ὦ φίλε Εὐθύφρων, δίδαζον καὶ ἐμέ, ἵνα σοφώτερος γένωμαι. (Εμπρός λοιπόν, φίλε Ευθύφρων, δίδαξε κι εμένα, για να γίνω σοφότερος.) [Εξάρτηση από αρκτικό χρόνο· η υποτακτική αορίστου αναφέρεται στο **μέλλον**.]

N.E.: *Θέλει να πλουτίσει.*

Ἐφοβήθησαν μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς ὁ στρατὸς χωρήσῃ. (Φοβήθηκαν μήπως ο στρατός προχωρήσει και εναντίον τους.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· η υποτακτική αορίστου αναφέρεται στο **παρελθόν**.]

N.E.: *Δίσταζε να μιλήσει.*

Τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν Κορινθίους τὴν πόλιν. (Ρώτησαν τον θεό αν έπρεπε να παραδώσουν στους Κορινθίους την πόλη.) [Εξάρτηση από ιστορικό χρόνο· η ευκτική αορίστου αναφέρεται στο **παρελθόν**.]

ΠΙΝΑΚΑΣ 6. ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΣΤΗΝ ΟΡΙΣΤΙΚΗ

ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ
<p>Γνωμικός <i>Ἄρχῃ ἄνδρα δείκνυσι.</i></p> <p>Βουλευτικός ή αποπειρατικός <i>Νικίας πείθει αὐτοὺς ἐπὶ Κυδωνίαν πλεῦσαι.</i></p> <p>Αποτελεσματικός <i>Τοὺς λόγους τῶν Ἀθηναίων οὐ γινώσκω.</i></p> <p>Μελλοντικός <i>Μικρὰ εἰπὼν ἤδη καταβαίνω.</i></p> <p>Ιστορικός <i>Διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη αὐθις γίνεσθαι.</i></p>	<p>Εναρκτικός <i>Λαβὼν χρησὸν ἐπορεύετο.</i></p> <p>Βουλευτικός ή αποπειρατικός <i>Ἔπειθεν αὐτοὺς ἀφίστασθαι.</i></p> <p>Αποτελεσματικός <i>Κῦρος δὲ αὐτὸς τε ἀπέθανε καὶ ὀκτῶ οἱ ἄριστοι τῶν περὶ αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῶ.</i></p>	<p>Γνωμικός <i>Βουλήσεταιί τις μάλλον ἢ δυνήσεται.</i></p> <p>Βουλευτικός <i>Τί λέξεις;</i></p> <p>Το αναγκαίο σε ερωτηματικές προτάσεις <i>Τί δράσομεν;</i></p> <p>Δυνητικός <i>Λέγει ὅτι ἄξει αὐτοὺς εἰς χωρίον.</i></p> <p>Προστακτικός <i>Ἦς οὖν ποιήσετε.</i> (Ἔτσι λοιπὸν θα κάνετε.)</p>
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ
<p>Εναρκτικός <i>Μετὰ δὲ ταῦτα ἐνόσησα.</i></p> <p>Γνωμικός <i>Τὰς τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσεν.</i></p> <p>Μελλοντικός <i>Ἄπωλόμην ἄρ' εἴ με δὴ λείψεις.</i> (Θα χαθῶ, αν τυχόν μ' εγκαταλείψεις.)</p> <p>Προτρεπτικός <i>Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν;</i> (Ας κοιμηθούμε.)</p>	<p>Ενεστωτικός <i>Ἄπαντες πεφύκαμεν ἁμαρτάνειν.</i></p> <p>Γνωμικός <i>Πολλοὶ διὰ δόξαν μεγάλα κακὰ πεπόνθησιν.</i></p> <p>Μελλοντικός <i>Ἄν τοῦτο νικῶμεν, πάνθ' ἡμῖν πεποιήται.</i></p>	<p>Αντί παρατατικού <i>Διὰ χρόνου γὰρ οὐχ ἰκανῶς ἐμεμνήμην.</i></p> <p>Αποτελεσματικός <i>Ἡ Οἰνὴ ἐτετείχιστο.</i></p>
		ΣΥΝΤΕΛΕΣΜΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ
		<p>Αντί μέλλοντα <i>Πλείω χρήματα κεκτήσεται.</i> (Θα αποκτήσει περισσότερα χρήματα.)</p>

Οι εγκλίσεις του ρήματος στις ανεξάρτητες προτάσεις

§ 93 Οι εγκλίσεις του ρήματος είναι τέσσερις:

N.E.: Οριστική, υποτακτική, προστακτική.

§ 94 Οι εγκλίσεις στον λόγο φανερώνουν την ψυχική διάθεση του υποκειμένου ως προς αυτό που σημαίνει το ρήμα, το αν δηλαδή αυτό που σημαίνει το ρήμα εκφράζεται ως βεβαιότητα, προσδοκία, ευχή, δυνατότητα, προσταγή κτλ. του υποκειμένου. Οι εγκλίσεις αποκτούν τις ποικίλες αυτές σημασιολογικές αποχρώσεις, που συνιστούν στοιχείο ύφους, ανάλογα με τη σημασία του ρήματος, την πρόταξη μορίων (*εἶθε, ἄν* κτλ.), τις κοινωνικές περιστάσεις κατά τις οποίες εκφράζεται το υποκείμενο και τον σκοπό της επικοινωνίας.

§ 95 Οι εγκλίσεις που χρησιμοποιούνται στις ανεξάρτητες προτάσεις είναι:

α) Η οριστική	β) Η υποτακτική	γ) Η ευκτική	δ) Η προστακτική
• Απλή	• Βουλητική	• Ευχετική	
• Δυνητική	• Απορηματική	• Δυνητική	
• Επαναληπτική			
• Ευχετική			

§ 96 Οι εγκλίσεις, ανάλογα με το αν εκφράζουν κρίση ή επιθυμία, απαντούν στα αντίστοιχα είδη προτάσεων και έτσι διακρίνονται σε:

α) Εγκλίσεις των προτάσεων κρίσης
(άρνηση οὐ):	β) Εγκλίσεις των προτάσεων επιθυμίας
(άρνηση μή):
• Απλή οριστική	• Βουλητική υποτακτική
• Δυνητική οριστική	• Απορηματική υποτακτική
• Επαναληπτική οριστική	• Ευχετική οριστική
• Δυνητική ευκτική	• Ευχετική ευκτική
	• Προστακτική

Σημείωση: Για τις εγκλίσεις του ρήματος στις εξαρτημένες προτάσεις βλ. κεφ. «Υποτακτική σύνδεση προτάσεων».

1. Η οριστική

§ 97

Η **απλή οριστική** δηλώνει το πραγματικό¹ στο παρόν, στο παρελθόν ή στο μέλλον και ειδικότερα το αντικειμενικά πραγματικό ή το πραγματικό κατά την κρίση του ομιλητή:

Λακεδαιμόνιοι **πέμπουσι** πρέσβεις ἐς τὴν Κόρινθον.

Φίλιππος δυσπολέμητός **ἔστι**.

N.E.: • Το παιδί **έχει** πυρετό. • **Δεν ακούει** κανέναν.

§ 98

Η **δυνητική οριστική** είναι η οριστική ιστορικού χρόνου (παρατατικού, αορίστου, υπερσυντέλικου) με το δυνητικό **ἄν**· δέχεται άρνηση **οὐ**, μεταφράζεται με το «θα» + παρατατικό ή υπερσυντέλικο και δηλώνει το **δυνατόν στο παρελθόν ή το αντίθετο του πραγματικού**:

Ἐδυνάμην ἄν ἐγὼ σώσῃαι ὑμᾶς. (Εγὼ θα μπορούσα να σας σώσω.)

Εἶ δὲ κερδαίνειν ἐβούλου, τότε **ἄν** πλείστον **ἔλαβες**. (τότε θα έπαιρνες περισσότερα)

N.E.: • **Θα έκανα** τα πάντα για σένα. • **Αν γνώριζες, θα είχες** άλλη γνώμη.

- Το **δυνητικό ἄν** μπορεί να παραλείπεται στην οριστική παρατατικού απρόσωπων ρημάτων ή εκφράσεων, όπως *ἔδει, ἔξῃν, ἔχρην, προσῆκε, ἄξιον ἦν, ἀνάγκη ἦν* κτλ., γιατί αυτά δηλώνουν κάτι που ο ομιλητής αντιλαμβάνεται ως δυνατό ή αναγκαίο, το οποίο όμως δεν πραγματοποιήθηκε:

Ἔδει τὸν Ἀριστόδημον ἀγωνίζεσθαι.

Ἐξῃν αὐτῷ σωθῆναι.

N.E.: **Ἐπρεπε** να το είχες καταλάβει.

§ 99

Η **επαναληπτική οριστική** είναι η οριστική παρατατικού ή αορίστου με το μόριο **ἄν** και δηλώνει κάτι **πραγματικό που επαναλαμβάνόταν στο παρελθόν**. Μεταφράζεται με παρατατικό ή με το «συνήθως» + παρατατικό:

Εἶ Ἀγησίλαος ἴδοι τοὺς νέους γυμναζομένους, **ἐπήνεσεν ἄν**. (Αν / κάθε φορά που έβλεπε... τους επαινούσε / συνήθιζε να τους επαινεί.)

Εἶ τινες ἴδιοιεν που τοὺς σφετέρους κρατοῦντας, **ἀνεθάρρησαν ἄν**. (Κάθε φορά που έβλεπαν τους δικούς τους κάπου να επικρατούν, έπαιρναν θάρρος.)

N.E.: **Αν τον μάλωνες, έκλαιγε**.

§ 100

Η **ευχητική οριστική** είναι η οριστική παρατατικού ή σπανιότερα αορίστου με τα μόρια **εἰ γὰρ** ή **εἴθε**· δέχεται άρνηση **μὴ** και δηλώνει **ευχή ανεκπλήρωτη**, σε αντίθεση με την ευχητική ευκτική (βλ. § 105). Μεταφράζεται με το «μακάρι να» + παρατατικό ή υπερσυντέλικο:

1. Σε κάποιες περιπτώσεις η έννοια του πραγματικού μετριάζεται ή και αίρεται, με αποτέλεσμα η οριστική να δηλώνει ακόμα και κάτι μη πραγματικό. Αυτό συμβαίνει κυρίως:

α) Με λέξεις ή εκφράσεις όπως *μικροῦ, ὀλίγου, μικροῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρὸν* (παρά λίγο, σχεδόν, λίγο έλειψε) + οριστική (αορίστου κυρίως), *ὀλίγου ἐδέησε, μικροῦ ἐδέησε, ἐλαχίστου ἐδέησε, παρ' ὀλίγον ἦλθον, παρὰ μικρὸν ἦλθον* (παρά λίγο, σχεδόν, λίγο έλειψε) + απαρέμφατο αορίστου:

Ὀλίγου ἐξηπάτησάς με.

Ἀγησίλαος μικροῦ δεῖν τῆς χώρας ἐκράτησεν.

Παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν.

N.E.: *Κόντεψα να πεθάνω.*

β) Με τις περιοριστικές εκφράσεις της αναφοράς *τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπί σοι, τὸ ἐπὶ τούτῳ, τὸ ἐφ' ἡμᾶς, τὸ ἐπὶ σφᾶς, τὸ ἐπ' ἐκείνοις* κτλ. (ὅσο εξαρτάται από μένα, από σένα κτλ.) + οριστική:

Τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀπολώλαμεν. (Ὅσο εξαρτάται από αυτόν, είμαστε χαμένοι.)

Εἶθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν, ὅσον πρόθυμος εἶ.

Εἶθε σοι, ὦ Περικλείς, τότε συνεγενόμην.

N.E.: *Μακάρι να σε γνώριζα νωρίτερα.*

2. Η υποτακτική

§ 101 Η υποτακτική εκφράζει γενικά το προσδοκώμενο, δέχεται άρνηση **μη** και διακρίνεται σε **βουλευτική** και **απορηματική**.

§ 102 Η **βουλευτική υποτακτική** εκφράζει βούληση, επιθυμία του υποκειμένου και διακρίνεται σε:

α) Προτρεπτική υποτακτική: δηλώνει παραίνεση, προτροπή και απαντά στο α' πρόσωπο ενικού, αλλά κυρίως πληθυντικού αριθμού, αναπληρώνοντας τα αντίστοιχα πρόσωπα της προστακτικής. Συνοδεύεται συνήθως από προτρεπτικά μόρια, όπως **ἄγε (δή), ἴθι (δή), φέρε (δή)** με τη σημασία του «εμπρός», «εμπρός λοιπόν», «έ-λα»:

Φέρε δὴ κάκειν' ἐξετάσωμεν. (Ελάτε να εξετάσουμε κι εκείνο.)

Ἄγε σκοπῶμεν τὰ ἔμοι πεπραγμένα.

Φέρε δὴ πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς ἀπολογήσασθαι. (Ας προσπαθήσω λοιπόν να απολογηθώ ενώπιόν σας.)

N.E.: *Ας μιλήσουμε καθαρά.*

β) Αποτρεπτική υποτακτική: δηλώνει αποτροπή, απαγόρευση και απαντά στο β' και στο γ' πρόσωπο:

Μὴ με ἀπολέσητε ἀδίκως. (Μη με καταστρέψετε άδικά.)

Τὸν ἐχέφρονα μηδεὶς ταραττή λόγος.

N.E.: *Να μην ξαναπάς εκεί.*

§ 103 Η **απορηματική υποτακτική** εκφράζει **απορία** του υποκειμένου και απαντά στο α' πρόσωπο. Όταν μάλιστα η απορία του υποκειμένου συνδέεται με την επιθυμία άλλου προσώπου, προτάσσονται της απορηματικής υποτακτικής τα ρήματα **βούλει, βούλεσθε, θέλεις, θέλετε**. Η απορηματική υποτακτική τίθεται σε ερωτηματικές προτάσεις:

᾿Ω Ζεῦ, τί λέξω;

Βούλει οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν;

Θέλεις μείνωμεν;

N.E.: *Πότε να σας τηλεφωνήσω;*

3. Η ευκτική

§ 104 Η ευκτική δηλώνει **απλή σκέψη** του υποκειμένου και δεν απαντά στη Ν.Ε. Διακρίνεται σε **ευχετική** και **δυνητική**.

§ 105 Η **ευχετική ευκτική** δηλώνει ευχή που αναφέρεται στο **παρόν** ή στο **μέλλον** και δέχεται άρνηση **μη**. Αυτής της ευκτικής προτάσσονται συνήθως τα ευχετικά μόρια *εἴθε, εἰ γάρ*. Μεταφράζεται με το «μακάρι να» + υποτακτική. Αντιστοιχεί στην ευχετική υποτακτική της Ν.Ε.:

Εἴθε φίλος ἡμῖν γένοιο. (μακάρι να γίνεις)

Εἴθ' ἐθέλοιεν οἱ θεοὶ μεθ' ἡμῶν εἶναι.

N.E.: *Μακάρι να πετύχεις.*

§ 106

Η **δυνητική ευκτική** είναι η ευκτική κάθε χρόνου, εκτός του μέλλοντα, με το δυνητικό **ἄν**. Δέχεται άρνηση **οὐ** και δηλώνει το **δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον**². Μεταφράζεται με τα «είναι δυνατόν να», «μπορεί να», «θα» + παρατατικό. Αντιστοιχεί στη δυνητική υποτακτική της Ν.Ε.:

Πατήρ πονηρός οὐκ ἄν ποτε γένοιτο δημαγωγός χρηστός.

Τίνοι ἄν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων;

N.E.: *Αύριο να δεις γέλιο.*

4. Η προστακτική

§ 107

Η **προστακτική** εκφράζει επιθυμία με τη μορφή προσταγής, προτροπής, απαίτησης κτλ. Δέχεται άρνηση **μή**. Πιο συγκεκριμένα η προστακτική δηλώνει:

α) Προσταγή:

Ἄπελθε εἰς τὴν θάλασσαν.

N.E.: *Φύγε από μπροστά μου.*

β) Αποτροπή, απαγόρευση:

Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλά.

N.E.: *Μην τρέχετε.*

γ) Προτροπή ή παράκληση: της προστακτικής προτάσσονται συχνά τα μόρια **ἄγε (δή), φέρε (δή), ἴθι (δή)**:

Φέρε δὴ πρὸς θεῶν κἀκεῖνο σκέψασθε.

Σκέψασθε δὴ καί μοι μνήσθητε.

N.E.: • *Δοκίμασε αυτό το γλυκό.* • *Σκέψου λίγο και τη θέση μου.*

δ) Παραχώρηση, συγκατάθεση:

Ἔστω οὕτως. (Ας γίνει έτσι.)

Τοῦτο ἔστω τῆς Ἥρας ἱερόν.

N.E.: *Αντε πήγαινε, αφού βιάζεσαι.*

ε) Ευχή ή κατάρα:

Χαῖρε, ὦ ξένη Ἀθηναῖε.

Ἔρρωσο. (Να είσαι γερός.)

N.E.: *Πήγαινε στην ευχή του Θεού.*

2. Η **δυνητική ευκτική** μπορεί να δηλώνει επίσης:

α) Ευγενική προσταγή, αντί προστακτικής:

Σὺ κομίζοις ἄν σεαυτὸν ἢ θέλεις.

N.E.: *Αν το ξεχάσω, μου το θυμίζεις.* [οριστ. ενεστώτα]

β) Γνώμη με μετριοπάθεια, αντί οριστικής ενεστώτα ή μέλλοντα:

Οὐ γὰρ ἄν ὑμᾶς βουλοίμην χεῖρους Ἀργείων φανῆναι.

N.E.: *Θα σου έλεγα να μείνεις.* [θα + οριστ. παρατατικού]

γ) Έντονο ισχυρισμό, σε συνδυασμό με την άρνηση οὐ:

Οὐ γὰρ ἄν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν. (Όχι μόνο δε θα φύγω, αλλά...)

δ) Κάτι πιθανό: ισοδυναμεί με οριστική μέλλοντα:

Ἐπιλίποιο δ' ἄν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα. (δε θα μας φτάσει ο χρόνος)

N.E.: *Βρέξει δε βρέξει, θα βγω.* [υποτακτική]

ΠΙΝΑΚΑΣ 7. ΟΙ ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

ΟΡΙΣΤΙΚΗ	ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ	ΕΥΚΤΙΚΗ	ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ
<p>α) Απλή: οριστική κάθε χρόνου· δηλώνει το πραγματικό: <i>Οί φρουροί έξωπλισμένοι ήσαν.</i></p> <p>β) Δυνητική: οριστική ιστορικού χρόνου + ἄν· δηλώνει: • το δυνατόν στο παρελθόν: <i>Τὴν πόλιν ἄν ἠγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι.</i> • το μη πραγματικό: Ἔβουλόμην ἄν, <i>ὦ Κύρῃ, οὕτως ἔχειν.</i></p> <p>γ) Επαναληπτική: οριστική παρατατικού ἢ αορίστου + ἄν· δηλώνει κάτι πραγματικό που επαναλαμβάνονταν στο παρελθόν: <i>Εἴ τις αὐτῶ δοκοίῃ βλακεύειν, ἔπαισεν ἄν.</i> (Ὅποιος / αν κάποιος του φαινόταν νωθρός, τον χτυπούσε.)</p> <p>δ) Ευχετική: οριστική παρατατικού ἢ αορίστου + εἰ γάρ ἢ εἴθε· δηλώνει ευχή ανεκπλήρωτη: <i>Εἰ γάρ τοσαύτην δύνα- μιν εἶχον.</i></p>	<p>α) Βουλητική: δηλώνει βούληση, επιθυμία: διακρίνεται σε: • Προτρεπτική: υποτακτική α΄ προσώπου ενικού ἢ πληθυντικού· ενίοτε συνοδεύεται από τα <i>ἄγε (δή), φέρε (δή), ἴθι (δή)</i>· δηλώνει προτροπή: Φέρε δὴ δείξω τοῦτο ὕμῖν. • Αποτρεπτική: <i>μὴ</i> + υποτακτική β΄ ἢ γ΄ προσώπου· δηλώνει απαγόρευση: <i>Μηδενὶ συμφορὰν ὄνειδίσῃς.</i></p> <p>β) Απορηματική: υποτακτική α΄ προσώπου σε ερωτηματικές προτάσεις επιθυμίας· δηλώνει απορία: Εἶπόμεν ἢ σιγῶμεν;</p>	<p>α) Ευχετική: ενίοτε συνοδεύεται από τα <i>εἴθε, εἰ γάρ</i>· δηλώνει ευχή που αναφέρεται στο παρόν ἢ στο μέλλον: Εἰ γάρ γένοιτο.</p> <p>β) Δυνητική: ευκτική (εκτός μέλλοντα) + ἄν· δηλώνει το δυνατόν στο παρόν ἢ στο μέλλον: <i>Ἐπὶ τῶν ἐλαπτόνων ἴδοι τις ἄν πὴν τῆς διανοίας ἀκρίβειαν.</i></p>	<p>Δηλώνει: α) Προσταγή: Παῦσε.</p> <p>β) Αποτροπή, απαγόρευση: Μὴ θορυβεῖτε.</p> <p>γ) Προτροπή ἢ παράκληση: ενίοτε συνοδεύεται από τα <i>ἄγε (δή), φέρε (δή), ἴθι (δή):</i> Ἄγετε, ὦ ἄνδρες, δειπνήσατε.</p> <p>δ) Παραχώρηση ἢ συγκατάθεση: <i>Οὕτως ἔχέτω.</i></p> <p>ε) Ευχή ἢ κατάρα: Ἐγίαινε.</p>

§ 108 Οι **ονομαστικοί τύποι** του ρήματος είναι το **απαρέμφατο** και η **μετοχή**. Δε φανερώνουν πρόσωπο, όπως οι παρεμφατικές-προσωπικές εγκλίσεις (οριστική, υποτακτική, ευκτική και προστακτική), και μετέχουν στις ιδιότητες τόσο του ονόματος όσο και του ρήματος.

I. ΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

§ 109 Το **απαρέμφατο** ήταν αρχικά άκλιτο αφηρημένο ρηματικό ουσιαστικό πτώσης δοτικής και δήλωνε σκοπό ή τόπο. Με την αρχική αυτή σημασία λαμβάνεται το απαρέμφατο του σκοπού ή του αποτελέσματος (βλ. § 116.6). Το απαρέμφατο, έναρθρο ή άναρθρο, κατέχει σημαντική θέση στον αρχαίο ελληνικό λόγο.

N.E.: Χρησιμοποιούνται αρχαία απαρέμφατα κυρίως σε στερεότυπες εκφράσεις, όπως **το είναι μου, τρόπος του λέγειν, δούναι και λαβείν** κ.ά. Στη N.E. χρησιμοποιούνται κυρίως δευτερεύουσες ειδικές, βουλευτικές ή τελικές προτάσεις εκεί όπου στην A.E. συνηθιζόταν η χρήση του απαρεμφάτου. Από αρχαία απαρέμφατα προέρχονται και λέξεις όπως **φα(γ)ί** (από το **φαγεῖν**), **φιλί** (από το **φιλεῖν**) κ.ά.

Ἔλεγον δίψῃ ἄποθανεῖν αὐτούς. → Ἐλεγον ὅτι αὐτοὶ πέθαναν ἀπὸ τῆς δίψας.

Βούλομαι σ' ἀκοῦσαι. → Θέλω να σ' ακούσω.

Τρία τάλαντα ἀργυρίου Εὐθύνω φυλάττειν ἔδωκεν. → Ἐδωσε στον Εὐθύνο τρία ἀργυρὰ τάλαντα, για να τα φυλάει.

§ 110 Η ονομαστική φύση του απαρεμφάτου αποδεικνύεται από το ότι αυτό:

α) Ενδέχεται να εκφέρεται με άρθρο ουδέτερου γένους (έναρθρο απαρέμφατο, βλ. § 113) και να συνδέεται παρατακτικά με κάποιο ουσιαστικό της πρότασης:

Τὸ σώζεσθαι ἔπεται τῇ ἀρετῇ.

Γυναῖξί κόσμον ἢ σιγῇ καὶ τὸ σωφρονεῖν φέρει.

β) Μπορεί να λειτουργεί στον λόγο ως υποκείμενο, αντικείμενο, κατηγορούμενο ή ονομαστικός προσδιορισμός:

Εἶτ' ἔδοξεν αὐτοῖς ἄρχοντας ἐλέσθαι δέκα. [υποκείμενο]

Οὐκ ἐτόλμησαν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβῆναι. [αντικείμενο]

Βέλπιον γὰρ τοῦ ζῆν τὸ εὖ ζῆν. [γεν. συγκριτική]

§ 111 Η ρηματική φύση του απαρεμφάτου αποδεικνύεται από το ότι αυτό:

α) ἔχει φωνή, διάθεση, χρόνους και είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί ως εγκλιση σε κύριες ή δευτερεύουσες προτάσεις (βλ. § 116.1).

β) Σε κάποιες περιπτώσεις εκφέρεται με το δυνητικό μόριο **ἄν**. Τότε λέγεται **δυνητικό απαρέμφατο**, απαντά σε κάθε χρόνο, εκτός μέλλοντα, και ισοδυναμεί με δευτερεύουσα ειδική πρόταση που εκφέρεται με δυνητική οριστική, όταν εκφράζει το μη πραγματικό, ή με δυνητική ευκτική, όταν εκφράζει το δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον:

Ξενοφῶν ἐγίγνωσκε τοὺς Ἕλληνας, εἰ τοῦτο ἐποίουν, ἅπαντας ἄν ἀπολέσθαι.

[Ξενοφῶν ἐγίγνωσκε **ὅτι οἱ Ἕλληνες, εἰ τοῦτο ἐποίουν, ἅπαντες ἄν ἀπώλοντο.**]

Ἄπεκρίνατο ὁμολογίαν οὐκ ἄν ποιήσασθαι πρὸς αὐτοὺς οὐδεμίαν.

[Ἄπεκρίνατο **ὅτι οὐκ ἄν ποιήσαιτο ὁμολογίαν πρὸς αὐτοὺς οὐδεμίαν.**]

γ) Έχει υποκείμενο (βλ. § 112):

*Οἱ δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν οὐκ ἐτόλμησαν πλεῦσαι.
Δεῖ δέ με καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς ἀπολογήσασθαι.*

δ) Δέχεται αντικείμενο στην ίδια πτώση με το αντικείμενο του ρήματος από το οποίο προέρχεται:

*Οὔτε τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι δυνάμεθα. [ἀπέχομαι + γεν.]
Βούλομαι δ' ἐξ ἀρχῆς ὑμῖν διηγῆσασθαι τὰ πραχθέντα. [διηγοῦμαι τινί τι]*

Το υποκείμενο του απαρεμφάτου

§ 112 Το υποκείμενο του απαρεμφάτου απαντά σε ονομαστική ή σε αιτιατική πτώση. Έτσι έχουμε δύο διαφορετικές συντάξεις:

α) Ταυτοπροσωπία: το υποκείμενο του απαρεμφάτου είναι το ίδιο (*τὸ αὐτὸ*) με το υποκείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται το απαρέμφατο. Στην περίπτωση αυτή το υποκείμενο του απαρεμφάτου παραλείπεται και εννοείται σε πτώση ονομαστική:

*Βούλομαι πάλιν τοὺς θεοὺς παρακαλέσαι. [Υ: ἐγὼ]
Ἄδειμαντος ἠτιάθη ὑπὸ τινων προδοῦναι τὰς ναῦς. [Υ: Ἄδειμαντος]*

β) Ετεροπροσωπία: το υποκείμενο του απαρεμφάτου είναι διαφορετικό (*ἕτερον*) από το υποκείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται το απαρέμφατο. Στην περίπτωση αυτή το υποκείμενο του απαρέμφατου τίθεται σε αιτιατική, αλλά μεταφράζεται με ονομαστική:

*Ὁ δὲ τοὺς τε φρουροὺς καὶ Καλλίβιον ἀρμοσπὴν συνέπραξεν αὐτοῖς πεμφθῆναι. (Εκεῖνος συνήργησε να σταλούν σ' αυτούς οι φρουροί και ο Καλλίβιος για αρμοστής.)
Ἐγὼ νομίζω κοινὸν ἔχθρον ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων εἶναι βασιλέα.*

Στην απρόσωπη σύνταξη (βλ. §§ 83-85) το υποκείμενο του απαρεμφάτου τίθεται σε πτώση αιτιατική. Όταν δεν αναφέρεται, εννοείται σε πτώση αιτιατική και προκύπτει από τη δοτική προσωπική που συνήθως συνοδεύει τα απρόσωπα:

*Δεῖ τὸ βέλτιστον αἰεὶ, μὴ τὸ ῥᾶστον ἅπαντας λέγειν.
Προσῆκει ὑμῖν ἐναντία τοῖς τριάκοντα ψηφίζεσθαι. [Υ: ὑμᾶς από τη δοτ. προσωπική ὑμῖν]*

Γενική παρατήρηση

Όταν το υποκείμενο του απαρεμφάτου ταυτίζεται με το αντικείμενο του ρήματος εξάρτησης, τότε:

α) Αν το αντικείμενο του ρήματος βρίσκεται σε αιτιατική, αυτό το ίδιο το αντικείμενο εννοείται και ως υποκείμενο του απαρεμφάτου, χωρίς να επαναλαμβάνεται:

Ἄριστανδρος δὲ θαρρεῖν ἐκέλευσεν Ἀλέξανδρον.

β) Αν το αντικείμενο του ρήματος βρίσκεται σε γενική ή δοτική, η αιτιατική του εννοείται ως υποκείμενο του απαρεμφάτου:

*Ἐδέοντό μου δανεῖσαι χρήματα Ἀπολλοδώρω. [Υ: με]
Πολεμάρχῳ δὲ παρήγγειλαν οἱ τριάκοντα πίνειν κώνειον. [Υ: Πολεμάρχον]*

A. ΤΟ ΕΝΑΡΘΡΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

§ 113 Ἐνάρθρο ονομάζεται το απαρέμφατο που εκφέρεται μαζί με άρθρο ουδέτερου γένους σε κάθε πτώση του ενικού αριθμού πλην της κλητικής. Δέχεται άρνηση **μη** και μεταφράζεται με «το ότι» + οριστική, «το να» + υποτακτική ή με το αντίστοιχο αφηρημένο ουσιαστικό:

Οὔτοι γὰρ τοῦτο προσόμοιον ἔχουσιν τοῖς τυράννοις, τὸ πολλῶν ἄρχειν. (Διότι αυτοί τούτο έχουν όμοιο με τους τυράννους, **το ότι εξουσιάζουν** πολλούς.)

Μένων ἠγάλλετο τῷ φίλους διαγελᾶν. (Ο Μένων διασκεδάζε με **το να περιγελά** φίλους.)

Πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει. (Όλοι οι άνθρωποι εκ φύσεως επιθυμούν **τη γνώση**.)

§ 114 Το έναρθρο απαρέμφατο χρησιμοποιείται στον λόγο ως:

1. **Υποκείμενο** σε προσωπικό ρήμα:

Τὸ μὲν γὰρ λέγειν εὐχῆς ἔργον ἐστί, τὸ δὲ συμβῆναι τύχης.

2. **Αντικείμενο**:

Τοσοῦτ' ἀπέχω τοῦ λαβεῖν τι παρ' ὑμῶν.

3. **Κατηγορούμενο**:

Ἔστω δὴ τὸ ἀδικεῖν τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον.

4. **Επεξήγηση**, κυρίως σε ουδέτερο δεικτικής αντωνυμίας:

Τῆς δὲ φρονήσεως τοῦτο ἐστί, τὸ ὀρθῶς δύνασθαι ταῦτα θεωρεῖν.

5. **Ονοματικός ετερόπυτος** ή **επιρρηματικός προσδιορισμός** (πτωτικός ή εμπρόθετος):

Κρεῖττον ἐστί τὸ σωφρονεῖν τοῦ πολυπραγμονεῖν. [γεν. συγκριτική· β' όρος σύγκρισης]

Ἄξιος αὐτοῖς ἐδόκει εἶναι τοῦ τοιαῦτα ἀκούειν. [γεν. αξίας]

Τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τῷ πραινεσθαι. [δοτ. αντικειμενική]

Ξύνδεσμος δ' ἦν αὐτοῖς τὰ ζύλα, τοῦ μὴ ὑψηλὸν γιγνόμενον ἀσθενές εἶναι τὸ οἰκοδόμημα. [γεν. σκοπού]

Μένων ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾶν δύνασθαι. [δοτ. αιτίας]

Λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν κατέσχον Πελοπόννησον. [εμπρόθ. προσδ. αιτίας]

B. ΤΟ ΑΝΑΡΘΡΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

§ 115 Το **ἀναρθρο απαρέμφατο** χρησιμοποιείται ευρύτατα στον αρχαίο ελληνικό λόγο. Διακρίνεται σε:

α) Ειδικό: απαντά σε κάθε χρόνο, δέχεται άρνηση **οὐ**¹, ισοδυναμεί με δευτερεύουσα ειδική πρόταση και μεταφράζεται με «ότι» + οριστική του χρόνου στον οποίο βρίσκεται. Όταν όμως είναι απαρέμφατο ενεστώτα ή παρακειμένου που εξαρτάται από ιστορικό χρόνο, μεταφράζεται με οριστική παρατατικού ή υπερσυντελικού αντίστοιχα:

Ἐγὼ δὲ οὐθ' ὑμᾶς ταύτην ἔχειν τὴν γνώμην ἠγοῦμαι. (ότι ούτε εσεῖς έχετε)

Αἰγινήται ἔλεγον οὐκ εἶναι αὐτόνομοι κατὰ τὰς σπονδάς. (ότι δεν ήταν)

Ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι τούτῳ τῷ ἔτει. (ότι είχαν λήξει)

1. Το **ειδικό απαρέμφατο** παίρνει άρνηση **μη**, όταν βρίσκεται σε πρόταση επιθυμίας ή εξαρτάται από αρνητικά λεκτικά ρήματα, όπως *ἀντιλέγω*, *ἀπιστῶ*, *ἀρνοῦμαι* κ.τ.ό., ειδικά όταν αυτά βρίσκονται σε πρόταση που περιέχει άρνηση **οὐ**:

Ἄ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλόν.

Ἄντέλεγον Κορίνθιοι μη σπένδεσθαι Ἀθηναίοις.

Οὐδεὶς πώποτ' ἀντεῖπεν μη οὐ καλῶς ἔχειν αὐτούς.

β) Τελικό· δεν απαντά σε χρόνο μέλλοντα (με εξαίρεση το απαρέμφατο που εξαρτάται από το ρήμα *μέλλω*), δέχεται άρνηση *μή*², ισοδυναμεί με δευτερεύουσα τελική πρόταση και μεταφράζεται με «να» + υποτακτική του χρόνου στον οποίο βρίσκεται:

Καὶ ὑπὸ ὀργῆς ἔδοξεν αὐτοῖς παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. (να υποδουλώσουν)

Νῦν δέ μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι μὴ βοηθῆσαι Καλλίᾳ τὰ δίκαια. (να μη βοηθήσω)

Εὐρυμέδοντα ἐπὶ τῶν πλειόνων νεῶν ἀποπέμψειν ἔμελλον. (να στείλουν)

§ 116 Το άнарθρο απαρέμφατο χρησιμοποιεῖται στον λόγο ως:

1. **Έγκλιση** σε:

α) Κύριες προτάσεις επιθυμίας που δηλώνουν:

- προσταγή ή απαγόρευση:

Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, μάχεσθαι. [αντί της προστακτικής *μάχου*]

- ευχή που αναφέρεται στο μέλλον ή κάποιο συναίσθημα (**επιφωνηματικό απαρέμφατο**):

Θεοὶ πολῖται, μὴ με δουλείας τυχεῖν. [αντί της ευχετικής ευκτικής *μὴ τύχοιμι*]

Εἶθε δέ με καὶ κωφὸν γεγονέναι, ἵνα μηδὲ ἀκούοιμι αἰσχρῶν λόγων.

Ἔμε παθεῖν τάδε, φεῦ!

β) Δευτερεύουσες χρονικές (βλ. § 188.1γ και 189β), συμπερασματικές (βλ. § 181.2ε) ή αναφορικές συμπερασματικές προτάσεις που εισάγονται με τα *οἷος, ὅσος* (πβ. § 194.Α3):

Κάκεινος ἀποθνήσκει, πρὶν αὐτῷ γενέσθαι παῖδας. [χρονική]

Ὁ ποταμὸς τοσοῦτος βάθος ὡς μηδὲ τὰ δόρατα ὑπερέχειν. [συμπερασματική]

Ὁ μὲν γὰρ φύσει τοιοῦτος οἷος δεδιέναι πάντα. [αναφορική συμπερασματική]

2. **Υποκείμενο** απρόσωπων ρημάτων και απρόσωπων εκφράσεων:

Ἔδοξεν αὐτοῖς στρατεύειν ἐς Ἄργος.

Δεῖ τῇ ψήφῳ τὴν πολιτείαν ὑμᾶς φυλάττειν.

Ἐπειτα καὶ τὴν εὐθήθειαν τοῦ λόγου τούτου ῥάδιόν ἐστιν ἐξετάσαι.

3. **Κατηγορούμενο**, ιδιαίτερα σε άλλο άнарθρο απαρέμφατο:

Τὸ ἀντιλέγειν μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι. (Το να αντιμιλά κανείς μην το αποκαλείς βρισιά.)

Τὸ λακωνίζειν ἐστὶν φιλοσοφεῖν.

4. **Επεξήγηση** σε προηγούμενη λέξη:

Καὶ ὑμᾶς δέ, ὦ παῖδες, οὕτως ἐξ ἀρχῆς ἐπαιδεύον, τοὺς μὲν γεραιτέρους προτιμᾶν, τῶν δὲ νεωτέρων προτιμιῆσθαι.

5. **Προσδιορισμός της αναφοράς (απαρέμφατο της αναφοράς)** κυρίως με επίθετα που δηλώνουν ικανότητα, δυνατότητα, αναγκαιότητα κ.ά., όπως *ἀγαθός, ἄξιος, δεινός, ἔτοιμος, ἰκανός, καλός, κακός, ὀξύς, πρόθυμος, συγνός, φοβερός, χαλεπός, χρήσιμος*:

Πέφυκε δεινὸς λέγειν, κακὸς βιώναι.

Ὅσας ἄξιος ἦν λαβεῖν πληγὰς, τοσαύτας εἵληφε δραχμάς.

6. **Προσδιορισμός του σκοπού ή του αποτελέσματος**· διασώζει την αρχική σημασία του απαρεμφάτου, αναλύεται σε δευτερεύουσα τελική ή συμπερασματική πρόταση και μεταφράζεται με το «για να» ή «ώστε να»,

2. Το **τελικό απαρέμφατο** δέχεται άρνηση *οὐ*, όταν βρίσκεται σε πρόταση που περιέχει την αντίθεση *οὐκ - ἀλλά*:

Ἦμελλεν οὐ τοὺς ἄλλους ὠφελήσειν ἀλλ' αὐτὸς κινδυνεύσειν.

αντίστοιχα. Με **απαρέμφατο του σκοπού** ή **του αποτελέσματος** συντάσσονται ρήματα που δηλώνουν κίνηση, παροχή, εκλογή, σκόπιμη ενέργεια, καθώς και τα ρήματα *φύομαι* και *είμι*:

Οὔτοι δὲ ἐν Σάρδεσι κατελείφθησαν τὴν ἄκραν φυλάττειν.

Ἄλεξάνδρω ἐδόθη ἐπιστολὴ παρὰ Παρμενίωνος φυλάξασθαι Φίλιππον.

7. **Αντικείμενο** σε προσωπικά ρήματα:

- α) Με **ειδικό** απαρέμφατο ως αντικείμενο συντάσσονται ρήματα **λεκτικά**, όπως *ἀρνοῦμαι*, *ἐγγυῶμαι*, *λέγω*, *ὁμολογῶ*, *φημί*, **δοξαστικά**, όπως *δοκῶ*, *ἐλπίζω*, *ἠγοῦμαι*, *κρίνω*, *νομίζω*, *οἶομαι*, *πιστεύω*, *ὑπολαμβάνω*, και **γνωστικά**, όπως *γιγνώσκω*, *ἀκούω* (πληροφορούμαι), *εὐρίσκω* (διαπιστώνω), *πυνθάνομαι* κ.τ.ό.:

Φησὶ γὰρ ὁ κατήγορος οὐδὲν δικαίως με λαμβάνειν τὸ ἀργύριον.

Ἄρχῃ τῶν ὑγρῶν ἔδοξεν εἶναι καὶ τοῦ παντὸς ὕδατος ἡ θάλασσα.

Ἐπὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήν' οὐδέν' ἂν ἐλθεῖν ἠγοῦμαι.

Ἀκούω Λακεδαιμονίους ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου πάλιν.

- Η άρνηση που συνοδεύει τα δοξαστικά ρήματα και το ρήμα *φημί* αναφέρεται στο απαρέμφατο που εξαρτάται από αυτά:

Οὐχ ἠγοῦμαι δικαίαν εἶναι τὴν ἀπολογίαν τὴν τοιαύτην.

Τέχνην δὲ αὐτὴν οὐ φημι εἶναι ἀλλ' ἐμπειρίαν.

- β) Με **τελικό** απαρέμφατο ως αντικείμενο συντάσσονται ρήματα **βουλητικά**, όπως *βούλομαι*, *ἐπιθυμῶ*, *εὔχομαι*, *ζητῶ*, *ἐθέλω*, *ποθῶ*, *προαιροῦμαι* (προτιμῶ), **προτρεπτικά** και **παραχωρητικά**, όπως *κελεύω*, *κηρύττω*, *παραινῶ*, *προτρέπω*, *συμβουλεύω*, *ἐπιτρέπω*, *ἀφίημι*, *ἔω*, **απαγορευτικά**, όπως *ἀπαγορεύω*, *ἀποτρέπω*, *κωλύω*, **αποπειρατικά** και **δυνητικά**, όπως *δύναμαι*, *ἐπιχειρῶ*, *ἔχω* (δύναμαι), *οἶός τ' εἰμί*, *πείθω* (προσπαθῶ να πείσω), *πειρῶμαι*, *τολμῶ*, *πέφυκα*, **ρήματα που σημαίνουν συνήθεια**, **σκέψη**, **απόφαση**, **απαίτηση**, **παράκληση** ή **δισταγμό**, όπως *ἐθίζω*, *εἴωθα*, *βουλεύομαι*, *διανοοῦμαι*, *μέλλω*, *ἀξιώ*, *αἰτῶ*, *δέομαι*, *ὀκνῶ*, *φοβοῦμαι* κ.τ.ό.:

Σφόδρα γε βούλεται τοὺς Ἑλληνας ἐλευθέρους εἶναι.

Λύσανδρος τοὺς συμμάχους ἐκέλευσε βουλεύεσθαι περὶ τῶν αἰχμαλώτων.

Κλεοφῶν ἐκώλυσε γενέσθαι τὴν εἰρήνην.

Ἐντεῦθεν ἐπειρῶντο εἰσβάλλειν εἰς τὴν Κιλικίαν.

Τὸ γὰρ ὄλον καὶ τὸ πᾶν εἰώθαμεν λέγειν οὐρανόν.

Ἐδέοντο οἱ Μαντινεῖς τῶν Ἀθηναίων ἱππέων βοηθῆσαι.

8. **β' ὅρος σύγκρισης** (βλ. και § 41.2):

Ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δεινότερον ἦν πλουτεῖν ἢ ἀδικεῖν.

9. **Απόλυτο απαρέμφατο**· δεν εξαρτάται από κάποιο ρήμα. Απαντά με τη μορφή στερεότυπης έκφρασης και αναφέρεται συνήθως στο περιεχόμενο ολόκληρης της πρότασης. Δηλώνει **σκοπό** ή **αναφορά**. Μερικά από τα πιο εύχρηστα απόλυτα απαρέμφατα είναι τα ακόλουθα:

• τὸ ἐπ' ἐκείνῳ/ἐκείνοις εἶναι (ὄσο εξαρτάται ἀπὸ ἐκεῖνον/ἐκεῖνους)• τὸ ἐπὶ τούτῳ/τούτοις/σφᾶς εἶναι (ὄσο εξαρτάται ἀπὸ αὐτόν/αυτούς)• τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι (ὄσο εξαρτάται ἀπὸ αὐτόν)• τὸ νῦν εἶναι (ὄσο γιὰ τῶρα)• τὸ ζύμπαν εἰπεῖν (και γενικά)• ἐκὼν εἶναι (θεληματικά)	• ὡς συντόμως / ὡς συνελόντι / ὡς διὰ βραχέων εἰπεῖν (για να μιλήσω σύντομα)• ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν (για να μιλήσω περιληπτικά)• ὡς εἰκάσαι (ὄπως μπορεί να συμπεράνει κανείς)• ὡς τᾶληθές εἰπεῖν (για να πω την αλήθεια)• οὕτως εἰπεῖν (για να το πω έτσι)• ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν (για να μιλήσω απλά)

- *ὀλίγου/μικροῦ/οὐ πολλοῦ δεῖν* (λίγο έλειψε)
- *ὥς (ἔπος) εἰπεῖν* (για να το πω έτσι)
- *ὥς ἔμοι δοκεῖν* (κατά τη γνώμη μου) κ.ά.

Τὸ ἐπὶ τούτοις εἶναι ἐν κινδύνοις καθεστήκατε.

Ὅριζονται δὴ πάντες τὴν ψυχὴν τρισὶν **ὥς εἰπεῖν**, κινήσει, αἰσθήσει, τῷ ἄσωμάτῳ.

Καὶ τὸ **ξύμπαν εἰπεῖν** κράπιστος δὴ οὗτος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο.

Τὸ δὲ τέλειον τέλος **ὥς ἀπλῶς εἰπεῖν** οὐδὲν ἄν ἄλλο δόξειεν εἶναι ἢ εὐδαιμονία.

ΠΙΝΑΚΑΣ 8. ΤΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ

	ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΘΕΣΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
Έναρθρο	Υποκείμενο	<i>Αἴσχρον καὶ ἄδικον τὸ πλεονεκτεῖν.</i>
	Αντικείμενο	<i>Τὸ ἀντιλέγειν μὴ κάλει λοιδορεῖσθαι.</i>
	Κατηγορούμενο	<i>Ἔστω τὸ ἀδικεῖν τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον.</i>
	Επεξήγηση	<i>Τοῦτο φημι εἶναι σωφροσύνην, τὸ γινώσκειν ἑαυτόν.</i>
	Ετερόπρωτος προσδιορισμός	<i>Τὸ σιγᾶν κρείττον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν. [γεν. συγκριτική]</i>
	Επιρρηματικός προσδιορισμός	<i>Ἐθαυμάζετο ἐπὶ τὸ εὐθύμῳς ζῆν. [εμπρόθ. της αιτίας]</i>
Άναρθρο	Υποκείμενο <ul style="list-style-type: none"> • σε απρόσωπα λεκτικά, δοξαστικά, γνωστικά ρήματα (ειδικό απαρέμφατο) • σε απρόσωπα ρήματα, όπως <i>δεῖ, χρή, ἔξεσι, ἔνεσι, προσήκει, πρέπει, μέλλει</i> κ.ά., ή σε απρόσωπες εκφράσεις (τελικό απαρέμφατο) 	<ul style="list-style-type: none"> • Λέγεται Ἀλκιβιάδην τοιάδε διαλεχθῆναι περὶ νόμων. • Δεῖ πολλὴν τὴν βοήθειαν εἶναι. Οὐδετέροις πειθεσθαι προσήκει. <p><i>Καλόν ἐστὶ ἐλθεῖν εἰς τὴν πολεμίαν.</i></p>
	Αντικείμενο <ul style="list-style-type: none"> • σε προσωπικά λεκτικά, δοξαστικά, γνωστικά ρήματα (ειδικό απαρέμφατο) • σε προσωπικά βουλητικά, αποπειρατικά, παραχωρητικά δυνητικά, απαγορευτικά κ.ά. (τελικό απαρέμφατο) 	<ul style="list-style-type: none"> • Ὅργιλους ἡμᾶς ἔσεσθαι νομίζω. • Οἱ Θηβαῖοι ἔγνωσαν δίκαια τὸν Εὐφρονα πεπονθέναι. • Ἀόριστα καὶ ἀσαφῆ πειρῶνται λέγειν.
	Κατηγορούμενο	<i>Ἄρα τὸ ὄρᾶν οὐκ αἰσθάνεσθαι λέγεις;</i>
	Επεξήγηση	<i>Κάκεϊνό φημι, δεῖν τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ κατὰ ἄγειν.</i>
	Προσδ. αναφοράς	<i>Ἡ ῥητορικὴ λέγειν γε ποιεῖ δυνατούς.</i>
	Προσδ. σκοποῦ ή αποτελέσματος	<i>Περικλῆς ἠρέθη λέγειν.</i>
	Έγκλιση	<i>Ἡ βουλή πρὶν διαβουλεύσαι κατελύθη.</i>
	β' όρος σύγκρισης	<i>Αἰρετώτερόν ἐστιν καλῶς ἀποθανεῖν ἢ ζῆν αἰσχροῶς.</i>
	Απόλυτο	<i>Τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε.</i>

II. Η ΜΕΤΟΧΗ

§ 117

Η **μετοχή** είναι ρηματικό επίθετο που *μετέχει* στις ιδιότητες τόσο του επιθέτου όσο και του ρήματος. Η χρήση της στην Α.Ε. είναι ιδιαίτερα συχνή· απαντά στον ενεργητικό, μέσο και παθητικό ενεστώτα, μέλλοντα, αόριστο και παρακείμενο, εκφράζοντας ποικίλες σημασίες.

N.E.: Η μετοχή έχει λιγότερους τύπους σε σχέση με την Α.Ε. (απαντά στον ενεργητικό και παθητικό ενεστώτα και στον παθητικό παρακείμενο) και χρησιμοποιείται στον λόγο σε πιο περιορισμένο βαθμό.

§ 118

Η ονοματική φύση της μετοχής φαίνεται από το ότι αυτή:

- α)** Έχει γένη, πτώσεις και ακολουθεί το κλιτικό σύστημα των ονομάτων:
ὁ λυόμενος, ἡ λυομένη, τὸ λυόμενον [Κλίνεται κατά τα τρικατάληκτα ασυναίρετα επίθετα της β' κλίσης.]
- β)** Είναι δυνατόν να λειτουργεί ως ουσιαστικό (ουσιαστικοποιημένη μετοχή, βλ. § 122) και να συνδέεται παρατακτικά με ονόματα:
οἱ ἄρχοντες – οἱ λέγοντες – τὸ μέλλον – τὸ συμφέρον κτλ.
Λέγει δ' ὡς ὑβριστῆς εἰμι καὶ βίαιος καὶ λίαν ἀσελγῶς διακείμενος.
- γ)** Μπορεί να χρησιμοποιηθεί στον λόγο ως υποκείμενο, αντικείμενο, κατηγορούμενο ή ονοματικός προσδιορισμός:
Ἄδικοῦσιν οἱ τὰς σπονδὰς λύοντες. [υποκείμενο]
Τὰ δέοντα εἶχον οἱ στρατιῶται. [αντικείμενο]
Αἱ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις διοικοῦνται. [επιθ. προσδ.]

§ 119

Η ρηματική φύση της μετοχής φαίνεται από το ότι αυτή:

- α)** Έχει φωνή, διάθεση, χρόνους και ακολουθεί τη σύνταξη του ρήματος στο οποίο ανήκει:
Ὁ δὲ θέμενος τὰ ὄπλα ἐγγὺς κήρυκα προσπέμπει αὐτοῖς. [τίθεμαί τι]
Φαίνεται τὰ φυτὰ ζῆν οὐ μετέχοντα αἰσθήσεως. [μετέχω τινός]
- β)** Έχει υποκείμενο (βλ. § 135):
Πολλάκις δὲ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος οὐδεὶς ἀνίστατο.
Πεισθέντες δ' ὑμεῖς εἴλεσθ' αὐτῷ Κησιφῶντα πρεσβευτήν.
- γ)** Σε κάποιες περιπτώσεις συνοδεύεται (εκτός από την τελική μετοχή) από το δυνητικό **ἄν**. Τότε λέγεται **δυνητική μετοχή** και ισοδυναμεί με δυνητική οριστική ή δυνητική ευκτική, δηλώνοντας το μη πραγματικό ή το δυνατόν στο παρόν και στο μέλλον, αντίστοιχα:
Σωκράτης ῥαδίως ἄν ἀφείθεις ὑπὸ τῶν δικαστῶν, προείλετο μᾶλλον τοῖς νόμοις ἐμμένων ἀποθανεῖν ἢ παρανομῶν ζῆν. [εἶ καὶ ἀφείθη ἄν]
Καὶ ὄρων τὸ παρατείχισμα τῶν Συρακοσίων ἀπλοῦν ὄν καὶ ῥαδίως ἄν αὐτὸ ληφθέν, ἠπείγετο ἐπιθέσθαι. [ὅτι ληφθεῖη ἄν]

§ 120

Η μετοχή ανάλογα με τη χρήση της διακρίνεται σε:

A. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΜΕΤΟΧΗΣ

α. Η επιθετική μετοχή

§ 121 Η **επιθετική μετοχή**, έναρθη ή σπανιότερα άναρθη, λειτουργεί ως επίθετο και προσδιορίζει ουσιαστικά ή αντωνυμίες. Απαντά σε κάθε χρόνο που έχει μετοχή και δέχεται άρνηση **οὐ**, όταν εκφράζει κάτι πραγματικό, και σπανιότερα **μή**, όταν δηλώνει κάτι υποθετικό ή υποκειμενικό. Η επιθετική μετοχή λέγεται και **αναφορική**, γιατί ισοδυναμεί με δευτερεύουσα αναφορική πρόταση³. Μεταφράζεται με οριστική του χρόνου στον οποίο βρίσκεται, εκτός αν είναι μετοχή ενεστώτα ή παρακειμένου που εξαρτάται από ιστορικό χρόνο, οπότε μπορεί να μεταφραστεί και με οριστική παρατατικού ή υπερσυντελικού αντίστοιχα:

Ἵμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς **τοὺς οὐκ ἀνελομένους** τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβουλεύσασθε ἀθρόους κρίνειν. [Ἵμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς **οἱ οὐκ ἀνείλοντο** τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας ἐβουλεύσασθε ἀθρόους κρίνειν.] (Εσείς αποφασίσατε να δικάσετε όλους μαζί τους δέκα στρατηγούς **οι οποίοι δεν περισυνέλεξαν** τους νεκρούς από τη ναυμαχία.)

Ἵ μὴ δαρῆς οὐ παιδεύεται.

Δύναμαι συνεῖναι **δυναμένους** ἀνθρώποις ἀναλίσκειν. [Δύναμαι συνεῖναι ἀνθρώποις **οἱ δύνανται** ἀναλίσκειν.] (Ἐχω τη δυνατότητα να συναναστρέφομαι ανθρώπους **οι οποίοι μπορούν** να ξοδεύουν.)

Ἐπορεύθησαν ἐς Ἀπολλωνίαν, Κορινθίων **οὕσαν** ἀποικίαν. [Ἐπορεύθησαν ἐς Ἀπολλωνίαν, **ἣ ἦν** Κορινθίων ἀποικία.] (Βάδισαν προς την Απολλωνία, **η οποία ήταν** αποικία των Κορινθίων.)

N.E.: Είναι διάβαση **μη φυλασσόμενη**. [Είναι διάβαση **η οποία δε φυλάσσεται**.]

§ 122 Όταν το ουσιαστικό που προσδιορίζει μια έναρθη επιθετική μετοχή παραλείπεται, η μετοχή παίρνει τη συντακτική του θέση (**ουσιαστικοποιημένη μετοχή**). Επίσης, το ουδέτερο ενικού επιθετικής μετοχής με άρθρο χρησιμοποιείται ως αφηρημένο ουσιαστικό. Συνήθεις ουσιαστικοποιημένες επιθετικές μετοχές είναι οι ακόλουθες:

• ὁ ἄρχων, οἱ ἄρχοντες	• τὸ ἀνεμῆνον (η άνεση)	• τὰ βεβουλευμένα / τὰ γνωσθέντα / τὰ δεδομένα / τὰ δόξαντα / τὰ ἐψηφισμένα (οι αποφάσεις)
• ὁ διώκων (ο κατήγορος)	• τὸ δεδῖος (ο φόβος)	• τὰ δέοντα / τὰ προσήκοντα (τα πρέποντα)
• ὁ κλέπτων (ο κλέφτης)	• τὸ δέον (το πρέπον)	• τὰ καθεστῶτα (η παρούσα κατάσταση)
• ὁ νικῶν (ο νικητής)	• τὸ δοκοῦν (η γνώμη)	• τὰ κατηγορημένα (οι κατηγορίες)
• ὁ τεκῶν (ο πατέρας)	• τὸ ἡσυχάζον (η ησυχία)	• τὰ κηρυχθέντα (οι διαταγές)
• ὁ φεύγων (ο κατηγορούμενος, ο εξόριστος)	• τὸ θαρσοῦν (το θάρρος)	• τὰ νομιζόμενα (τα καθιερωμένα)
• ἡ εἰμαρμένη (η μοίρα)	• τὸ λεγόμενον (η φήμη)	• τα συγκείμενα (οι ισχύουσες συνθήκες)
• ἡ ἐπιούσα (η επόμενη ημέρα)	• τὸ λυσιτελοῦν (η ωφέλεια)	• τὰ συμβάντα
• ἡ τεκοῦσα (η μητέρα)	• τὸ μέλλον / τὸ παρελθὸν / τὸ παρὸν	• τὰ ὠμολογημένα (οι συμφωνίες)
• οἱ κρατοῦντες (οι άρχοντες)	• τὸ νοσοῦν (η νόσος)	
• οἱ λέγοντες (οι ρήτορες)	• τὸ προσῆκον (το αρμόζον)	
• οἱ πολιτευόμενοι (οι πολιτικοί)	• τὸ συμφέρον	
• οἱ προσήκοντες (οι συγγενείς)	• τὸ συνεστηκός (οι συνωμότες)	
• οἱ τεθνεῶτες (οι νεκροί)		

3. Η **επιθετική μετοχή** μπορεί να μην είναι πάντα καθαρά αναφορική, αλλά να εκφράζει συγχρόνως μια επιρρηματική σχέση: του **αναγκαστικού αιτίου** (αναφορική αιτιολογική), του **τελικού αιτίου** (αναφορική τελική), της **εναντίωσης** (αναφορική εναντιωματική) ή της **υπόθεσης** (αναφορική υποθετική):

Κατηγορήσων **ἀνέβην** ἐνθάδε Περικλέους ἀναγκαίου μοι **ὄντος**. (αν και είναι συγγενής μου) [αναφορική εναντιωματική]

Μακάριός ἐστι πᾶς **ὁ μὴ θνητὰ φρονῶν**. [αναφορική υποθετική]

Μεμαρτυρήκασι οἷτε Ναυσιμένους προσήκοντες καὶ οἱ τοῦ ἔμοῦ πατρός.
Ἄντέλεγέ τε οὐδέεις, ὄρων πολὺ τὸ ξυνεστηκός.
Οὔτος μὲν τὸ συμφέρον ἀπεκρίνατο, ἄλλος δὲ τὸ δέον, ὁ δὲ τὸ λυσιτελοῦν.
Καὶ μὴν ὅ γε σώφρων τὰ προσήκοντα πράττει ἄν.
N.E.: • Κανείς δεν ξέρει τα μελλούμενα. • Το περιβάλλον καταστρέφεται.

§ 123 Η επιθετική μετοχή λειτουργεί στον λόγο ως:

α) Υποκείμενο:

Οὐδέποθ' ὑμᾶς οἱ λέγοντες οὔτε πονηροὺς οὔτε χρηστοὺς ποιοῦσιν.
Τὸ μέλλον ἀφανὲς ἡμῖν ἔστιν.
N.E.: Οι εργαζόμενοι πήραν άδεια.

β) Αντικείμενο:

Οἱ νόμοι τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον βούλονται.
Εὖ σοι τὸ μέλλον ἔξει, ἂν τὸ παρὸν εὖ τιθῆς.
N.E.: Ο υπουργός δέχτηκε τους απολυμένους.

γ) Κατηγορούμενο (η επιθετική μετοχή είναι πάντοτε έναρθρη):

Οὔτος ἦν ὁ ἀδικήσας καὶ ἐπιβουλεύσας ἡμῖν.
N.E.: Το νερό είναι παγωμένο.

δ) Επιθετικός προσδιορισμός:

Ἀπήγαγε τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὴν ἄκραν Τεμενίτιν καλουμένην.
Προσῆκει τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις πείθεσθαι.
N.E.: Τακτοποίησε τα σιδερωμένα ρούχα.

ε) Κατηγορηματικός προσδιορισμός (δεν αναλύεται σε αναφορική πρόταση):

Πατηγύας προφαίνεται ἐλαύνων ἰδροῦντι τῷ ἵππῳ.
N.E.: Κάθεται με τα χέρια σταυρωμένα.

στ) Παράθεση:

Λύσανδρος παρέπλει εἰς Λάμψακον σύμμαχον οὔσαν Ἀθηναίων.
Πεισίστρατος δημαγωγὸς καὶ στρατηγὸς ὦν τύραννος κατέστη.
N.E.: Εσείς οι τιμωρημένοι ελάτε εδώ.

ζ) Επεξήγηση:

Οὔτοι, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οἱ ταύτην τὴν φήμην κατασκευάσαντες, οἱ δεινοὶ εἰσὶν μου κατηγοροί.

η) Ονοματικός ετερόπτωτος ἢ εμπρόθετος προσδιορισμός:

Πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἐνεχείρει τι λέγειν ὁ Φίλιππος. [γεν. διαιρετική]
Διαιρεῖται εἰς δύο μέρη τὸ πλῆθος τῶν οἰκούντων, τὸ μὲν εἰς τοὺς γεωργοὺς, τὸ δὲ εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. [γεν. περιεχομένου]
Οἱ δὲ ἐναντίοι τοῖς προδιδούσι πέμπουσι Θουκυδίδην. [δοτ. αντικειμενική]
Ἱστορεῖ τὴν Πλάτωνος περὶ τῶν ὄντων δόξαν. [εμπρόθ. αναφοράς]
Ἀναξίβιος παραπλεύσας εἰς Πάριον πέμπει παρὰ Φαρνάβαζον κατὰ τὰ συκείμενα. [εμπρόθ. συμφωνίας]
N.E.: • Υπάρχει αύξηση του ενδιαφέροντος για τον αγροτουρισμό. [γεν. υποκειμενική] • Κατά τα φαινόμενα θα ηττηθεί. [εμπρόθ. συμφωνίας]

θ) Δοτική προσωπική:

Φύσει δ' ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων. [δοτ. προσωπική κτητική]

β. Η κατηγορηματική μετοχή

§ 124 Η **κατηγορηματική μετοχή** είναι πάντα άнарθρη, απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή και αναφέρεται στο υποκείμενο ή στο αντικείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται. Δέχεται άρνηση οὐ και μεταφράζεται συνήθως με τα «ότι», «πως», «που» + οριστική ή με το «να» + υποτακτική:

Ῥαδίως ἐξελεγχθήσεται **ψευδόμενος**. (Εύκολα θα αποδειχτεί **ότι ψεύδεται**.)

Ἔγὼ μὲν τοίνυν ἀπείρηκα **τρέχων**. (Λοιπὸν ἐγὼ κουράστηκα **να τρέχω**.)

Οἶδα τοὺς ἐκεῖ ὑπολοίπους ἡμῶν ἀδυνάτους **ἔσομένους** ἀμύνασθαι.

§ 125 Η κατηγορηματική μετοχή λειτουργεί στον λόγο ως:

α) **Κατηγορούμενο** στο υποκείμενο συνδετικού ρήματος:

Ἦν γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον **νενικηκυῖα**.

β) **Κατηγορηματικός προσδιορισμός** στο υποκείμενο ή στο αντικείμενο του ρήματος:

Οἱ πολέμοι ἦσθοντο τὸ ὄρος **ἐχόμενον**.

§ 126 Με κατηγορηματική μετοχή συντάσσονται τα:

α) **εἶμι, γίγνομαι, ὑπάρχω**: η μετοχή έχει θέση κατηγορουμένου, μεταφράζεται ως ρήμα, ενώ η μετάφραση του ρήματος παραλείπεται:

Προσευχοῦντες γίνονται τοῖς γονεῦσιν οἱ παῖδες. (Τα παιδιά **μοιάζουν** στους γονεῖς.)

Ἦν οὖν καὶ ἐν ἐκείνοις πολλὰ **γιγνόμενα**. (Ἦν οὖν καὶ ἐν ἐκείνοις πολλὰ καὶ σ' ἐκεῖνα τα χρόνια.)

β) **δῆλός εἶμι** (εἶμαι φανερός), **διαβιῶ / διαμένω** (ζω κάπου μόνιμα), **διάγω / διαγίγνομαι** (περνῶ τον καιρό μου), **οὐ διαλείπω** (δε σταματῶ), **διατελῶ** (εἶμαι συνεχῶς), **λανθάνω** (μένω απαρατήρητος), **οἴχομαι** (έχω φύγει), **τυγχάνω** (συμβαίνει να εἶμαι, εἶμαι), **φαίνομαι / φανερός εἶμι** (εἶμαι φανερός), **φθάνω** (προφταίνω): τα ρήματα αυτά μπορεί να αποδοθούν με τροπικό επίρρημα και η κατηγορηματική μετοχή που εξαρτάται από αυτά με ρήμα:

• δῆλός εἶμι (φανερὰ)

• διαβιῶ / διαμένω / διαγίγνομαι /

διάγω / οὐ διαλείπω / διατελῶ (συνεχῶς)

• λανθάνω (κρυφά)

• οἴχομαι (γρήγορα, αμέσως)

• τυγχάνω (τυχαία)

• φαίνομαι / φανερός εἶμι (φανερὰ)

• φθάνω (πρώτα, πρώτος)

Δῆλος ἦν **ἐπιθυμῶν** προσελθεῖν. (Ἐπιθυμοῦσε φανερὰ να ἐρθεῖ.)

Φανερός ἦν τοῖς νόμοις **λατρεύων**. (Φανερὰ υπηρετοῦσε τους νόμους.)

Ἄλλ' αὐτοὶ φθήσονται τοῦτο **δράσαντες**. (Ἄλλ' αὐτοὶ πρώτοι θα το κάνουν αυτό.)

γ) Ρήματα που σημαίνουν **έнарξη, λήξη, καρτερία, ανοχή, κάματο**, όπως **ἄρχω, ἄρχομαι, ἀπαλλάττομαι, ἀπολείπω, ἐπιλείπω** (αφήνω), **λήγω, παύω, παύομαι, ὑπάρχω** (αρχίζω πρώτος), **ἀνέχομαι, ἀπαγορεύω, κάμνω** (κουράζομαι), **καρτερῶ, ὑπομένω** κ.τ.ό.:

Ἄρξομαι **διδάσκων** ἐκ τῶν θείων.

Παύσασθε περὶ τούτου **κατηγοροῦντες** ἀλλήλων.

Ἄλλὰ μὴ κάμης φίλον ἄνδρα **εὐεργετῶν**. (μην κουραστείς να ευεργετείς)

δ) Ρήματα που σημαίνουν **αίσθηση, γνώση, μάθηση, μνήμη** και τα **αντίθετά τους**, όπως *ἀγνοῶ, αἰσθάνομαι, ἀκούω⁴, γιγνώσκω, ἐπίσταμαι, εὐρίσκω, ὄρω, περιορῶ* (αδιαφορῶ, επιτρέπω), *μανθάνω, ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαι, ἐπιλανθάνομαι* (ξεχνῶ) κ.τ.ό.:

Αἰσθάνομαί τινας παραβαίνοντας τοὺς νόμους.

Μαζαῖος ἤκουσεν ἤδη προσάγοντα Ἀλεξάνδρον.

Μέμνημαι τοιαῦτα ἀκούσας σου.

ε) Ρήματα που σημαίνουν **αγγελία, δείξη, έλεγχο**, όπως *(ἀν)αγγέλλω, ἐπιδείκνυμι, ἀποδείκνυμι, δηλῶ, ἀποφαίνω, ἐλέγχω* (αποδεικνύω), *παρέχω* (παρουσιάζω), *φαίνω, φαίνομαι* κ.τ.ό.:

Ἐπιδείξω Μειδίαν τουτονὶ μὴ μόνον εἰς ἐμὲ ἀλλὰ καὶ εἰς ὑμᾶς ὑβρικότα.

Καὶ μὴν οὐδ' ἀκαίρως φανησόμεθα μεμνημένοι περὶ τούτων.

στ) Ρήματα που σημαίνουν **ψυχικό πάθος**, όπως *ἀγανακτῶ, αἰσχύνομαι, ἄχθομαι, ἤδομαι* (ευχαριστιέμαι), *χαίρω, λυποῦμαι, ὀργίζομαι, τέρπομαι, βαρέως φέρω* κ.τ.ό.:

Ἀγανακτῶ ὄρων τὴν συκοφαντίαν ἄμεινον τῆς φιλοσοφίας φερομένην.

Καὶ ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος.

► Μια μετοχή που εξαρτάται από ρήμα ψυχικού πάθους μπορεί να είναι και αιτιολογική (βλ. § 129). Είναι κατηγορηματική, όταν δηλώνει πράξη σύγχρονη προς αυτό που σημαίνει το ρήμα, και αιτιολογική, όταν δηλώνει πράξη προτερόχρονη:

Ἄλλ' ἤδομαι, ὦ Κλέαρχε, ἀκούων σου φρονίμους λόγους. [κατηγορηματική]

Καὶ μετεμέλοντο τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. [αιτιολογική]

ζ) *εὖ/καλῶς/δίκαια/κακῶς ποιῶ, χαρίζομαι, ἀδικῶ, νικῶ, περιγίγνομαι* (υπερτερῶ), *κρατῶ, ἠττῶμαι, λείπομαι* (υστερῶ) κ.τ.ό. Μεταφράζονται «με το να» + υποτακτική, «που» + οριστική ή «στο να» + υποτακτική:

Ἀδικεῖτε πολέμου ἄρχοντες καὶ σπονδὰς λύοντες. (Αδικεῖτε με το να αρχίζετε πόλεμο και με το να καταλύετε τις συνθήκες ειρήνης.)

Εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. (Καλά έκανες που μου το θύμισες.)

Καὶ τούτου οὐχ ἠττησόμεθα εὖ ποιοῦντες. (Δε θα φανούμε κατώτεροι από αυτόν στο να ευεργετούμε.)

Γενική παρατήρηση

Αρκετά από τα ρήματα που συντάσσονται με κατηγορηματική μετοχή συντάσσονται και με απαρέμφατο, έχουν όμως διαφορετική σημασία. Τέτοια ρήματα είναι τα ακόλουθα:

4. Τα ρήματα **ἀκούω** και **αἰσθάνομαι** συντάσσονται:

α) Με γενική + κατηγορηματική μετοχή, όταν δηλώνουν άμεση αντίληψη:

Ἦκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ οἰκονομίας διαλεγόμενου. [άκουσα ο ίδιος]

β) Με αιτιατική + κατηγορηματική μετοχή, όταν δηλώνουν έμμεση αντίληψη:

Ἀλέξανδρος ἤκουσεν ἐν τῷ ὄπισθεν αὐτοῦ ὄντα Δαρεῖον. [άκουσε από άλλους]

γ) Με αιτιατική + ειδικό απαρέμφατο, όταν δηλώνουν ένα γεγονός αβέβαιο:

Ἦκουσεν αὐτὸν καλὸν κάγαθὸν εἶναι. [άκουσε ως φήμη]

ΡΗΜΑΤΑ	ΣΥΝΤΑΞΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
αἰδοῦμαι / αἰσχύνομαι	+ μετοχή (ντρέπομαι που)	Οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μανθάνων . (Διότι δεν ντρέπομαι που μαθαίνω.)
	+ απαρέμφατο (ντρέπομαι να)	Αἰσχύνομαι εἰπεῖν τῆλθθῆ. (Ντρέπομαι να πω την αλήθεια.) [από ντροπή δε λέω την αλήθεια]
γιγνώσκω	+ μετοχή (γνωρίζω/καταλαβαίνω ότι)	Ἔγνω ἐγγὺς ὄντα Ἀλέξανδρον. (Κατάλαβε ότι ο Αλέξανδρος ήταν κοντά.)
	+ απαρέμφατο (κρίνω ότι, αποφασίζω να)	Ἀλέξανδρος ἔγνω διαβαίνειν τὸν Ἴστρον. (Ο Αλέξανδρος αποφάσισε να διαβεί τον Ἴστρο.)
μανθάνω	+ μετοχή (μαθαίνω ότι)	Ἔμαθον τὰς πόλεις σφῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐχομένας . (Ἔμαθον ότι ο Αλέξανδρος κατείχε τις πόλεις τους.)
	+ απαρέμφατο (μαθαίνω να)	Ἔμαθον ἀκοντίζειν . (Ἔμαθον να ρίχνουν ακόντιο.)
οἶδα	+ μετοχή (γνωρίζω ότι/που)	Οὐδένα οἶδα μισοῦντα τοὺς ἐπαινοῦντας. (Δε γνωρίζω κανέναν που να μισεί αυτούς που τον επαινούν.)
	+ απαρέμφατο (ξέρω να, είμαι ικανός να)	Ὀλύμπιοι ἴσασι τὸ μέλλον προορᾶν . (Οι Ολύμπιοι ξέρουν να προβλέπουν το μέλλον.)
ἐπίσταμαι	+ μετοχή (γνωρίζω καλά ότι)	Τοῦτον ἐπίστασθε ὑμᾶς προδόντα . (Γνωρίζετε καλά ότι αυτός σας πρόδωσε.)
	+ απαρέμφατο (ξέρω καλά να)	Τιμᾶν ἐπίστασθε τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας. (Ξέρετε καλά να τιμάτε τους γενναίους άνδρες.)
φαίνομαι	+ μετοχή (είναι φανερό ότι, φανερά)	Πάντων τῶν ἡλικίων διαφέρων ἐφαίνετο. (Φανερά υπερείχε απ' όλους τους συνομηλικούς.)
	+ απαρέμφατο (δίνω την εντύπωση ότι)	Γελοῖός σοι φαίνομαι εἶναι . (Σου δίνω την εντύπωση ότι είμαι γελοίος.)

γ. Η επιρρηματική μετοχή

§ 127 Η **επιρρηματική μετοχή** είναι άнарθρη, λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός και εκφράζει τις επιρρηματικές σχέσεις του χρόνου, της αιτίας, του σκοπού, της υπόθεσης, της εναντίωσης, της παραχώρησης ή του τρόπου. Έτσι, μια επιρρηματική μετοχή μπορεί να είναι, αντίστοιχα, **χρονική, αιτιολογική, τελική, υποθετική, εναντιωματική, παραχωρητική, τροπική**.

1. Η χρονική μετοχή

§ 128 Η **χρονική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα), κατά κανόνα μάλιστα σε χρόνο αόριστο· δέχεται άρνηση **οὐ** ή **μή**. Δηλώνει πράξη σύγχρονη ή προτερόχρονη (σπανίως υστερόχρονη) αυτής που σημαίνει το ρήμα της πρότασης και μεταφράζεται με έναν από τους χρονικούς συνδέσμους + οριστική ή υποτακτική⁵. Συνοδεύεται συχνά από χρονικά επιρρήματα, όπως **ἄμα** (συγχρόνως, αμέσως), **ἐνταῦθα** (τό-

5. Μερικές χρονικές μετοχές έχουν ιδιαίτερη σημασία, όπως **ἀρχόμενος** (στην αρχή), **διαλιπών** (ύστερα από), **τελευτῶν** (στο τέλος) κ.ά.:
Μικρὸν **διαλιπών** χρόνον **πάλιν** ἦκε. (Ύστερα από λίγο ήρθε πάλι.)
Τελευτῶν δ' οὖν **ἐπέισθη**. (Στο τέλος λοιπόν πείστηκε.)

τε), ἔπειτα, εὐθύς, ἤδη, μεταξύ κ.τ.ό. και ισοδυναμεί με δευτερεύουσα χρονική πρόταση⁶:

Ἄναχωρησάντων δ' αὐτῶν οἱ Ἄθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο. [**Ἐπει** δ' αὐτοὶ **ἀνεχώρησαν**, οἱ Ἄθηναῖοι φυλακὰς κατεστήσαντο.] (Αφού αυτοί αναχώρησαν, οι Αθηναῖοι εγκατέστησαν φρουρές.) [προτερόχρονο]
Ἐπαιάνιζον ἅμα πλέοντες. (Τραγουδούσαν τον παιάνα, ενώ έπλεαν.) [σύγχρονο]
N.E.: Μην μιλάς **τρώγοντας**. [Μην μιλάς, ενώ τρως.]

2. Η αιτιολογική μετοχή

§ 129

Η **αιτιολογική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (σπανιότερα σε μέλλοντα): δέχεται άρνηση **οὐ**, μεταφράζεται με τους αιτιολογικούς συνδέσμους «γιατί», «διότι», «επειδή» + οριστική και είναι δυνατόν να συνοδεύεται για έμφαση από τους προσδιορισμούς *διὰ τοῦτο*, *διὰ ταῦτα*, *ἐκ τούτου*, *οὕτως*. Ισοδυναμεί με δευτερεύουσα αιτιολογική πρόταση και δηλώνει:

α) Αντικειμενική-πραγματική αιτία: ενδέχεται να συνοδεύεται από τα μόρια *ἄτε* (δῆ), *οἶον* (δῆ), *οἶα* (δῆ) και αποδίδεται στη μετάφραση με το «επειδή (πράγματι)»:

Καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεῖς Ἀπόλλων κτείνει Κύκλωπας. [*Καὶ ἐπει* διὰ τοῦτο *ὠργίσθη* Ἀπόλλων, κτείνει Κύκλωπας.] (Επειδή γι' αυτό πράγματι οργίστηκε ο Απόλλων,...)
Ἵρων αὐτοὺς λυπουμενούς ὑπεσχόμεν γράψειν τὴν ἐπιστολήν.
Ἄτε οὖν νίκης **ἐρῶντες** μένοντες μάχεσθε. (Επειδή λοιπόν επιθυμείτε πραγματικά τη νίκη, μείνετε και πολεμήστε.)
N.E.: Μην υποφέροντας τη ζέστη, βούτηξε στο νερό.

β) Υποκειμενική αιτία: η μετοχή αυτή συνοδεύεται από το *ὥς* και μεταφράζεται με μία από τις εκφράσεις «επειδή κατά τη γνώμη μου», «με την ιδέα ότι», «με την εντύπωση ότι», «επειδή έχω τη γνώμη ότι»:

Καὶ ὥς προθυμοτάτοις οὖσιν ὑμῖν χάριν εἴσεται Κύρος. (Ο Κύρος θα σας χρωστά ευγνωμοσύνη, επειδή έχει τη γνώμη ότι είστε προθυμότατοι.)

3. Η τελική μετοχή

§ 130

Η **τελική μετοχή** απαντά σε χρόνο μέλλοντα και δηλώνει σκοπό: δέχεται άρνηση **μή**, τίθεται συνήθως με ρήματα κίνησης και μεταφράζεται με το «για να» + υποτακτική. Ισοδυναμεί με δευτερεύουσα τελική πρόταση και, όταν συνοδεύεται από το *ὥς*, δηλώνει σκοπό υποκειμενικό:

Κλέαρχος διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον μισθὸν ληψόμενος. [*Κλέαρχος διέβη παρὰ τὸν Φαρνάβαζον, ἵνα* μισθὸν λάβῃ.]
Πέμπουσιν Ἱερώνυμον τὸν Ἡλεῖον ἐροῦντα ταῦτα. (για να πει αυτά)
Ὁ δὲ συλλαμβάνει Κύρον ὥς ἀποκτενῶν.

4. Η υποθετική μετοχή

§ 131

Η **υποθετική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα) και δηλώνει την προϋπόθεση κάτω από την οποία μπορεί ή θα μπορούσε να συμβεί αυτό που σημαίνει το ρήμα της πρότασης. Η υποθετική μετοχή δέχεται άρνηση **μή** και μεταφράζεται με τα «αν», «εάν», «σε περίπτωση που» + υποτακτική. Ισοδυναμεί με δευτερεύουσα υποθετική πρόταση:

6. Ενίοτε η μετοχή δηλώνει χρόνο και αιτία (χρονική αιτιολογική) ή χρόνο και υπόθεση (χρονική υποθετική):

Ταῦτα ἀκούσας δ' Ἡρακλείδης μάλα ἐξεπλάγη. [χρονική αιτιολογική]

Βουλευόμενος παραδείγματα ποιῶ τὰ παρεληλυθότα τῶν μελλόντων. [χρονική υποθετική]

Νικήσαντες ἀπάντων τούτων ὑμεῖς κύριοι ἔσεσθε. [**Ἐάν νικήσητε**, ἀπάντων τούτων ὑμεῖς κύριοι ἔσεσθε.] (Αν νικήσετε, θα είστε κύριοι όλων αυτών.)

N.E.: **Φεύγοντας** θα χάσετε. [Αν φύγετε, θα χάσετε.]

- Η υποθετική μετοχή βρίσκεται συχνά σε πρόταση που περιέχει δυνητική έγκλιση ή δυνητικό απαρέμφατο, οριστική μέλλοντα ή ρήμα που σημαίνει δυνατότητα, όπως (οὐκ) ἔστιν, ἔξεσι, ἔνεσι κ.τ.ό.:

Τούτους ἂν ἡμεῖς **παραλαβόντες** ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει.

Τοὺς φίλους **εὐεργετοῦντες** καὶ τοὺς ἐχθροὺς δυνησέσθε κολάζειν.

Οὐκ ἔστιν **ἀδικοῦντα** καὶ **ψευδόμενον** δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι.

5. Η εναντιωματική μετοχή

§ 132 Η **εναντιωματική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα) και δηλώνει εναντίωση προς αυτό που σημαίνει το ρήμα της πρότασης· δέχεται άρνηση **οὐ** και μεταφράζεται με τις εκφράσεις «αν και», «μολονότι», «ενώ», «παρόλο που» + οριστική· συχνά συνοδεύεται για έμφαση από λέξεις όπως *καί, καίπερ, καίτοι, πάνυ, καὶ ταῦτα*, ενώ στην πρόταση μπορεί να υπάρχουν ο αντιθετικός σύνδεσμος *ὅμως* ή τα επιρρήματα *εἴτα, ἔπειτα, κἄτα*. Η εναντιωματική μετοχή ισοδυναμεί με δευτερεύουσα εναντιωματική πρόταση:

Κυρία **γενομένη** τοσοῦτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησεν τοῖς ἄλλοις. [**Εἰ καὶ ἐγένετο** κυρία τοσοῦτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησεν τοῖς ἄλλοις.] (Αν και έγινε κάτοχος...)

Ἴκανά μοι νομίζω εἰρησθαι, **καίτοι** πολλά γε **παραλιπών**.

Ἄγηςίλαος δέ, **καίπερ αἰσθανόμενος** ταῦτα, ὅμως ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς.

Τοῖς δέ μένουσι καὶ δύο ἤδη μηνῶν ὤφειλε τὸν μισθόν, **οὐκ ἀπορῶν** χρημάτων.

N.E.: **Περπατώντας** η χελώνα αργά νίκησε τον λαγό. [Αν και περπατούσε...]

6. Η παραχωρητική μετοχή

§ 133 Η **παραχωρητική μετοχή** απαντά σε όλους τους χρόνους που έχουν μετοχή (εκτός του μέλλοντα) και δηλώνει παραχώρηση προς αυτό που σημαίνει το ρήμα της πρότασης· δέχεται άρνηση **οὐ** και μεταφράζεται με τις εκφράσεις «κι αν ακόμη», «ακόμη κι αν» + οριστική ή με το «και να» + υποτακτική. Είναι δυνατόν να συνοδεύεται από μόρια, συνηθέστερα τα *καί, μηδέ, οὐδέ*, και ισοδυναμεί με δευτερεύουσα παραχωρητική πρόταση:

Οὐδέ δις **ἀποθανόντες** δίκην δοῦναι δύναιντ' ἂν ἀξίαν. [**Καὶ εἰ** δις **ἀποθάνοιεν**, οὐ δίκην δοῦναι δύναιντ' ἂν ἀξίαν.] (Κι αν ακόμη καταδικάζονταν δύο φορές σε θάνατο, δε θα τιμωρούνταν επάξια.)

7. Η τροπική μετοχή

§ 134 Η **τροπική μετοχή** απαντά συνήθως σε χρόνο ενεστώτα και δέχεται άρνηση **οὐ**· μεταφράζεται με νεοελληνική τροπική μετοχή, με τροπικό επιρρήμα ή εμπρόθετο προσδιορισμό, με ρήμα + «και» ή με τα «ενώ», «καθώς» + οριστική και «με το να» + υποτακτική· όταν έχει άρνηση, μεταφράζεται με το «χωρίς να» + υποτακτική⁷:

Ἀφίκοντο πρὸς ἡμᾶς τὴν ἐπιστολὴν **φέροντες**. (φέρνοντας)

7. Ορισμένες τροπικές μετοχές έχουν ιδιαίτερη σημασία, όπως (**δια**)**λαθῶν** (κρυφά), **προλαβῶν** (προληπτικά), **προσκεείμενος** (πιεστικά), **φθάσας** (έγκαιρα, γρήγορα), **χαίρων** (με χαρά, [αλλά και:] χωρίς τιμωρία) κ.ά.:

Καὶ τῶν ἐπικούρων οἱ πολλοὶ ἐς τὴν ἡπειρον **λαθόντες** διεκομίσθησαν.

Ἀλέξανδρος πρῶτος αὐτὸς **φθάσας** διαβαίνει τὸν ποταμόν.

Τούτον οὐδεὶς **χαίρων** ἀδικήσει.

Οἱ σφῆκες ζῶσι **φωλοῦντες** τὸν χειμῶνα. (σε φωλιές)

Εἶσι δέ τινες τῶν Χαλδαίων οἱ **ληζόμενοι** ζῶσι. (ζουν ληστεύοντας/με ληστείες/ληστρικά / ληστεύουν και ζουν)

Οἱ βάρβαροι ἀπῆλθον **οὐδὲν ἀποκρινάμενοι**. (χωρίς να δώσουν καμία απάντηση)

N.E.: Ἦρθε τρέχοντας.

B. ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΜΕΤΟΧΗΣ

§ 135 Η μετοχή συμφωνεί κανονικά με το υποκείμενό της στο **γένος**, στον **αριθμό** και στην **πτώση**:

Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας **ἄγγελον ἔστεφανωμένον**.

Ὅρῶμεν **ὑμᾶς** ἀπόρους **ὄντας**.

Γ. ΣΥΝΗΜΜΕΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΜΕΤΟΧΗ

§ 136 Η επιρρηματική μετοχή διακρίνεται σε:

α) Συνημμένη: το υποκείμενό της έχει και άλλη συντακτική θέση στην πρόταση. Συνημμένες είναι οι τελικές και ενίοτε οι υπόλοιπες επιρρηματικές μετοχές:

Ἔπεμψε **Θεόπομπον** εἰς Λακεδαιμόνα **ἀπαγγελοῦντα** τὰ γεγονότα. [τελική, το Α του ρήματος είναι και Υ της μετοχής.]

Ὁ Ἄγησίλαος ἐκείνους μὲν **καίπερ ὀρῶν** οὐκ ἐδίδωκε. [εναντιωματική, το Υ του ρήματος είναι και Υ της μετοχής.]

Ἔδοξε **μοι** χρῆναι μάρτυρας **λαβόντι** παραγενέσθαι. [χρονική, η δοτ. προσωπική είναι και Υ της μετοχής.]

Τὸν δὲ Ἄκουφιν ταῦτα **ἀκούσαντα** ἐπιμειδιάσαι λέγεται τῷ λόγῳ. [χρονική, το Υ του απαρεμφάτου είναι και Υ της μετοχής.]

β) Απόλυτη: το υποκείμενό της είναι λέξη που δεν έχει άλλη συντακτική θέση στην πρόταση, αλλά λειτουργεί αποκλειστικά ως υποκείμενο της μετοχής. Η απόλυτη μετοχή τίθεται σε πτώση γενική (γενική απόλυτη) ή αιτιατική (αιτιατική απόλυτη)⁸:

1. Με **γενική απόλυτη** εκφέρεται κάθε επιρρηματική μετοχή προσωπικού ρήματος, εκτός της τελικής:

Κρέοντος **βασιλεύοντος** οὐ μικρὰ συμφορὰ κατέσχε Θήβας. [χρονική]

Ἀποπλεῖ οἴκαδε **καίπερ** μέσου χειμῶνος **ὄντος**. [εναντιωματική]

Κῦρος δ' οὖν ἀνέβη ἐπὶ τὰ ὄρη οὐδενὸς **κωλύοντος**. [τροπική]

Χρημάτων **δεομένης** τῆς Σπάρτης πρὸς πόλεμον, ἐπορεύθη ὁ Ἄγησίλαος εἰς Αἴγυπτον. [αιτιολογική]

Κολαζόντων ὑμῶν τοὺς ἀδικοῦντας ἔσσονται οἱ νόμοι καλοὶ καὶ δίκαιοι. [υποθετική]

N.E.: **Ξημερώνοντας** τ' Ἀγιαννίου, λάβαμε τη διαταγή να κινήσουμε πάλι μπροστά. [χρονική]

2. Με **αιτιατική απόλυτη** εκφέρεται η μετοχή απρόσωπων ρημάτων ή εκφράσεων⁹. Η μετοχή αυτή τίθεται σε αιτιατική ουδέτερου γένους ενικού κυρίως αριθμού. Η απόλυτη μετοχή σε αιτιατική είναι κυρίως εναντιωματική και σπανιότερα χρονική, αιτιολογική ή υποθετική. Οι πιο συνηθισμένες μετοχές σε αιτιατική απόλυτη είναι οι ακόλουθες:

8. Η απόλυτη μετοχή προσωπικού ρήματος τίθεται, σπάνια, σε ονομαστική (**ονομαστική απόλυτη**) αντί γενικής:

Ἐκείνοι δὲ **εἰσελθόντες** σὺν τοῖς ὑπηρέταις εἶπε μὲν ὁ Κριτίας. [Ἐκείνων δὲ εἰσελθόντων...]

9. Ως αιτιατική απόλυτη απαντά, σπάνια, αιτιολογική μετοχή **προσωπικού** ρήματος συνοδευόμενη από τα μόρια *ὥς* ή *ὥσπερ*:

Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν **ὥς** τὴν μὲν τῶν χρηστῶν ὀμιλίαν ἄσκησιν **οὔσαν** τῆς ἀρετῆς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν κατάλυσιν.

ἄδηλον ὄν	εἰρημένον	πρέπον
ἄδύνατον ὄν	ἔξον	προσῆκον
αἰσχρὸν ὄν	μέλον	προσταχθέν
γεγραμμένον	μεταμέλον	προστεταγμένον
δέον / δεῆσον	μετὸν	ῥάδιον ὄν
δίκαιον ὄν	οἷόν τε ὄν	τυχὸν
δόξαν / δόξαντα	παρασχὸν	ὑπάρχον
δυνατὸν ὄν	παρὸν	χρεῶν

Ἐξόν μοι ἴσον λαμβάνειν οὐκ ἐλάμβανον. [εἰ καὶ ἐξῆν: εναντιωματική με Υ: λαμβάνειν]

Παρεκελεύοντο κραυγῇ οὐκ ὀλίγη χρώμενοι, **ἄδύνατον ὄν** ἐν νυκτὶ ἄλλω τῷ σημῆναι. [ἐπεὶ ἄδύνατον ἦν: αιτιολογική με Υ: σημῆναι]

Δ. Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ

§ 137 Σε μια πρόταση που υπάρχουν δύο ή περισσότερες μετοχές:

α) Όταν αυτές είναι **ομοειδεῖς**, όταν δηλαδή προσδιορίζουν με ὅμοιο τρόπο το ρήμα ή άλλον ὄρο της πρότασης:

1. Συνδέονται παρατακτικά, εφόσον προσδιορίζουν την ίδια λέξη:

Θράσυλλος εἰς Ἀθήνας ἔπλευσε ταῦτα **ἔξαγγελῶν καὶ** ναῦς **αἰτήσων**. [τελικές]

Καὶ τούτους φίλους **ὀνομάσας καὶ** ξυμμάχους **ποιησάμενος** ἀπέπεμψε. [χρονικές]

Ἐγὼ τοίνυν ὑμῖν ἅπαντα ἐπιδείξω, οὐδὲν **παραλείπων ἀλλὰ λέγων** τᾶληθῆ. [τροπικές]

2. Εκφέρονται ασύνδετα για λόγους ἔμφασης:

Διὸ **κάμνοντες, πενόμενοι, πολεμοῦντες, ἐρῶντες, διψῶντες**, ὅλως **ἐπιθυμοῦντες** καὶ μὴ κατορθοῦντες ὀργίλοι εἰσίν.

3. Δε συνδέονται, εφόσον η μία μετοχή προσδιορίζει την ἄλλη:

Οἱ Κορίνθιοι **παρεσκευάζοντο νεῶν στόλον, ἀγείροντες ἐρέτας, μισθῶ πείθοντες**. (συγκεντρώνοντας κωπηλάτες, προσπαθώντας να τους πείσουν με χρήματα) [τροπικές: η μετοχή *πείθοντες* προσδιορίζει τη μετοχή *ἀγείροντες*.]

β) Όταν αυτές είναι **ετεροειδεῖς**, όταν δηλαδή προσδιορίζουν με διαφορετικό τρόπο το ρήμα ή άλλον ὄρο της πρότασης, δε συνδέονται μεταξύ τους¹⁰:

Καὶ μάλιστα τῆς ἡμετέρας φυλῆς **δυστυχησάσης** ὕστερος ἀνεχώρησα τοῦ σεμνοῦ Στειριέως **τοῦ** πᾶσιν ἀνθρώποις δειλίαν **ὠνειδικότος**. [εναντιωματική – επιθετική]

10. Ετεροειδεῖς αιτιολογικές και τελικές μετοχές μπορεί να συνδέονται παρατακτικά, καθώς δηλώνουν και οι δύο **αἴτιο, αναγκαστικό** και **τελικό** αντίστοιχα:

Κατέβην χθές εἰς Πειραιᾶ **προσευξόμενός τε** τῇ θεῷ **καὶ ἅμα** πῆν ἐορτὴν **βουλόμενος** θεάσασθαι. [τελική – αιτιολογική]

Ε. Η ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΧΩΝ ΣΕ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 138 Για την **ανάλυση των μετοχών σε αντίστοιχες δευτερεύουσες προτάσεις** ακολουθούμε τα εξής βήματα:

1. Αναγνωρίζουμε τη μετοχή, επισημαίνοντας συγχρόνως τον χρόνο στον οποίο αυτή βρίσκεται, καθώς και τυχόν επιρρήματα ή μόρια που τη συνοδεύουν.
2. Βρίσκουμε το υποκείμενό της, για να επιλέξουμε το πρόσωπο και τον αριθμό του ρήματος της δευτερεύουσας πρότασης που θα σχηματίσουμε.
3. Επισημαίνουμε τον χρόνο του ρήματος από το οποίο εξαρτάται η μετοχή, για να προσδιορίσουμε την έγκλιση του ρήματος της δευτερεύουσας πρότασης που θα σχηματίσουμε.
4. Επιλέγουμε τη λέξη εισαγωγής και την έγκλιση του ρήματος της δευτερεύουσας πρότασης, στον ίδιο χρόνο με αυτόν της μετοχής, ανάλογα με τους κανόνες εισαγωγής και εκφοράς της αντίστοιχης πρότασης.
5. Ελέγχουμε, ώστε το νόημα της δευτερεύουσας πρότασης να αντιστοιχεί προς αυτό της μετοχής:

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ναῦς δώδεκα λαβόντες ἀνεχώρησαν ἐς Ναύπακτον. → *Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ἐπεὶ ναῦς δώδεκα ἔλαβον, ἀνεχώρησαν ἐς Ναύπακτον.* [Χρονική μετοχή που δηλώνει το προτερόχρονο, συνημμένη στο Υ του ρήματος· αναλύεται σε δευτερεύουσα χρονική πρόταση που εισάγεται με τον χρονικό σύνδεσμο *ἐπεὶ*, αφού δηλώνει το προτερόχρονο (βλ. § 188.1α), και εκφέρεται με οριστική (βλ. § 188.2α), όπως όλες οι δευτερεύουσες χρονικές προτάσεις που προσδιορίζουν χρονικά κάτι πραγματικό.]

ΠΙΝΑΚΑΣ 9. Η ΜΕΤΟΧΗ

ΕΠΙΘΕΤΙΚΗ (Έναρθρη – Άναρθρη)	ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ (Άναρθρη)	ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΗ (Συνημμένη ή απόλυτη)
<p>Έναρθρη: <i>Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τούτῳ οἱ βουλόμενοι νεώτερα πράγματα ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι ἐπεβούλευον.</i></p> <p>Άναρθρη: <i>Οἱ Ἰθηβαῖοι ἔπεμψαν εἰς Ἀθήνας ἄγγελον ἔστεφανωμένον.</i></p>	<p>Συντάσσεται με τα ρήματα:</p> <p>α) <i>εἶμί, γίγνομαι, ὑπάρχω, φαίνομαι, λανθάνω, οἴχομαι, διατελῶ, διαμένω, τυγχάνω</i> κ.ά.: <i>Δέκα ἔτη διετέλουν εὐτυχοῦντες.</i></p> <p>β) Έναρξης, λήξης, καρτερίας, ανοχής, καμάτου: <i>Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖ παύσομαι γραφῶν.</i></p> <p>γ) Αἴσθησης, γνώσης, μάθησης, άγνοιας, μνήμης, λήθης: <i>Οἱ πολέμιοι ἦσθοντο τὸ ὄρος ἐχόμενον.</i></p> <p>δ) Αγγελίας, δείξης, ελέγχου: <i>Πειράσομαι τοῦτον ἐπιδειξάι ψευδόμενον.</i></p> <p>ε) Ψυχικού πάθους: <i>Οὐκ ἤσχύνθη ἐκλιπῶν τὴν οἰκίαν.</i></p> <p>στ) Ευεργεσίας, νίκης και τα αντίθετα: <i>Ἄδικεῖτε πολέμου ἄρχοντες.</i></p>	<p>1. Χρονική: <i>Ἄρπαλος ἔφυγε Φιλίππου ἐπὶ βασιλεύοντος.</i></p> <p>2. Αιτιολογική: <i>Ἄγορατον ἀφεῖσαν ὡς εὐεργέτην ὄντα.</i></p> <p>3. Τελική: <i>Δερκυλίδας ἄρξῶν ἀφίκετο.</i></p> <p>4. Υποθετική: <i>Ταῦτα ποιοῦντες τὰ δίκαια ψηφιεῖσθε.</i></p> <p>5. Εναντιωματική: <i>Ἀλέξανδρος καίπερ τετρωμένος τοὺς τραυματίας ἐπῆλθε.</i></p> <p>6. Παραχωρητική: <i>Οὐδὲ ἀποθανεῖν οἱ τλήμονες δύνανται καὶ μάλα ἐρώντες τούτου.</i></p> <p>7. Τροπική: <i>Φίλιππος ἀφίκετο ἔχων τοὺς μισθοφόρους ἵππείας.</i></p>

Τα ρηματικά επίθετα σε -τος, -τέος

§ 139 Τα ρηματικά επίθετα σε -τος, -τέος παράγονται από ρηματικά θέματα με την προσθήκη των παραγωγικών καταλήξεων -τος και -τέος αντίστοιχα. Κλίνονται κατά τη β' κλίση των επιθέτων.

Α. ΤΑ ΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΕ -ΤΟΣ

§ 140 Ένα ρηματικό επίθετο σε -τος είναι δυνατόν να δηλώνει:

α) Ό,τι και η μετοχή του παθητικού παρακειμένου ή του ενεργητικού ή του μέσου (σπανιότερα παθητικού) ενεστώτα και αορίστου του ρήματος από το οποίο παράγεται το ρηματικό επίθετο:

ἀθάνατος: ὁ μὴ θνήσκων

ἀνόητος: ὁ μὴ νοῶν

ἄπρακτος: ὁ μὴ πράξας / ὁ μὴπραχθεὶς

ἀφύλακτος: ὁ μὴ φυλαττόμενος

γραπτός: ὁ γεγραμμένος

θνητός: ὁ θνήσκων

λυτός: ὁ λελυμένος

μενετός: ὁ μένων

ποιητός: ὁ πεπονημένος

ῥητός: ὁ ὠρισμένος

συναπτός: ὁ συνημμένος

κ.ά.

Σοφία γὰρ μόνον τῶν κτημάτων **ἀθάνατον**.

Ἄνοητον γὰρ καὶ οὐ καλὸν τὸ παρὰ πῆν ἄξιαν τυγχάνειν.

Καὶ διὰ μὲν τοῦτον πάντα τῇ πόλει **ἄπρακτα** γέγονεν.

Οὕτω μὲν δὴ ἀπέπλευσαν **ἄπρακτοι** ἐκ Μιλήτου οἱ Πέρσαι.

N.E.: Προσοχή! **Αφύλακτη** διάβαση.

β) Εκείνον που **μπορεί να πάθει** ό,τι σημαίνει το ρήμα από το οποίο παράγεται το ρηματικό επίθετο (όρατός: ὁ δυνάμενος ὀρᾶσθαι). Τέτοια ρηματικά επίθετα είναι τα ακόλουθα:

ἄβατος

ἀκουστός

ἀνεκτός

ἀπρόσιτος

ἀπτός

ἄρρητος

ἄτρωτος

(δια)βατός

διδακτός

μαθητός

όρατός

προσβατός / προσιτός

ῥητός

τρωτός

κ.ά.

Ὁ γὰρ λόγος αἰπίος ἔστι τῆς μαθήσεως **ἀκουστός** ὢν.

Διδακτὴ ἅπανα ἐπιστήμη δοκεῖ εἶναι.

N.E.: Ο κίνδυνος ἦταν **ορατός**.

γ) Εκείνον που **αξιίζει να πάθει** ό,τι σημαίνει το ρήμα από το οποίο παράγεται το ρηματικό επίθετο (ἐπαινετός: ὁ ἄξιος ἐπαινεῖσθαι). Μερικά από αυτά τα ρηματικά επίθετα είναι τα παρακάτω:

ἀγαστός (αξιοθαύμαστος)

ἀβίωτος

βιωτός

ἐπαινετός (αξιέπαινος)

ζηλωτός (αξιοζήλευτος)

θαυμαστός (αξιοθαύμαστος)

καταγέλαστος

μεμπτός (αξιόμεμπτος)

μνημονευτός (αξιομνημόνευτος)

περίβλεπτος (αξιοθαύμαστος)

πιστός (αξιόπιστος)

σεπτός (αξιοσέβαστος) κ.ά.

Οὔτοι δὲ καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες **ζηλωτοί**.
Τὸ γὰρ ἀμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας οὐδὲν οἶομαι **θαυμαστόν**.
N.E.: Επέδειξε **θαυμαστή** ψυχραιμία.

§ 141 Τα ρηματικά επίθετα σε -τος σχηματίζουν σύνταξη:

α) Προσωπική· λειτουργούν ως κοινά επίθετα:

Φασὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι **ἀθάνατον**. [κατηγορούμενο]
Πάντα μοι φαίνεται μεγάλη καὶ **θαυμαστά**. [κατηγορούμενο]
Κάλλιον ἔστιν ἀντὶ **θνητοῦ** σώματος **ἀθάνατον** δόξαν ἀντικαταλλάσσειν. [επιθετικοί προσδιορισμοί]
Πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου ὁ δῆμος αὐτῶν ἐξεδίωξε **τοὺς δυνατούς**. [αντικείμενο]
Ὁ δὲ κῆρυξ τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἀπήλθεν **ἄπρακτος**. [επιρρ. κατηγορούμενο τρόπου]
N.E.: Τα θέματα ἦταν **βατά**. [κατηγορούμενο]

β) Απρόσωπη· παράγονται κυρίως από αμετάβατα ρήματα, απαντούν στο ουδέτερο γένος ενικού κυρίως αριθμού και συνοδεύονται από το ρήμα *ἔστι* και από δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου (ποιητικό αίτιο), όταν δηλώνεται το πρόσωπο που ενεργεί. Λαμβάνονται ως απρόσωπες εκφράσεις:

1. Χωρίς υποκείμενο· είναι η πιο συνηθισμένη μορφή. Στην περίπτωση αυτή τα ρηματικά επίθετα σε -τος ισοδυναμούν με το *δυνατόν ἔστι*, *ἄξιόν ἔστι* + απαρέμφατο:

Ἄρ' οὖν **βιωτὸν** ἡμῖν **ἔστιν** μετὰ διεφθαρμένου σώματος; [**ἄξιόν ἔστι βιοῦν**· ἡμῖν: δοτ. προσωπική του ενεργούντος προσώπου]
Ἐνόμισαν οὕτω μὲν **ἀβίωτον εἶναι**. [**ἀδύνατον/ἀνάξιον εἶναι ζῆν**]

2. Με υποκείμενο απαρέμφατο ή δευτερεύουσα πρόταση:

Οὐκ ἐδόκει **δυνατὸν εἶναι** χειμῶνος ὄντος στρατεύειν. [Υ: απαρέμφατο]
Θαυμαστόν πῶς λανθάνομεν ἔχοντες τὴν κρατίστην τῶν ἐπιστημῶν. [Υ: πλάγια ερωτηματική πρόταση]
Οὐ θαυμαστόν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. [Υ: αιτιολογική πρόταση]
N.E.: **Αδύνατον** να ξενοχητήσω.

B. ΤΑ ΡΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΕ -τέος

§ 142 Τα ρηματικά επίθετα σε -τέος δηλώνουν ότι **πρέπει ή είναι ανάγκη να γίνει** αυτό που σημαίνει το ρήμα από το οποίο παράγονται:

Οὐ κατηγορητέον τῶν πραγμάτων τούτων **ἔστιν**.
Ἴσως οὖν ἡμῖν γε **ἀρκτέον** ἀπὸ τῶν ἡμῖν γνωρίμων. (πρέπει να αρχίσουμε)

§ 143 Τα ρηματικά επίθετα σε -τέος σχηματίζουν σύνταξη:

α) Προσωπική· ἔτσι συντάσσονται ὅσα ρηματικά επίθετα σε -τέος παράγονται από μεταβατικά ρήματα που δέχονται αντικείμενο σε αιτιατική. Στη σύνταξη αυτή εξαιρείται το υποκείμενο που πρέπει να πάθει ὅ,τι δηλώνει το οικείο ρήμα, γι' αυτό και το ρηματικό επίθετο έχει παθητική σημασία:

ἽΩφελητέα σοι ἢ πόλις **ἔστί**. [**Δεῖ ὠφελεῖσθαι** τὴν πόλιν ὑπὸ σοῦ.] (Ἡ πόλη πρέπει να ωφελείται από σένα.)

► Η προσωπική σύνταξη έχει την εξής μορφή: **ονομαστική ρηματικού επιθέτου** (σε θέση κατηγορουμένου)¹ + τύπος του ρ. **εἶμι** + **Υ** σε ονομαστική + **δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου**· το *ἐστὶ* και η δοτική προσωπική μπορεί να παραλείπονται. Σε ονομαστική τίθεται το ρηματικό επίθετο όταν έχουμε ταυτοπροσωπία, ενώ στην ετεροπροσωπία τίθεται κανονικά σε αιτιατική. Στη μετάφραση αποδίδουμε:

- το υποκείμενο κανονικά με ονομαστική·
- το ρηματικό επίθετο + *ἐστὶ* με το «πρέπει να» + το οικείο ρήμα·
- τη δοτική προσωπική με ποιητικό αίτιο:

Γυναῖκες αἱ τοιαῦται τοῖς τοιοῦτοις ἀνδράσιν ἐκλεκταί συνοικεῖν. (Οι γυναίκες αυτού του είδους πρέπει να επιλέγονται από τέτοιους άνδρες για συμβίωση.)

Ἐὰν δέ τις κατὰ τι κακὸς γίγνηται, κολαστέος ἐστί. (πρέπει να τιμωρείται)

Καί μοι ἔδοξεν ἤδη ἐνταῦθα κινήτεος εἶναι ὁ φιλογυμναστής. [ταυτοπροσωπία]

Πολιορκητέους φημι εἶναι τοὺς ἀνδρας. [ετεροπροσωπία]

N.E.: Η πράξη σου αυτή είναι **καταδικαστέα**.

β) Απρόσωπη· έτσι συντάσσονται τα ρηματικά επίθετα που προέρχονται είτε από μεταβατικά είτε από αμετάβατα ρήματα. Στην απρόσωπη σύνταξη το ρηματικό επίθετο τίθεται σε ουδέτερο γένος ενικού (σπανίως πληθυντικού) αριθμού και έχει ενεργητική σημασία. Στη σύνταξη αυτή εξαιρείται η πράξη που πρέπει να γίνει:

Ἡμῖν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιστέον. [*Δεῖ ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας.*]

Οὐ πάνυ ἡμῖν φρονιστέον τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί. [*Οὐ πάνυ δεῖ ἡμᾶς φροντίζειν τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί.*]

► Η απρόσωπη σύνταξη έχει την εξής μορφή: **ουδέτερο ρηματικού επιθέτου** + ρ. *ἐστὶ* + **δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου**² + **αντικείμενο** (κατά τη σύνταξη του οικείου ρήματος, εφόσον αυτό είναι μεταβατικό)· το *ἐστὶ* και η δοτική προσωπική μπορεί να παραλείπονται. Στην απρόσωπη σύνταξη των ρηματικών επιθέτων σε *-τέος* δεν υπάρχει υποκείμενο. Στη μετάφραση αποδίδουμε:

- τη δοτική προσωπική με υποκείμενο·
- το ρηματικό επίθετο + *ἐστὶ* με το «πρέπει να» + το οικείο ρήμα·
- το αντικείμενο σύμφωνα με τη σύνταξη του ρήματος στη N.E.:

Καὶ ταύτας τὰς συμφορὰς ὑπομενετέον ἡμῖν ἐστιν. [*ὑπομενετέον ἐστίν:* ρήμα, *ἡμῖν:* δοτ. προσωπική του ενεργούντος προσώπου, *τὰς συμφορὰς:* αντικείμενο] (Εμείς πρέπει να υπομένουμε και αυτές τις συμφορές.)

Πρῶτον σκεπτέον τὸ ἐκούσιον καὶ τὸ ἀκούσιον.

Τοῦτο δ' ἔπι μᾶλλον διασαφῆσαι πειρατέον.

Ἰστέον δὲ ὅτι Παρίων κτίσμα ἡ Θάσος.

N.E.: **Σημειωτέον** ὅτι δουλεύει αμισθί.

1. Μερικές φορές τα ρηματικά επίθετα σε *-τέος* έχουν άλλη λειτουργία στον λόγο:

Οἱ δὲ Βοιωτοὶ ἀπεκρίναντο αὐτοὺς γινώσκειν τὸ ποιητέον. [αντικείμενο]

N.E.: Χρησιμοποιούνται συχνά ως επιθετικοί προσδιορισμοί:

Αυτή είναι ἡ διδασκτέα ὕλη.

2. Ενδέχεται η δοτική που βρίσκεται κοντά σε ρηματικό επίθετο σε *-τέος* να εκφράζει κάποια επιρρηματική σχέση:

Οὐκ ἀθυμητέον, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παροῦσι πράγμασι. [δοτ. αιτίας]

Οι επιρρηματικοί προσδιορισμοί

§ 144 Οι **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** προσδιορίζουν κυρίως ρήματα και δευτερευόντως άλλα μέρη του λόγου, όπως επιρρήματα, ονόματα και αντωνυμίες. Είναι **μονολεκτικοί** ή **περιφραστικοί** ως προς τη μορφή τους και εκφράζουν ποικίλες επιρρηματικές σχέσεις, όπως τόπο, χρόνο, ποσό, τρόπο, μέσο ή όργανο, συνοδεία, αιτία, σκοπό, αναφορά, αποτέλεσμα, εναντίωση ή παραχώρηση, προϋπόθεση ή όρο κ.ά.:

- Ἔπειτα* καὶ οὗτοι ἦλθον. [επιρρημα ως επιρρηματικός προσδιορισμός χρόνου]
- Ἀφίκοντο νυκτὸς γενομένης.* [μετοχή χρονική]
- Ξενοφῶν ἔσπευδε βοηθεῖν.* [απαρέμφατο του σκοπού]
- Λόγοι περὶ εἰρήνης ἐγίνοντο.* [προθετικό σύνολο ως προσδιορισμός της αναφοράς]
- Ἐπει δ' ἦκον, ἐκκλησίαν ἐποίησαν.* [δευτερεύουσα χρονική πρόταση]

§ 145 Ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί λειτουργούν:

- α) Τα επιρρήματα· **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί** (βλ. § 146).
- β) Οι **πλάγιες πτώσεις** (βλ. §§ 151-153).
- γ) Τα προθετικά σύνολα· **εμπρόθετοι επιρρηματικοί προσδιορισμοί** (βλ. §§ 154-157).
- δ) Το **επιρρηματικό** και το **προληπτικό κατηγορούμενο** (βλ. § 15 και § 16).
- ε) Το **απαρέμφατο της αναφοράς** (βλ. § 116.5) και το **απαρέμφατο του σκοπού** ή **του αποτελέσματος** (βλ. § 116.6).
- στ) Οι **επιρρηματικές μετοχές** (βλ. §§ 127-134).
- ζ) Οι **επιρρηματικές προτάσεις** (βλ. §§ 179-189 και 193-194).

Σημείωση: Βλ. ανακεφαλαιωτικό πίνακα για τους επιρρηματικούς προσδιορισμούς στο Επίμετρο (πίνακας Δ).

A. ΟΙ ΚΑΘΑΡΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 146 Ως **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί** λειτουργούν στον λόγο τα επιρρήματα· προσδιορίζουν κυρίως ρήματα, αλλά και άλλες λέξεις της πρότασης, ονόματα, αντωνυμίες, αριθμητικά ή άλλα επιρρήματα, και εκφράζουν τις επιρρηματικές σχέσεις του **χρόνου**, του **τόπου**, του **τρόπου** και του **ποσού**. Τα επιρρήματα προήλθαν από τις προθέσεις ή από τις πλάγιες πτώσεις των ονομάτων και πολλά από αυτά σώζονται στη Ν.Ε. με την ίδια συντακτική λειτουργία.

§ 147 Ως **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί χρόνου** λειτουργούν τα χρονικά επιρρήματα, καθώς και αντωνυμικά επιρρήματα σε **-τε**, όπως:

<i>ἀεὶ / αἰεὶ</i> (πάντα, αιωνίως)	<i>ἤδη</i>	<i>πρόσθεν</i> (άλλοτε)
<i>ἄλλοτε</i>	<i>μήποτε</i> (ποτέ)	<i>πρότερον</i> (πρωύτερα)
<i>ἀνέκαθεν</i> (εξαρχής)	<i>νῦν</i> (τώρα)	<i>πρῶ / πρωὶ</i>
<i>ἄρτι</i> (μόλις προ ολίγου)	<i>οὐκέτι</i> (όχι πια)	<i>πρῶτον</i>
<i>αὖ / αὖθις</i> (πάλι)	<i>οὔποτε</i> (ουδέποτε)	<i>πῶποτε</i> (ποτέ ως τώρα)
<i>αὐθημερὸν</i>	<i>οὔπω</i> (όχι ακόμη)	<i>σήμερον / τήμερον</i>
<i>αὔριον</i>	<i>πάλαι</i> (προ πολλού, από παλιά)	<i>τέως</i> (μέχρι τώρα, έως τότε)
<i>αὐτίκα</i> (αμέσως)	<i>πάλιν</i>	<i>τηνικάδε</i> (τέτοια ώρα)
<i>εἴτα / ἔπειτα</i> (έπειτα)	<i>παραχρῆμα</i> (αμέσως)	<i>τηνικαῦτα</i> (ακριβώς τότε)
<i>ἐνθα / ἐνταῦθα</i> (τότε)	<i>πέρυσι</i>	<i>τότε</i>

ἔτι (ακόμη)
εὐθύς
ἔωθεν (από το πρῶι)

πηνίκα (ποια ὥρα);
πότε
ποτέ (κάποτε)

χθές
ἕστερον (ἕστερα)
ἕστατον (τελευταία) κ.ά.

Αἰεὶ δὲ δεισιδαίμων ἦν, νομίζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας **οὐπω** εὐδαίμονας, τοὺς δὲ εὐκλεῶς τετελευτηκότας **ἤδη** μακαρίους.

Ἄρτι τοῦ στρατεύματος ὄντος ἐν τῇ πολεμίᾳ, σεισμὸς ἐπιγίγνεται.

Ἐπεὶ δὲ κατέβησαν οἱ στρατηγοί, **ἔνθα** δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν.

Ἔτι δὲ ἡ γῆ δικαιοσύνην διδάσκει.

Ὅ δὲ Κύρος ἔθυε **πρῶτον** μὲν Διὶ βασιλεῖ, **ἔπειτα** δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς.

Ἡμεῖς γὰρ ὑμᾶς κακὸν μὲν οὐδὲν **πώποτε** ἐποιήσαμεν.

N.E.: • Επέστρεψε **ἤδη**. • **Πότε** σχολάς; • **Πάλι** κλαις;

Παρατηρήσεις

- α) Το επίρρημα **ἔτι** σε προτάσεις που δηλώνουν ἄρνηση μεταφράζεται ως «πλέον», «πια»:
Οὔτε γὰρ ἡμεῖς ἐκείνου **ἔτι** στρατιῶται οὔτε ἐκεῖνος **ἔτι** ἡμῖν μισθοδότης.
- β) Το επίρρημα **ποτέ** ἕστερα ἀπὸ ερωτηματικὴ λέξη σημαίνει «άραγε», «τάχα», «τέλος πάντων»:
Τί **ποτε** πράττων καλὸς κἀγαθὸς κέκλησαι;

§ 148 Οἱ **καθαρῶς επιρρηματικοὶ προσδιορισμοὶ τόπου** δηλώνουν:

α) **Στάση σε τόπο**: εκφράζεται με τοπικά επιρρήματα, πολλὰ ἀπὸ τα ὁποῖα λήγουν σε **-θι, -σι, -ου**:

• Ἀθήνησι (στην Αθήνα)	• ἔνδον	• ὅπου / οὓ (όπου)
• ἀλλαχόθι / ἀλλαχοῦ /
ἄλλοθι (αλλοῦ)	• ἔνθα / ἐνθάδε (εκεί)	• οὐδαμοῦ (πουθενά)
• ἀμφοτέρωθι (στις δύο πλευρές)	• ἐνταῦθα (εδῶ)	• πανταχόθι / πανταχοῦ
(παντού)
• αὐτόθι (σ' αὐτὸ το μέρος)	• ἔξω	• πόθι / ποῦ (πούς;)
• αὐτοῦ	• ἔσω / εἴσω	• ποῦ (κάπου)
• ἐγγύς (κοντά)	• θύρασι (στην πόρτα)	• χαμαὶ (χάμω)
• ἐκεῖ	• ὅθι (όπου)	κ.ά.
	• οἴκοι (στο σπίτι, στην πατρίδα)	

Ἡ μὲν δὴ **Ἀθήνησι** στάσις οὕτως ἐτελεύτησεν.

Ὁ μὲν δὴ Ἀρχίδαμος τροπαῖον ἵστατο **ἔνθα** ἐπεκράτησε.

Εἶδε τὴν γυναῖκα **χαμαὶ** καθημένην.

N.E.: • Μείνε **αυτοῦ**. • Ἐλα **ἐξω**.

β) **Κίνηση προς τόπο** (κατεύθυνση): εκφράζεται με επιρρήματα που λήγουν κυρίως σε **-δε, -ζε, -σε, -οι**:

Ἀθήναζε (προς την Αθήνα)	Μεγαράδε (προς τα Μέγαρα)
ἀλλαχόσε / ἄλλοσε (προς ἄλλο μέρος)	οἴκαδε / οἴκονδε (προς το σπίτι, προς την πατρίδα)
δεῦρο (προς τα εδῶ)	πανταχοῖ / πάντοσε (προς ὅλα τα μέρη)
ἐκεῖσε (προς τα εκεί)	ποῖ (προς ποιο μέρος;)
ἐνθάδε (προς τα εδῶ)	ποι (προς κάπου)
ἐνταυθοῖ (προς τα εκεί)	κ.ά.

Τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς **Ἀθήναζε** ἐκώλυε καταπλεῖν.

Μηκέτι ἦκατε **δεῦρο** ἄνευ ὄπλων.
 Λύσανδρος πράξας τὰ εἰρημένα **οἴκαδε** κατέπλευσεν.
N.E.: Πηγαίνει **επάνω**.

γ) Κίνηση από τόπο (αφετηρία, προέλευση)· εκφράζεται με επιρρήματα που λήγουν σε **-θεν**:

Ἀθήνηθεν (από την Αθήνα)	ἔσωθεν
ἄλλοθεν (από αλλού)	ὄθεν (απ' όπου)
ἀμφοτέρωθεν (και από τα δύο μέρη)	οἴκοθεν (από το σπίτι, από την πατρίδα)
ἄνωθεν	ὀπόθεν (απ' όπου)
ἐκατέρωθεν (από καθένα από τα δύο μέρη)	οὐδαμόθεν (από πουθενά)
ἐκεῖθεν / ἔνθεν (από εκεί)	πανταχόθεν (από παντού)
ἐντεῦθεν (από εδώ)	πόθεν (από πού;)
ἔξωθεν	κ.ά.

Λαβὼν ὁ Εὐφρων **Ἀθήνηθεν** ξενικὸν πάλιν κατέρχεται.
 Φαρνάβαζος **ἔξωθεν** τῶν περιτειχισμάτων ἐβοήθει ἵππους.
 Παρέδωκε δὲ αὐτῷ καὶ χρήματα ὅσα ἐτύγγανεν **οἴκοθεν** ἔχων.
N.E.: Πήρε εντολή **άνωθεν**.

► Η κίνηση διαμέσου ενός τόπου δηλώνεται με τη δοτική πτώση αντωνυμιών ή ονομάτων που λειτουργούν επιρρηματικά και ονομάζονται **δοτικοφανή επιρρήματα τόπου** (βλ. § 152β.2).

§ 149 Οι **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί τρόπου** εκφέρονται με:

α) Επιρρήματα που λήγουν σε **-ως**, τα οποία παράγονται από αντωνυμίες, επίθετα ή μετοχές:

ἄλλως (διαφορετικά)	κακῶς	σαφῶς
δικαίως	καλῶς	συμφερόντως
εἰκότως (εύλογα)	ὁμολογουμένως	ταχέως (γρήγορα)
ἐκείνως	οὐδαμῶς (με κανέναν τρόπο)	τάχιστα (πάρα πολύ γρήγορα) ¹
εὐγενῶς	οὕτω (έτσι)	ὧδε / ὧδι (ως εξής)
ἠδέως (ευχαρίστως)	προσηκόντως (όπως πρέπει)	ὧς / ὧσπερ (όπως, όπως ακριβῶς) κ.ά.

Ἄλλως γὰρ ἐχόντων **οὐδαμῶς** γίνεται.
Εἰκότως δὲ τῇ ἐλευθεριότητι ἀνελευθερία ἐναντίον λέγεται.
N.E.: • **Κακῶς** του μίλησα. • Κάτσε **φρόνιμα**.

β) Επιρρήματα που λήγουν σε **-δην, -δον, -ί, -εἰ, -τί, -ξ**, όπως τα ακόλουθα:

ἄρδην (εντελῶς)	συλλήβδην (περιληπτικά, συνολικά)
ἀριστίνδην (ανάλογα με την αξία)	τροχάδην (τρέχοντας)
βάδην (βήμα-βήμα, με τα πόδια)	φύρδην μίγδην (ανάκατα)
κρύβδην (κρυφά)	ἀναφανδὸν (φανερὰ)
σποράδην (σκόρπια)	πρηνηδὸν (μπρούμυτα)

1. Το **τάχιστα** ύστερα από χρονικούς συνδέσμους έχει τη σημασία του «αμέσως», «ευθύς μόλις»:
 Οἱ δὲ τριάκοντα ἠρέθησαν μὲν **ἐπει τάχιστα** τὰ μακρὰ τείχη καὶ τὰ περὶ τὸν Πειραιᾶ καθηρέθη.

σχεδόν
 τυχόν (κατά τύχη, ίσως)
 ἄμισθι (χωρίς αμοιβή)
 παμψηφεί (με όλες τις ψήφους, ομόφωνα)
 πανδημει (με όλο τον λαό)
 ἄδακρυτι (χωρίς δάκρυα)
 ἄμαχητι / ἄμαχει (χωρίς μάχη)
 ἄπνευστι (χωρίς αναπνοή)

ἔθελοντι (εθελοντικά)
 ἔλληνιστι (κατά τρόπο ελληνικό, στην ελληνική γλώσσα)
 ὄνομασσι (ονομαστικά)
 περσισσι (κατά τον τρόπο των Περσών, στην περσική γλώσσα)
 ἀναμιξ (ανάκατα)
 ἐναλλάξ (διαδοχικά)
 πύξ λάξ (με γροθιές και κλοτσιές)
 κ.ά.

Ταύτην δ' αἰροῦνται τὴν ἀρχὴν ἄριστίνδην.

Οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι ὤκουσαν **σποράδην**.

Ἐξοδὸν **πανδημει** ἐποίησαντο οἱ Μυτιληναῖοι ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον.

Ν.Ε.: Εκλέχτηκε πρόεδρος **παμψηφεί**.

§ 150 Μερικά από τα επιρρήματα που χρησιμοποιούνται ως **καθαρῶς επιρρηματικοί προσδιορισμοί ποσού** είναι τα παρακάτω. Αρκετά λήγουν σε **-ς, -κίς, -άκις** και δηλώνουν αριθμηση:

ἄγαν (πολύ)	μᾶλλον	πολύ
ἄλις (αρκετά)	μάλιστα (πάρα πολύ, κυρίως)	ποσάκις (πόσες φορές;)
ἅπαξ (μία φορά)	ὀλίγον	πόσον
δίς (δύο φορές)	οὐδέν (καθόλου)	σφόδρα (πάρα πολύ)
εὖ (καλῶς)	οὕτω (τόσο)	τοσάκις (τόσες φορές)
ἤκιστα (καθόλου)	πάνυ (πάρα πολύ)	τοσοῦτον (τόσο πολύ)
λίαν / μάλα (πολύ)	πολλάκις (πολλές φορές)	κ.ά.

Καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις.

Χρήματα **πάνυ** πολλὰ ἢ στρατιὰ ἔλαβεν.

Πολλάκις ἐνεθυμήθη τὴν εὐτυχίαν τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως.

Ἐν καιρῶν μεταβολαῖς καὶ οἱ **σφόδρα** δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται.

Ν.Ε.: • Η τιμωρία ήταν **λίαν** επικίχης. • Είναι **σφόδρα** ερωτευμένη.

- Το επίρρημα **μάλιστα**, όταν συντάσσεται με αριθμητικά, σημαίνει «περίπου»: Κερκυραῖοι τριάκοντα ναῦς **μάλιστα** διέφθειραν. (περίπου τριάντα πλοία)

B. ΟΙ ΠΛΑΓΙΕΣ ΠΤΩΣΕΙΣ ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

Η γενική

§ 151 Η γενική ως επιρρηματικός προσδιορισμός διακρίνεται σε:

- α) Γενική του χρόνου**· δηλώνει το χρονικό διάστημα κατά το οποίο συμβαίνει ένα γεγονός και ως τέτοια χρησιμοποιείται κυρίως η γενική ονομάτων που φανερώνουν φυσική υποδιαίρεση χρόνου, όπως:

δείλης (το δειινό)	ἡμέρας	νυκτὸς	ὀλίγου/πολλοῦ χρόνου
ἔαρος (την άνοιξη)	θέρους	ὀπώρας (το φθινόπωρο)	τοῦ λοιποῦ (στο εξής)
ἐνιαυτοῦ / ἔτους / ἐτῶν	μεσημβρίας	ὄρθρου (τα ξημερώματα)	κ.ά.
ἐσπέρας	μηνὸς	χειμῶνος	

Ἐπιγίνεται **τῆς νυκτός** χιῶν παμπληθής.

Ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου **ἐσπέρας**.

Καὶ ἱμάτιον ἠμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον ἀλλὰ τὸ αὐτὸ **θέρους** τε καὶ **χειμῶνος**.

Ἦν οὖν ἐμοὶ πείθη, μάλιστα οὐ ποιήσει **τοῦ λοιποῦ** πονηρὰς ὑποθέσεις.

N.E.: Θα ξανάρθουμε **του χρόνου**.

β) Γενική της αιτίας προσδιορίζει:

1. Ρήματα **ψυχικού πάθους**, όπως *ἀγανακτῶ, ἄγαμαι* (θαυμάζω), *εὐδαιμονίζω / μακαρίζω* (καλοτυχιζώ), *ζηλῶ, ἥδομαι, θαυμάζω, οἰκτίρω* (λυπάμαι), *ὀργίζομαι, χαίρω* κ.τ.ό.:

Νῦν δὲ ζηλῶ σε καὶ μακαρίζω τῆς εὐδαιμονίας.

Τούτους μὲν οὖν ἔγωγε καὶ πάνυ οἰκτίρω τῆς ἄγαν χαλεπῆς νόσου.

N.E.: Πεθαίνω **της πείνας**.

2. Ρήματα **δικανικής σημασίας**, όπως *αἰτιῶμαι* (κατηγορώ), *ἀλίσκομαι* (καταδικάζομαι), *καταψηφίζομαι* (καταδικάζω με την ψήφο μου / καταδικάζομαι), *γράφομαι / διώκω* (καταγγέλλω), *δικάζω, καταγιγνώσκω* (καταδικάζω), *κατηγορῶ, φεύγω* (κατηγορούμαι), *κρίνομαι* (δικάζομαι) κ.τ.ό.: με τα ρήματα αυτά η γενική της αιτίας δηλώνει το ἐγκλημα για το οποίο κάποιος κατηγορείται ή δικάζεται (ονομάζεται και **γενική του εγκλήματος**):

*Ἀρχῖνος ἐγράψατο **παρانونῶν** Θρασύβουλον.* (κατήγγειλε για παρανομία)

*Οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ **δώρων** ἐκρίθησαν.* (δικάστηκαν για δωροδοκία)

γ) Γενική της αξίας ή του ποσού προσδιορίζει ρήματα όπως *ἀγοράζω, ἀνταλλάσσω, ἀξιῶ, διδάσκω, ἐκτιμῶ, πιπράσκω* (πουλῶ), *πωλῶ, τιμῶ* (ορίζω ως τιμή), *τιμῶμαι, ὠνοῦμαι* (αγοράζω) κ.τ.ό.:

*Θεασάμενος ἄγαλμα Διὸς ἠρώτα, **πόσου** τις αὐτὸ πρίασθαι δύναται.* (πόσο μπορεί κανείς να το αγοράσει)

*Θεμιστοκλέα τῶν μεγίστων **δωρεῶν** ἠξίωσαν.*

N.E.:[αλλά:] Το σπίτι αξίζει μια **περιουσία**. [με αιτ.]

δ) Γενική της ποινής ή του τιμήματος προσδιορίζει ρήματα δικανικής σημασίας που δηλώνουν την ποινή που προτείνεται ή επιβάλλεται, όπως *τιμῶ* (ορίζω ως ποινή), *τιμῶμαι* (προτείνω ως ποινή), *ὑπάγω* (καταγγέλλω για ἐγκλημα που τιμωρείται με) κ.τ.ό.:

*Ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐξῆν σοι **φυγῆς** τιμήσασθαι.*

*Οἱ δ' ἔφοροι τὸν Σφοδρίαν ὑπῆγον **θανάτου**.*

ε) Γενική του τόπου η χρήση της είναι περιορισμένη, καθώς ως προσδιορισμοί τόπου χρησιμοποιούνται κυρίως τοπικά επιρρήματα ή δοτική πώση:

*Καὶ ὁ μὲν Πολύτροπος μαχόμενος **αὐτοῦ** ἀποθνήσκει.*

N.E.:Μείνε **αυτού** που είσαι.

στ) Γενική του σκοπού είναι γενική ἐναρθρου ἀπαρεμφάτου (βλ. και § 114.5):

*Ἐτειχίσθη Ἄταλάντη **τοῦ μὴ** ληστὰς **κακουργεῖν** τὴν Εὐβοίαν.*

N.E.:Ἐπεσε **του θανάτου**.

Η δοτική

§ 152

Η δοτική ως επιρρηματικός προσδιορισμός διακρίνεται σε:

α) Δοτική της αιτίας προσδιορίζει κυρίως ρήματα ψυχικού πάθους, όπως *ἀγάλλομαι, ἀθυμῶ, αἰσχύνομαι, ἄχθομαι, ἥδομαι, λυποῦμαι, μεταμέλομαι, χαίρω, χαλεπαίνω / χαλεπῶς φέρω* (οργίζομαι, ἀγανακτῶ) κ.τ.ό.:

*Καλλίξενος **λιμῶ** ἀπέθανεν.*

Οἱ μὲν νέοι **τοῖς** τῶν πρεσβυτέρων **ἐπαίνοις** χαίρουσιν, οἱ δὲ γεραῖτεροι **ταῖς** τῶν νέων **τιμαῖς** ἀγάλλονται.

β) Δοτική του τόπου· εκφέρεται με:

1. Δοτική τοπωνυμίων, όπως *Δελφοῖς, Ἐλευσίνη, Ἴσθμοῖ, Μαραθῶνι, Νεμέα, Πλαταιαῖς, Σαλαμῖνι* κ.τ.ό., και δηλώνει στάση σε τόπο:

Οἰκίαν ὠκοδόμηκεν Ἐλευσίνη.

Ἐνίκησεν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέα.

2. Δοτική ονομάτων ή αντωνυμιών που λαμβάνονται επιρρηματικά και ονομάζονται **δοτικοφανή επιρρήματα τόπου**· δηλώνουν στάση σε τόπο ή κίνηση διαμέσου ενός τόπου (διέλευση). Τέτοια επιρρήματα είναι τα:

ἄλλη (αλλού, από αλλού)

γῆ (στο έδαφος)

ἧ / ὅπη (όπου, από όπου)

ἐκείνη (μέσα από εκεί)

κύκλω (κυκλικά, τριγύρω)

ταύτη (εδώ, μέσα από αυτό το μέρος)

τῆδε (σ' αυτό εδώ το μέρος)

κ.ά.

Τὰς πύλας ἧ ἔσῃλθον ἔκκλησε, ὥστε μηδὲ ταύτη ἔξοδον εἶναι.

Καταλαμβάνει τὰ κύκλω ὄρη τοῦ πεδίου.

Ν.Ε.: [αλλά:] Ἦρθε **μέσω Ρώμης**.

γ) Δοτική του χρόνου· δηλώνει το χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο συμβαίνει αυτό που εκφράζει το ρήμα. Τέτοιες δοτικές είναι:

1. Οι δοτικές ονομάτων εορτών, όπως *Διονυσίοις, Ἐλευσινίοις, Παναθηναίοις* κ.τ.ό.:

Ἀνήλωσα Παναθηναίοις τοῖς μικροῖς τριακοσίας δραχμάς.

2. Οι δοτικές ονομάτων που δηλώνουν χρονική διαίρεση, όπως *ἔτει, ἡμέρᾳ, θέρει, μηνί, νυκτί, χρόνῳ, τῇ προτε-ραίᾳ / τῇ ὑστεραίᾳ* (την προηγούμενη/την επόμενη ημέρα), κ.τ.ό.:

Ἐκτο δὲ ἔτει Σαμίοις καὶ Μιλησίοις πόλεμος ἐγένετο.

Καὶ μετὰ τὸν κατάπλου τριτῷ μηνί ἀνήχθη ἐπ' Ἄνδρον.

Οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ ἔστησαν.

δ) Δοτική της συνοδείας· δηλώνει το πρόσωπο, το πράγμα ή τις συνθήκες που συνοδεύουν το υποκείμενο του ρήματος σε κάποια ενέργειά του. Τίθεται κυρίως με ρήματα που δηλώνουν κίνηση, όπως *ἀφικνοῦμαι, βαδίζω, βαίνω, ἐλαύνω, ἔρχομαι, πλέω, πορεύομαι, στρατεύω* κ.ά. Ως δοτικές της συνοδείας χρησιμοποιούνται συνήθως οι λέξεις:

ἀνδράσι

δυνάμει

ἵππεῦσι

ἵππῳ

ναυσί

ναυτικῷ

ὀπλίταις

πεζῷ

πλήθει

πρεσβείᾳ

στόλῳ

στρατεύματι / στρατιᾷ

στρατῷ

στρατιώταις

τριήρεσι

κ.ά.

Ἦμεῖς δ', ἔφη, καὶ ἵπποις τοῖς δυνατωτάτοις καὶ ἀνδράσι πορευώμεθα.

Στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοῖς οἱ Κερκυραῖοι τεσσαράκοντα ναυσί.

Καρχηδόνιοι στρατεύσαντες εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τριήρεσι εἶλον Ἀκράγαντα.

ε) Δοτική της αναφοράς· συντάσσεται με ρήματα που δηλώνουν σύγκριση, διαφορά, υπεροχή και μεταφράζε-ται με τα «ως προς», «σε»:

Διαφέρει τὰ σώματα σχήμασιν. (ως προς τα σχήματα)

Ἦμεῖς καὶ χρήμασι καὶ τιμαῖς τούτων ἐπλεονεκτεῖτε. (και σε χρήματα και σε τιμές)

Ἐπλεονέκτουν οἱ σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῇ τε ἄλλῃ ῥώμῃ καὶ ἐμπειρίᾳ.

στ) Δοτική του οργάνου ή του μέσου· δηλώνει το εργαλείο (κάτι υλικό) ή το μέσο (κάτι αφηρημένο) με το οποίο γίνεται αυτό που σημαίνει το ρήμα:

᾽Ωπλισμένοι δὲ πάντες ἦσαν **θώραξι** χαλκοῖς, **κράνεσι** χαλκοῖς, **μαχαίραις**.

Ἄπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος **φύσει** καὶ **νόμοις** διοικεῖται.

Ἐπίουσι **χρήμασι** διέφθειρον.

ζ) Δοτική του ποσού (του μέτρου ή της διαφοράς)· συντάσσεται με ρήματα ή άλλες λέξεις που έχουν συγκριτική σημασία:

Πολλῶ μειζῶν ἐγένετο ἡ βοή, **ὄσω** πλείους ἐγένοντο.

Δερκυλίδας **τοσοῦτω** διέφερον εἰς τὸ ἄρχειν τοῦ Θίβρωνος.

N.E.: Ψήλωσε τρία **εκατοστά**. [με αιτ.]

η) Δοτική του τρόπου· μπορεί να είναι η δοτική κάθε ονόματος και συνηθέστερα η δοτική *τρόπου*. Τρόπο δηλώνει και η δοτική ονομάτων ή αντωνυμιών που λαμβάνονται ως επιρρήματα και ονομάζονται **δοτικοφανή επιρρήματα τρόπου**, όπως:

ἀκοῆ (σύμφωνα με τη φήμη, τις διαδόσεις)

βία (διά της βίας)

δημοσίᾳ (με έξοδα του δημοσίου, ως πολίτης)

δρόμῳ (τρέχοντας, γρήγορα)

ἔργῳ (με έργα, στην πραγματικότητα)

ἰδίᾳ (ιδιαιτέρως, χωριστά, ως άτομο)

κοινῆ (από κοινού)

κομιδῆ (ακριβώς, απόλυτα)

λόγῳ (στα λόγια, θεωρητικά)

πανστρατιᾷ (με ὄλο το στράτευμα)

πεζῆ (με τα πόδια)

σιγῆ / σιωπῆ (σιωπηλά)

σπουδῆ (με σοβαρότητα)

σχολῆ (αργά, με άνεση)

ταύτῃ / τῆδε (μ' αυτό τον τρόπο, έτσι)

φύσει (εκ φύσεως) κ.ά.

Τούτῳ **τῷ τρόπῳ** οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν.

Οἱ Ἀθηναῖοι τοῖς Βοιωτοῖς πάσῃ **προθυμίᾳ** ἐβοήθησαν.

Ὁ **ἰδίᾳ** πονηρὸς οὐκ ἂν γένοιτο **δημοσίᾳ** χρηστός.

Ἐπορεύοντο οἱ ὀπλίται **πεζῆ** ἐς Τάναγραν.

N.E.: Ο ἄνθρωπος είναι **φύσει** κοινωνικό ον.

Η αιτιατική

§ 153 Η αιτιατική ως επιρρηματικός προσδιορισμός διακρίνεται σε:

α) Αιτιατική της αναφοράς· μπορεί να προσδιορίζει κάθε ρήμα και κυρίως ὅσα σημαίνουν ομοιότητα ή διαφορά. Ως αιτιατικές της αναφοράς χρησιμοποιούνται οι παρακάτω λέξεις και μεταφράζονται με τα «ως προς», «σε»:

τὸ γένος

τὴν γνώμην

τὴν διάνοιαν

τὸ εἶδος

τὰ ἄλλα / τᾶλλα

τὰ ὄμματα

ταῦτα

τὴν φύσιν

τὴν ψυχὴν

τὸ δέμας (στο σώμα)

τὸ ἐπί σε (ὅσο εξαρτάται ἀπὸ σένα)

τὸ εὖρος

τὸ μέγεθος

τὸ πλήθος

τὸ σῶμα

τὸν ἀριθμὸν

τὸν δάκτυλον

τὸν ὀφθαλμὸν κ.ά.

Οἱ φύσει πονηροί, κἂν **τὸ εἶδος** μεταβληθῶσι, **τὸν τρόπον** οὐ μεταβάλλονται. (ως προς τη μορφή – ως προς τη συμπεριφορά)

Διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς **τὴν φύσιν**. (ως προς τη φύση)

β) Αιτιατική του χρόνου δηλώνει χρονική διαίρεση ή χρονική διάρκεια. Συνήθεις αιτιατικές του χρόνου είναι οι παρακάτω:

ἔτος / ἔτη

ἐνιαυτὸν (για ένα χρόνο)

ἡμέραν / ἡμέρας

νύκτα / νύκτας

τὴν ἀρχὴν (αρχικά)

τὸ θέρος

τὸ ἀρχαῖον (την παλιά εποχή)

τὸ νῦν (τώρα)

τὸ κατ' ἀρχὰς

τὸ πάλαι / τὸ παλαιὸν (την/από την παλιά εποχή)

τὸ πλέον (τον περισσότερο καιρό)

τὸ πρῶτον (στην αρχή, πρώτα-πρώτα)

τὸ πρότερον (πρωύτερα)

τὸ τελευταῖον (στο τέλος)

χρόνον

κ.ά.

Τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασαν πέπαυμαι τρέφω τρίτον ἔτος τουτί. (εδώ και τρία χρόνια)

Ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τὰς πάσας μίαν καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὸ πάλαι τύραννος ὁ Ἔρωσ λέγεται.

Τὰ ψηφίσματα τὸν ἅπαντα χρόνον φυλάττετε.

N.E.: • Ἐλα **το βράδυ** για φαγητό. • Δουλεύει εκεί δύο **χρόνια**.

γ) Αιτιατική του τόπου δηλώνει τοπική απόσταση ή τοπική έκταση:

Ἀπέχει ἡ Γάζα τῆς θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα **σταδίους**.

Διὰ ταύτης τῆς χώρας οἱ Ἕλληνες ἐπορεύθησαν ὀκτῶ **σταθμούς**.

N.E.: Βάδιζε **τοίχο-τοίχο**.

δ) Αιτιατική του τρόπου συνήθεις αιτιατικές του τρόπου είναι:

• δίκην (όπως, σαν)

• δωρεὰν

• κύκλον (κυκλικά)

• προῖκα (ως δώρο)

• τὴν εὐθείαν (κατευθείαν)

• τὴν πρώτην (αμέσως)

• τὴν ταχίστην (πολύ γρήγορα)

• (ἐκεῖνον/τόνδε/τοῦτον) τὸν τρόπον

• τὸ σύμπαν (γενικά)

• ὃν τρόπον (με ποιον τρόπο; / με ὅποιον τρόπο)

• (πάντα/τίνα/τὸν αὐτὸν) τρόπον (με κάθε/με ποιον;/ με τον ἴδιο τρόπο)

• τρόπον τινὰ (κατὰ κάποιον τρόπο)

κ.ά.

Τέτταρα τάλαντα **προῖκα** καὶ **δωρεὰν** ἔδωκεν.

Καὶ **τρόπον** τινὰ αἴπιος ἐγένετο τῆς συμφορᾶς.

N.E.: Πῆρε **γραμμὴ** τα μαγαζιά. [με τη σειρά]

ε) Αιτιατική της αιτίας προσδιορίζει ρήματα δικανικής σημασίας, ψυχικού πάθους ή άλλα των οποίων η έννοια χρειάζεται αιτιολόγηση. Ως αιτιατική της αιτίας λαμβάνεται συχνά και η αιτιατική του ουδετέρου δεικτικής, αναφορικής ή ερωτηματικής αντωνυμίας:

Ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου τοῦ Περικλέους, **κλοπὴν** αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. (τον καταδίκασαν για κλοπή)

Οὐ **τὴν** Ἀθηναίων **χάριν** ἐστρατεύοντο. (Δεν εκστράτευαν για χάρη των Αθηναίων.)

Τί με δεῖ ζῆν ἐν δεσμωτηρίῳ; (Γιατί πρέπει να ζω στη φυλακή;)

N.E.: **Τι** γελάς;

στ) Αιτιατική του σκοπού εκφέρεται με το ουδέτερο δεικτικής, αναφορικής ή ερωτηματικής αντωνυμίας και συντάσσεται κυρίως με ρήματα κίνησης:

Τί τηνικάδε ἀφίξαι, ὦ Κρίτων; (Για ποιον σκοπό έχεις έρθει τέτοια ώρα, Κρίτων;)

N.E.: Ἐβγαλε **βόλτα** τον σκύλο.

ζ) Αιτιατική της ποινής συντάσσεται με ρήματα που έχουν τη σημασία του «καταδικάζω» (βλ. και § 77.5):

Θάνατον μὲν γὰρ ἡ φύσις πάντων κατεψηφίσαστο τῶν θνητῶν. (σε θάνατο)

Γ. ΟΙ ΕΜΠΡΟΘΕΤΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

§ 154 **Εμπρόθετοι** ονομάζονται οι **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** που συνιστούν λεκτικό σύνολο το οποίο αποτελείται από μία πρόθεση (από το *προτίθεμαι = τίθεμαι ἔμπροσθεν*) και ένα όνομα ή μετοχή ή αντωνυμία (σε πλάγια πτώση) ή σπάνια επίρρημα· σπανιότερα οι προθέσεις μπαίνουν ύστερα από το όνομα (φαινόμενο που ονομάζεται **αναστροφή πρόθεσης** και συνοδεύεται από αναβιβασμό του τόνου της πρόθεσης). Οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί εκφράζουν διάφορες επιρρηματικές σχέσεις, όπως αιτία, τρόπο, τόπο, ποσό, χρόνο, σκοπό, αναφορά, συνοδεία, συμφωνία, εξαίρεση κ.ά.:

*Ἄπεθανον δὲ Ἀθηναίων **περὶ** ἑξακοσίων.* [ποσό· ως Υ του ρήματος]

Μετὰ τὴν ναυμαχίαν οἱ Κερκυραῖοι τροπαῖον ἔστησαν. [χρόνο]

*Κεῖσεται σοι εὐεργεσία **ἐν** τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ **ἐς** αἰεὶ ἀνάγραφτος.* [τόπο – χρόνο]

*Οἱ δ' ἄνθρωποι οὐ μόνον **τῆς** τεκνοποιίας **χάριν** συνοικοῦσιν.* [αναστροφή πρόθεσης – σκοπό]

*Νομίσῃ τε μηδεὶς ἀλλοτρίας **γῆς** **πέρι** οἰκεῖον κίνδυνον ἔξιν.* [αναστροφή πρόθεσης με αναβιβασμό τόνου – αιτία]

§ 155 Οι **προθέσεις** ήταν αρχικά αυτοτελείς λέξεις με επιρρηματική σημασία και προσδιόριζαν ρήματα. Με τον καιρό είτε ενώθηκαν με ρήματα σχηματίζοντας σύνθετα ρήματα είτε χρησιμοποιήθηκαν κοντά σε πλάγιες πτώσεις, ονομάτων κυρίως, σχηματίζοντας εμπρόθετους προσδιορισμούς. Οι προθέσεις διακρίνονται σε:

- Κύριες**: χρησιμοποιούνται, όπως και στη Ν.Ε., σε σύνθεση με άλλες λέξεις (*περιβάλλω, ἀντιλέγω, ἐπικίνδυνος*) ή σχηματίζουν εμπρόθετους προσδιορισμούς. Διακρίνονται σε:
 - Μονόπτωτες**: συντάσσονται με μία μόνο πλάγια πτώση: **ἀπό, ἀντί, ἐκ, πρό** + γενική, **ἐν, σὺν** + δοτική, **εἰς / ἐς** + αιτιατική.
 - Δίπτωτες**: συντάσσονται με δύο πλάγιες πτώσεις: **ἀνά** + αιτιατική ή δοτική (στους ποιητές), **διά, κατά, ὑπὲρ** + γενική ή αιτιατική.
 - Τρίπτωτες**: συντάσσονται και με τις τρεις πλάγιες πτώσεις: **ἀμφί, ἐπί, μετά, παρά, περὶ, πρὸς, ὑπὸ** + γενική, δοτική ή αιτιατική.
- Καταχρηστικές**: χρησιμοποιούνται μόνο σε εμπρόθετους προσδιορισμούς. Καταχρηστικές προθέσεις είναι οι **ἄνευ, ἄχρι, ἔνεκα / ἔνεκεν, μέχρι, πλήν, χάριν, χωρίς, ὡς**. Ως καταχρηστικές προθέσεις χρησιμοποιούνται και τα ομοτικά μόρια **νή** και **μὰ** (βλ. §§ 37α, 159.12).

Ν.Ε.: *με, για, ως, ίσαμε, χωρίς / δίχως*

Η σύνταξη των προθέσεων

§ 156 Οι συνηθέστερες συντάξεις και σημασίες των **κύριων προθέσεων** είναι οι ακόλουθες:

1. **Ἄμφι** (αρχική σημασία: στα δύο/από τα δύο μέρη): συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει αναφορά (σχετικά με)

*Τὰ δὲ **ἀμφὶ** Ζήνωνος ἀρίδηλά ἐστι.* (είναι πασιφανή)

β) Με **δοτική** (σπάνια) και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Αιτία (εξαιτίας, από)
- Αναφορά (σχετικά με, για)

*Ἄχαιοι ἔστασαν **ἀμφὶ** Μενoitιάδη.*
*Θανάτου **ἀμφὶ** φόβῳ Τυνδαρις ἰάχησε.* (κραύγασε)
*Νέαρχος τὰ **ἀμφὶ** τῷ παράπλῳ ἀνέγραψε.*
Ἄμφι μὲν μάχῃ τοσαῦτα εἰρήσθω.

γ) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
(κοντά σε)
- Χρόνο κατά προσέγγιση (περίπου)
- Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου)
- Αναφορά (σχετικά με)

Καταλαμβάνουσι τοὺς φύλακας **ἀμφὶ πῦρ** καθημένους.
Τεθήρακα **ἀμφὶ τὰ ὄρια** τῆς σῆς χώρας. (κοντά στα σύνορα)
Καὶ ἤδη μὲν **ἀμφὶ** ἡλίου **δυσμᾶς** ἦν.
Αὐτὸς δὴ **ἀμφὶ μέσας νύκτας** προσῆλθε τῷ τείχει. (περίπου/κατά τα μεσάνυχτα)
Μακεδόνων δὲ **ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ πέντε** ἀπέθανον. (περίπου εἴκοσι πέντε)
Προσεποιεῖτο ἐπιστήμων εἶναι τῶν **ἀμφὶ ὀπλομαχίαν**.

2. Ἄνὰ (αρχική σημασία: επάνω, προς τα επάνω): συντάσσεται²:

α) Με **δοτική** (ποιητική χρήση)
και δηλώνει τόπο (πάνω σε)

Ἦξει **ἀνὰ ναυσὶν** καὶ σὺν ὀπλοῖς. (πάνω στα πλοία)

β) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο·
τοπική έκταση (πάνω σε, σε)

κατεύθυνση προς τα επάνω (προς)
- Χρόνο·
χρονική έκταση/διάρκεια
(κατά τη διάρκεια)
- Τρόπο (με)
- Διανομή ή μερισμό (ανά, από, κατά)

Σιγὴ πολλὴ ἦν **ἀνὰ τὸ στρατόπεδον**.

N.E.: Ταξίδεψε **ἀνά τον κόσμο**.

Ταῦτα τὰ πλοῖα **ἀνὰ τὸν ποταμὸν** οὐ δύναται πλέειν. (αντίθετα προς τη ροή του ποταμού)

Οἱ δὲ **ἀνὰ** τὰς προτέρας **ἡμέρας** ἐμάχοντο.

N.E.: Μνημονεύεται **ἀνά τους αιώνες**.

Οἱ δὲ τῶν Περσῶν ἵππεῖς ἔφευγον **ἀνὰ κράτος**. (με όλες τις δυνάμεις)

Λύσας τὴν δέσμην **ἀνὰ** μίαν αὐτοῖς **ῥάβδον** ἐδίδου.

N.E.: Βάδιζαν **ἀνά τριάδες**.

3. Ἐντί (αρχική σημασία: μπροστά σε, απέναντι από): συντάσσεται:

Με **γενική** (βλ. και β' ὀρος σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:

- Τόπο (απέναντι)
- Αντικατάσταση (αντί)

Εἰσήκεσαν **ἐντὶ τῶν πιτύων**. (απέναντι από τα πεύκα)

Κλεισθένης τὴν βουλήν πεντακοσίους **ἐντὶ τετρακοσίων** κατέστησεν.

Σωματοφύλακα **ἐντὶ Δημητρίου** ἀπέδειξε Πτολεμαῖον.

N.E.: Υπέγραψα **αντ' αυτού**.

- Ομοιότητα (αντί, σαν)
- Ανταπόδοση ή ανταμοιβή (αντί)
- Αιτία (για, εξαιτίας)

Ἐντὶ κυνὸς εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής. (σαν σκύλος)

Ἐντὶ ἀμοιβῆς κακὰ αὐτοῖς παρέχουσιν.

Ἐντὶ τῶν μεγίστων **ἀδικημάτων** χρήμασιν αὐτοὺς ἐζημίωσαν.

Συμβέβηκε τοῖς πλῆθεσιν **ἐντὶ** τῆς πολλῆς **ῥαθυμίας** τὴν ἐλευθερίαν ἀπολωλέκεναι.

4. Ἀπὸ (αρχική σημασία: από, μακριά από): συντάσσεται:

Με **γενική** (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:

2. Σπάνια και ποιητική η σύνταξη **ἀνὰ** + γενική, που καθιστά την πρόθεση τρίπτυχη:
Ἀνὰ νηὸς ἔβην.

<ul style="list-style-type: none"> • Τόπο (από): τοπική αφετηρία προέλευση απόσταση απομάκρυνση • Καταγωγή (από) • Χρόνο: χρονική αφετηρία (από) • Απτία (για, εξαιτίας) • Ύλη (από) • Μέσο ή τρόπο (με, από) • Συμφωνία (σύμφωνα με, κατά) • Διαιρεμένο όλο (από) 	<p>Πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους Ἥρα χαλεπούς ἐπέμψε χειμῶνας. N.E.: Βγαίνει από το σπίτι. [από + αιτ.] Ἦκουσιν ἀπὸ τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων πρέσβεις. Μὴ γὰρ οἶεσθε τὰς τῶν ἀδικημάτων ἀρχὰς ἀπὸ θεῶν. N.E.: Ἦρθε γράμμα από τη Μαρία. [από + αιτ.] Ἀπεῖχον αἱ πόλεις ἀπ' ἀλλήλων στάδια ὀγδοήκοντα. Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν. N.E.: Υπαναχώρησε από τη γνωστή στάση του. [από + αιτ.] Ἀπὸ τῆς μητρὸς ἦν Σκύθης βάρβαρος ἑλληνίζων τῇ φωνῇ. Ἄφ' Ἡρακλέους ἐγένετο. N.E.: Είναι από πλούσια γενιά. [από + αιτ.]</p> <p>Ἀπὸ τοῦδε τοῦ χρόνου διατελεῖ στρατηγὸς ὦν. N.E.: Ξεκίνησα να δουλεύω από το μεσημέρι. [από + αιτ.] Βρασίδης ἀπὸ τούτου τοῦ τολμήματος ἐπληνέθη ἐν Σπάρτῃ. N.E.: Πέθανε από καρδιά. [από + αιτ.] Ἴνδοι δὲ εἶματα μὲν ἐνδεδικότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα, τόξα δὲ κα- λάμινα εἶχον. (ενδύματα κατασκευασμένα από ξύλο) N.E.: Πουλά υφάσματα από μετάξι. [από + αιτ.] Οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου σοφὸς γέγονε. (από μόνος του) ἀπὸ τοῦ προφανοῦς (φανερὰ) – ἀπὸ τοῦ ἴσου (εξίσου) – ἀπὸ τάχους (γρήγορα) N.E.: Εἶπε το ποίημα από στήθους. [από + γεν.] Νίσσιαν ἔλαβον ἀπὸ τῆς προτέρας ξυμβάσεως. N.E.: Αυτό παίρνεις από τον νόμο. [από + αιτ.] Ἀπὸ πολλῶν ὦν ἔχεις εἰς τὴν τῶν τειχῶν οἰκοδομίαν μικρὰ κατέθη- κας. N.E.: Ἐφαγε λίγο από το γλυκό. [από + αιτ.]</p>
--	--

5. **Διὰ** (αρχική σημασία: διαμέσου)· συντάσσεται:

<p>α) Με γενική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· κίνηση διαμέσου τοπική απόσταση (ανά, σε) • Χρόνο· χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια) χρονική αφετηρία (ύστερα από) χρονικό τέλος (έως) • Μέσο ή όργανο (με) • Τρόπο (με) 	<p>Ἐπῆλθον ἐπ' οἴκου διὰ Ἴσθμοῦ. N.E.: Ἦρθε διὰ ξηράς. Διὰ δέκα ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. Διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου δόξαν κέκτησθε καλήν. N.E.: Η κοινωνία της γνώσης επιβάλλει τη διὰ βίου εκπαίδευση. Τὴν δύναμιν οὐ διὰ μακροῦ τὴν πάλαι ἀνέλαβεν. (ύστερα από σύντομο χρονικό διάστημα) Τοιαύτην διὰ τέλους γνώμην ἔχω. Εἰρήνην ἐποίησάμεθα διὰ Νικίου τοῦ Νικηράτου. N.E.: Επέβαλε την τάξη διὰ ροπαλού. Καὶ τοῦτο πειράσομαι δεῖξαι διὰ βραχέων. Διὰ τάχους ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγίνετο. N.E.: Τον ἔφερε διὰ της βίας.</p>
--	--

β) Με αιτιατική ³ και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Αιτία (για, εξαιτίας) • Σκοπό (για) 	<i>Διὰ τί ἀξιούσι κληρονόμοι γενέσθαι τῶν Κλεωνύμου;</i> <i>Ἀθάνατον μνήμην διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῶν κατέλιπον.</i> <i>Διὰ τὴν σφετέραν δόξαν προσάγουσι τοὺς πολλοὺς ἐς τὸν κίνδυνον.</i>
---	--

6. Εἰς / ἐς (αρχική σημασία: μέσα σε)· συντάσσεται:	
Με αιτιατική ⁴ και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· κίνηση προς τόπο (σε, προς) το ενώπιον (μπροστά από) το μεταξύ (ανάμεσα σε) τοπικό τέρμα, όριο (σε, μέχρι) • Εχθρική κατεύθυνση (εναντίον) • Χρόνο· χρονικό όριο (μέχρι) • Αναφορά (σχετικά με, ως προς, σε) • Σκοπό (για) • Ποσό (έως, συνολικά, σε σημείο/βαθμό) • Κατάσταση (σε) • Τρόπο, διανομή (σε) 	<i>Ἄλκιβιάδης ἔπλευσεν εἰς Σάμον.</i> N.E.: Πάει στο σπίτι . <i>Εἰς τὸ πρόσθεν τῶν ὄπλων ἔκαθέζοντο.</i> N.E.: Κοκορεύεται στους φίλους του . <i>Εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης.</i> N.E.: Σε πέντε σπίτια το ένα είχε κήπο. <i>Ἀφικνοῦνται πορευόμενοι εἰς Κερασοῦντα.</i> <i>Τὰ τῶν ἀρχόντων ἀμαρτήματα εἰς ἅπαντας ἀφικνεῖται.</i> N.E.: Ξέρω την περιοχή απ' ἄκρη σ' ἄκρη . <i>Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐς Βοιωτοὺς.</i> N.E.: Ὁρμησε στον φύλακα . <i>Καὶ ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα.</i> <i>Καὶ εἰς μὲν τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἦκεν. (μέχρι το πέρας της επόμενης ημέρας)</i> N.E.: Σε δύο λεπτά φτάνω. <i>Ἐγὼ δ' ἐγὼ ἀξιῶ προθυμοτάτους εἶναι εἰς τὸν πόλεμον.</i> <i>Οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτός ἐστιν.</i> N.E.: Σε τι είναι καλός; <i>Ἐς πόλεμον παρεσκευάζοντο.</i> N.E.: Πήγε στο κυνήγι . <i>Διέφθειραν τριήρεις ἐς διακοσίας.</i> <i>Εἰς τοῦτο ὑβρεως ἤκεις ὥστε σαυτοῦ νομίζεις εἶναι τὰ τῆς πόλεως.</i> N.E.: Το υπολογίζω στα τρία μέτρα . <i>Εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους τὴν πόλιν καθιστᾷσι.</i> N.E.: Εἶμαι σε αναμονή . <i>Τοῖς λοχαγοῖς εἶπε παρατάπεσθαι τὴν ταχίστην εἰς ὀκτώ. (σε βάθος οκτώ ανδρών)</i> N.E.: Κόβει το ψωμί σε φέτες .

7. Ἐκ / ἐξ (αρχική σημασία: από μέσα προς τα έξω)· συντάσσεται:	
Με γενική (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:	

3. Σπάνια η σύνταξη αυτή (κυρίως στους ποιητές) δηλώνει **χρονική διάρκεια** ή **κίνηση διαμέσου** ενός τόπου:

διὰ νύκτα – διὰ πύχας – διὰ κύμα

4. Οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί *εἰς Ἄιδου, εἰς διδασκάλων* κτλ. (*εἰς* + γεν.) προέκυψαν από παράλειψη της αιτιατικής *οἶκον* ή *οἴκους*:
Εἰς διδασκάλων ἀξιούμεν φοιτᾶν.

<ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· τοπική αφητηρία (από) προέλευση (από) • Καταγωγή (από) • Χρόνο· χρονική αφητηρία (από) <p>άμεση ακολουθία (αμέσως μετά)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ύλη (από, με) • Τρόπο, μέσο (με) <ul style="list-style-type: none"> • Αιτία (από, εξαιτίας) <ul style="list-style-type: none"> • Συμφωνία (σύμφωνα με, κατά) • Διαιρεμένο όλο (από) 	<p>Ἐγὼ γὰρ οὐκ ἐξέβην ἐκ τοῦ πλοίου. Πρέσβεις πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἐκ Φωκέων. Ἦρα Ἦφαιστον ἐκ Διὸς ἐγέννησε.</p> <p>Τέθραμμαί ἐκ παιδὸς παρ' ὑμῖν. N.E.: Κρίνει εκ των προτέρων. Ἐκ τούτου διαβαίνουσι πάντες εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐποιοῦντο διαβάσεις ἐκ τῶν φοινίκων. Ἐκ τῶν ψηφισμάτων γνώσεσθε ἃ ἐψηφίσατο ἡ βουλή περὶ αὐτῆς. N.E.: Μιλᾷς εκ του ασφαλούς. Ἐκ τῶν πληγῶν ἀπέθανεν ὁ ἀνὴρ. N.E.: Καταδικάστηκε για φόνο εξ αμελείας. Ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἀξιοῦσι. Ἔσα ἐκ τῶν κατηγορηθέντων μέμνημαι ἀπολελόγημαι. N.E.: Δύο εξ αυτών βραβεύτηκαν.</p>
---	---

8. Ἐν (αρχική σημασία: μέσα σε)· συντάσσεται:	
<p>Με δοτική⁵ και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (σε) <p>το μεταξύ (ανάμεσα σε) το ενώπιον (μπροστά / ενώπιον) το πλησίον (κοντά σε)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Χρόνο· χρονικό πλαίσιο/διάστημα (σε, στη διάρκεια) • Ὅργανο, μέσο ή τρόπο (με) <ul style="list-style-type: none"> • Συμφωνία (κατά, σύμφωνα με) • Αναφορά (σε) <ul style="list-style-type: none"> • Κατάσταση (σε) • Εξάρτηση (εξαρτάται από, είναι στο χέρι) 	<p>Ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο. N.E.: Τα εν οίκω μη εν δήμω. Οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλῶς ἐν τοῖς δένδροις ἐστάναι. Οὐ προδώσω τὸν πατέρα κακῶς ἀκούοντα ἐν ὑμῖν. Ἦλθον εἰς Τραπεζοῦντα πόλιν Ἑλληνίδα οἰκουμένην ἐν Εὐξεινῷ Πόντῳ. (στα παράλια του Εὐξείνου Πόντου)</p> <p>Ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἀποδίδονται ἀγρὸν Ἀντιφάνει. Πάντ' οἶδεν ὅσα Φιλοκλήμων ἐν τῷ βίῳ διεπράξατο. N.E.: Λιποθύμησε εν πλω. Τούτους δήσας ἐν πέδαις εἰς Μακεδονίαν ἀπέπεμψεν. (αφού τους έδεσε με χειροπέδες) Ἐναυμάχησαν ἐν τάξει. Οἱ στρατηγοὶ ἐβούλοντο ἐν τάχει τὴν ναυμαχίαν ποιῆσαι. N.E.: Συμφωνῶ εν μέρει. Ἐν τοῖς νόμοις τὰς κρίσεις ἐποίησαντο περὶ αὐτῶν. Ἡμᾶς και ἐν τῷ δοῦναι και ἐν τῷ λαβεῖν οἰκείους ὄντας εὐρήσετε. Ἐν τοῖς ἔργοις ὅμοιοι τοῖς ἐχθροῖς γεγόνασι. Ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ἠγοῦντο εἶναι. Ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ δικάζειν τὰ δίκαια. Ἐστὶ μὲν γὰρ τὰ πλείω τοῖς ἀνθρώποις τοῦ βίου ἐν ταῖς ἐλπίσιν.</p>

5. Η σύνταξη **ἐν** + γενική προκύπτει από παράλειψη της δοτικής **οἴκῳ** ή **δόμοις**:
Κολάζεται δὲ Σίυφος **ἐν Ἄιδου** πέτρον ταῖς χερσὶ και τῇ κεφαλῇ κυλίων.

9. Ἐπί (αρχική σημασία: επάνω)· συντάσσεται:

α) Με γενική και δηλώνει:

- Τόπο·
στάση (πάνω σε)

το πλησίον (κοντά)
το ενώπιον (μπροστά σε)
κατεύθυνση (για, προς)
τέρμα κίνησης (σε)
- Χρόνο·
χρονική διάρκεια (στα χρόνια)

• Εξουσία, επιστασία (επί, σε)

• Διανομή (σε, από)

β) Με δοτική και δηλώνει:

- Τόπο·
στάση (επάνω σε)

το πλησίον (κοντά σε)
ακολουθία (πίσω από)
- Χρόνο·
χρονικό σημείο (σε)
χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια)
χρονική ακολουθία (ύστερα από)
- Αιτία (για, εξαιτίας)
- Επιστασία (επί, σε)
- Προσθήκη (εκτός από)
- Εξάρτηση (εξαρτάται από)
- Σκοπό (για)
- Συμφωνία, όρο, προϋπόθεση
(σύμφωνα με, με τον όρο)

γ) Με αιτιατική και δηλώνει:

- Τόπο·
κίνηση προς τα επάνω (επάνω σε)
κίνηση προς τόπο, απλή ή εχθρική
(προς)
τέρμα κίνησης (σε)
τοπική έκταση (σε έκταση)

Ἴκεται ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐκαθέζοντο.

N.E.: Πατά ἐπὶ πτωμάτων, προκειμένου να πετύχει αυτό που θέλει.

Ξενοφῶν κελεύει αὐτοῦ μείναι ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.

Οὐ γὰρ ἐπὶ μαρτύρων ἀλλὰ κρυπτόμενα πράσσεται τὰ τοιαῦτα.

Ἄνεχώρησαν ἐπ' οἴκου.

Οἱ πελτασταὶ ἀφίκοντο ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου. (στην αριστερή πτέρυγα)

Ἐπὶ τῶν καιρῶν τούτων ἐχειροτόνησαν Ἀθηναῖοι στρατηγὸν Ἰφικράτην.

Ἐπὶ Ἀλκισθέου ἀρχοντος ἀφικνεῖται ὁ Φιλῶνδας ἐκ τῆς Μακεδονίας.

N.E.: Ἐπὶ τουρκοκρατίας ἡ Αθήνα ἦταν μια μικρὴ πόλη.

Ναύαρχον ἐπὶ τῶν νεῶν Πολέμωνα κατέστησεν.

N.E.: Εἶμαι ἐπὶ τῆς υποδοχῆς.

Καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πενήκοντα ἀσπίδων.

Ἄναβας ἐπὶ τῇ τριήρει ἀπέπλει.

N.E.: Εἶναι πρωταθλητῆς στο ἄλμα ἐπὶ κοντῶ.

Ἐστρατοπεδεύσατο ἐπὶ τῷ Ἀπιδανῶ ποταμῶ.

Ἐτάχθησαν μέντοι ἐπ' αὐτοῖς πελτοφόροι, ἐπὶ δὲ τούτοις οἱ πετροβόλοι.

Ἐπ' ἐξόδῳ πρὸς αὐτοὺς αἱ σπονδαὶ ἦσαν. (στο τέλος τους)

Τοῦτον εἰλήφατ' ἐπ' αὐτοφώρῳ ταῦτα πεποικηκότα. (πάνω στην πράξη)

Κῦρος μὲν οὖν οὕτως εἶπεν· ἀνέστη δ' ἐπ' αὐτῶ Χρυσάντας καὶ εἶπεν.

Ἐπὶ πολλοῖς τῶν κατηγορημένων ἠγανάκτησα.

Ζητεῖ τὸν στρατηγὸν τὸν ἐπὶ τῇ δυνάμει τεταγμένον.

Κάρδαμον μόνον ἔχουσι ἐπὶ τῷ σίτῳ.

Τοὺς νόμους εἶναι χρησίμους ἢ ἀχρήστους ἐφ' ὑμῖν ἐσθιν.

Νόμον εἰσενήνοχ' ἐπὶ βλάβῃ τοῦ πλήθους.

Ἔδοξεν αὐτοῖς πυθέσθαι ἀλλήλων ἐπὶ τίσιν ἂν τὴν εἰρήνην ποιήσαιτο. (με ποιους ὀρους)

N.E.: Ἐνήργησαν ἐπὶ τῇ βάσει των προσδοκιῶν τους.

Οὐκ ἐτόλμησαν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβῆναι.

Ἀγασίπολις ἐπορευέτο ἐπὶ τὴν Ὀλυμπον.

Ἀφίκοντο ἐπὶ τὸ στρατόπεδον.

Προυκαλοῦντο δὲ τῶν μακρῶν τειχῶν ἐπὶ δέκα σταδίου καθελεῖν ἐκατέρου.

<ul style="list-style-type: none"> • Χρόνο· χρονική διάρκεια (για) • Κατεύθυνση, απλή ή εχθρική (προς, σε, εναντίον) • Σκοπό (σε, για) • Αναφορά (σε) • Τρόπο (με) 	<p>Τὸ γὰρ Ῥήγιον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐστασίαζε. Τὴν γῆν ἐπὶ δέκα ἔτη ἐνέμοντο Θηβαῖοι. N.E.: Επί χρόνια βασανίζοταν ἀπὸ πονοκεφάλους. Ἦνάγκασε τὸν πληγέντα ἐπὶ τὸν ἱατρὸν ἐλθεῖν. Οὕτω τὴν δευτέραν ἐπὶ τοὺς Ἄμφισσέας στρατείαν ἐποιήσαντο. N.E.: Κλίνατ' ἐπὶ δεξιὰ. Τούτους ἔγραψεν ἐπαινέσαι καὶ καλέσαι ἐπὶ δεῖπνον. Αὐτὸς προπετής ἦν ἐπὶ τὸ πολλοὺς ἀποκτείνειν. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα. (με τὴν ησυχία τους)</p>
---	---

10. **Κατὰ** (αρχική σημασία: κάτω, προς τα κάτω)· συντάσσεται:

<p>α) Με γενική⁶ και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (σε) κίνηση ἀπὸ πάνω προς τα κάτω (κάτω ἀπὸ, προς τα κάτω) • Ἐναντίωση (εναντίον) • Αναφορά (για, σχετικά με) • Χρόνο· χρονική διάρκεια (σε ὅλη τὴ διάρκεια) <p>β) Με αιτιατική (βλ. και β' ὄρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (σε) κίνηση προς τα κάτω (προς τα κάτω) τοπική ἔκταση (σε ὅλη τὴν ἔκταση) κίνηση διαμέσου (διά) το ἀπέναντι (ἀπέναντι σε) το πλησίον (κοντὰ σε) • Χρόνο· χρονική διάρκεια (κατὰ τὴ διάρκεια) • Τρόπο (με) 	<p>Οὔτε τιμῆς τινος ἠξίωσε τὸν κατὰ γῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ῥίψαντες σφᾶς ἀπέθανον. (ἀπὸ τους βράχους κάτω) Πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τῶν οἰκείων φαῦλα ἐργάζονται. N.E.: Υπέβαλε μήνυση κατ' ἀγνώστων. Πολὺς δ' ἔπαινος ἦν κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει τοῖς ἐπιγιγνο- μένοις τὴν κρίσιν.</p> <p>Κατὰ μέσον τὸν σταθμὸν τοῦτον τάφρος ἦν βαθεῖα. N.E.: Παραδίδει μαθήματα κατ' οἶκον. Πορευόμενοι κατὰ τοὺς γηλόφους ἀφίκοντο εἰς τὰς κώμας. N.E.: Πάω κατὰ το βουνό. [κίνηση προς] Κῦρος ἐπολιόρκει Μίλητον καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Οἱ Ἕλληνες ἐψηφίσαντο κατὰ θάλατταν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι. Μόνος τῶν κατὰ τοὺς Ἕλληνας τεταγμένων οὐκ ἔφυγον. Πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ κατὰ τοὺς ἐρήμους σταθμοὺς ἦν πόλις μεγάλη. N.E.: Μένει κατὰ το Λαύριο. Οἱ δ' Ἄθηναῖοι κατὰ πόδας πλέοντες ὠρμίσαντο ἐν Ἐλαιούντι. (ἀπὸ κοντὰ)</p> <p>Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν Ἀχαιοὶ τοὺς ἐποίκους προέδοσαν. Ἄπαντα κατὰ τὸν πόλεμον ἀπώλεσε. N.E.: Ἦταν ἡρεμος κατὰ τὴν εξέταση. Κατὰ μικρὸν πρὸς ἕκαστα τῶν εἰρημένων ἀπολογίσομαι.</p>
---	--

6. Σπανιότερα ἡ πρόθεσις **κατὰ** + γενική δηλώνει ἐπίκληση και προσδιορίζει τὸ ρῆμα ὀμνυμι (ορκίζομαι):
Ἦμνυμι **καθ' ἱερῶν**. (Ορκίζομαι στα ἱερά σφάγια.)

- Διανομή, μερισμό (κατά)
- Συμφωνία (κατά, σύμφωνα με)
- Αναφορά (σχετικά με)
- Αιτία (εξαιτίας)
- Σκοπό (για)
- Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου)

Τορώνην προσβαλὼν εἶλε **κατὰ κράτος**. (με έφοδο)

N.E.: Συναντηθήκαμε **κατά τύχη**.

Οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι **κατὰ ἴλας** καὶ **κατὰ τάξεις**.

N.E.: Χωρίστηκαν **κατά ομάδες**.

Κατὰ τὸ μέγεθος τῆς αὐτοῦ δόξης λόγον παρέχει.

Ὅμωμόκατε **κατὰ τοὺς νόμους** ψηφιεῖσθαι.

N.E.: Ψηφίζει **κατά συνείδηση**.

Κατὰ ταῦτα οὐκ ἦν ἀμφισβήτησις.

N.E.: Ας εξετάσουμε τα **καθ' ημάς**.

Ταῦτα δ' ἐπείθοντο **κατὰ μῆνιν** Ἀπόλλωνος αὐτοῖς συμβεβηκέναι. (εξαιτίας της οργής)

Κατὰ θεάν εἰς ἴλιον ἀφικόμην τῆς τε γῆς καὶ θαλάττης.

Ἐν τῇ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ ἀπέθανον τῶν βαρβάρων **κατὰ** ἑξακισχιλίουσ καὶ τετρακοσίουσ **ἄνδρας**.

N.E.: **Κατά πόσο** είναι ψηλότερο;

11. **Μετὰ** (αρχική σημασία: μεταξύ, ανάμεσα)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το μεταξύ (ανάμεσα σε)
- Χρόνο·
το σύγχρονο (σε καιρό)
- Τρόπο (με)
- Συμμετοχή, σύμπραξη (μαζί με)
- Συμφωνία (σύμφωνα με)
- Συνοδεία (μαζί με)

Ἔως ἦν **μετ' ἀνθρώπων**, μετὰ καλλίστης ὦν δόξης διετέλεσεν. (ανάμεσα στους ανθρώπους / ζωντανός)

Μετ' ἀνοκωχῆς οὐ βεβαίου ἔβλαπτον ἀλλήλους. [ἀνακωχῆς]

Τάληθῆ **μετὰ παρρησίας** ἐρώ πρὸς ὑμᾶς.

Τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον κεκωλύκασι **μετὰ βίας**.

N.E.: Θα έλθω **μετά χαράς**.

Ζεὺς κατὰ Τιτάνων **μετὰ τῶν τέκνων** συνεμάχησε.

Καὶ ταῦτ' ἐπράχθη **μετὰ ψηφίσματος** τοῦ δήμου.

Καὶ πάλιν ἐπὶ τῇ ἡσυχίᾳ μείζων ἀπήντα παρ' ὑμῶν **μετὰ γέλωτος** θόρυβος.

Ἡ βαρβαρική ἀνδρεία **μετὰ θυμοῦ** ἐστίν.

N.E.: Ἦρθε **μετά της συζύγου** του.

β) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το μεταξύ (ανάμεσα σε)
- Χρόνο·
χρονική ακολουθία (ύστερα από)
- Τάξη, σειρά (ύστερα από)

Ῥέα κύμβαλον **μετὰ χειράς** ἔχει.

Λέγε δὲ πῆν ἐπιστολὴν ἦν ἔπεμψε Φίλιππος **μετὰ ταῦτα**.

Περδίκκας **μετὰ** τὴν Ἀλεξάνδρου **τελευτήν** τὰς ἀρχὰς ἔνειμε.

N.E.: Κοιμάται **μετά το φαγητό**.

Οἱ νόμοι **μετὰ τοὺς θεοὺς** ὁμολογοῦνται σώζειν τὴν πόλιν.

N.E.: Ἦρθε πρώτος **μετά τον Νίκο**.

12. **Παρά** (αρχική σημασία: κοντά)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:

- Τόπο·
απομάκρυνση (από)

Παρά μὲν **Κύρου** οὐδεις λέγεται αὐτομολῆσαι πρὸς βασιλέα,

- Προέλευση (εκ μέρους, από)

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το πλησίον (κοντά σε)
- Αναφορά, κρίση (κατά την κρίση)

γ) Με **αιτιατική** (βλ. και β' όρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:

- Τόπο·
το πλησίον (κοντά σε)
- Κατεύθυνση σε πρόσωπο (προς)
- Χρόνο·
χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια)
- Σύγκριση (σε σύγκριση με)
- Εναντίωση (αντίθετα προς)
- Εξαίρεση, έλλειψη (παρά)
- Αιτία (εξαιτίας)

*παρά δὲ βασιλέως πολλὰι μυριάδες πρὸς Κύρον.
Ἄφικοντο **παρὰ Δαρείου** πρέσβεις.
Πολλῶν χρημάτων κρείπτων ὁ **παρὰ τοῦ πλήθους** ἔπαινος.*

*Ὁ δὲ κλαίων ἐκαθέζετο **παρὰ ταῖς ὄχθαις**.
N.E.: Είναι υπουργός **παρὰ τῷ πρωθυπουργῷ**.
Δοκεῖς **παρ' ἡμῖν** οὐ βεβουλεῦσθαι καλῶς.*

*Καθήμενος **παρὰ τὰς ὄχθας** τοῦ ποταμοῦ ὠδύρετο.
Λύσανδρος **παρὰ τὴν Ἰωνίαν** ἐκπλεῖ.
Καὶ φεύγει Χαρίδημος ἐς τὴν Ἀσίαν **παρὰ βασιλέα** Δαρεῖον.*

*Δεῖ τοῖς φίλοις **παρὰ τὰς χρείας** τὰς βοηθείας παρέχεσθαι.
Τοὺς κύκνους φασὶ **παρὰ τὸν θάνατον** ἄδειν.
Παρὰ τὰλλα ζῶα ὡσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι.
Οἱ Θηβαῖοι τὰς πόλεις **παρὰ τοὺς ὄρκους** κατειλήφασιν.*

*N.E.: Πήγε **παρὰ τὴ θέλησή του**.
Παρὰ τρεῖς ἀφεῖσαν **ψήφους** τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι.
Παρ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἄλῶναι ἡ πόλις. (παρὰ λίγο να κυριευθεῖ)*

*N.E.: **Παρὰ τρίχα** ξέφυγε.
Οὐδὲ γὰρ Φίλιππος **παρὰ τὴν** αὐτοῦ **ῥώμην** τοσοῦτον ἐπηύξηται,
ὅσον **παρὰ τὴν** ἡμετέραν **ἀμέλειαν**.*

13. **Περί** (αρχική σημασία: ολόγυρα)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Αναφορά (σχετικά με)
- Αιτία (για)
- Σκοπό (για)
- Αξία, προτίμηση

*Αὐτοὺς Κορίνθιοι **περὶ** γῆς ὄρων πολέμῳ κατεῖχον.
Βούλομαί τι καὶ ἄλλο παράδειγμα **περὶ τούτων** εἰπεῖν.*

*N.E.: **Περί τίνος** πρόκειται;
Οἱ Θηβαῖοι ἔδεισαν **περὶ τῆς πόλεως**.
Καὶ ἐνταῦθα πρέσβεις ἦκον **περὶ φιλίας**.
Κἀγὼ πρόσθεν δις ἤδη ἦλθον **περὶ** πολέμου **καταλύσεως**.
Οἱ τότε δικάζοντες τὸ δίκαιον **περὶ πολλοῦ** ἐποιήσαντο. [περὶ πολλοῦ
ποιοῦμαι τι: ενδιαφέρομαι για κάτι, εκτιμῶ πολύ κάτι]
Τὰ πλείστου ἄξια **περὶ ἐλαχίστου** ποιεῖται, τὰ δὲ φαυλότερα **περὶ**
πλείονος. [περὶ ἐλαχίστου ποιοῦμαι τι: θεωρῶ κάτι ἀσήμαντο, ἐλάχιστο
εκτιμῶ κάτι, **περὶ πλείονος** ποιοῦμαι τι: θεωρῶ κάτι σπουδαιότερο, εκτιμῶ
περισσότερο]*

*N.E.: Τους **έχει περὶ πολλοῦ**.*

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Αιτία ή αναφορά (για)

*Ὁ πλείστος δὲ φόνος **περὶ ταῖς πύλαις** αὐταῖς ξυνέβη.
Φοβηθεῖς **περὶ τῷ χωρίῳ** ἔπλει παρὰ τὴν γῆν.*

γ) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο (γύρω από)
- Χρόνο κατά προσέγγιση (περίπου, την ώρα που)
- Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου)
- Αναφορά (ως προς, σχετικά με)
- Ενασχόληση (με)

Περὶ Θήβας ἦν τὸ στρατόπεδον.

Ἀλέξανδρος τοὺς περὶ Ἀρέτην ἐμβαλεῖν τοῖς Σκύθαις ἐκέλευσε.

N.E.: *Οἱ περὶ τον υπουργό συσκέπτονται.*

Διαβέβληται ἡ πόλις περὶ τοὺς νυνὶ καιρούς.

Καὶ οὐδ' εἰσελθεῖν ἐδύναντο, εἰ μὴ μόλις καὶ περὶ ἡλίου δυσμάς.

N.E.: *Ἐφυγε περὶ τα ξημερώματα.*

Ἐν ταῖς μάχαις ἀπέθανον περὶ πεντήκοντα καὶ διακοσίους.

N.E.: *Ἦταν περὶ τους τριάντα.*

Περὶ τοὺς θεοὺς ἀσεβοῦσι.

Καὶ Ἀγησίλαος μὲν διη περὶ ταῦτα ἦν.

14. **Πρὸ** (αρχική σημασία: μπροστά από)· συντάσσεται:

Με **γενική** (βλ. και β' ὄρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:

- Τόπο·
το ἐνώπιον (μπροστά από)
- Χρόνο·
το προτερόχρονο (πριν)
- Υπεράσπιση (υπέρ, για)
- Αντιπροσώπευση (εξ ὀνόματος)

*Κύων **πρὸ** ἐπαυλεύς τινος ἐκάθευδε.* (κοιμόταν)

N.E.: *Οἱ εχθροὶ ἦταν **προ των πυλών**.*

*Κατέφυγεν εἰς Αἴγινα μικρὸν **πρὸ** ἡλίου δυσμῶν.*

N.E.: ***Προ ολίγου** με ενημέρωσαν για την αλλαγή του προγράμματος.*

***Πρὸ τῆς πατρίδος** ἐθέλουσιν ἀποθνήσκειν.*

*Ἐρῶ γὰρ καὶ **πρὸ τῶνδε**.*

15. **Πρὸς** (αρχική σημασία: απέναντι, προς το μέρος)· συντάσσεται:

α) Με **γενική** (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.β) και δηλώνει:

- Τόπο·
το πλησίον (προς το μέρος)
- Καταγωγή (από την πλευρά)
- Αναφορά (σχετικά με, ως προς)
- Ωφέλεια (προς ὄφελος)
- Επίκληση (στο ὄνομα, για ὄνομα)

*Χαλκίς **πρὸς τῆς Βοιωτίας** κεῖται.*

*Ἐλεύθερος ἦν καὶ **πρὸς πατρός** καὶ **πρὸς μητρός**.*

*Εὐβουλίδης ἀνεψιὸς ἦν **πρὸς πατρός** Ἀγνία.*

*Ὅτι δίκαιόν ἐστι καὶ **πρὸς θεῶν** καὶ **πρὸς ἀνθρώπων**, τοῦτο πράξω.*

*Σπονδὰς ποιησάμενος **πρὸς Θηβαίων** μᾶλλον ἢ **πρὸς ἑαυτῶν**, οὕτως ἀπῆλθε.*

*Μηδαμῶς, **πρὸς θεῶν** Ὀλυμπίων, θάνατον ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν καταψηφίσθησθε.*

N.E.: ***Προς Θεού**, τι εἶναι αὐτά που λες!*

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο·
το πλησίον (κοντά σε)
το ἐνώπιον (μπροστά σε)
- Ενασχόληση (με)
- Προσθήκη (εκτός από)

*Τὸ δὲ ἄλλο στρατεύμα **πρὸς τῇ πόλει** ἀπέλιπεν.*

*Ἐπὲρ τούτων ψευδῆ διαμαρτυρίαν **πρὸς τῷ ἄρχοντι** ἐποιήσατο.*

***Πρὸς ἄλλω** μετὰ ταῦτα ἐγενόμεθα.*

*Καὶ **πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς** οὗτος ἀπαίδευτος ἄνθρωπός ἐστι.*

γ) Με **αιτιατική** (βλ. και β' ὄρο σύγκρισης, § 41, παρατήρηση α') και δηλώνει:

- Τόπο·
στάση (προς το μέρος)

πρὸς ἔω** (προς την ανατολή) — **πρὸς ἑσπέραν** (προς τη δύση) — **πρὸς

<p>το ενώπιον (μπροστά σε)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Χρόνο κατά προσέγγιση (περίπου) • Φιλική ή εχθρική διάθεση ή ενέργεια (προς, με ή εναντίον) • Αναφορά (σχετικά με, ως προς) • Σύγκριση (σε σύγκριση με) • Σκοπό (για) • Τρόπο (με) • Ενασχόληση (με) 	<p>ἄρκτον (προς τον βορρά) — πρὸς μεσημβρίαν (προς τον νότο)</p> <p>N.E.: Στάσου προς την πλευρά του τοίχου. <i>Τῶν ἀπόντων φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας.</i> πρὸς ἑσπέραν (προς το βράδυ) — πρὸς τὴν σελήνην (με το φως της σελήνης)</p> <p>N.E.: <i>Τα λέμε προς το βράδυ.</i> <i>Τὴν πρὸς τοῦτον φιλίαν διαφυλάπτουσιν.</i> <i>Ἄντιδικος καθέστηκε πρὸς ἐμέ.</i></p> <p>N.E.: Αντιτίθεται προς καθετί μοντέρνο. <i>Οὐ πρὸς τὰ λεγόμενα ἀπολογεῖται.</i></p> <p>N.E.: <i>Το ὕψος του εἶναι δυσανάλογο προς την ηλικία του.</i> <i>Οὐδὲν τὰ χρήματα πρὸς τὴν εὐγένειαν.</i> Πρὸς τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; N.E.: Ὅλα τα κάνει προς ὄφελός του. <i>Ζελεῖταις ἔγνω πρὸς βίαν συστρατεῦσαι αὐτοὺς τοῖς βαρβάρους.</i> <i>Ἀπορία γὰρ ὕδατος ἦγε πρὸς ἀνάγκην τὰς πορείας ποιεῖσθαι. (αναγκαστικά)</i></p> <p>N.E.: <i>Το ἔμαθα λέξη προς λέξη.</i> <i>Ἐγίνοντο πρὸς τὸ πολιορκεῖν τὴν πόλιν.</i></p>
---	--

16. Σὺν / ζὺν (αρχική σημασία: μαζί, μαζί με)· συντάσσεται:

<p>Με δοτική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Συνοδεία (με) • Συνδρομή (με τη βοήθεια) • Συμφωνία (σύμφωνα με) • Τρόπο (με) 	<p><i>Φαρνάβαζος σὺν δώδεκα τριήρεσιν ἐπὶ Χίου ἐστάλη.</i></p> <p>N.E.: Ἦρθε συν γυναίξί και τέκνοις. Σὺν τοῖς θεοῖς ἄρχεσθε παντὸς ἔργου. N.E.: Συν Θεώ όλα θα πάνε καλά. Σὺν τῷ νόμῳ ἐκέλευε τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι. <i>Οἱ Μακεδόνες σὺν βοῇ ἐς τοὺς Θραῖκας ἐνέβαλον.</i></p>
---	--

17. Ὑπὲρ (αρχική σημασία: υπεράνω, πάνω από)· συντάσσεται:

<p>α) Με γενική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση (πάνω από) • Υπεράσπιση (υπέρ, για) • Αντιπροσώπευση (αντί για) • Αιτία (εξαιτίας, για) • Σκοπό (για) • Αναφορά (σχετικά με) <p>β) Με αιτιατική και δηλώνει:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Τόπο· στάση σε τόπο (πάνω από, πέρα από) • Υπέρβαση μέτρου ή ορίου (πάνω από) 	<p><i>Ἐκάθηντο ἐπὶ τῶν λόφων τῶν ὑπὲρ τῆς πόλεως.</i> <i>Ἐπὲρ τῆς πόλεως μάχεσθε.</i></p> <p>N.E.: Ἐπέσε ὑπὲρ πίστεως και πατρίδος. <i>Ἐγὼ ὑπὲρ σου ἀποκρινοῦμαι.</i> Ἐπὲρ τῶν γεγενημένων ὠργίζετο. <i>Πάντα ποιοῦσιν ὑπὲρ τοῦ μὴ διδόναι δίκην.</i> <i>Βουλευέται ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον.</i></p> <p><i>Ἐπολέμει τοῖς Θραξὶ τοῖς ὑπὲρ Ἑλλησποντον οἰκοῦσι.</i> <i>Οἱ χορηγοὶ ἔστρωσαν τὴν ἡλικίαν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη.</i> <i>Ἄπέκτειναν ὑπὲρ χιλίους.</i></p> <p>N.E.: <i>Εἶναι ὑπὲρ το δέον σχολαστικός.</i></p>
---	--

18. Ὑπό (αρχική σημασία: κάτω από): συντάσσεται:

α) Με **γενική** (βλ. και ποιητικό αίτιο, § 66.α) και δηλώνει:

- Τόπο (κάτω από)
- Αιτία (εξαιτίας, από)
- Συνοδεία (με συνοδεία)
- Τρόπο (με)

β) Με **δοτική** και δηλώνει:

- Τόπο (κάτω από)
- Υποταγή (υπό την εξουσία)
- Επίβλεψη (υπό την επίβλεψη)

γ) Με **αιτιατική** και δηλώνει:

- Τόπο (κάτω από)
- Χρόνο·
χρονική διάρκεια (κατά τη διάρκεια)
- Υποταγή (υπό την εξουσία)

Ξιφίδια **ὑπὸ μάλης** εἶχον. (κάτω από τη μασχάλη)
Θάσος κακῶς εἶχεν **ὑπὸ τε τῶν πολέμων** καὶ **στάσεων**.
Τὰ τείχη κατέσκαπτον **ὑπ' αὐλητρίδων**.
Ὑπὸ σπουδῆς ἐπεσκεύασαν τὰς ναῦς. (με βιασύνη)

Οἱ πολέμοι ἀντιπαρετάξαντο **ὑπὸ τῷ τείχει**.
Οὕτω καὶ νῦν ἔτι ποιούσι οἱ **ὑπὸ βασιλεῖ** ὄντες.
Ἐτύγχανε **ὑπὸ παιδοτρίβη** ἀγαθῶ πεπαιδευμένος.

Ξενοφῶν ἐν τῇ **ὑπὸ τὸ ὄρος** κώμη ἐσκήνου.
Ἀπῆλθον **ὑπὸ τὰ δένδρα** ἀνθρωποὶ ὡς ἑβδομήκοντα.

N.E.: Ἐχει 38 °C **ὑπὸ σκιάν**.

Ὑπὸ νύκτα ἐπορεύοντο οἱ ὀπλίται.
Αἴγυπτος **ὑπὸ βασιλέα** ἐγένετο.

N.E.: Εἶναι **ὑπὸ τις διαταγές** μου.

§ 157 Οι συνηθέστερες συντάξεις και σημασίες των **καταχρηστικών προθέσεων** είναι οι ακόλουθες:

1. Ἄνευ· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει:

- Εξαιρέση, χωρισμό (χωρίς)
- Προσθήκη (εκτός από)

Οὐδείς ἀποθνήσκει **ἄνευ** τῆς ὑμετέρας **ψήφου**.

N.E.: Ἐκανε ἓνα σχόλιο **ἀνευ σημασίας**.

Ὁ πόλεμος **ἄνευ τοῦ** καλῆν δόξαν **ἐνεγκεῖν** ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις διῆγεν ἡμᾶς. (εκτός του ὅτι ἔφερε καλή δόξα)

2. Ἄχρι / ἄχρις· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει ὄριο τοπικό·
ἢ χρονικό (έως)

Τοὺς δὲ λοιποὺς ἐδίωξεν **ἄχρι τῆς Μαλέας**.

Ἄχρι τῆς τήμερον **ἡμέρας** οὐδὲν πρᾶξι δυνάμεθα.

3. Ἐνεκα / ἐνεκεν· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει:

- Αιτία (εξαιτίας)
- Σκοπό (για, για να)
- Αναφορά (ὅσον αφορά, ως προς)

Ἰδίας **ἔχθρας ἐνεκα** ταῦτα ποιούσι.

Πάντα ποιεῖ **ἐνεκα τοῦ** τὴν πατρίδ' **ἐλευθερῶσαι**.

N.E.: Βραβεύτηκε **τιμῆς ἐνεκεν**.

Φῶς εἰ μὴ εἶχόμεν, ὅμοιοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν **ἐνεκά** γε τῶν ἡμετέρων **ὀφθαλμῶν**.

4. Μέχρι· συντάσσεται:

Με **γενική** και δηλώνει ὄριο τοπικό

Οἱ ζύμμαχοι **μέχρι τοῦ Ἴσθμοῦ** ἦλθον.

N.E.: Πήγε **μέχρι το σπίτι**. [μέχρι + απ.]

ή χρονικό (έως)	<i>Οἱ Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν μέχρι δείλης.</i> N.E.: Χόρευε μέχρι το ξημέρωμα . [μέχρι + αιτ.]
5. Πλήν συντάσσεται:	
Με γενική ή ομοιόπτωτα προς προηγούμενο όρο της πρότασης και δηλώνει εξαίρεση (εκτός από)	<i>Ἄπαντες ἀπέθανον πλήν ενός.</i> <i>Πάντες ἄνθρωποι ἠδέως προσδέχονται τὰς ἐορτὰς πλήν οἱ τύραννοι.</i> N.E.: Πέτυχαν ὅλοι πλην ενός .
6. Χάριν συντάσσεται:	
Με γενική και δηλώνει σκοπό (για, για χάρη)	<i>Καὶ ταῦτά σοι Γοργίου χάριν ἀπεκρινάμην.</i> N.E.: Ἀς παραλείψουμε τις λεπτομέρειες χάριν συντομίας .
7. Χωρίς συντάσσεται:	
Με γενική και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Εξαίρεση, χωρισμό (χωρίς, χωριστά από) • Προσθήκη (εκτός από) 	<i>Χωρίς δήπου σοφία ἐστὶν ἀνδρείας.</i> N.E.: Ἐμεινε χωρίς ρεύμα . [χωρίς + αιτ.] <i>Χωρίς δὲ τούτων φύλακας ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι τρέφει.</i>
8. Ὡς συντάσσεται:	
Με αιτιατική και δηλώνει: <ul style="list-style-type: none"> • Κατεύθυνση σε πρόσωπο (προς) • Ποσό κατά προσέγγιση (περίπου): 	<i>Πορεύεται ὡς βασιλέα.</i> N.E.: Πετάχτηκε ὡς τη φίλη της. <i>Ἴππέας εἶχεν ὡς διακοσίους.</i> N.E.: Θα 'ταν ὡς χίλια άτομα .

§ 158 Τα **μόρια** είναι άκλιτες λέξεις που χρησιμοποιούνται στον λόγο με ποικίλες σημασιολογικές αποχρώσεις, προσδιορίζοντας το νόημα ενός όρου ή και όλης της πρότασης στην οποία ανήκουν. Λειτουργούν κατά περίπτωση ως σύνδεσμοι, επιρρήματα, προθέσεις και γενικά δηλώνουν *βεβαίωση, άρνηση, δισταγμό, πιθανότητα, ερώτηση, ευχή, προτροπή, επίταση* κ.ά.

N.E.: Συνήθη μόρια με ποικίλες σημασίες είναι: *ας, για, δα, δεν, θα, καν, μα, μη(ν), να, όχι, σαν, ως* κτλ.

Σημείωση: Στη λειτουργία αρκετών μορίων έχει γίνει αναφορά και σε άλλες σελίδες του Συντακτικού· βλ. ενδεικτικά τα μόρια *ἄτε (δή), οἶα (δή), οἶον (δή)* + αιτιολογική μετοχή στην § 129α, καθώς και τη λειτουργία ορισμένων μορίων ως παρατακτικών ή υποτακτικών συνδέσμων στα κεφάλαια για την παρατακτική και την υποτακτική σύνταξη αντίστοιχα. Οι σχετικές παραπομπές καταχωρίζονται στο Ευρετήριο.

§ 159 Συνήθη μόρια είναι τα ακόλουθα:

1. **ἄν**· χρησιμοποιείται ως:

α) **Δυνητικό**· συντάσσεται με:

- Οριστική ιστορικού χρόνου (βλ. δυνητική οριστική, § 98):
Ἄριστα μὲν οὖν αὐτὸς ἄν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπελογοῖτο.
- Ευκτική κάθε χρόνου, εκτός του μέλλοντα (βλ. δυνητική ευκτική, § 106):
Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μακρότερος ἄν εἴη λόγος περὶ τοῦ δείπνου.
- Απαρέμφατο κάθε χρόνου, εκτός του μέλλοντα (βλ. δυνητικό απαρέμφατο, § 111β):
Ἥγησάτο τᾶληθῆ κατειπῶν διὰ τοῦτο σωθῆναι ἄν.
- Μετοχή, εκτός της τελικής (βλ. δυνητική μετοχή, § 119γ):
Τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἄν ἔχων εἰπεῖν.

► Το **ἄν** με οριστική παρατακτικού ή αορίστου είναι δυνατόν να δηλώνει κάτι που γινόταν κατ' επανάληψη στο παρελθόν (βλ. επαναληπτική οριστική, § 99):

Ἄναλαμβάνων οὖν αὐτῶν τὰ ποιήματα διηρώτων ἄν αὐτοὺς τί λέγοιεν.

β) **Αοριστολογικό**· συντάσσεται με υποτακτική και μεταφράζεται «τυχόν», «ίσως» ή μένει αμετάφραστο. Απαντά σε δευτερεύουσες πλάγιες ερωτηματικές (εισάγονται με το *ὅπως*), αναφορικές παραβολικές, αναφορικές υποθετικές, χρονικές υποθετικές και τελικές προτάσεις (βλ. §§ 178.2δ, 194.B2β, 194.A4, 188.2β και 180.2β). Στις χρονικές υποθετικές προτάσεις που εισάγονται με τους χρονικούς υποθετικούς συνδέσμους *ὅταν, ὁπότεν, ἐπὶν* και *ἐπειδὴν* το **ἄν** είναι ενωμένο σε μία λέξη με τους χρονικούς συνδέσμους *ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, ἐπειδὴ*:

Τοῦτ' ἐξήτασεν, ὅπως ἄν ἡ πράξις γένηται. [πλάγια ερωτηματική]

Μηδένα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἄν ἐξετάσης πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις. [χρονική υποθετική]

Τῆς υἰείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς ἐκ τῆς ἀρρωστίας ἀναμνησθῶμεν. [χρονική υποθετική]

γ) **Υποθετικό**· συντάσσεται με υποτακτική και εισάγει δευτερεύουσες υποθετικές προτάσεις, οι οποίες μαζί με την απόδοση σχηματίζουν υποθετικό λόγο που δηλώνει το προσδοκώμενο (βλ. § 184γ) ή την αόριστη επανάληψη στο παρόν και στο μέλλον (βλ. § 184δ):

Μή μοι ἄχθεσθε, ἄν ὑμᾶς πολλάκις ταῦτα διδάξω. [προσδοκώμενο]

Ἄξιὸν δ' ὑμᾶς, ἄν μετὰ παρηρησίας ποιῶμαι τοὺς λόγους, ὑπομένειν. [αόριστη επανάληψη στο παρόν – μέλλον]

- δ) **Ερωτηματικό**: εισάγει δευτερεύουσες πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις ολικής άγνοιας οι οποίες εκφέρονται με υποτακτική (βλ. και § 178.1α):
Σκέψασθε ἂν ἀρέσκη τὸ λεχθέν.
2. **ἄρα**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού συμπερασματικού συνδέσμου (βλ. § 170.1), απαντά και ως:
- α) **Βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «πράγματι», «βέβαια». Αντίθετα, εκφράζει αμφισβήτηση σε δευτερεύουσες ειδικές προτάσεις που εισάγονται με τον ειδικό σύνδεσμο *ὥς* και μεταφράζεται «τάχα», «δήθεν»:
Καὶ ἐνενόησα τότε ἄρα καταγέλαστος ὢν. (πράγματι)
Οὐδεις ὑμῖν ἐγκαλεῖ ὡς ἄρα παρέβητέ τι τῶν κοινῆ ὁμολογηθέντων. (ὅτι τάχα)
- β) **Πιθανολογικό μόριο** με τη σημασία του «ίσως» σε δευτερεύουσες υποθετικές προτάσεις που δηλώνουν κάτι σχετικά απίθανο:
Ἦν δέ τι ἄρα προσδέωμαι, ὁ πάππος με ἐπιδιδάξει.
3. **ἄρα**: εισάγει ευθείες ερωτηματικές προτάσεις και μεταφράζεται «άραγε», «μήπως». Απαντά συνήθως στις εκφράσεις **ἄρά γε** και **ἄρ' οὖν**:
Ἄρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε;
Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεων ἔστιν;
4. **γάρ**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού αιτιολογικού συνδέσμου (βλ. § 169), χρησιμοποιείται και με την αρχική σημασία του, αυτή του «βέβαια», «πράγματι», και απαντά μαζί με τον *ἀλλά*: **ἀλλὰ γάρ** (αλλά βέβαια, πράγματι). Σε ζωνηρό διάλογο έχει τη σημασία του «βέβαια», «αλήθεια», «αναμφίβολα»:
Ἄλλὰ γάρ οὔτε ὑμεῖς τούτῳ τὴν αὐτὴν ἔχετε γνώμην, οὔθ' οὗτος ὑμῖν.
— Ἄλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γ' ἐφάνη. — Ἐφάνη γάρ.
5. **γέ**: είναι εγκλιτικό μόριο που απαντά συχνά στην Α.Ε. Χρησιμοποιείται ως:
- α) **Βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «βέβαια». Απαντά και ενωμένο σε μία λέξη με τις προσωπικές αντωνυμίες α' και β' προσώπου (*ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, σύγε* κτλ.):
Φασι δὲ τὸ γε ἀποκτείνειν μέγα κακούργημα εἶναι.
Περὶ τούτων ἔγωγε τὰς κατηγορίας ποιήσομαι.
- β) **Επιτακτικό μόριο** με τη σημασία του «μάλιστα», κυρίως σε διαλόγους. Ενδέχεται το **γέ** να έχει και τη σημασία του «τουλάχιστον»:
— Αὐτὸ νῦν ἀκούοντες πραῖνονται; — Καὶ πολὺ γε. (Και πολὺ μάλιστα.)
Οἴμαι τινας ὑμῶν ἔωρακεῖν ἃ λέγω, εἰ δὲ μή, ἀλλ' ἀκηκοῖναι γε. (τουλάχιστον)
6. **δεῦρο**: λειτουργεί ως **προτρεπτικό μόριο** με τη σημασία του «εμπρός λοιπόν» και συντάσσεται με προστακτική (βλ. και τη λειτουργία του *δεῦρο* ως τοπικού επιρρήματος, § 148β):
Καί μοι δεῦρο, ὦ Μέλητε, εἰπέ.
7. **δή**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού συμπερασματικού συνδέσμου (βλ. § 170.2), απαντά και ως:
- α) **Βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «πράγματι», «βέβαια»:
Ἀλέξανδρος τὴν στρατιὰν ἐς Ἄορνόν τε ἦγε καὶ Βάκτρα, αἱ δὴ μέγισταί εἰσι πόλεις ἐν τῇ Βακτριῶν χώρα.

β) **Επιτατικό μόριο** με τη σημασία του «μάλιστα», ειδικά στη φράση **καὶ δὴ** (και μάλιστα):

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῆς εἰς Πύλας στρατείας εἶπον.

γ) **Προτρεπτικό μόριο** με προστακτική ή με βουλευτική υποτακτική· δηλώνει έντονη προτροπή και μεταφράζεται με το «εμπρός λοιπόν». Απαντά και μαζί με τις προστακτικές **ἄγε, ἔα, ἴθι, φέρε**, που χρησιμοποιούνται επιρρηματικώς και δηλώνουν προτροπή:

Λέγε δὴ, τί φῆς εἶναι τὸ ὄσιον καὶ τί τὸ ἀνόσιον;

Χωρῶμεν δὴ πάντες. (Εμπρός λοιπόν, ας φύγουμε όλοι.)

Φέρε δὴ πρὸς θεῶν κἀκεῖνο σκέψασθε.

δ) **Χρονικό μόριο** με τη σημασία του «ήδη», «έως τώρα»:

Πολλάκις δὴ αὐτὸ πέπονθα. (πολλές φορές έως τώρα)

8. **δῆτα, δῆπου**· το **δῆτα** χρησιμοποιείται με τη σημασία του «βέβαια», «αναμφίβολα», είναι ισχυρότερο από το **δὴ** και, όταν απαντά σε ερωτήσεις [**τί δῆτα;** (τι λοιπόν;)], εκφράζει ανυπομονησία του ερωτώντος. Το **δῆπου**, αντίθετα, είναι ασθενέστερο και ενίστε χρησιμοποιείται με την πιθανολογική χροιά του «ίσως», «αν δεν απατώμαι»:

Καὶ δῆτα καὶ τεθαύμακα τὴν ἀναισχυντίαν τὴν τούτου.

Τί δῆτα οἴομεθα;

Ἴστε γὰρ δῆπου τοῦτο. (αν δεν απατώμαι)

9. **εἶεν**· σημαίνει «πολύ καλά», «έχει καλώς»:

Τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου· εἶεν.

— Ἄληθέστατα λέγεις. — **Εἶεν.**

10. **ἔτι**· σε καταφατικές προτάσεις σημαίνει «ακόμη», ενώ σε αρνητικές έχει τη σημασία του «πλέον», «πια».

Αντίστοιχα το **οὐκέτι** σημαίνει «όχι πλέον»:

Καὶ ἔτι καὶ νῦν τοῦθ' οὕτως ἔχει.

Ἐδίδου δ' οὐδεὶς ἔτι οὐδέν.

Νῦν οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται.

11. **ἦ**· χρησιμοποιείται με σημασία:

α) **Βεβαιωτική**· μεταφράζεται «βέβαια», «πράγματι» και απαντά συνήθως με άλλα μόρια: **ἦ ἄρα, ἦ δὴ (που), ἦ μὴν, ἦ ποῦ γε**. Στην περίπτωση μάλιστα που στην πρόταση εκφράζεται υπόσχεση ή όρκος, απαντά το **ἦ μὴν** με ισχυρή επιβεβαιωτική σημασία:

Ἦ καὶ ὁμολογοῦσιν ἀδικεῖν;

Καὶ πάντας ὑμῖν ὄμνυμι τοὺς θεοὺς ἦ μὴν ἔρεῖν τὰληθῆ.

β) **Ερωτηματική**· εισάγει ευθείες ερωτηματικές προτάσεις με τη σημασία του «αλήθεια» ή του «έτσι δεν είναι;» και απαντά συνήθως με άλλα μόρια, όπως **ἦ γάρ, ἦ καί, ἦ που**:

— *Μανίαν γάρ τινα ἐφήσαμεν εἶναι τὸν ἔρωτα. Ἦ γάρ;* — *Ναί.*

Ἦ Σώκρατες, ἦ καὶ ταῦτα ὠμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί;

12. **μά, νή**· είναι ισχυρά **βεβαιωτικά μόρια**, τα οποία λόγω της χρήσης τους σε όρκους ονομάζονται **ομοτικά**. Χρησιμοποιούνται ως καταχρηστικές προθέσεις που συντάσσονται με αιτιατική και σχηματίζουν εμπρόθετους προσδιορισμούς που δηλώνουν επίκληση (βλ. και § 37α):

Οὐ γὰρ δὴ μὰ τὸν Ἡρακλέα τοῦτό γε ὑμῶν οὐδεὶς φοβήσεται.

*Ναὶ μὰ τὸν Δία, ἀληθῆ λέγεις.
Νῆ τὸν Ποσειδῶ καλῶς ἄρα τὴν πόλιν οἰκήσομεν.*

13. **μή**: αρνητικό μόριο (βλ. § 160.2).
14. **μήν**: χρησιμοποιείται ως ισχυρό **βεβαιωτικό μόριο** με τη σημασία του «αλήθεια», «βέβαια», η οποία είναι και η αρχική σημασία του (βλ. την αντιθετική σημασία του στην § 168). Ενίοτε συνάπτεται και με άλλες λέξεις:
Καὶ μήν καὶ τῶν Ἡρακλέους παίδων σωτήρες ὠνομάσθησαν.
15. **ναί**: μόριο **καταφατικό-βεβαιωτικό**:
— Πάντα δὲ τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὅλου περιέχεται; — **Ναί.**
Ἄλλὰ ναὶ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, καλῶς λέγεις.
16. **οὐ**: αρνητικό μόριο (βλ. § 160.1).
17. **οὖν**: εκτός από τη λειτουργία του ως παρατακτικού συμπερασματικού συνδέσμου (βλ. § 170.2), απαντά και ως **βεβαιωτικό μόριο** και μεταφράζεται «πράγματι», «βέβαια». Με την ίδια σημασία απαντά και στην έκφραση **μὲν οὖν**:
*Συνέφασαν οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ταῦτα ταῦτα τῷ Χαιρεφῶντι.
Ἔγωγε ἠγοῦμαι μὲν οὖν, ἔφη.*
18. **πέρ**: εγκλιτικό **βεβαιωτικό μόριο** που απαντά συνηθέστερα ενωμένο με αναφορικές αντωνυμίες και επιρρήματα ή άλλα μόρια, επιτείνοντας τη σημασία τους. Μεταφράζεται «ακριβώς», «μάλιστα»:
*Πάντα λέγεις οἰά περ ἂν γένοιτο.
Ἄγησίλαος ἔστρατοπεδεύσατο ἔνθαπερ τοὺς πολεμίους εἶδε παρατεταγμένους.*
19. **ποτέ**: εγκλιτικό μόριο που χρησιμοποιείται:
α) Ως **χρονικό επίρρημα** και μεταφράζεται «κάποτε»:
Ταύτην ποτὲ τὴν χώραν κατώκησαν Κιρραῖοι.
β) Σε **ερωτηματικές προτάσεις** με τη σημασία του «άραγε», «τάχα», «τέλος πάντων»:
Φέρε δὴ, ἴδωμεν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς.
20. **πῶ**: εγκλιτικό μόριο που χρησιμοποιείται σε αρνητικές προτάσεις με τη σημασία του «ακόμη», «έως τώρα». Συχνά απαντά σε σύνθεση με άλλα μόρια, όπως συμβαίνει στις λέξεις **μήπω**, **οὐπω** (όχι ακόμη), **πῶποτε** (ποτέ έως τώρα) κ.ά.:
*Οὐ γάρ πω οὔτοι ἱκανοὶ εἶσιν ἀγωνισαί. (ακόμη)
Οὐδεὶς μέ πω ἠρώτηκεν καινὸν οὐδέν. (έως τώρα)
Ὅ μὲν οὖν Ἄγησίλαος ἐκ τῆς ἀσθενείας οὐπω ἴσχυεν. (δεν ἦταν ακόμη πλήρης δυνάμεων)*
21. **τάχα**: δηλώνει πιθανότητα και μεταφράζεται «ίσως». Ενίοτε λειτουργεί και ως επίρρημα με τη σημασία του «γρήγορα», όπως το επίρρημα **ταχέως**:
*Τάχα δ' ἂν τινες, ὦ ἄριστε, καὶ τούτων ἀγνοοῖεν. (ίσως)
Νομοθέται γὰρ γιγνόμεθα ἄλλ' οὐκ ἔσμεν πω, τάχα δὲ ἴσως ἂν γενοίμεθα. (γρήγορα)*

22. **τοί**: εγκλιτικό **βεβαιωτικό μόριο** που τίθεται κατά κανόνα κοντά σε άλλα μόρια, όπως το γέ, ή κοντά σε υποθετικούς και αιτιολογικούς συνδέσμους. Μεταφράζεται «βέβαια», «αναμφίβολα». Απαντά και σε σύνθεση με άλλες λέξεις: **τοίνυν, μέντοι, καίτοι, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν** (βλ. §§ 170.3, 168.5 και 170.4):

Ἐαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ.

Ἄλλ' ἢ γέ τοι σοφία, ὦ Σώκρατες, ἀναμφισβητήτως ἀγαθόν ἐστι.

Ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ τοι καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπεν.

Καὶ γὰρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας φιλοσοφεῖν.

23. **ὥς**: οι χρήσεις του μορίου ὥς στον αρχαίο ελληνικό λόγο είναι ποικίλες:

- α) Εισάγει ως **υποτακτικός σύνδεσμος** δευτερεύουσες προτάσεις (ειδικές, πλάγιες ερωτηματικές, αιτιολογικές, χρονικές, τελικές, συμπερασματικές, αναφορικές παραβολικές· βλ. τις οικείες παραγράφους και τον πίνακα 16):

Λέγει γὰρ ὥς οὐδὲν ἐστὶν ἀδικώτερον φήμης. [ειδική]

Καὶ τότε μὲν ἐδείπνησαν ὥς ἐδύναντο. [αναφορική παραβολική]

- β) Τίθεται στην αρχή κύριων προτάσεων κρίσης, ως **αιτιολογικός παρατακτικός σύνδεσμος** (βλ. και § 179.1, παρατήρηση α'), ή επιφωνηματικών προτάσεων, ως **εμφαντικό επιφώνημα**:

Δέομαι οὖν σου παραμεῖναι ἡμῖν· ὥς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνὸς ἡδῖον ἀκούσαιμι ἢ σοῦ τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγομένων. (διότι εγώ)

Ὡς ὑπερδέδοικά σου. (Πόσο πολύ φοβάμαι για σένα!)

- γ) Συνάπτεται με:

- Αιτιολογική ή τελική μετοχή (βλ. και § 129β και § 130):

Ἐτεροι δ' αἰτοῦσι δωρεὰς ὥς σωτῆρες τῆς πόλεως ὄντες. [αιτιολογική]

Ἱπποκράτης ἐκ τῆς πόλεως ἐξήγαγε τοὺς στρατιώτας, ὥς μαχούμενος. [τελική]

- Απόλυτο απαρέμφατο (βλ. και § 116.9):

Τοιαῦτ' ἦν ἃ ἔλεγε παρόντων τῶν πρέσβων ὥς ἔπος εἰπεῖν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος.

- Κατηγορούμενο του αντικειμένου:

Ἐμὲ δ' οὐχ ὥς πρεσβευτὴν κρίνουσιν, ἀλλ' ὥς ἐγγυητὴν Φιλίππου καὶ τῆς εἰρήνης.

- Προσδιορισμό του σκοπού:

Ἐπὶ τῷ λιμένι παρετάξαντο ὥς εἰς ναυμαχίαν.

- Αριθμητικό ή αιτιατική προσώπου ως **καταχρηστική πρόθεση**, σχηματίζοντας εμπρόθετο προσδιορισμό που δηλώνει ποσό κατά προσέγγιση ή κατεύθυνση σε πρόσωπο αντίστοιχα (βλ. και § 157.8):

Ἀσπίδας ἔλαβον ὥς διακοσίας. (περίπου διακόσιες)

Γράμματα ἔπεμψε ὥς Ἀλέξανδρον. (προς τον Αλέξανδρο)

- Επίθετο ή επίρρημα θετικού ή υπερθετικού βαθμού ως **επιτακτικό μόριο** με τη σημασία του «όσο γίνεται», «όσο το δυνατόν» (βλ. και § 39.1):

Σκέψασθε δὴ ὥς καλῶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Καὶ στρατεύονται δὲ πάντες, ἵνα ὁ βίος αὐτοῖς ὥς βέλτιστος ᾗ.

Ὡρα δὲ βουλευέσθαι ὅπως ὥς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα.

- δ) Τονισμένο (**ὥς**) αποτελεί **δεικτικό επίρρημα** και μεταφράζεται «έτσι»:

Ὡσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι οὕτως τὸ γραμματεῖον διδόασιν καὶ ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ὥς δὲ καὶ ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα κατὰ τούτους ἀναγκάζει καὶ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. (Ὅπως ακριβῶς... έτσι και...)

§ 160 Τα αρνητικά μόρια της Α.Ε. είναι δύο, το **οὐ** και το **μή**, και αντιστοιχούν προς τα *den* και *μην* της Ν.Ε.

1. Το αρνητικό μόριο **οὐ** χρησιμοποιείται όταν ο ομιλητής αρνείται ένα γεγονός ή έναν ισχυρισμό. Άρνηση **οὐ** παίρνουν:

α) Οι κύριες προτάσεις κρίσης:

Φωκείς οὐ παραδεδώκασιν αὐτῷ τὰ χωρία.

Οὐκ ἄξιον ἦν θαυμάζειν αὐτοῦ.

— *Τὰ τοιαῦτα πάντα ἀθάνατά ἐστιν· ἢ οὐ;* — *Ναί.*

β) Οι δευτερεύουσες προτάσεις κρίσης, δηλαδή οι ειδικές, οι πλάγιες ερωτηματικές (εκτός από αυτές που εκφέρονται με απορηματική υποτακτική), οι ενδοιαστικές, οι αιτιολογικές (εκτός από αυτές που δηλώνουν υποθετική αιτιολογία και εισάγονται με το *εἰ*), οι συμπερασματικές (εκτός από αυτές που εκφέρονται με απαρέμφατο), οι χρονικές που προσδιορίζουν χρονικά κάτι πραγματικό και οι αναφορικές που δηλώνουν κρίση (βλ. σχετικά το κεφ. για την υποτακτική σύνδεση):

Ἀπετόλμα δὲ λέγειν ὡς οὐ κινηθήσεται ἐκ Μακεδονίας. [ειδική]

Λάρισαν τὴν Αἴγυπτιαν καλουμένην, ἐπεὶ οὐκ ἐπέιθετο, ἐπολιόρκει. [αιτιολογική]

Συνείθισθε ἤδη τὰδικήματα τὰ τούτου ἀκούειν, ὥστε οὐ θαυμάζετε. [συμπερασματική]

γ) Το ειδικό απαρέμφατο (βλ. και § 115α):

Ἐγὼ δὲ φημι ταῦτα μὲν οὐ λέγειν αὐτόν.

δ) Η επιθετική μετοχή (βλ. και § 121), η κατηγορηματική, η χρονική (εν μέρει), η αιτιολογική, η εναντιωματική, η παραχωρητική και η τροπική (βλ. και §§ 124, 128-129, 132-134):

Νῦν δὲ φανεροὶ γέγονασιν οὐ τοῦτο διαπράξασθαι βουληθέντες. [κατηγορηματική]

Περινθίους οὐ βουλομένους ὑπηκόους εἶναι Δαρείου κατεστρέψαντο. [αιτιολογική]

2. Το αρνητικό μόριο **μή** χρησιμοποιείται όταν ο ομιλητής απαγορεύει ή αποκρούει την πραγματοποίηση μιας επιθυμίας. Άρνηση **μή** δέχονται:

α) Οι κύριες προτάσεις επιθυμίας:

Μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες.

— *Φῶμεν ἢ μή φῶμεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι;* — *Φῶμεν μὲν οὖν.*

β) Οι δευτερεύουσες προτάσεις επιθυμίας, δηλαδή οι πλάγιες ερωτηματικές που εκφέρονται με απορηματική υποτακτική, οι τελικές, οι συμπερασματικές απαρεμφατικές, οι εναντιωματικές, οι παραχωρητικές, οι αναφορικές που δηλώνουν επιθυμία, οι υποθετικές, οι αιτιολογικές υποθετικής αιτιολογίας (εισάγονται με το *εἰ*), οι χρονικές υποθετικές και οι αναφορικές υποθετικές (βλ. το κεφ. για την υποτακτική σύνδεση):

Λέγε οὖν ἡμῖν τί ἐστιν, ἴνα μή ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν. [τελική]

Ὅ καθαρίζειν μαθῶν, καὶ ἐὰν μή καθαρίζῃ, καθαριστῆς ἐστι. [παραχωρητική]

Ἐὰν μή τὰ πρὸ τούτων ἀκούσσετε, οὐδ' ἐκείνοις ὁμοίως παρακολουθήσετε. [υποθετική]

γ) Το τελικό απαρέμφατο (βλ. και § 115β) και το ἐνανθρο απαρέμφατο (βλ. και § 113):

Τοῦτον κελεύει μὴ μετέχειν τῶν τῆς πόλεως κοινῶν.

Τὸ μὴ καλῶς λέγειν κακόν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς.

δ) Η **τελική μετοχή**, η **υποθετική μετοχή**, καθώς και όποια άλλη περιέχει υπόθεση¹:

Οὐ γὰρ ἔστιν ἄρχειν μὴ διδόντα μισθόν. (Δεν είναι δυνατόν να... αν δεν...) [υποθετική]

Γενική παρατήρηση

Στη χρήση των αρνητικών μορίων στην Α.Ε. παρατηρείται **πλεονασμός** ύστερα από ρήματα όπως *ἀμφισβητῶ*, *ἀντιλέγω*, *ἀρνοῦμαι*, *ἀπαγορεύω*, *ἀπιστῶ* κ.τ.ό. Πρόκειται για ρήματα που εμπεριέχουν άρνηση και ως εκ τούτου η άρνηση των απαρεμφάτων που εξαρτώνται από αυτά πλεονάζει και δεν αποδίδεται στη μετάφραση. Όταν μάλιστα τα ρήματα αυτά βρίσκονται σε πρόταση αρνητική, το εξαρτώμενο απαρέμφατο μπορεί να πάρει ως άρνηση και τα δύο μόρια, **οὐ** και **μὴ**. Τότε πλεονάζει το ένα ή και τα δύο, όπως φαίνεται και στη μετάφραση²:

Τούτους ἀπαγορεύει μὴ δημηγορεῖν. (Τους απαγορεύει να αγορεύουν στην εκκλησία του δήμου.)

Καὶ οὐδεὶς πώποτ' ἀντείπεν μὴ οὐ καλῶς ἔχειν αὐτούς. (Και κανείς δεν έχει πει μέχρι τώρα ότι αυτοί δεν είναι καλοί.)

ἜΩ Ἰππία, ἐγὼ τοι οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ. (Εγώ, Ιππία, δεν αμφισβητῶ βέβαια ότι εσύ είσαι σοφότερος από εμένα.)

ΠΙΝΑΚΑΣ 10. ΤΑ ΜΟΡΙΑ

ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΑ-ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΑ	ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΑ	ΠΙΘΑΝΟΛΟΓΙΚΑ-ΔΟΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΑ
ναί, ἄρα, γάρ, γέ, δὴ, ἦ, μὴν, οὖν, τοὶ (βέβαια, πράγματι, αλήθεια), μὰ, νὴ (μα· σε όρκους), ἔτι, πῶ (ακόμη, πλέον, έως τώρα), οὕτω (ακόμη), οὐκέτι (όχι πλέον), πῶποτε (ποτέ έως τώρα), εἶεν (πολύ καλά, ας είναι), πἔρ (ακριβώς)	δεῦρο, δὴ, ἄγε δὴ, ἔα δὴ, ἴθι δὴ, φέρε δὴ (εμπρός λοιπόν)	ἄν (τυχόν, ίσως), ἄρα (ίσως), ποτὲ (άραγε, τάχα), τάχα, ὡς (περίπου)
ΕΠΙΤΑΤΙΚΑ	ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ	ΑΡΝΗΤΙΚΑ
γέ, δὴ (μάλιστα), καὶ δὴ, ὡς (όσο το δυνατόν)	ἄρα (άραγε), ἦ (αλήθεια), ἄν	οὐ, μὴ

1. Τέτοιες μετοχές είναι η **χρονική υποθετική** και η **αναφορική υποθετική** (βλ. και § 128, υποσημ. 6 και § 121, υποσημ. 3):

Οἱ μὴ βουλόμενοι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι ὑφ' ὑμῶν κακῶς πείσονται. (Όσοι τυχόν δε θέλουν να... θα τιμωρηθούν.) [αναφορική υποθετική]

2. Ενδέχεται επίσης να υπάρχουν σε μια πρόταση δύο αρνήσεις (συσσώρευση αρνήσεων): στην περίπτωση αυτή:

α) Όταν η δεύτερη άρνηση είναι απλή, *οὐ* ή *μὴ*, οι δύο αρνήσεις ισοδυναμοῦν με έντονη κατάφαση:

Τούτων οὐκ ἔστιν ὄστις οὐκ ἄν καταφρονήσειεν. (Όλοι θα τους καταφρονούσαν.)

β) Όταν η δεύτερη άρνηση είναι σύνθετη, *οὐδέ*, *οὐδέ*, *μηδέ*, *μηδέ* κτλ., ενισχύει την πρώτη και το όλο νόημα είναι έντονα αποφατικό:

Μὴ θῆσθε νόμον μὴδένα. (Να μη θεσπίσετε κανέναν νόμο.)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

Πρότασις μὲν οὖν ἔστι λόγος καταφατικός ἢ ἀποφατικός τινος κατὰ τινος.

Αριστοτέλης, Ἀναλυτικὰ πρότερα, 24α, 17

§ 161 Ο λόγος που συντίθεται από περισσότερες από μία προτάσεις ονομάζεται **σύνθετος** και εκφράζει με μεγαλύτερη ακρίβεια και πληρότητα τη συνθετότητα της σκέψης την οποία εξωτερικεύει. Σε έναν σύνθετο λόγο οι προτάσεις που σχετίζονται μεταξύ τους ως προς το περιεχόμενο παρουσιάζονται με τρεις τρόπους:

α) Τίθενται η μία δίπλα στην άλλη, χωρίζονται με κόμμα και επομένως δε συνδέονται μεταξύ τους με κάποια συνδετική λέξη. Η απουσία συνδετικών λέξεων δε σημαίνει βέβαια και έλλειψη νοηματικής συνοχής, καθώς αυτή επιτυγχάνεται με τη σειρά με την οποία παρατίθενται οι προτάσεις. Αυτός ο τρόπος παράθεσης των προτάσεων ονομάζεται **ασύνδετο σχήμα**, προσδίδει στον λόγο ένταση και γοργότητα –κυρίως σε αφηγήσεις και περιγραφές– και δεν απαντά συχνά στην απτική πεζογραφία, καθώς αντιστοιχεί σε απλούστερα στάδια πνευματικής εξέλιξης:

Καὶ συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἔωθούντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον. [Η νοηματική συνοχή επιτυγχάνεται με τη χρονική-λογική ακολουθία των προτάσεων.]

Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς. [κλιμάκωση από το μερικό στο γενικό]

N.E.: • Φώναζε, έβριζε, απειλούσε τους πάντες.

β) Συνδέονται με παρατακτικούς συνδέσμους (βλ. § 162): πρόκειται για ισοδύναμες προτάσεις (κύριες με κύριες ή δευτερεύουσες με δευτερεύουσες του ίδιου είδους). Η **σύνδεση** αυτή ονομάζεται **παρατακτική ή σύνδεση κατά παράταξη**:

Τὴν πόλιν ἀνάστατον ἐποίησαν καὶ τὴν Καδμεῖαν κατέλαβον.

Ἐπεὶ δ' ἡμέρα τ' ἦν καὶ φανερόν ἦν τὸ γεγενημένον, οἱ δπλίται ἐξεβοήθουν. [τὲ - καί συνδέουν παρατακτικά τις δευτερεύουσες προτάσεις «Ἐπεὶ... ἦν» και «[ἐπεὶ] φανερόν ἦν τὸ γεγενημένον».]

N.E.: • Σώπα και μη μιλάς. • Μείνε να φάμε και να μιλήσουμε.

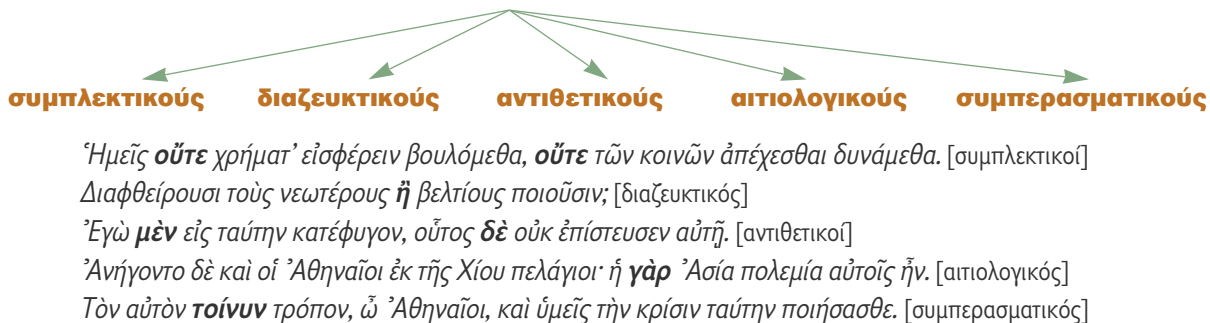
γ) Συνδέονται με υποτακτικούς συνδέσμους, ερωτηματικά μόρια, ερωτηματικές ή αναφορικές αντωνυμίες και ερωτηματικά ή αναφορικά επιρρήματα (βλ. §§ 171-194). Η **σύνδεση** αυτή ονομάζεται **υποτακτική ή σύνδεση καθ' υπόταξη** και αντιστοιχεί σε υψηλό, σύνθετο τρόπο σκέψης, καθώς συνδέει εσωτερικά-λογικά ανόμοιες μεταξύ τους προτάσεις (κύριες με δευτερεύουσες ή δευτερεύουσες από τις οποίες η μία προσδιορίζει την άλλη):

Ἐπεὶ ἐπεσκεύασαν τὰς ναῦς, παρέπλευσαν ἐς Λοκρούς.

Εὖ οἶδα ὅτι, ἐὰν ἀδικῶ, δώσω δίκην. [Συνδέονται υποτακτικά η κύρια πρόταση «εὖ οἶδα» με τη δευτερεύουσα «ὅτι δώσω δίκην» και η δευτερεύουσα «ἐὰν ἀδικῶ» με την επίσης δευτερεύουσα «ὅτι δώσω δίκην».]

N.E.: • Πήγαινε να παίξεις. • Λέει ότι δεν ήξερε πως τον γύρευα.

§ 162 Η παρατακτική σύνδεση των προτάσεων γίνεται με συνδέσμους:

Παρατηρήσεις

- α) Παρατακτικά συνδέονται μεταξύ τους όχι μόνο προτάσεις, αλλά και όροι της πρότασης:
Ὁ δ' ἀκουσίως καὶ βιαίως ἀπέθανε.
Οἱ τε σφόδρα νέοι καὶ οἱ γέροντες ἀμνήμονές εἰσι.
N.E.: Αγόρασε ψωμί **και** γάλα.
- β) Όταν τρεις ή περισσότερες προτάσεις ή όροι της πρότασης συνδέονται με συμπλεκτικούς ή διαζευκτικούς συνδέσμους, προκύπτει σχήμα λόγου, που ονομάζεται **πολυσύνδετο**:
Εἶχον ἡμεῖς Πύδναν καὶ Ποτείδαιαν καὶ Μεθώνην καὶ πάντα τὸν τόπον τοῦτον.
N.E.: Οὔτε εἶδα οὔτε ἀκουσα τίποτα οὔτε θέλω να μάθω.

Α. ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

§ 163 Συμπλεκτικοί παρατακτικοί σύνδεσμοι είναι οι: **καί, τέ, οὔτε, μήτε, οὐδέ, μηδέ**. Η σύνδεση με αυτούς τους συνδέσμους ονομάζεται **συμπλοκή** και μπορεί να είναι: α) καταφατική και β) αποφατική-αρνητική.

1. Η καταφατική συμπλοκή

§ 164 Η καταφατική συμπλοκή γίνεται:

- α) Με τους συμπλεκτικούς συνδέσμους **καί, τέ** (και), όταν δηλώνεται απλή κατάφαση (**απλή καταφατική συμπλοκή**):
Τὴν παρασκευεὴν τῶν ἐχθρῶν ὄρατε καὶ οὐδὲν δεῖ περὶ τούτων λέγειν.
Ἀλέξανδρος ἦγεν ἐπὶ τὸν ποταμὸν καὶ καταλαμβάνει γέφυραν.
Ἐγὼ ἐμοῦ νυνὶ εἰκότως μισεῖται, ὑπὸ τε ὑμῶν δικαίως τιμωρηθήσεται.
N.E.: Πήρε την τσάντα **και** ἔφυγε.
- β) Με τα ζεύγη των συμπλεκτικών συνδέσμων **καὶ - καί, τέ - καί, τε - τέ** (και - και), όταν η κατάφαση δηλώνεται με έμφαση (**εμφατική καταφατική συμπλοκή**):
Καὶ πᾶσιν ἔδωκε πίστει· Ἀλέξανδρος καὶ ἔλαβε.

Ἦ Σώκρατες, αὐτός **τε** ἀπορεῖς **καὶ** τοὺς ἄλλους ποιεῖς ἀπορεῖν.

Ἐπὶ τούτῳ οἱ **τε** ἄλλοι ἐγέλασαν ὁ **τ'** Ἀγλαΐταδας ἐπεμειδίασε.

N.E.: **Και** ἔδωσε **και** πήρε αγάπη.

- γ)** Με τα ζεύγη **ἄμα (τε) - καὶ** (ταυτόχρονα - και), **εὐθύς (τε) - καὶ** (αμέσως μόλις - και), **ἤδη (τε) - καὶ** (ἤδη - και), **οὕτω (τε) - καὶ** (ἀκόμη δεν - και), **σχεδόν (τε) - καὶ** (σχεδόν - και), ὅταν δηλώνονται **δύο σύγχρονες πράξεις:**

Οἱ πανουργοῦντες **ἄμα τε** πανουργοῦσι **καὶ** πρόφασιν εὐρίσκουσι τοῦ ἀδικήματος.

Εὐθύς τε ἐκ τῆς ἔδρας ἀνεπήδησε **καὶ** τὸ δόρυ ἔλαβε.

Ἦδη τε διὰ τοῦ ὁρόφου ἐφαίνετο πῦρ **καὶ** Σιλανὸς σημαίνει τῇ σάλπιγγι.

N.E.: **Ακόμη δεν** εἶχα ηρεμήσει **και** με σύγχυσε πάλι.

- δ)** Με τα ζεύγη **οὐ μόνον / μὴ μόνον / οὐχ ὅτι / μὴ ὅτι - ἀλλὰ καὶ** (ὄχι μόνο - αλλά και), ὅταν η δεύτερη ἀπὸ τις προτάσεις που συμπλέκονται δηλώνει κάτι σπουδαιότερο ἀπὸ την πρώτη (**επιδοτική καταφατική συμπλοκή**). Στην περίπτωση αὐτή ο σύνδεσμος **ἀλλὰ** δε λειτουργεῖ ως ἀντιθετικός (βλ. § 168.3), καθὼς δεν ὑπάρχει ἀντίθεση μεταξύ των συνδεομένων:

Οὐ μόνον ἔλεγε ταῦτα, **ἀλλὰ καὶ** μαρτυρίας παρείχετο περὶ τούτων.

Μὴ μόνον ἐπαινεῖτε τοὺς ἀγαθοὺς, **ἀλλὰ καὶ** μιμεῖσθε.

N.E.: **Όχι μόνο** ἀρίστευσε, **αλλά και** πρότευσσε.

Οι σημασίες του **καὶ**

§ 165 Ο **καὶ** δε λειτουργεῖ μόνο ως **συμπλεκτικός σύνδεσμος**, ἀλλὰ και ως¹:

- α) Προσθετικός:** ἔχει τὴ σημασία του «και ἐπίσης», «και ἐπιπλέον», ἡ ὁποία ἦταν και ἡ ἀρχικὴ σημασία του ως ἐπιρρήματος:

Ἄκούω **καὶ** ἄλλα ἔθνη τοιαῦτα εἶναι.

Οἱ δὲ **καὶ** τάδε ἀνέγραψαν.

N.E.: Ἀγόρασε **και** ἓνα φόρεμα.

- β) Επιδοτικός:** ἔχει τὴ σημασία του «ἀκόμη και»:

Δῶρα **καὶ** θεοὺς ἔπεισαν.

N.E.: Φοβάται **και** τον ἴσκιο του.

- γ) Ἐναντιωματικός:** συντάσσεται με ἐναντιωματικὴ μετοχὴ και μεταφράζεται «αν και» (βλ. και § 132):

Καὶ μεταπεμπομένου αὐτοῦ οὐκ ἐθέλω ἐλθεῖν. (αν και ἔστειλε και με κάλεσε)

N.E.: **Και** τραυματισμένος αγωνίζεται.

- δ) Ἀπορηματικός:** ἔχει τὴ σημασία του «ἀραγε», «ακριβῶς», «τέλος πάντων» και μπαίνει ὑστερα ἀπὸ ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία ἢ ἐρωτηματικὸ ἐπίρρημα:

Τί **καὶ** βούλεσθε, ὦ νεώτεροι;

1. Ἐκτός ἀπὸ τις σημασίες που ἀναφέρονται στην παράγραφο αὐτή, ο σύνδεσμος **καὶ** λειτουργεῖ και ως:

α) **Ὁμοιωματικός:** ἀπαντᾷ ὑστερα ἀπὸ λέξη που δηλώνει ταυτότητα, ομοιότητα ἢ ἰσότητα και ἡ λέξη που ἔπεται του **καὶ** τίθεται ἀντὶ δοτικῆς ἀντικειμενικῆς. Μεταφράζεται με το «ὅπως ακριβῶς»:

Ναί, ἀλλ', ὦ Σώκρατες, οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι **καὶ** Ὀμηρος. [οὐχ ὁμοίως Ὀμήρῳ]

β) **Παραβολικός:** ἀπαντᾷ σε παραβολικὴς προτάσεις (βλ. § 194.B) με τὴ σημασία του «ακριβῶς και»:

Ὅποιοί τινες ἂν οἱ προστάται ὦσι, τοιοῦτοι **καὶ** οἱ ὑπ' αὐτοὺς γίνονται.

ε) Μεταβατικός: μπαίνει στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου για να μεταβεί ο λόγος από τα προηγούμενα στα επόμενα:

Μετά δὲ ταῦτα ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν Θυμοχάρης ἔχων ναῦς ὀλίγας· καὶ εὐθύς ἐναυμάχησαν αὐθις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι.

N.E.: *Και στο τέλος, όλα μέλι-γάλα.*

2. Η αποφατική συμπλοκή

§ 166 Η αποφατική συμπλοκή γίνεται:

α) Με τους συμπλεκτικούς συνδέσμους **οὔτε - οὔτε, μήτε - μήτε, οὔτε - μήτε, μήτε - οὔτε, οὐδέ - οὐδέ, μηδέ - μηδέ** (οὔτε - οὔτε), όταν και οι δύο προτάσεις είναι αποφατικές:

Ἡμεῖς οἱ Ἀρεοπαγῖται οὔτε κατηγοροῦμεν οὔτε ἀπολογούμεθα.

Ἐγὼ δὲ θρασὺς οὔτ' εἰμὶ μήτε γενοίμην.

N.E.: *Ούτε σε είδα ούτε σε ξέρω.*

β) Με τους συνδέσμους **καὶ οὐ** (και δεν), **καὶ μὴ**, όταν η πρώτη πρόταση είναι καταφατική και η δεύτερη αποφατική:

Ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι.

Ἀγώνισαι περὶ αὐτῆς καὶ μὴ φεῦγε.

N.E.: *• Το εννοώ και δεν αστειεύομαι. • Άκου και μη μιλάς.*

γ) Με τους συνδέσμους **οὔτε - τέ, μήτε - τέ** (οὔτε - και), όταν η πρώτη πρόταση είναι αποφατική και η δεύτερη καταφατική:

Παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσσιεν ἑάσοιεν τε αὐτονόμους.

Τούτου ἔνεκα μήτε πολεμεῖτε Λακεδαιμονίους σῶζεσθέ τε ἀσφαλῶς ὅποι θέλει ἕκαστος.

N.E.: *Ούτε ξεδεύτηκα και πέρασα ωραία.*

δ) Με τα **οὐχ ὅπως / μὴ ὅπως / μὴ ὅτι / οὐχ ὅτι - ἀλλ' οὐδέ / ἀλλὰ μηδέ** (όχι μόνο δεν - αλλά και δεν / αλλά οὔτε), όταν και οι δύο προτάσεις είναι αποφατικές (**επιδοτική αποφατική συμπλοκή**):

Ἡμῖν δ' οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστίν, ἀλλ' οὐδέ τάρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα.

Μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῶ, ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύνασθε.

N.E.: *Όχι μόνο δε φάνηκε, αλλ' ούτε τηλεφώνησε.*

ε) Με τα **οὐχ ὅπως - ἀλλὰ (καὶ)** (όχι μόνο δεν - αλλά και), όταν η πρώτη πρόταση είναι αποφατική και η δεύτερη καταφατική (**επιδοτική αποφατική συμπλοκή**):

Οὐχ ὅπως ἀγανακτοῦμεν, ἀλλὰ καὶ χαίρομεν, ὅταν ἀκούσωμεν αὐτοὺς τοιοῦτόν τι διαπεπραγμένους.

Οὐχ ὅπως ὑμῖν τῶν αὐτοῦ τι ἐπέδωκεν, ἀλλὰ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑφήρηται.

N.E.: *Όχι μόνο δεν πειθαρχεί, αλλά και αυθαδιάζει.*

B. ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

§ 167 Διαζευκτικοί ή διαχωριστικοί παρατακτικοί σύνδεσμοι είναι οι: **ἢ, ἢτοι, εἴτε, ἔάντε, ἄντε, ἦντε**· χρησιμοποιούνται στην παρατακτική σύνδεση ως εξής:

α) Όταν η **διάζευξη** είναι **απλή**, χρησιμοποιείται μόνο ο σύνδεσμος **ἢ**²:

Ἐπισκοπῶμεν τοῦτο, ὡς Εὐθύφρων, ἢ ἐώμεν.

N.E.: Συμφωνεῖς ἢ διαφωνεῖς;

β) Όταν η **διάζευξη** είναι **εμφατική**, χρησιμοποιούνται τα ζεύγη των διαχωριστικών συνδέσμων **ἢ - ἢ, ἦτοι - ἦ**

Όταν μάλιστα η έμφαση δίνεται στο πρώτο μέρος της διάζευξης, χρησιμοποιείται το ζεύγος των συνδέσμων **ἢ - ἢ καὶ** (ή - ή και / ή έστω):

Ἦ πείθεσθε Ἄνυτῶ ἢ μή.

Ἦτοι διαλεγέσθω ἢ εἰπέτω ὅτι οὐκ ἐθέλει διαλέγεσθαι.

Σὺ δὲ τί σιγᾶς, ὡς Σώκρατες, καὶ οὐχὶ ἢ συνεπαινεῖς τι τῶν εἰρημένων ἢ καὶ ἐλέγχεις, εἴ τί σοι μὴ καλῶς δοκεῖ εἰρηκέναι;

N.E.: Όλη μέρα ἢ παίζει ἢ βλέπει τηλεόραση.

γ) Όταν τα συνδεόμενα μέρη είναι ισοδύναμα και δηλώνεται αδιαφορία ως προς την επιλογή του ενός ή του άλλου (**αδιαφορη διάζευξη** ή **παραδιάζευξη**), χρησιμοποιούνται οι σύνδεσμοι **ἢ - ἢ, ἢ, εἴτε - εἴτε (καὶ), εἴτε - ἢ, ἐάντε - ἐάντε, ἄντε - ἄντε, ἦντε - ἦντε** (εἴτε - εἴτε):

Ἄμεινον γνῶσεσθε τὰς αἰτίας, εἴτ' ἀληθεῖς εἰσὶν εἴτε ψευδεῖς.

Τὸ μὲν ἄξιον κερδαλέον ἐστίν, ἐάντε μικρὸν ἢ ἐάντε μέγα, τὸ δὲ ἀνάξιον ἀκερδές.

N.E.: Εἴτε έρθεῖς εἴτε δεν έρθεῖς, το ίδιο μου κάνει.

Γ. ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

§ 168 Αντιθετικοί παρατακτικοί σύνδεσμοι είναι οι: **μέν, δέ, ἀλλά, ὅμως, μέντοι** (όμως), **καίτοι** (και όμως), **μὴν** (όμως), **ἀλλὰ μὴν** (αλλά όμως, επιπλέον όμως), **καὶ μὴν** (και όμως, εντούτοις), **οὐ μὴν ἀλλὰ** (αλλά όμως), **ἀτὰρ** (όμως, αλλά). Από αυτούς οι σύνδεσμοι **μέν, δέ, μὴν** και **μέντοι** δεν τίθενται στην αρχή της πρότασης³:

Ὁμολογεῖ μὲν καὶ αὐτός, ὅμως δὲ καὶ τὸ ψήφισμα ὑμῖν τοῦ δήμου ἀναγνώσεται.

Ἐγὼ μὲν οἶμαι οὐδέν. Ἀλλὰ μὴν ὡς ἀληθῆ λέγω λαβέ μοι πρῶτον ταύτην τὴν μαρτυρίαν.

Καλῶς γάρ, ὡς εἰπῆρε, λέγει. Ἀτὰρ Λυσίας ἦν ἐν ἄστει.

Συνηθέστερα χρησιμοποιούνται:

1. Οι σύνδεσμοι **μέν - δέ**, οι οποίοι συνδέουν προτάσεις με αντίθετο ή διαφορετικό περιεχόμενο. Σε περίπτωση

2. Το **ἢ** λειτουργεί επίσης ως:

α) **Επανορθωτικό**: έχει τη σημασία του «ή καλύτερα», για να τροποποιήσει κάτι που ήδη ειπώθηκε:

Ἐροῦ πὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν ἢ ἰγὼ φράσω. (Ρῶτα την κυνηγό Ἄρτεμη ἢ καλύτερα θα σου πω εγώ.)

N.E.: Θα έρθω ἢ μάλλον έλα εσύ.

β) **Διασαφητικό**: τίθεται στην αρχή ερωτηματικής πρότασης που διασαφηνίζει το περιεχόμενο προηγούμενης γενικής ερώτησης:

Τί τηνικάδε ἀφίξει, ὡς Κρίτων; ἢ οὐ πρῶ ἔτι ἐστίν;

N.E.: Γιατί λες ψέματα; Ἦ με θεωρεῖς χαζό;

γ) **Εναντιωματικό**: έχει τη σημασία του «αλλιώς», «διαφορετικά», «σε αντίθετη περίπτωση»:

Οὐκ ἔξεσιν αὐτῶ εἰς τὸ ἱερὸν εἰσεναί, ἢ ἀποθανεῖται.

N.E.: Θα τηρεῖς τους κανόνες ἢ μὴν παίζεις καθόλου.

3. Στην αντιθετική σύνδεση τα μέρη που συνδέονται είτε αντιτίθενται απόλυτα μεταξύ τους (**αρνητική αντίθεση**) είτε το ένα περιορίζει την ισχύ του άλλου, χωρίς να αλληλοαποκλείονται (**περιοριστική αντίθεση**):

Τὴν ἐν τῇ πόλει περὶ Τιμάρχου φήμην οὐκ ἐγὼ τοῦτω παρεσκεύασα, ἀλλ' αὐτὸς οὕτως ἔαυτῶ. [αρνητική]

Τὸ δ' αἶπον οὐκ ἀγνοεῖς μὲν, ὅμως δὲ φράσω σοι κἀγώ. [περιοριστική]

έντονης αντίθεσης του δεύτερου μέρους προς το πρώτο, χρησιμοποιούνται οι σύνδεσμοι **μὲν - δ' αὖ / μέντοι / ὅμως δὲ / οὐ μὴν (ἀλλά)**:

Τὴν **μὲν** εἰρήνην διέλυσε, τὸν **δὲ** πόλεμον κατεσκεύασεν.

Οἱ **μὲν** ἔφευγον, οἱ **δ' αὖ** ἐδίωκον.

Καὶ κραυγὴ **μὲν** οὐδεμῖα παρῆν, **οὐ μὴν** οὐδὲ σιγή.

N.E.: Ο **μὲν** Νίκος εἶναι τεμπέλης, ο **δὲ** Κώστας επιτόλαιος.

- Όταν το **μὲν** δεν ακολουθείται από το **δὲ** (σχῆμα ανανταπόδοτο), τότε λειτουργεῖ ως μόριο με τη σημασία του «βέβαια», «μάλιστα» (βεβαιωτικό **μὲν**) ἢ του «τουλάχιστον»:

Ἐγὼ **μὲν** λέγω, ἔφη, καὶ Σεύθης τὰ αὐτά. (βέβαια)

Λέγεται δὲ καὶ ὅδε ὁ λόγος, ἐμοὶ **μὲν** οὐ πιθανός. (τουλάχιστον)

2. Ο σύνδεσμος **δέ**, χωρίς να προηγείται ο σύνδεσμος **μὲν**, με τη σημασία του «όμως», «ἀλλά». Ενδέχεται, ωστόσο, να χρησιμοποιεῖται και ως **μεταβατικός**⁴:

Εἰμὶ ὁ κατηγορῶν ἐξ ἀρχῆς ἐγὼ τούτων, τούτων **δ'** οὐδεὶς ἐμοῦ. [αντιθετικός]

Δημοσθένης γράφει ψήφισμα ἐκκλησίαν ποιεῖν τοὺς πρυτάνεις τῇ ὀγδόῃ ἰσταμένου τοῦ ἐλαφηβολιῶνος μηνός. Μετὰ **δὲ** ταῦτα ἤκον οἱ Φιλίππου πρέσβεις. [μεταβατικός]

3. Ο σύνδεσμος **ἀλλά**, ο οποίος τίθεται⁵:

- α)** Σε περίπτωση έντονης αντίθεσης μιας καταφατικής πρότασης προς προηγούμενη αποφατική (σχῆμα κατ' ἄρση και θέση)⁶. Όταν μάλιστα η αποφατική πρόταση περιέχει τις λέξεις **ἄλλος** ἢ **ἕτερος**, ο **ἀλλά** έχει τη σημασία του «παρά μόνο» και δηλώνει εξαίρεση. Την ίδια σημασία έχει ὕστερα από αρνητική πρόταση και ο **ἀλλ' ἦ**:

Οὐ γὰρ ὁ θάνατος δεινόν, **ἀλλ'** ἢ περὶ τὴν τελευταίαν ὕβρις φοβερὰ.

Ἐν τῷ μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις οὐδεμῖα οὔτε φιλία οὔτε Ἑλληνίς, **ἀλλά** Θραῖκες Βιθυνοί.

Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω **ἀλλ' ἦ** μικρόν τι τάλαντον.

N.E.: Δεν το ξέρω, **ἀλλά** θα το μάθω.

- β)** Ὑστερα από υποθετική ἢ αιτιολογική πρόταση και έχει τη σημασία του «τουλάχιστον»:

Εἰ σῶμα δοῦλον, **ἀλλ'** ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

- γ)** Στην αρχή περιόδου ὕστερα από αποφατική ἢ ερωτηματική πρόταση και έχει τη σημασία του «απεναντίας»:

Μὴ φθονήσης, **ἀλλ'** ἐπίδειξον. Ἄλλ', ὦ Σωκράτες, ἔφη, οὐ φθονήσω. (Μην αρνηθεῖς από φθόνο, ἀλλά δείξε μας. Απεναντίας, Σωκράτη, εἶπε, δε θα αρνηθῶ.)

4. Ο σύνδεσμος **ὅμως**, ο οποίος συχνά εκφέρεται μαζί με άλλους αντιθετικούς συνδέσμοι: **ὅμως δέ, ἀλλ' ὅμως, ὅμως μέντοι**. Συνήθως τίθεται ὕστερα από εναντιωματική πρόταση ἢ εναντιωματική μετοχή:

Καλῶς εἶρηκας. Ὅμως **δ'** ἔτι λέγε τὸ τρίτον.

Γινώσκων ὁ ἄνθρωπος τὰ κακὰ ὅτι κακὰ ἔστιν, **ὅμως** αὐτὰ ποιεῖ.

N.E.: • Μεγάλωσε **κι ὅμως** δεν ωρίμασε. • Αν και πικράθηκε, **ὅμως** δεν εἶπε τίποτα.

4. Όταν ο **δέ** εκφέρεται με το **μᾶλλον**, εκφράζει επανόρθωση των προηγουμένων (**επανορθωτικός**):

Λέγω δὴ αὖ τὸ μετὰ τοῦτο, **μᾶλλον δ'** ἐρωτῶ.

5. Εκτός από τις χρήσεις που αναφέρονται στην παράγραφο αυτή, ο **ἀλλά** χρησιμοποιεῖται επίσης:

- α) Με ρήμα σε προτροπική υποτακτική ἢ σε προστακτική· δηλώνει έντονη προτροπή και έχει τη σημασία του «εμπρός λοιπόν»:

Περὶ τοῦ μεγίστου νῦν βουλευόμεθα τῶν ἡμετέρων. Ἄλλ' ὄρατε εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν.

- β) Σε ερωτηματικές προτάσεις με το ερωτηματικό μόριο **ἦ (ἀλλ' ἦ)**: εκφράζει έντονη βεβαιότητα του ερωτώντος, ενώ η ερώτηση εἶναι συνήθως ρητορική (§ 5):

Ἄλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν;

6. Κάποιες φορές αντιτίθεται με τον **ἀλλά** ένα στοιχείο αποφατικό με ένα προηγούμενο καταφατικό:

Ταῦτα πάντα γέγονε διὰ τὴν ἡμετέραν ἀνοιαν, **ἀλλ' οὐ** διὰ τὴν ἐκείνου δύναμιν.

5. Οι σύνδεσμοι **μέντοι** (όμως, αλλά όμως) και **καίτοι** (και όμως). Όταν μάλιστα συνδέονται περίοδοι ή ημιπερίοδοι, απαντά συνηθέστερα ο **καίτοι**. Δεν είναι επίσης σπάνια η λειτουργία των **μέντοι** και **καίτοι** ως βεβαιωτικών μορικών, με τη σημασία του «βέβαια», «αλήθεια»:

Ἐπειδὴν μέντοι τοῦτο γένηται, νίκη δ' ὑμῖν ἔσται, ἐμοὶ μέντοι θάνατος. [βεβαιωτικός – αντιθετικός]

Ἰφελειαν οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἔφη ὄρᾶν· καίτοι οὐκ ἀνήκοος τούτων ἦν. [αντιθετικός]

Μόνος ἀνθρώπων αἴτιος ἦν αὐτῷ τῆς σωτηρίας. Καίτοι τίς ἂν μείζων ταύτης εὐεργεσία γένοιτο; [βεβαιωτικός]

Δ. ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

§ 169 Ως αιτιολογικός παρατακτικός σύνδεσμος λειτουργεί ο **γάρ** (γιατί). Ο **γάρ** συνδέει περιόδους ή ημιπεριόδους και δεν τίθεται ποτέ στην αρχή της πρότασης. Απαντά επίσης στις εκφράσεις **καὶ γάρ** (διότι και, και μάλιστα, καθόσον μάλιστα), **καὶ γάρ και** (και πράγματι), **ἀλλ' οὐ γάρ** (αλλά όμως δεν), **γάρ δη / γάρ οὖν** (γιατί βέβαια), **γάρ δήπου** (γιατί αναμφίβολα) κτλ.:

Οἱ δ' ἄλλοι κατέφυγον πρὸς Ἀγησίλαον· ἐγγὺς γάρ ἔτυχεν ὤν.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος· καὶ γάρ ἦν πρεσβύτερος.

Παρατηρήσεις

- α) Ο **γάρ** απαντά και με τη διασαφητική-επεξηγηματική σημασία του «δηλαδή»: επεξηγεί τα προηγούμενα και τίθεται, συνήθως, ύστερα από δεικτικές λέξεις ή ύστερα από εκφράσεις όπως **τὸ μέγιστον, σημειῖον δέ, τεκμήριον δέ** κ.τ.ό.⁷:
- Σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ ἐκ τῶνδε, ὧ ἄνδρες δικασταί. Πάντες γάρ ἐπίστασθε ὅτι ἐν τῇ προτέρᾳ δημοκρατίᾳ πολλοὶ τὰ δημόσια ἔκλεπτον.*
- Τεκμήριον δὲ τούτου ὑμῖν μέγιστον ἔρῳ. Πρῶτον μὲν γάρ Ἀλκιβιάδης ἔπλει ἐπὶ τῆς ἑμῆς νεώς.*
- β) Ως παρατακτικοί μπορεί να λειτουργήσουν και οι υποτακτικοί αιτιολογικοί σύνδεσμοι **ὡς, ἐπεὶ**, όταν βρίσκονται στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου (βλ. § 179.1, παρατήρηση α').

Ε. ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥΣ

§ 170 Ως συμπερασματικοί παρατακτικοί σύνδεσμοι λειτουργούν οι **ἄρα, οὖν, γοῦν, οὐκοῦν, οὐκουν, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι, τοίνυν, δή, ὥστε**. Από αυτούς οι σύνδεσμοι **ἄρα, δή, οὖν, γοῦν, τοίνυν** δεν απαντούν στην αρχή της πρότασης. Πιο συγκεκριμένα:

1. Ο σύνδεσμος **ἄρα** (λοιπόν) χρησιμοποιείται για να δηλώσει συμπέρασμα που προκύπτει λογικά από προηγούμενους συλλογισμούς:
- Δεῖ ἄρα, ἔφη, τὸν ἀνδριαντοποιὸν τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἶδει προσεικάζειν.*
- Ὁ ἄρα ἐπίσταται ἕκαστος, τοῦτο καὶ σοφός ἐστιν.*
7. Σχετικός είναι και ο **γάρ** που χρησιμοποιείται με τη σημασία του «λοιπόν» στην αρχή διήγησης για την οποία έχει ήδη γίνει λόγος (**διηγηματικός**):
- Δοκεῖ οὖν μοι ἀνάγκη εἶναι διηγῆσασθαι σοὶ τὸ διήγημα τοῦτο. Λέγεται γάρ γυνή ποτε πρεσβυτὶς Ὀλυμπίασι παρελθοῦσα εἰς τὸ στάδιον ἑστάναι τε ἅμα τοῖς ἀνδράσι καὶ θεάσασθαι τοὺς ἀγωνιζομένους.*

2. Οι σύνδεσμοι **δή, οὖν, γοῦν** (λοιπόν, έτσι λοιπόν) δηλώνουν συμπέρασμα πραγματικό, που προκύπτει ως αποτέλεσμα υπαρκτών καταστάσεων. Ο σύνδεσμος **δή** ύστερα από χρονικές προτάσεις εκφέρεται μαζί με τα χρονικά επιρρήματα **τότε** ή **ἐνταῦθα** (τότε πια, τότε πλέον) και τονίζει το αποτέλεσμα της περιγραφόμενης από τη χρονική πρόταση κατάστασης⁸:
- Ἔλεγόν τινες ὅτι κατίδοιεν πυρά· ἐδόκει **δή** τοῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀσφαλὲς εἶναι διασκηνοῦν.
Τὸ γὰρ μεθύειν λήθην ἐμποιεῖ πάντων τῶν πράττειν δεομένων. Οἱ **οὖν** τούτου ἀκρατεῖς ἀδύνατοί εἰσιν ἐπιμελεῖσθαι.
Δοκεῖ γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα συνέχειν· ἐξελθούσης **γοῦν** σήπεται.
Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο πάντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, **ἐνταῦθα δή** περιέβαλλον ἀλλήλους δακρύνοντες.*
3. Ο σύνδεσμος **τοίνυν** (λοιπόν) εισάγει συμπέρασμα πραγματικό κατά την κρίση του ομιλητή —γι' αυτό και σχετικά ανίσχυρο— ή χρησιμοποιείται ως μεταβατικός στις εκφράσεις **καὶ τοίνυν** (και λοιπόν), **ἔτι τοίνυν** (ακόμα λοιπόν), **μετὰ ταῦτα τοίνυν** (μετά από αυτά λοιπόν):
- Μὴ **τοίνυν**, ἐπειδὴ γε ἔστιν, ὦ βουλή, σῶσαί με δικαίως, ἀπολέσητε ἀδίκως.
Καὶ τοίνυν τὰ τούτοις ἐξῆς πειράσομαι φράζειν.
Μετὰ ταῦτα τοίνυν ἐκάλουν ὑμᾶς.*
4. Οι σύνδεσμοι **τοιγάρτοι, τοιγαροῦν** (γι' αυτό ακριβώς λοιπόν) εισάγουν συμπέρασμα που εκφράζεται με βεβαιότητα:
- Οὐ γὰρ ἐκ τοῦ λόγου μόνον τὴν ψῆφον φέρουσι. **Τοιγάρτοι** διατελεῖ τοῦτο τὸ συνέδριον εὐδοκιμοῦν ἐν τῇ πόλει.
Τῷ ὧμῳ τὰ βάρη κινουῦμεν. **Τοιγαροῦν** καὶ πονοῦμεν τὸν ὧμον μάλιστα.*
5. Ο σύνδεσμος **οὐκοῦν** (λοιπόν) εισάγει καταφατικό συμπέρασμα, ενώ ο σύνδεσμος **οὐκουν** (λοιπόν δεν) εισάγει αποφατικό συμπέρασμα:
- Οὐκοῦν** ὁ μὲν τὰ δίκαια πράττων δίκαιος, ὁ δὲ τὰ ἄδικα ἄδικος.
Οὐκουν ἐκ τῶν κάτω ὁ ἰδρῶς ἀλλ' ἐκ τῆς κεφαλῆς γίνεται.*
6. Ο σύνδεσμος **ὥστε** χρησιμοποιείται ως παρατακτικός, όταν βρίσκεται στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου και δεν ακολουθεῖ άλλη κύρια πρόταση (βλ. και § 181.1). Εισάγει ισχυρό συμπέρασμα και μεταφράζεται «επομένως», «γι' αυτό»:
- Ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. **Ὡστε** οὐ δεῖ ὑμᾶς ἐκ τῶν τοῦ κατηγοροῦ λόγων τοὺς νόμους καταμανθάνειν.*

8. Οι σύνδεσμοι **οὖν** και **δή** χρησιμοποιούνται και ως: α) **ανακεφαλαιωτικοί** των προηγουμένων, β) **αναληπτικοί**, ύστερα από παρένθεση, αποκαθιστώντας τη συνέχεια του λόγου:

*Ὡς μὲν **οὖν** οὐδενὶ ἔνοχος τῶν κατηγορημένων ὁ διωκόμενός ἐστιν, ἀποδέδεικται. [ανακεφαλαιωτικός]
Ἐπεὶ δὲ οἱ τελευταῖοι τῶν Ἑλλήνων κατέβαινον εἰς τὰς κώμας ἀπὸ τοῦ ἄκρου ἤδη σκοταῖοι (διὰ γὰρ τὸ στενὴν εἶναι τὴν ὁδὸν ὄλην τὴν ἡμέραν ἢ ἀνάβασις αὐτοῖς ἐγένετο καὶ ἡ κατάβασις), **τότε δή** συλλεγέντες τινὲς τῶν Καρδούχων τοῖς τελευταίοις ἐπετίθεντο. [αναληπτικός]*

ΠΙΝΑΚΑΣ 11. Η ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ

ΣΥΝΔΕΣΗ – ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ	ΣΗΜΑΣΙΑ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
<p style="text-align: center;">ΣΥΜΠΛΟΚΗ</p> <p>1. ΚΑΤΑΦΑΤΙΚΗ</p> <p>α) Απλή: καί, τὲ</p> <p>β) Εμφατική:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● καὶ - καί, τὲ - καί, τὲ - τὲ ● ἅμα (τε) - καί, εὐθύς (τε) - καί, ἤδη (τε) - καί, οὕτω (τε) - καί, σχεδόν (τε) - καί <p>γ) Επιδοτική: οὐ μόνον / μὴ μόνον / οὐχ ὅτι / μὴ ὅτι - ἀλλὰ καὶ</p> <p>2. ΑΠΟΦΑΤΙΚΗ-ΑΡΝΗΤΙΚΗ</p> <p>α) Απλή:</p> <ul style="list-style-type: none"> ● καὶ οὐ, καὶ μὴ ● οὔτε - τέ, μήτε - τὲ ● οὔτε - οὔτε, μήτε - μήτε, οὔτε - μήτε, μήτε - μηδὲ, οὔδε - οὔδε, μηδὲ - μηδὲ 	<p style="text-align: center;">Μ Ε Σ Υ Μ Π Λ Ε Κ Τ Ι Κ Ο Υ Σ Σ Υ Ν Δ Ε Σ Μ Ο Υ Σ</p> <p style="text-align: center;">και</p> <ul style="list-style-type: none"> ● και - και ● ταυτόχρονα - και, αμέσως μόλις - και, ἤδη - και, ακόμη δεν - και, σχεδόν - και· δηλώνει το σύγχρονο δύο πράξεων. <p style="text-align: center;">οχι μόνο - αλλά και</p> <ul style="list-style-type: none"> ● και δεν, και μη ● οὔτε - και: υπάρχει ἄρνηση στη μία από τις δύο προτάσεις. ● οὔτε - οὔτε: υπάρχει ἄρνηση και στις δύο προτάσεις. 	<p style="text-align: center;">ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ</p> <p style="text-align: center;">Ψεύδεται καὶ οὐκ ἀληθῆ λέγει.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Ὑπὲρ ὑμῶν καὶ θυσίας θύσει καὶ εὐχὰς εὖξεται. ● "Ἦδη τε ἦν μέσον ἡμέρας καὶ οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι. <p style="text-align: center;">Οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλὰ καὶ κατέπιεν.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Διέμεινα δ' ἐγὼ καὶ οὐ προὔδωκ' ἔμαιπὸν. ● Οὔτε ἐπειμείνυτο παρ' ἀλλήλους κατασπάντες τε ξυνεχῶς ἐπολέμουν. ● Οὔτε ἤρξατο λέγειν τὰ βέλτεστα οὔτε νῦν διατελεῖ πράττων τὰ συμφέροντα τῷ δήμῳ.

ΣΥΝΔΕΣΗ – ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ	ΣΗΜΑΣΙΑ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
<p>β) Επιδοτική:</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>οὐχ ὅπως</i> - <i>ἀλλά</i> (<i>καί</i>) • <i>οὐχ ὅπως / μὴ ὅπως / οὐχ ὅτι / μὴ ὅτι</i> - <i>ἀλλ' οὐδέ / ἀλλὰ μὴδέ</i> 	<p>• ὄχι μόνο δεν - αλλά και: υπάρχει άρνηση στη μία από τις δύο προτάσεις.</p> <p>• ὄχι μόνο δεν - αλλά ούτε: υπάρχει άρνηση και στις δύο προτάσεις.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Ἡ γῆ οὐχ ὅπως πινά καρπὸν ἤνεγκεν, ἀλλά καί τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπέλιπεν. • Οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέφομεν, δουλείας μετρίας τυχρὴν ἠξιώθημεν.
Μ Ε Δ Ι Α Ζ Ε Υ Κ Τ Ι Κ Ο Υ Σ Σ Υ Ν Δ Ε Σ Μ Ο Υ Σ		
<p>ΔΙΑΖΕΥΞΗ</p> <p>α) Απλή: ἢ</p> <p>β) Εμφατική:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ἢ - ἢ, ἢτοι - ἢ • ἢ - ἢ καὶ <p>γ) Αδιάρφορη:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ἢ - ἢ - ἢ, εἴτε - ἢ • εἴτε - εἴτε (<i>καί</i>), εἴαντε - εἴαντε, ἄντε - ἄντε, ἦντε - ἦντε 	<p>ἢ</p> <ul style="list-style-type: none"> • ἢ - ἢ • ἢ - ἢ καὶ • ἢ - ἢ - ἢ, εἴτε - ἢ • εἴτε - εἴτε 	<p>Χρῶ τοῖς εἰρημένοις ἢ ζῆτει βελτίω τούτων.</p> <p>Τοσοῦτον ἢ ὑμῶν καταπεφρόνηκεν ἢ ἑτέροις πεπίστευκεν.</p> <p>εἴτ' ἔνοχος ἐστὶν εἴτε μή.</p>
Μ Ε Α Ν Τ Ι Θ Ε Τ Ι Κ Ο Υ Σ Σ Υ Ν Δ Ε Σ Μ Ο Υ Σ		
<p>μὲν - δέ</p> <p>μὲν</p> <p>δέ</p>	<p>μὲν - δέ: συνδέουν προτάσεις με αντίθετο ή διαφορετικό περιεχόμενο.</p> <p>βεβαία, τουλάχιστον: σῆμα ανανταπόδοτο</p> <ul style="list-style-type: none"> • ὁμῶς, ἀλλά: αντιθετικός • καί: μεταβατικός 	<p>Τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δέ φυγάδας ἐποίησε.</p> <p>Τότε μὲν οἱ Ἀχαιοὶ τὴν πόλιν διεφύλαξαν.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ὅρθῶς ἐλέξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις. • Περὶ δέ τῆς ἐμῆς ἱππικῆς οὐ πολλὸς ὁ λόγος.

ΣΥΝΔΕΣΗ – ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ	ΣΗΜΑΣΙΑ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
<p>ἀλλά</p>	<ul style="list-style-type: none"> • αλλά: δηλώνει έντονη αντίθεση. • τουλάχιστον· ύστερα από υποθετική ή αιτιολογική πρόταση • απεναντίας· ύστερα από αποφατική ή ερωτηματική πρόταση • παρά μόνο· δηλώνει εξαίρεση, ύστερα από τα ἄλλος ἢ ἕτερος + αποφατική πρόταση. 	<ul style="list-style-type: none"> • Οὐκ ἠμφοεβήτη, ἀλλ' ὠμολόγηι σδικεῖν. • Ἐπει' ὑμεῖς οὐ τολμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ ἐρώ. • — Οὐκ οἶδα ὅ,τι λέγεις. — Ἄλλ' ἐγὼ περιέρσσομαι σαφέστερον φράσαι. • Ἐν τῷ μέσῳ ἄλλη μὲν πόλις οὐδεμία, ἀλλὰ Θράκες Βιθυνοί.
<p>ἀλλ' ἢ</p>	<p>παρά μόνο· δηλώνει εξαίρεση, ύστερα από αποφατική πρόταση.</p>	<p>Οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖ, ἀλλ' ἢ ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται.</p>
<p>ὅμως</p>	<p>ὅμως· τίθεται με ἄλλους αντιθετικούς συνδέσμους και με εναντιωματική πρόταση ἢ εναντιωματική μετοχή.</p>	<p>Οἱ βράβροιοι ἔφειρον. Ὅμως δὲ καὶ ἀπέθανόντινες. Κάϊτερ ἀπαντῶν ταῖς ναυσὶν ὅμως ἀπέφυγεν.</p>
<p>μέντοι</p>	<ul style="list-style-type: none"> • ὅμως· αντιθετικός • βέβαια, αλήθεια· βεβαιωτικός 	<ul style="list-style-type: none"> • Τὰς μέντοι ἀφορμὰς οὐχ ὁμοίας ἔχουσι. • Οὗτος μέντοι ὁ ἔπαινος ἔστιν καλός.
<p>καίτοι</p>	<ul style="list-style-type: none"> • και όμως· αντιθετικός • και βέβαια, αλήθεια· βεβαιωτικός 	<ul style="list-style-type: none"> • Καίτοι εἰ τοῦτο πείσει τινὰς ὑμῶν, ὦ βουλή, τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων; • Καίτοι τίς οὐκ ἂν μισήσειεν τὴν τοῦτων πλεονεξίαν;
<p>μήν, ἀλλὰ μήν, και μήν, οὐ μήν ἀλλά, ἀτάρ</p>	<p>ὅμως, ἀλλά ὅμως, και ὅμως, ἀλλά ὅμως, ὅμως</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Ἄλλὰ μήν κακεῖνο πᾶσι φανερόν ἐστι. • Ἀτάρ πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς;

ΣΥΝΔΕΣΗ - ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ	ΣΗΜΑΣΙΑ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
Μ Ε Α Ι Τ Ι Ο Λ Ο Γ Ι Κ Ο Υ Σ Σ Υ Ν Δ Ε Σ Μ Ο Υ Σ		
<p>γάρ</p> <p>ώς, έπει (σπανιότερα, βλ. § 179.1, παρατήρηση α')</p>	<p>γιατί</p>	<p>Οί δε ἥδ' ἔως ἐπίσειον γάρ αὐτῷ.</p>
Μ Ε Σ Υ Μ Π Ε Ρ Α Σ Μ Α Τ Ι Κ Ο Υ Σ Σ Υ Ν Δ Ε Σ Μ Ο Υ Σ		
<p>ἄρα</p> <p>δή, οὖν, γοῦν</p> <p>τοιγάρτοι, τοιγαροῦν</p> <p>οὐκοῦν</p> <p>οὐκοῦν</p> <p>τοῖνυν</p> <p>ῶστε (στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου)</p>	<p>λοιπόν, άρα· δηλώνει λογικό συμπέρασμα.</p> <p>λοιπόν· δηλώνουν πραγματικό συμπέρασμα.</p> <p>γι' αυτό ακριβώς λοιπόν· δηλώνουν συμπέρασμα με βεβαιότητα.</p> <p>λοιπόν δεν· δηλώνει αρνητικό συμπέρασμα.</p> <p>λοιπόν· δηλώνει καταφατικό συμπέρασμα.</p> <p>λοιπόν· δηλώνει ανίσχυρο συμπέρασμα.</p> <p>επομένως, γι' αυτό· δηλώνει ισχυρό συμπέρασμα.</p>	<p>Τὸ χρήσιμον ἄρα καλὸν ἔστι.</p> <p>Τὸ σπράσειμα ὁ σῖτος ἀπέλιπε· κρέα οὖν ἐσθίοντες διεγίνοντο.</p> <p>Τοιγάρτοι ἀμφισβητήσιμον ἴμῖν τὴν χώραν κατεσκεύακε.</p> <p>Τρίωνον τριγώνου διαφορᾷ διαφέρει τοιγαροῦν ἔτερα τρίγωνα.</p> <p>Οὐκοῦν τὸ κακὸν βούλεται ἀλλὰ τὰγαθόν.</p> <p>Οὐκοῦν ἀφροσύνην πάντες φεύγουσιν.</p> <p>Τὸ μὲν τοῖνυν μεράκιον οὐδὲν ἡμαρτεν.</p> <p>Ἔνιστε πληγᾶς ἐνέτεινον ἀλλήλοισ· ῶστε καὶ τοῦτο ἔχθραν παρῆχε.</p>

ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 171 Στον λόγο χρησιμοποιούνται συχνά **δευτερεύουσες προτάσεις**, για να διευκρινιστεί ή να συμπληρωθεί το νόημα των κύριων προτάσεων. Η σύνδεση *δευτερευουσών* προτάσεων (ΔΠ) με *κύριες* (ΚΠ) (ή με άλλες *δευτερεύουσες διαφορετικού είδους*) ονομάζεται **υποτακτική σύνδεση προτάσεων** (βλ. και § 161 γ):

Λέγουσιν **ὅτι** Φίλιππος πολιορκεῖ τὴν Ὀλυνθον.

ΚΠ

ΔΠ

Ἐπιστάμεθα **ὅτι** βούλεσθε ἀναλαβεῖν τὴν ἀρχὴν **ἢν** πρότερον ἐκέκτισθε.

ΚΠ

ΔΠ

ΔΠ

§ 172 Για την **αναγνώριση** μιας δευτερεύουσας πρότασης, λαμβάνονται υπόψη τα παρακάτω:

- **Πώς εισάγεται:** με ποια λέξη αρχίζει η δευτερεύουσα πρόταση.
- **Από πού εξαρτάται:** τι δηλώνει το ρήμα της πρότασης από την οποία εξαρτάται η δευτερεύουσα και τίνος χρόνου είναι (αρκτικού ή ιστορικού).
- **Πώς εκφέρεται:** σε ποια έγκλιση τίθεται το ρήμα της δευτερεύουσας πρότασης.
- **Ποιος είναι ο συντακτικός ρόλος της:** πώς χρησιμοποιείται στον λόγο η δευτερεύουσα πρόταση.

§ 173 Οι δευτερεύουσες προτάσεις, **με βάση τον συντακτικό ρόλο τους**, διακρίνονται, όπως και στη Ν.Ε., σε:

α) Ονοματικές: είναι οι δευτερεύουσες προτάσεις που χρησιμοποιούνται στον λόγο όπως και τα ονόματα: ως υποκείμενα, αντικείμενα, κατηγορούμενα, ονοματικοί προσδιορισμοί. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν οι **ειδικές**, οι **ενδοιαστικές**, οι **πλάγιες ερωτηματικές** και, σε κάποιες περιπτώσεις, οι **αναφορικές** προτάσεις.

Ν.Ε.: Ονοματικές είναι και οι **βουλητικές** προτάσεις.

β) Επιρρηματικές: είναι οι δευτερεύουσες προτάσεις που εκφράζουν επιρρηματικές σχέσεις και χρησιμοποιούνται στον λόγο ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί. Στην κατηγορία αυτή ανήκουν, όπως και στη Ν.Ε., οι **αιτιολογικές**, οι **τελικές**, οι **συμπερασματικές**, οι **υποθετικές**, οι **εναντιωματικές**, οι **παραχωρητικές**, οι **χρονικές** και, σε κάποιες περιπτώσεις, οι **αναφορικές** προτάσεις.

Σημείωση: Επειδή οι δευτερεύουσες αναφορικές προτάσεις εμπίπτουν και στις δύο κατηγορίες, θα αναλυθούν σε ξεχωριστή ενότητα στο τέλος του κεφαλαίου.

§ 174 Οι δευτερεύουσες προτάσεις **εκφέρονται** με:

α) Απλή οριστική και δηλώνουν κάτι πραγματικό:

Οἶδα **ὅτι** οἱ τύραννοι ἐλάχιστα **μετέχουσι** τῶν μεγίστων ἀγαθῶν.

β) Δυνητική οριστική (οριστική ιστορικού χρόνου + δυνητικό ἄν) και δηλώνουν κάτι που ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί στο παρελθόν, αλλά δεν πραγματοποιήθηκε (το μη πραγματικό):

Κλέαρχος εἶπεν **ὅτι** Κύρος ἄριστος **ἂν** ἄρχων **ἦν**, εἰ ἐβίω.

γ) Δυνητική ευκτική (ευκτική, εκτός μέλλοντα, + δυνητικό *ἄν*) και δηλώνουν κάτι που είναι δυνατόν να γίνει στο παρόν ή στο μέλλον:

Ἄπεκριθη ὅτι ἄνευ Ἀθηναίων οὐδὲν ἄν πράξειαν.

δ) Υποτακτική και δηλώνουν το προσδοκώμενο με βεβαιότητα:

Ὁ δ' Ἄρταξέρξης συλλαμβάνει Κῦρον, ἵνα ἀποκτείνῃ. (για να τον σκοτώσει)

ε) Ευκτική του πλάγιου λόγου (αντί της οριστικής ή της υποτακτικής), ύστερα από ρήμα εξάρτησης ιστορικού χρόνου, και δηλώνουν γνώμη υποκειμενική για γεγονότα και απόψεις του παρελθόντος:

Τὸν Περικλέα ἐκάκιζον ὅτι οὐκ ἐπεξάγοι ἐπὶ τῶν πολεμίων. (Κατηγορούσαν τον Περικλή, επειδή δεν οδηγούσε το στρατεύμα εναντίον των εχθρών.) [αντί οριστικής]

Ξενοφῶν ἐφοβεῖτο μὴ κακὰ γένοιτο τῇ πόλει. [αντί υποτακτικής]

Παρατήρηση

Ἰστέρα από ιστορικό χρόνο:

α) Όταν η δευτερεύουσα πρόταση δε δηλώνει υποκειμενική γνώμη, διατηρεί την **οριστική** ή την **υποτακτική**:

Πατηγγίας ἔβόα ὅτι βασιλεὺς προσέρχεται. (φώναζε δυνατά)

Ἀθηναῖοι δέκα ναῦς ἔπεμψαν τοῖς Κερκυραίοις, ἵνα βοηθήσωσι.

β) Παρατηρείται μερικές φορές **εναλλαγή εγκλίσεων** (οριστικής ή υποτακτικής και ευκτικής του πλάγιου λόγου) σε δευτερεύουσες προτάσεις που συνδέονται παρατακτικά και εξαρτώνται από τον ίδιο ιστορικό χρόνο, ανάλογα με το αν δηλώνουν κάτι πραγματικό-βέβαιο ή υποκειμενικό αντίστοιχα:

Οὔτοι ἔλεγον ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἄριαῖος δὲ ἐν τῷ σταθμῷ πεφευγὼς εἶη.

Ἔλεγον ὅτι πολιορκοῦνται, οἱ δὲ Θρᾶκες περικεκυκλωμένοι εἶεν αὐτούς.

Ναῦς ἐπλήρουν, ὅπως ναυμαχίας τε ἀποπειράσωσι, καὶ τὰς δλκάδας αὐτῶν ἦσσαν οἱ Ἀθηναῖοι κωλύοιεν ἀπαίρειν. (Επᾶνδρωναν πλοία, για να επιχειρήσουν ναυμαχία, και οι Αθηναῖοι ελάχιστα να εμποδίσουν τον απόπλου των φορηγῶν πλοίων τους.)

Σημείωση: Οι δευτερεύουσες προτάσεις, κυρίως οι αναφορικές και όσες δηλώνουν ή περιέχουν υπόθεση, εκφέρονται και με άλλες εγκλίσεις, οι οποίες αναφέρονται στις οικείες παραγράφους.

A. ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. ΟΙ ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 175 **Ειδικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες ονοματικές προτάσεις που *ειδικεύουν* το γενικό και αόριστο περιεχόμενο της πρότασης από την οποία εξαρτώνται, προσδιορίζουν δηλαδή ακριβέστερα το νόημά της. Δέχονται άρνηση **οὐ**.

N.E.: Πιστεύω **ὅτι** θα πετύχεις.

1. Εισαγωγή

Οι ειδικές προτάσεις εισάγονται με τους ειδικούς συνδέσμους:

α) **ὅτι**, όταν δηλώνουν κρίση αντικειμενική:

β) ὡς, όταν δηλώνουν κρίση υποκειμενική.

Μερικές φορές οι σύνδεσμοι **ὅτι** και **ὡς** δεν παρουσιάζουν σημασιολογική διαφορά και η εναλλαγή στη χρήση τους είναι θέμα ύφους.

N.E.: Εισάγονται με τα **ὅτι, πως, που**, [σπάνια:] **να, και**.

2. Εκφορά

Οι ειδικές προτάσεις εκφέρονται με:

α) Οριστική, όταν δηλώνουν κάτι πραγματικό:

Λέγει Πτολεμαῖος ὅτι Περδίκκας πρῶτος ἐνέβαλεν ἐς τῶν Θηβαίων τὴν προφυλακὴν.

β) Δυνητική οριστική, όταν δηλώνουν το δυνατόν στο παρελθόν ή το μη πραγματικό:

Δῆλον ἦν ὅτι ῥαδίως ἂν ἐδύναντο πολεμεῖν αὐτοῖς.

γ) Δυνητική ευκτική, όταν δηλώνουν το δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον:

Οἶδα ὅτι πάντες ἂν ὁμολογήσατε. (ὅτι ὅλοι θα συμφωνούσατε)

δ) Ευκτική του πλάγιου λόγου, ύστερα από ιστορικό χρόνο, και δηλώνουν υποκειμενική γνώμη:

Ἔλεγον ὅτι βασιλεὺς σφίσι φίλος ἔσοιτο.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι ειδικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως:

α) Αντικείμενα σε ρήματα **λεκτικά** (λέγω, διδάσκω, ἀγγέλλω, δηλώ, ἀποκρίνομαι κ.τ.ό.), **δεικτικά** (δείκνυμι, ἀποδείκνυμι κ.τ.ό.), **γνωστικά** και **αισθητικά** (γιγνώσκω, οἶδα, μανθάνω, ἐπίσταμαι, πυνθάνομαι, αἰσθάνομαι, ἀκούω κ.τ.ό.):

Λέγει ὡς ἄρα Ἄργεῖοι ἦσαν οἱ ἐπικαλεσάμενοι τὸν Πέροσιν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. (πως δῆθεν)

Οἶδα ὅτι μάτην σοι αὐτὰ λέξομεν.

Πυνθάνομαι ὡς χρήματα εἴληφεν Αἰσχίνης. (ὅτι τάχα)

β) Υποκείμενα σε απρόσωπα ρήματα ή απρόσωπες εκφράσεις που σημαίνουν ό,τι και τα παραπάνω ρήματα (λέγεται, ἀγγέλλεται, μαρτυρεῖται, δέδεικται, δῆλόν ἐστι, ἄδηλόν ἐστι, φανερόν ἐστι, σαφές ἐστι κ.τ.ό.):

Ἦγγέλθη ὅτι τεθνηκότες εἶεν.

Ὡς δὲ ἠδίκουν σαφές ἐστι.

γ) Επεξηγήσεις σε όρο της προηγούμενης πρότασης, συνήθως σε δεικτική αντωνυμία ουδέτερου γένους:

Τοῦτο δ' ὁ λόγος λέγει, ὅτι φιλάργυροι σοφίζονται τὸ θεῖον χάριν φιλαργυρίας. (ὅτι δηλαδή)

► Τα **(εὖ) οἶδ' ὅτι, (εὖ) ἴσθ' ὅτι, ἴστε ὅτι, δῆλον ὅτι**, όταν δεν ακολουθεῖ ρήμα, χρησιμοποιούνται ως βεβαιωτικά επιρρήματα με τη σημασία του «βέβαια», «βεβαιότατα», «προφανώς»:

Ἐρρήθη δῆλον ὅτι πολλά.

Ἀκούετε μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ὑμεῖς ἴάσονος ὄνομα.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Οι ειδικές προτάσεις ισοδυναμούν συντακτικά με **ειδικό απαρέμφατο** ή **κατηγορηματική μετοχή**, ανάλογα με τη σύνταξη του ρήματος εξάρτησης, και μπορούν να αντικατασταθούν από αυτά:

Πυνθάνομαι **ὅτι** Ἄρταξέρξης πλησίον **ἔστι**. → Πυνθάνομαι Ἄρταξέρξην πλησίον **εἶναι**.
Γιγνώσκω **ὅτι** τὸ θεῖον ἀλάθητόν **ἔστι**. → Γιγνώσκω τὸ θεῖον ἀλάθητον **ὄν**.

2. ΟΙ ΕΝΔΟΙΑΣΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 176 **Ενδοιαστικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες ονοματικές προτάσεις που δηλώνουν *ενδοιασμό, φόβο ή ανησυχία* μήπως συμβεί κάτι κακό ή μήπως δεν πραγματοποιηθεί κάτι επιθυμητό. Δέχονται άρνηση **οὐ**.

N.E.: Φοβάται **μήπως αρρωστήσει**.

1. Εισαγωγή

Οι ενδοιαστικές προτάσεις εισάγονται με τους ενδοιαστικούς συνδέσμους:

α) μή ή **ὅπως μή**, όταν δηλώνουν φόβο μήπως γίνει κάτι ανεπιθύμητο·

β) μή οὐ, όταν δηλώνουν φόβο μήπως δε γίνει κάτι επιθυμητό.

N.E.: Εισάγονται με τα **μη, μήπως, μήπως δεν**.

► Το **μή** μπορεί να είναι ενδοιαστικός σύνδεσμος ή αρνητικό μόριο:

Φοβοῦμαι **μή** κακόν τι πάθω. [ενδοιαστικός σύνδεσμος]

Συμβουλευώ ὑμῖν **μή** παραδιδόναι τὰ ὄπλα. [αρνητικό μόριο]

2. Εκφορά

Οι ενδοιαστικές προτάσεις εκφέρονται με:

α) Υποτακτική, ύστερα από αρκτικό χρόνο, και δηλώνουν φόβο προσδοκώμενο:

Οἱ τύραννοι φοβοῦνται **μή** αἱ πόλεις ἐλεύθεραι γένωνται.

β) Ευκτική του πλάγιου λόγου, ύστερα από ιστορικό χρόνο, και δηλώνουν φόβο υποκειμενικό και αβέβαιο στο παρελθόν¹:

Ἔδεισαν **μή** ἀποθάνοιεν. (Φοβήθηκαν μην πεθάνουν.)

3. Συντακτικός ρόλος

Οι ενδοιαστικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη N.E., ως:

α) Αντικείμενα σε ρήματα που δηλώνουν **φόβο, δισταγμό, ανησυχία** (*φοβοῦμαι, δέδοικα, ὀκνῶ, ὄρω, προσέχω, ὑποπτεύω* κ.τ.ό.):

Φοβοῦνται **μή** Βοιωτοὶ δηλώσωσι τὴν Ἄττικήν.

Ἵρατε **ὅπως μή** τι αἰσχρὸν πράξωμεν. (Προσέξτε να μην κάνουμε κάτι κακό.)

1. Οι ενδοιαστικές προτάσεις εκφέρονται (σπάνια) και με: α) Απλή **οριστική** (φόβος πραγματικός στο παρόν, στο παρελθόν ή στο μέλλον):
• Δέδοικα **μή** ἄλλου πινός ἢ τοῦ ἀγαθοῦ μεθέξω. • Ὅρα **μή** παίζων ἔλεγεν. β) **Δυνητική ευκτική** (φόβος πιθανός στο παρόν ή στο μέλλον): Φοβοῦνται **μή** ματαία **ἂν** γένοιτο αὕτη ἢ κατασκευή, εἰ πόλεμος ἐγερθεῖ. [ως απόδοση υποθετικού λόγου]

β) Υποκείμενα σε απρόσωπες εκφράσεις ανάλογης σημασίας με τα παραπάνω ρήματα (*δεινόν ἐστι, δέος ἐστί, κίνδυνός ἐστι, φόβος ἐστί, φοβερόν ἐστι* κ.τ.ό.):

Δέος ἐγένετο μὴ ξὺν ὄπλοις ἔλθωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. (Υπήρχε φόβος μήπως...)

Κίνδυνός ἐστι μὴ γένωνται μετὰ τῶν πολεμίων. (μήπως συνταχθούν με τους εχθρούς)

Φόβος ἐστί μὴ ἀδικία τις ἡμῖν γένηται.

γ) Επεξηγήσεις σε ὄρο της προηγούμενης πρότασης, κυρίως σε δεικτική αντωνυμία ουδέτερου γένους²:

Ἐφοβήθη τοῦτο, μὴ οὐκ ἔλθοι ἡ βοήθεια.

Οὗτος ὁ κίνδυνος, μὴ ὑπὸ ἡδονῆς ἠττηθῶμεν.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Τα ρήματα που δηλώνουν **φόβο** συντάσσονται συνήθως και με: **α)** πλάγια ερωτηματική πρόταση· **β)** αιτιολογική πρόταση· **γ)** αναφορική ονοματική πρόταση· **δ)** τελικό απαρέμφατο· **ε)** ἑναρθρο απαρέμφατο· **στ)** ουσιαστικό.

3. ΟΙ ΠΛΑΓΙΕΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 177 Πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις ή πλάγιες ερωτήσεις ονομάζονται οι δευτερεύουσες ονοματικές προτάσεις που εκφράζουν *ερώτηση*, όπως και οι ευθείες ερωτήσεις. Η διαφορά τους από αυτές είναι ότι η ερώτηση δε διατυπώνεται ευθέως από αυτόν που ρωτά, αλλά με τη μεσολάβηση κάποιου ρήματος εξάρτησης, γι' αυτό και στο τέλος δεν έχουν ερωτηματικό. Δέχονται ἄρνηση **οὐ** ή **μή**:

Ευθεία ερώτηση: *Ἦλθον οἱ πρέσβεις;*

Πλάγια ερώτηση: *Ἐρωτᾷ εἰ ἦλθον οἱ πρέσβεις.*

N.E.: *Δεν ξέρω τι να κάνω.*

§ 178 Οι πλάγιες ερωτήσεις, ανάλογα με τον **βαθμό άγνοιας** που εμπεριέχουν, διακρίνονται σε:

α) Ολικής άγνοιας, όταν εκφράζουν ερώτηση που αφορά το ρήμα της πρότασης και η οποία μπορεί να απαντηθεί με ένα *ναί* ή ένα *οὐ*· με τη σειρά τους διακρίνονται σε:

- **Μονομελείς**, όταν έχουν ένα μέλος, ζητείται δηλαδή απάντηση σε ένα ερώτημα.
- **Διμελείς**, όταν έχουν δύο μέλη, αποτελούνται δηλαδή από δύο ερωτήσεις.

β) Μερικής άγνοιας, όταν εκφράζουν ερώτηση που αφορά έναν μόνο ὄρο της πρότασης και συγκεκριμένα τη λέξη εισαγωγής της.

1. Εισαγωγή

α) Οι πλάγιες ερωτήσεις **ολικής άγνοιας** εισάγονται:

- Όταν είναι **μονομελείς**, με το ερωτηματικό μόριο **εἰ** (μήπως, αν) και σπανιότερα με τα **ἐάν, ἄν, ἤν** (αν):

2. Οι ενδοιαστικές προτάσεις εμφανίζονται στον λόγο και σαν ανεξάρτητες. Στην περίπτωση αυτή εννοείται κάποιο από τα ρήματα **σκοπέι, σκοπεῖτε, ὄρα, ὄρατε**:

Ἄλλὰ μὴ σε πείσῃ Κρίτων ποιεῖν ταῦτα. → Ἄλλὰ ὄρα μὴ σε πείσῃ Κρίτων ποιεῖν ταῦτα.

Ἄπορείς **εἰ** διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετή.

Σκόπει **ἐάν** καὶ σοὶ ἀρέσῃ. (Σκέψου αν ἀρέσει και σε σένα.)

N.E.: Εισάγονται με τα ερωτηματικά μόρια **αν, μήπως**.

- Όταν είναι **διμελείς**, με τα ζεύγη **εἰ - ἢ** (εάν - ἢ), **πότερον (πότερα) - ἢ** (ποιο από τα δύο - ἢ), **εἴτε - εἴτε** (εάν - ἢ):

Σκοπῶμεν **εἰ** ἡμῖν πρέπει **ἢ** σοί. (Ας εξετάσουμε αν σε μας ταιριάζει ἢ σε σένα.)

Κρίνετε **πότερον** ἢ ἀρετὴ μᾶλλον **ἢ** ἡ φυγὴ σώζει τὰς ψυχάς.

Ἄδελον ἦν **εἴτε** κρατήσαιεν **εἴτε** κρατηθεῖεν. [κρατῶ: νικῶ]

N.E.: Εισάγονται με τα **αν - ἢ (αν)**.

- β)** Οι πλάγιες ερωτήσεις **μερικής άγνοιας** εισάγονται με **ερωτηματικές** ἢ **αναφορικές αντωνυμίες** και με **ερωτηματικά** ἢ **αναφορικά επιρρήματα**:

Μὴ γνώτω ἡ δεξιὰ σου **τί ποιεῖ** ἢ ἀριστερά σου. (Να μη γνωρίζει...)

Σκόπει **πότερος** ἡμῶν **ἀποκρινεῖται**. (Σκέψου ποιος από μας θα απαντήσει.)

Ἄγνωῶ **ὅπου ἐσμέν**. (Δεν ξέρω πού βρισκόμαστε.)

N.E.: Εισάγονται με **ερωτηματικές αντωνυμίες** ἢ με **ερωτηματικά επιρρήματα**.

ΠΙΝΑΚΑΣ 12. ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΠΛΑΓΙΩΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ ΜΕΡΙΚΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ

Ερωτηματικές αντωνυμίες	Αναφορικές αντωνυμίες	Μετάφραση
τίς;	ὄς / ὄστις	ποιος;
–	ὄσπερ	ποιος ακριβώς;
πόσος;	ὄσος / ὄπόσος	πόσος;
πόστος;	–	ποιος κατά σειρά;
ποδαπός;	ὄποδαπός	από ποιο μέρος;
ποῖος;	οἶος / ὄποῖος	τι είδους;
πότερος;	ὄπότερος	ποιος από τους δύο;
πηλίκος;	ἡλίκος / ὄπηλίκος	πόσο μεγάλος;
ποσταῖος;	–	σε πόσες μέρες;
Ερωτηματικά επιρρήματα	Αναφορικά επιρρήματα	Μετάφραση
πού;	οὗ / ὄπου / ἔνθα	πού;
ποι;	οἶ / ὄποι / ἔνθα	πού;
πῆ;	ἦ / ἦπερ / ὄπη	πού; / πώς;
πῶς;	ὡς / ὄπως	πώς;
–	ὡσπερ	πώς ακριβώς;
–	οἶα	πώς (ακριβώς);
πόθεν;	ὄθεν / ὄπόθεν / ἔνθεν	από πού;
πότε;	ὄτε / ὄπότε	πότε;
πηνίκα;	ἡνίκα / ὄπηνίκα	ποια ώρα;
ποσάκις;	ὄποσάκις	πόσες φορές;

2. Εκφορά

Οι πλάγιες ερωτηματικές προτάσεις εκφέρονται με:

- α) **Οριστική**, όταν δηλώνουν ερώτηση για το πραγματικό.
- β) **Δυνητική οριστική**, όταν δηλώνουν ερώτηση για το δυνατόν στο παρελθόν ή για το μη πραγματικό.
- γ) **Δυνητική ευκτική**, όταν δηλώνουν ερώτηση για το δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον.
- δ) **Απορηματική υποτακτική** (ενίστε + αοριστολογικό ἄν), όταν δηλώνουν απορία σχετικά με αυτό που πρέπει να γίνει.
- ε) **Ευκτική του πλάγιου λόγου**, ύστερα από ιστορικό χρόνο, και δηλώνουν υποκειμενική γνώμη³.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι πλάγιες ερωτήσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως:

- α) **Αντικείμενα** σε μεταβατικά ρήματα που σημαίνουν **ερώτηση, απορία** (*ἔρωτῶ, ἀπορῶ, πυνθάνομαι, θαυμάζω* κ.τ.ό.), **γνώση, άγνοια** (*γιγνώσκω, οἶδα, ὄρῶ, αἰσθάνομαι, ἀγνοῶ, ἀπόρως ἔχω* κ.τ.ό.), **απόπειρα, φροντίδα** (*πειρῶμαι, παρασκευάζομαι, πράττω, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι* κ.τ.ό.), **σκέψη, προσοχή** (*σκοπῶ, σκοποῦμαι, ἐξετάζω, βουλευομαι* κ.τ.ό.), **δείξη, ανακοίνωση** (*δείκνυμι, δηλῶ, λέγω, ἀποκρίνομαι* κ.τ.ό.):
 - Ἦρώτα **εἰ εἴη ἄλλη ὁδός.**
 - Ἦδέως δ' ἂν ὑμῶν πυθοίμην **τίν' ἂν ποτε γνώμην περὶ ἐμοῦ εἶχετε**, εἰ μὴ ἐπετριηράρχησα. (αν δεν αναλάμβανα τη διακυβέρνηση της τριήρους)
 - Ἦπορῶ **τί πρῶτον εἶπω.**
 - Ἦπυνθάνετο **ὅπως ἂν κάλλιον πορευθεῖη.** (Ζητούσε να μάθει πώς θα ταξίδευε καλύτερα.)
 - Αὐτός τε θηρᾷ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖται **ὅπως ἂν θηρῶσιν.**
 - Εἰπέ μοι **πότερον ἢ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στοργγύλη.**
- β) **Υποκείμενα** σε απρόσωπα ρήματα και απρόσωπες εκφράσεις ανάλογης σημασίας με τα παραπάνω ρήματα (*ἄδηλόν ἐστι, ἀφανές ἐστι, ἄπορόν ἐστι, ἀπόρως ἔχει, φανερόν ἐστι, θαυμαστόν ἐστι, λέγεται, δέδεικται* κ.τ.ό.):
 - Ἦδηλον ἦν **εἰ ἀδίκως ἐτετιμώρητο.**
 - Ἦλέγετο καὶ ὧ **τρόπῳ ἢ ναυμαχία ἐγένετο.**
- γ) **Επεξηγήσεις** σε όρο της προηγούμενης πρότασης, συνήθως σε δεικτική αντωνυμία ουδέτερου γένους:
 - Τοῦτο σκεψώμεθα, **εἰ ἀληθῆ λέγεις.**

3. Εκφέρονται επίσης με το **ὅπως (μὴ) + οριστική** μέλλοντα. Οι πλάγιες ερωτήσεις αυτής της μορφής:

- α) Εξαίρουν τον τρόπο με τον οποίο γίνεται μια πράξη και εξαρτώνται από ρήματα όπως *φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, προνοῶ, σκοπῶ, ὄρῶ, παρασκευάζομαι*:

Ἦπιμελοῦνται **ὅπως μὴ φαῦλοι ἔσονται.** (Φροντίζουν πώς δε θα γίνουν φαύλοι.)

Οι προτάσεις αυτές διακρίνονται από τις **τελικές** και τις **ενδοιαστικές** προτάσεις της μορφής **ὅπως + οριστική** μέλλοντα, καθώς τονίζουν τον τρόπο με τον οποίο γίνεται μια πράξη (πώς θα / πώς να), ενώ οι **τελικές** δίνουν έμφαση στην πράξη την ίδια (για να / για να μη) και οι **ενδοιαστικές** εξαρτώνται από ρήμα φόβου (μήπως / μήπως δεν).

- β) Δηλώνουν έντονη προτροπή και απαντούν χωρίς ρήμα εξάρτησης. Ως τέτοιο μπορεί να εννοηθεί ένα από τα ρήματα *ὄρα, ὄρατε, σκόπει, σκοπεῖτε*:

Ἦὅπως ταῦτα μὴ **πεύσεται.** (Κοίτα να μην τα μάθει.)

ΠΙΝΑΚΑΣ 13.ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΟΝΟΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

(Για τις αναφορικές ονοματικές προτάσεις βλ. § 192)

ΕΙΔΟΣ	ΕΙΣΑΓΟΝΤΑΙ ΜΕ:	ΕΚΦΕΡΟΝΤΑΙ ΜΕ:	ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΩΣ:
ΕΙΔΙΚΕΣ	ὅτι (αντικειμενική κρίση)	Οριστική	<ol style="list-style-type: none"> Αντικείμενα σε ρήματα: λεκτικά, γνωστικά, δεικτικά, αισθητικά Υποκείμενα σε απρόσωπα ρήματα ή απρόσωπες εκφράσεις ανάλογης σημασίας Επεξηγήσεις σε δεικτική αντωνυμία ή σε άλλον όρο
	ὡς (υποκειμενική κρίση)	Δυνητική οριστική	
		Δυνητική ευκτική	
		Ευκτική του πλάγιου λόγου	
ΕΝΔΟΙΑΣΤΙΚΕΣ	μή, ὅπως μή (φόβος μήπως γίνει κάτι ανεπιθύμητο)	Υποτακτική	<ol style="list-style-type: none"> Αντικείμενα σε ρήματα: φόβου, υποψίας, δισταγμού, ανησυχίας Υποκείμενα σε απρόσωπες εκφράσεις ανάλογης σημασίας Επεξηγήσεις σε δεικτική αντωνυμία ή σε άλλον όρο
	μή οὐ (φόβος μήπως δε γίνει κάτι επιθυμητό)	Ευκτική του πλάγιου λόγου	
ΠΛΑΓΙΕΣ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΕΣ	ΟΛΙΚΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ	Οριστική	<ol style="list-style-type: none"> Αντικείμενα σε ρήματα: ερωτηματικά, γνωστικά, λεκτικά, δεικτικά, σκέψης, φροντίδας, απόπειρας, προσοχής Υποκείμενα σε απρόσωπα ρήματα ή απρόσωπες εκφράσεις ανάλογης σημασίας Επεξηγήσεις σε δεικτική αντωνυμία ή σε άλλον όρο
	Μονομελείς: <i>εἰ, εἰάν, ἄν, ἦν</i>		
	Διμελείς: <i>εἰ - ἦ</i> <i>πότερον(-α) - ἦ</i> <i>εἴτε - εἴτε</i>	Δυνητική οριστική	
	ΜΕΡΙΚΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ	Δυνητική ευκτική	
	Ερωτηματικές αντωνυμίες ή ερωτηματικά επιρρήματα	Απορηματική υποτακτική	
Αναφορικές αντωνυμίες ή αναφορικά επιρρήματα	Ευκτική του πλάγιου λόγου		

Β. ΟΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. ΟΙ ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 179 Αιτιολογικές ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις οι οποίες *αιτιολογούν* το νόημα της προσδιοριζόμενης (συνήθως κύριας) πρότασης. Δηλώνουν το *αναγκαστικό αίτιο* και βρίσκονται με την προσδιοριζόμενη πρόταση σε σχέση αλληλεπίδρασης (σχέση αιτίου – αποτελέσματος). Δέχονται άρνηση **οὐ**.

N.E.: Έφυγε, **γιατί** βιαζόταν.

1. Εισαγωγή

Οι αιτιολογικές προτάσεις εισάγονται με τους αιτιολογικούς συνδέσμους:

α) **ὅτι**, όταν δηλώνουν αντικειμενική αιτία·

β) **ὥς**, όταν δηλώνουν υποκειμενική αιτία·

γ) **διότι, ἐπει, ἐπειδὴ**⁴.

N.E.: Εισάγονται με τους αιτιολογικούς συνδέσμους **γιατί, επειδή, διότι, αφού, εφόσον, καθώς, που, μια που**.

Παρατηρήσεις

α) Τα **ὥς, ἐπει** εισάγουν κύρια πρόταση, όταν βρίσκονται στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου (αιτιολογώντας τα προηγούμενα) και δεν ακολουθεί άλλη κύρια πρόταση:

Ὡς χρη̄ σὲ περῑ πολλοῦ ποιεῖσθαι τὴν φρόνησιν. (Γιατί πρέπει να θεωρείς σημαντική τη φρόνηση.)

Ἐπει καὶ τόδε ἔπραξαν φοβούμενοι τὸ πλῆθος αὐτῶν.

β) Με το **εἰ** (αν, που) εισάγονται **αιτιολογικές προτάσεις υποθετικής αιτιολογίας** (αίτιο πιθανό ή αμφισβητήσιμο· άρνηση **μη**), οι οποίες τίθενται και ως υποκείμενα απρόσωπων εκφράσεων ψυχικού πάθους:

Δεινόν ἐστι εἰ ἀδικήσομέν τινα.

Οι **αιτιολογικές προτάσεις υποθετικής αιτιολογίας** διακρίνονται από τις **υποθετικές** με βάση τη θέση τους στην περίοδο: οι υποθετικές προτάσεις λογικά προηγούνται της κύριας πρότασης, ενώ οι **αιτιολογικές υποθετικής αιτιολογίας** έπονται κύριας πρότασης η οποία εκφέρεται με ρήμα ψυχικού πάθους. Επίσης, διακρίνονται από τις **πλάγιες ερωτηματικές** λόγω της εξάρτησής τους από διαφορετικής σημασίας ρήματα.

2. Εκφορά

Οι αιτιολογικές προτάσεις εκφέρονται με:

α) **Οριστική**, όταν δηλώνουν αίτιο πραγματικό:

Ἐπορεύετο ἐφ' ἀμάξης, διότι ἐτέτρωτο. (γιατί είχε τραυματιστεί)

β) **Δυνητική οριστική**, όταν δηλώνουν αίτιο δυνατόν στο παρελθόν ή μη πραγματικό:

Οὐκ ἔλεγε τὰς ἐμὰς πράξεις, ὅτι ἐδείκνυεν ἂν τὴν ἐμὴν ἀρετὴν. (γιατί θα έδειχνε)

γ) **Δυνητική ευκτική**, όταν δηλώνουν αίτιο δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον:

Δέομαι οὖν σου παραμεῖναι, ὥς οὐδ' ἂν ἐνὸς ἡδιδον ἀκούσαιμι ἢ σοῦ. (Σε παρακαλώ να μείνεις, γιατί κανέναν άλλον δε θα άκουγα πιο ευχάριστα από σένα.)

δ) **Ευκτική του πλάγιου λόγου**, ύστερα από ιστορικό χρόνο, και δηλώνουν υποκειμενική γνώμη:

Οἱ στρατηγοὶ ἐθαύμαζον, ὅτι Κῦρος οὐ φαίνοιο. (απορούσαν)

4. Αιτιολογικές προτάσεις εισάγονται και με τους κυρίως χρονικούς συνδέσμους **ὅτε, ὁπότε** (αφού· αιτιολογία γνωστή):

Χαλεπὰ τὰ παρόντα, ὁπότε ἀνδρῶν στρατηγῶν τοιοῦτων στερόμεθα.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι αιτιολογικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως:

- α) Επιρρηματικοί προσδιορισμοί της αιτίας** σε κάθε ρήμα και κυρίως σε ρήμα ψυχικού πάθους (χαίρω, ἠδομαι, θαυμάζω, ἀγανακτῶ, αἰσχύνομαι, ἀθυμῶ κ.τ.ό.):

Οἱ Ἕλληνες ἠθύμουν, **ἐπεὶ οὐκ εἶχον τὰ ἐπιτήδεια**. (Οἱ Ἕλληνες δυσανασχετούσαν, επειδή δεν είχαν τα αναγκαία.)

Ἐπειδὴ χρημάτων δεῖται, πορεύεται εἰς Αἴγυπτον ἐπὶ μισθῶ. (Επειδή έχει ανάγκη χρημάτων,...)

- β) Επεξηγήσεις** σε εμπρόθετο προσδιορισμό της αιτίας:

Διὰ τοῦτο κρίνεται, **ὅτι παρὰ τοὺς νόμους δημηγορεῖ**.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Αιτία (αναγκαστικό αίτιο) εκφράζουν επίσης (βλ. και πίνακα Δ): **α)** η αιτιολογική μετοχή (απλή ή δυνητική)·

- β)** η γενική της αιτίας· **γ)** η δοτική της αιτίας· **δ)** η αιτιατική της αιτίας· **ε)** οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί της αιτίας.

2. ΟΙ ΤΕΛΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 180 Τελικές ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις που δηλώνουν το *τελικό αίτιο*, τον σκοπό στον οποίο αποβλέπει το υποκείμενο του ρήματος από το οποίο εξαρτώνται. Δέχονται άρνηση *μή*.

Ν.Ε.: Πήγε *να ψωνίσει*.

1. Εισαγωγή

Οι τελικές προτάσεις εισάγονται με τους τελικούς συνδέσμους *ίνα, ὅπως, ὡς* (για να).

Ν.Ε.: Εισάγονται με τους τελικούς συνδέσμους *να, για να*.

2. Εκφορά

Οι τελικές προτάσεις εκφέρονται με:

- α) Υποτακτική**, όταν δηλώνουν σκοπό προσδοκώμενο με βεβαιότητα:

Πέμπει στρατιώτας, **ὅπως βοηθήσωσι τῇ πόλει**.

- β) Υποτακτική + ἄν αοριστολογικό**, όταν δηλώνουν σκοπό προσδοκώμενο υπό προϋπόθεση:

Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἐκουσίοις **ὅπως ἂν δύνῃ** καὶ τοὺς ἀκουσίους ὑπομένειν.

- γ) Ευκτική του πλάγιου λόγου**, ύστερα από ιστορικό χρόνο, και δηλώνουν σκοπό υποκειμενικό και αβέβαιο στο παρελθόν:

Ἐκάλεσέ τις αὐτόν, **ὅπως ἴδοι** τὰ ἱερά.

- δ) Οριστική ιστορικού χρόνου**, όταν προηγείται ευχή ανεκπλήρωτη ή κάτι που δεν έγινε, και δηλώνουν σκοπό ανεκπλήρωτο⁵.

Ἐχρῆν αὐτοὺς ζῆν, **ίνα ἀπηλλάγμεθα** τούτου τοῦ δημαγωγοῦ.

5. Οι τελικές προτάσεις εκφέρονται και με: α) **Οριστική μέλλοντα** (σκοπός βέβαιος): Συμπράττουσι **ὅπως μεγίστην δόξαν ἔξουσι**. β) **Δυνητική ευκτική** (ως απόδοση λανθάνουσας υπόθεσης): Ἐδίδου βοῦς, **ὅπως ἂν** θύσαντες [= εἰ θύσειαν] **ἔσιῶντο**. γ) **Ευκτική** (χωρίς εξάρτηση από ιστορικό χρόνο): • Ἄρ' οὐκ ἂν ἔλθοι βασιλεὺς **ὡς** πᾶσιν ἀνθρώποις φόβον **παράσχοι**; [έλξη από προηγούμενη ευκτική] • Ἴσως **δέ** **πou ἀποσκάπτει, ὡς** ἄπορος **εἶη** ἡ δόδος. (Ἴσως κάπου ανοίγει τάφρο, για να είναι αδιάβατος ο δρόμος.) [σκοπός υποκειμενικός]

3. Συντακτικός ρόλος

Οι τελικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως:

α) Επιρρηματικοί προσδιορισμοί του σκοπού σε ρήματα οποιασδήποτε σημασίας και κυρίως σε όσα δηλώνουν κίνηση ή σκόπιμη ενέργεια:

Ἄβροκόμας τὰ πλοῖα κατέκαυσεν, ἵνα μὴ Κῦρος διαβῆ.

Τούτους πέμπομεν, ὥς βουλευσῶνται περὶ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων.

β) Επεξηγήσεις σε εμπρόθετο προσδιορισμό του σκοπού και κυρίως στα *διὰ τοῦτο, τούτου ἔνεκα*:

Διὰ τοῦτο συλλέγεσθε, ἵνα οἱ ἀδυνατώτεροι τολμῶσι περὶ τοῦ δικαίου ἀμφισβητεῖν.

Στρατηγούς αἰροῦνται τούτου ἔνεκα, ἵνα αὐτοῖς ἡγεμόνες ᾦσι.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Σκοπό (τελικό αίτιο) δηλώνουν επίσης (βλ. και πίνακα Δ): **α)** η τελική μετοχή· **β)** το απαρέμφατο του σκοπού· **γ)** το επιρρηματικό κατηγορούμενο του σκοπού· **δ)** οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί του σκοπού· **ε)** η γενική και η αιτιατική του σκοπού· **στ)** η συμπερασματική πρόταση της μορφής *ὥστε* ή *ὥς* + **απαρέμφατο** που δηλώνει επιδιωκόμενο σκοπό.

3. ΟΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 181 Συμπερασματικές ή αποτελεσματικές ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις που δηλώνουν το *συμπέρασμα* ή το *αποτέλεσμα* που προκύπτει από την ενέργεια που εκφράζει το ρήμα εξάρτησής τους. Δέχονται άρνηση **οὐ**, εκτός αν εκφέρονται με **απαρέμφατο**, οπότε δέχονται άρνηση **μή**.

Ν.Ε.: Δεν έτρεξα, **ὥστε να κουραστώ**.

1. Εισαγωγή

Οι συμπερασματικές προτάσεις εισάγονται με:

α) τους συμπερασματικούς συνδέσμους **ὥστε**⁶, **ὥς**.

β) τις εκφράσεις **ἐφ' ᾧ**, **ἐφ' ᾧτε** (με τον όρο να, με την προϋπόθεση να).

Ν.Ε.: Εισάγονται με τους συμπερασματικούς συνδέσμους **ὥστε (να)**, **που (να)**.

➤ Ο **ὥστε** (συνεπώς, γι' αυτό) εισάγει κύρια πρόταση, όταν βρίσκεται στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου και δεν ακολουθεί άλλη κύρια:

᾿Ωστ' ἐκείνης τῆς νυκτὸς οὐδεὶς ἐκοιμήθη.

2. Εκφορά

Οι συμπερασματικές προτάσεις εκφέρονται με:

α) Οριστική, όταν δηλώνουν αποτέλεσμα πραγματικό:

Οὕτως ἰσχυρὸν ἢ ἀλήθεια, ὥστε πάντων ἐπικρατεῖ.

6. Ο **ὥστε** + **απαρέμφατο**, το οποίο λειτουργεί ως αντικείμενο, υποκείμενο, απαρέμφατο της αναφοράς, είναι στην ουσία πλεοναστικός: *Ξυνέβη μετὰ τὴν μάχην, ὥστε πολέμου μηδὲν ἐπι ἄψασθαι μηδετέρους.* [ἄψασθαι: Υ του *ξυνέβη*]

- β) Δυνητική οριστική**, όταν δηλώνουν αποτέλεσμα δυνατόν στο παρελθόν υπό προϋποθέσεις ή μη πραγματικό:
Οἱ θεοὶ οὕτως ἐσήμηναν, ὥστε καὶ ἰδιώτης ἂν ἔγνων. (κι ένας άσχετος θα καταλάβαινε)
- γ) Δυνητική ευκτική**, όταν δηλώνουν αποτέλεσμα δυνατόν στο παρόν ή στο μέλλον υπό προϋποθέσεις:
Ἐν ἀσφαλεῖ ἔσομαι, ὥς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν πάθοιμι.
- δ) Ευκτική του πλάγιου λόγου**, ύστερα από ιστορικό χρόνο, και δηλώνουν υποκειμενική γνώμη⁷:
Οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῷ τείχει ἔκειντο, ὥστε οὐ ῥάδιον εἶη ἀνελεσθαι. (ώστε δεν ήταν εύκολο να τους ανασύρουν)
- ε) Απαρέμφατο τελικό (ὥστε, ὥς + απαρέμφατο)** και δηλώνουν⁸:
- **Αποτέλεσμα ενδεχόμενο, υποκειμενικό** (απλή σκέψη του λέγοντος), το οποίο δεν αποκλείεται κάποιες φορές να είναι και πραγματικό:
Κῦρος ἦν φιλοτιμότατος, ὥστε πάντα πόνον ὑπομένειν.
 - **Αποτέλεσμα επιδιωκόμενο**, δηλαδή σκοπό, και εξαρτώνται από ρήματα βούλησης ή σκόπιμης ενέργειας:
Κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν, ὥστε καὶ τοὺς πολεμίους ἀκούειν.
Πορεύονται ἀσήμεως ὥστε μὴ γινώσκεσθαι ὅτι ἰχνεύουσιν.
 - **Προϋπόθεση, όρο ή συμφωνία** και εισάγονται κυρίως με τις εκφράσεις *ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε* (με την προϋπόθεση να, με τον όρο να, με τη συμφωνία να):
Οἱ δὲ διήλλαξαν, ἐφ' ᾧτε εἰρήνην ἔχειν. (Αυτοί πέτυχαν συμβιβασμό, με τον όρο να έχουν ειρήνη.)
- Προϋπόθεση, όρος ή συμφωνία είναι δυνατόν να δηλωθούν και με τα *ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε* + **οριστική μέλλο-ντα**:
Πάντα κίνδυνον ὑποδύονται, ἐφ' ᾧτε πλείονα κτήσονται.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι συμπερασματικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο ως:

- α) Επιρρηματικοί προσδιορισμοί του αποτελέσματος**, όπως και στη Ν.Ε.:
Οὕτως ἀναίσθητος εἶ, Αἰσχύνη, ὥστ' οὐ δύνασαι λογίσασθαι.
- β) Επιρρηματικοί προσδιορισμοί** που δηλώνουν **όρο, προϋπόθεση, συμφωνία**:
Οἱ τριάκοντα ἠρέθησαν, ἐφ' ᾧτε συγγράψαι νόμους.
- γ) Επεξηγήσεις** σε εμπρόθετους προσδιορισμούς που δηλώνουν όρο, προϋπόθεση, συμφωνία:
Ἀφίμεν σε ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧτε μηκέτι φιλοσοφεῖν.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

- Συμπέρασμα (ή αποτέλεσμα)** δηλώνουν επίσης (βλ. και πίνακα Δ): **α)** το απαρέμφατο του αποτελέσματος **β)** το προληπτικό κατηγορούμενο ή κατηγορούμενο του αποτελέσματος.

7. Συνήθως η εκφορά μιας συμπερασματικής πρότασης με ευκτική οφείλεται σε έλξη από προηγούμενη ευκτική:

Καταγελαστότερον εἶ εἰς τοσοῦτον μικροψυχίας ἔλθοιμεν, ὥστε τὰ προστάγματα τούτων ὑπομείναιμεν.

8. Όταν η συμπερασματική πρόταση εισάγεται με *ἢ ὥστε / ἢ ὥς* + **απαρέμφατο** και προηγείται επίθετο ή επίρρημα συγκριτικού βαθμού, λειτουργεί ως β' όρος σύγκρισης και δηλώνει συμπέρασμα που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεῖ (ασύμμετρη σύγκριση, βλ. και § 41, παρατήρηση α'):

Ἦισθοντο αὐτὸν ἐλάττω ἔχοντα δύναμιν ἢ ὥστε τοὺς φίλους ὠφελεῖν.

4. ΟΙ ΥΠΟΘΕΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 182 Υποθετικές ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις που δηλώνουν την *προϋπόθεση* με την οποία μπορεί να ισχύει ή να αληθεύει αυτό που εκφράζει το ρήμα από το οποίο εξαρτώνται. Δέχονται άρνηση *μή*.

N.E.: *Αν θέλεις, μπορείς να έρθεις.*

1. Εισαγωγή

Οι υποθετικές προτάσεις εισάγονται με τους υποθετικούς συνδέσμους *εἰ, ἐάν, ἄν, ἤν*.

N.E.: Εισάγονται με τους υποθετικούς συνδέσμους *αν, εάν, [σπάνια:] σαν, άμα* κ.ά.

2. Εκφορά

Οι υποθετικές προτάσεις εκφέρονται με:

α) εἰ + οριστική:

Εἰ τοῦτ' ἐποίουν, ἐνίκων ἄν.

β) εἰ + ευκτική:

Εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον.

γ) ἐάν, ἄν, ἤν + υποτακτική:

Ἐάν τι ἔχω ἀγαθόν, διδάσκω.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι υποθετικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** που δηλώνουν **προϋπόθεση**.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Υπόθεση εκφράζουν επίσης: **α)** η υποθετική μετοχή· **β)** οποιαδήποτε έκφραση έχει υποθετική σημασία. (*Ἄνευ τούτων οὐδέν ἔστι γενέσθαι τῶν δεόντων. [εἰ μὴ ἔχομεν ταῦτα].*)

ΟΙ ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ

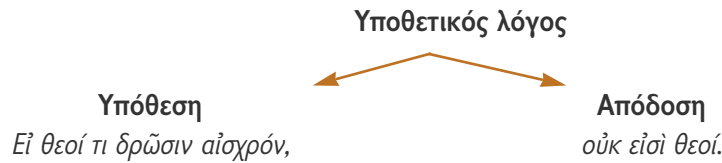
§ 183 Υποθετικοί λόγοι ονομάζονται οι λογικές ενότητες που αποτελούνται από μία υποθετική πρόταση, η οποία ονομάζεται **υπόθεση**, και μία κύρια πρόταση, η οποία ονομάζεται **απόδοση**⁹. Η υπόθεση και η απόδοση μαζί, ως λογική ενότητα, εκφράζουν τη λογική σχέση του (υποθετικού) αιτίου – αποτελέσματος¹⁰:

N.E.: *Αν δε θέλεις να έλθεις, πες το μου.*

9. Ως απόδοση τίθεται και δευτερεύουσα πρόταση, απαρέμφατο ή μετοχή (βλ. και § 185, υποσημ. 16γ).

10. Όταν η υπόθεση είναι παρενθετική, δεν έχει απόδοση και μεταφράζεται με την προσθήκη της λέξης «βέβαια»:

Ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο ἀληθῆ λέγειν, ἔκτεινε τὸν ἕμὸν παῖδα. (αν βέβαια θέλεις)

§ 184 Οι υποθετικοί λόγοι, ανάλογα με τον τρόπο εισαγωγής και εκφοράς της υπόθεσης, την έγκλιση της απόδοσης και τη σημασία τους, διακρίνονται σε **έξι είδη**:

α) 1ο είδος: Το πραγματικό.

ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
εἰ + οριστική οποιουδήποτε χρόνου (μτφρ.: «αν» + οριστική)	οποιαδήποτε έγκλιση (μτφρ.: η αντίστοιχη έγκλιση)

*Εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι καλῶς ἔπραξεν, ἐπαινῶ.
 Εἰ ἄρέσκει σοι ταῦτα, ἐπιχειρεῖ αὐτοῖς.
 Εἰ ἀφήσεις τοὺς Θηβαίους ἄνευ μάχης, κινδυνεύσεις τὰ ἔσχατα παθεῖν.*

β) 2ο είδος: Το αντίθετο του πραγματικού.

ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
εἰ + οριστική ιστορικού χρόνου (μτφρ.: «αν» + οριστική παρατατικού ή υπερσυντελικού)	δυνητική οριστική ¹¹ (μτφρ.: «θα» + οριστική παρατατικού ή υπερσυντελικού)

*Εἰ μὲν αὐτὸς ἐποίει τι φαῦλον, εἰκότως ἂν ἐδόκει πονηρὸς εἶναι.
 Εἰ μὴ ἐγὼ ἐκέλευσα, οὐκ ἂν ἐποίησεν Ἄγασίας. (δε θα το έκανε / δε θα το είχε κάνει)*

γ) 3ο είδος: Το προσδοκώμενο.

ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
ἐάν, ἄν, ἦν + υποτακτική (μτφρ.: «αν» + υποτακτική)	οριστική μέλλοντα ¹² (μτφρ.: οριστική μέλλοντα)

*Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἄλλον στρατηγὸν πέμπῃ, ἔσομαι σύμμαχος ὑμῖν.
 Ἐὰν ἀναλογίσθητε, αὐτίκα γνώσεσθε.*

11. Στην απόδοση μπορεί επίσης να υπάρχει: α) **Απρόσωπο ρήμα** ή **απρόσωπη έκφραση** σε παρατατικό (*ἔδει, ἔχρην, προσῆκε, ἔξην, ἀναγκαῖον ἦν, δίκαιον ἦν* κτλ.) + **απαρέμφατο**: *Εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί, ἔξην αὐτοῖς τὰ δίκαια δεικνύναι.* β) Ἐνα από τα ρ. *ἐβουλόμην, ἔμελλον, ἐκινδύνευσσα* + **απαρέμφατο**: *Ἡ πόλις ἐκινδύνευσσε διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο.* (εάν φυσούσε)
 12. Στην απόδοση μπορεί επίσης να υπάρχει **μελλοντική έγκλιση** ή **έκφραση** (υποτακτική, δυνητική ή ευχετική ευκτική, προστακτική, οριστική ενεστώτα ή αορίστου ή παρακειμένου με μελλοντική σημασία, συντελεσμένος μέλλοντας, απρόσωπο ρήμα + τελικό απαρέμφατο, ρηματικό επίθετο σε -τος, -τέος και γενικά οποιαδήποτε έκφραση αναφέρεται στο μέλλον):
Ἐάν μὴ πιστεύητε, πέμψατε πρέσβεις.

δ) 4ο είδος: Αόριστη επανάληψη στο παρόν ή στο μέλλον.

ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
<p>ἐάν, ἄν, ἦν + υποτακτική (μτφρ.: «αν», «όσες φορές» + υποτακτική)</p>	<p>οριστική ενεστώτα¹³ (μτφρ.: οριστική ενεστώτα)</p>

Ἦν ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνήσκειν.

Ἐάν τι ἔχω ἀγαθόν, διδάσκω.

ε) 5ο είδος: Απλή σκέψη του λέγοντος.

ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
<p>εἰ + ευκτική (μτφρ.: «αν» + οριστική παρατατικού)</p>	<p>δυνητική ευκτική¹⁴ (μτφρ.: «θα» + οριστική παρατατικού)</p>

Εἰ οἱ πολῖται ὁμονοοῖεν, εὐδαίμων ἄν γίγνοιτο ἡ πόλις.

Οὐδεὶς γὰρ ζῶῃ γ' ἄν, εἰ μὴ τρέφοιτο.

στ) 6ο είδος: Αόριστη επανάληψη στο παρελθόν.

ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
<p>εἰ + ευκτική επαναληπτική (μτφρ.: «κάθε φορά που» + οριστική παρατατικού)</p>	<p>οριστική παρατατικού ή δυνητική οριστική αορίστου¹⁵ (μτφρ.: οριστική παρατατικού)</p>

Τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινε.

Εἰ ἴδοι τοὺς νέους γυμναζομένους, ἐπήνεσεν ἄν.

§ 185 Ἂνας υποθετικός λόγος, ανάλογα με τον αριθμό των προτάσεων που τον αποτελούν, ονομάζεται, όπως και στη Ν.Ε.:

α) Απλός: αποτελείται από μία υπόθεση και μία απόδοση:

Ἐὰν ζητῆς καλῶς, εὐρήσεις. [Υπ. + Απ.]

β) Σύνθετος: αποτελείται από περισσότερες της μίας υποθέσεις ή/και αποδόσεις¹⁶:

Ἐὰν μὲν δόξῃ καλὸς εἶναι ὁ νόμος, ζῆ ὁ τιθεὶς καὶ ἀπέρχεται. [Υπ. + Απ. + Απ.]

13. Στην απόδοση μπορεί επίσης να υπάρχει **γνωμικός αόριστος**:

Ἦν δέ τις τούτων τι παραβαίνει, ζημίαν αὐτοῖς ἐπέθεσαν. (τους τιμωρούν)

14. Στην απόδοση μπορεί σπανιότερα να υπάρχει: **οριστική αρκτικού χρόνου, ευχετική ευκτική ή προστακτική**:

Εἴ τις τάδε παραβαίνει, ἐναγῆς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος. (ας έχει την κατάρα)

15. Στην απόδοση υπάρχει σπανιότερα **δυνητική οριστική παρατατικού, απλή οριστική αορίστου ή οριστική υπερσυντελικού**:

Εἴ δέ τις αὐτῷ περὶ τοῦ ἀντιλεγοί, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανήγεν ἄν πάντα τὸν λόγον.

Εἴ τίς γέ τι αὐτῷ προστάξαι καλῶς ὑπηρετήσκειν, οὐδενὶ ἀχάριστον εἶασε τὴν προθυμίαν.

Εἴ δέ τις καὶ ἀντίποι, εὐθύς ἐτεθνήκει.

16. Εκτός από **απλός ή σύνθετος**, ένας υποθετικός λόγος μπορεί να είναι:

α) **Ελλειπτικός**, όταν λείπει το ρήμα της υπόθεσης ή της απόδοσης ή και ολόκληρη η υπόθεση ή η απόδοση, επειδή μπορεί να εννοηθούν εύκολα από τα συμφραζόμενα:

— Ἄθλιος ἄρα οὗτός ἐστιν κατὰ τὸν σὸν λόγον. — *Εἶπερ γε, ὦ φίλε, ἄδικος.* [ἄδικός ἐστιν]

Από παράλειψη του ρήματος της υπόθεσης προέκυψαν υποθετικές εκφράσεις με επιρρηματική σημασία, όπως: *εἰ δέ μὴ* (διαφορετικά),

Ἐὰν μελετήσωμεν καὶ ἀντιπαρασκευασώμεθα, χρόνος ἐνέσται. (θα υπάρξει) [Υπ. + Υπ. + Απ.]

Σε έναν **σύνθετο υποθετικό λόγο** οι υποθέσεις ενδέχεται να εισάγονται και ταυτόχρονα να συνδέονται διαζευκτικά με τους συνδέσμους **εἴτε - εἴτε, ἐάντε - ἐάντε, ἦντε - ἦντε, ἄντε - ἄντε**:

Ἐάν τε οἱ τετρακόσιοι κρατήσωσιν ἐάν τε οἱ ἐκ Μιλῆτου πολέμιοι, διαφθαρήσεσθε.

ΠΙΝΑΚΑΣ 14. ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΥΠΟΘΕΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ

ΕΙΔΟΣ	ΥΠΟΘΕΣΗ	ΑΠΟΔΟΣΗ
1ο: Πραγματικό	εἰ + οριστική οποιουδήποτε χρόνου	οποιαδήποτε ἐγκλιση
2ο: Αντίθετο του πραγματικού	εἰ + οριστική ιστορικού χρόνου	δυνητική οριστική
3ο: Προσδοκώμενο	ἐάν, ἄν, ἦν + υποτακτική	οριστική μέλλοντα
4ο: Αόριστη επανάληψη στο παρόν ή στο μέλλον	ἐάν, ἄν, ἦν + υποτακτική	οριστική ενεστώτα
5ο: Απλή σκέψη του λέγοντος	εἰ + ευκτική	δυνητική ευκτική
6ο: Αόριστη επανάληψη στο παρελθόν	εἰ + ευκτική (επαναληπτική)	οριστική παρατατικού ή δυνητική οριστική αορίστου

πλὴν εἰ (εκτός από), εἴ(περ) τις καὶ ἄλλος (περισσότερο από κάθε άλλον), εἴπερ ποτὲ (καὶ ἄλλοτε) (περισσότερο από κάθε άλλη φορά), εἴπερ που (περισσότερο από κάθε άλλο μέρος), ἐὰν μόνον (αρκεῖ μόνο να) κ.ά., καθώς και εκφράσεις του τύπου ὡσπερ (ἂν) εἰ, ὡσπερεί, ὡσπερ ἂν, ὡς ἂν, με τη σημασία του «σαν»:

Εἰ μὲν ἠδίκηκεν, δίκην δῶ· εἰ δὲ μὴ [ἠδίκηκεν], ἀποφύγη.

Διεφθάρησαν ὡσπερ ἂν εἰ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐπολέμησαν. [ὡσπερ ἂν διεφθάρησαν, εἰ ἐπολέμησαν πρὸς...]

β) **Λανθάνων**, όταν η **υπόθεση** λανθάνει, είναι κρυμμένη συνήθως σε μια υποθετική, αναφορική υποθετική ή χρονική υποθετική μετοχή, σε μια αναφορική υποθετική ή χρονική υποθετική πρόταση ή σε άλλη λέξη ή φράση που εμπεριέχει υπόθεση:

Ταῦτα πράξας μεγάλῃν δόξαν ἔξεις. [ἐὰν πράξης – ἔξεις: προσδοκώμενο]

γ) **Εξαρτημένος ή πλάγιος**, όταν η **απόδοση** δεν είναι κύρια αλλά δευτερεύουσα πρόταση, απαρέμφατο ή μετοχή. Για να τον αναγνωρίσουμε, πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι:

• Αν η απόδοση εξαρτάται από αρκτικό χρόνο, ο υποθετικός λόγος αναγνωρίζεται σαν να ήταν ανεξάρτητος:

Λέγει ὅτι, ἐὰν μάθη, παύσεται ταῦτα ποιῶν. [ἐὰν μάθη – παύσεται: προσδοκώμενο]

• Αν η απόδοση εξαρτάται από ιστορικό χρόνο, η υπόθεση (με εξαίρεση την υπόθεση του 2ου είδους, η οποία δε μεταβάλλεται) έχει τη μορφή εἰ + ευκτική του πλάγιου λόγου. Τότε το είδος της απόδοσης, το νόημα και η τροπή του εξαρτημένου υποθετικού λόγου σε ανεξάρτητο μας βοηθούν στην αναγνώρισή του:

Ἦγεῖτο ἅπαν ποιήσιν αὐτόν, εἰ τις ἀργύριον διδοίη. [ἐὰν τις διδῶ – ποιήσει: προσδοκώμενο]

5. ΟΙ ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 186 **Εναντιωματικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις των οποίων το περιεχόμενο εκφράζει **εναντίωση** προς το νόημα της (κύριας) πρότασης που προσδιορίζουν. Δέχονται άρνηση **μή**.

N.E.: *Αν και είμαι τραυματισμένος, θα αγωνιστώ.*

1. Εισαγωγή

Οι εναντιωματικές προτάσεις εισάγονται με τους εναντιωματικούς συνδέσμους **εἰ καί, ἐάν/ἄν/ἤν και** (αν και, μολοντί) και δηλώνουν εναντίωση προς κάτι που θεωρείται πραγματικό.

N.E.: Εισάγονται με τα **αν και, ενώ, μολοντί, παρόλο που** κ.ά.

2. Εκφορά

Οι εναντιωματικές προτάσεις εκφέρονται, όπως και οι υποθετικές προτάσεις, με:

α) Οριστική ή ευκτική, όταν ο σύνδεσμος εισαγωγής περιέχει το **εἶ**:

Εἰ καὶ χρήματα ἔχομεν, οὐκ εὐτυχοῦμεν.

Ἄξιον γὰρ ἀκοῦσαι τὸ διήγημα τοῦτο, εἰ καὶ μὴ προσήκοι Κλεοκράτει.

β) Υποτακτική, όταν ο σύνδεσμος εισαγωγής περιέχει το **ἐάν, ἄν, ἤν**:

Ἐὰν καὶ μὴ βούλωνται, πάντες αἰσχύνονται μὴ πράττειν τὰ δίκαια.

Παρατηρήσεις

α) Όταν μετά τους υποθετικούς συνδέσμους **εἰ, ἐάν, ἄν, ἤν** ακολουθεί ο **καί** ως **προσθετικός**, τότε τα συμπλέγματα που προκύπτουν δεν είναι εναντιωματικοί σύνδεσμοι:

Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ συνδοκεῖ. (αν και συ συμφωνείς) [προσθετικός· η πρόταση είναι υποθετική]

β) Ο σύνδεσμος **εἰ καί**, όταν έχει τη σημασία του «ακόμη κι αν», εισάγει δευτερεύουσες παραχωρητικές προτάσεις (βλ. § 187):

Ἄνθρωποι κακοί, εἰ καὶ ὠφέλειν δοκοῦσιν, μᾶλλον βλάπτουσιν.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι εναντιωματικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** που δηλώνουν **εναντίωση**.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Εναντίωση εκφράζουν επίσης (βλ. και πίνακα Δ): **α)** οι εναντιωματικές μετοχές· **β)** οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί που δηλώνουν εναντίωση.

6. ΟΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 187 **Παραχωρητικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις των οποίων το περιεχόμενο εκφράζει **παραχώρηση** προς το νόημα της (κύριας) πρότασης που προσδιορίζουν. Δέχονται άρνηση **μή**.

N.E.: *Κι αν ακόμη διαφωνούσα, θα σε υποστήριζα.*

1. Εισαγωγή

Οι παραχωρητικές προτάσεις εισάγονται με τους παραχωρητικούς συνδέσμους:

- α) *και ει, και, και αν, και εαν, και αν, και ην*** (ακόμη κι αν, έστω κι αν, κι αν ακόμα) ύστερα από καταφατική πρόταση:
Χρή ποιείν με τοῦτο, και ει μη πέποιθα. (έστω κι αν δεν είμαι πεπεισμένος)
Ἄνηρ πονηρὸς δυστυχεί, και αν εὐτυχῆ.

N.E.: Εισάγονται με τους παραχωρητικούς συνδέσμους *και αν, και να, όσο κι αν, ούτε κι αν* κ.ά.

- β) *οὐδ' ει, μηδ' ει, οὐδ' εαν, οὐδ' αν, οὐδ' ην, μηδ' εαν, μηδ' αν, μηδ' ην*** (ούτε κι αν) ύστερα από αρνητική πρόταση και δηλώνουν παραχώρηση προς κάτι που θεωρείται απίθανο ή αδύνατο.

Μὴ θορυβήσητε, μηδ' εαν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. (ακόμη κι αν σας φανεί ότι λέω κάτι υπερβολικό)

- Όταν ο *και* που προηγείται των *ει, εαν, αν, ην* είναι συμπλεκτικός, μεταβατικός ή προσθετικός, η πρόταση δεν είναι παραχωρητική, αλλά **υποθετική**:

Και ει μη τι κωλύει, ἐθέλω αὐτοῖς διαλεχθῆναι. [μεταβατικός]

2. Εκφορά

Οι παραχωρητικές προτάσεις εκφέρονται, όπως και οι υποθετικές προτάσεις, με:

- α) Οριστική** ή **ευκτική**, όταν ο σύνδεσμος εισαγωγής περιέχει το *ει*.
β) Υποτακτική, όταν ο σύνδεσμος εισαγωγής περιέχει το *εαν, αν, ην*¹⁷.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι παραχωρητικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως **επιρρηματικοί προσδιορισμοί** που δηλώνουν **παραχώρηση**.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Παραχώρηση δηλώνει επίσης η παραχωρητική μετοχή (βλ. και πίνακα Δ).

7. ΟΙ ΧΡΟΝΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 188 **Χρονικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες επιρρηματικές προτάσεις που προσδιορίζουν *χρονικά* το περιεχόμενο της προσδιοριζόμενης (κύριας συνήθως) πρότασης. Δέχονται άρνηση *οὐ* ή *μή*.

N.E.: *Διάβαζε, ὥσπου νύχτωσε.*

Οι χρονικές προτάσεις δηλώνουν, όπως και στη Ν.Ε.:

- α) το προτερόχρονο**, όταν η πράξη την οποία δηλώνει η χρονική πρόταση γίνεται πριν από την πράξη της κύριας πρότασης:
Ἐπει ἤκουσε ἀπῆλθεν. [Πρώτα άκουσε και μετά έφυγε.]
- β) το σύγχρονο**, όταν η πράξη την οποία δηλώνει η χρονική πρόταση γίνεται την ίδια στιγμή με την πράξη της κύριας πρότασης:
Ἄφικοντο ὅτε νύξ ἐγένετο. [Έφτασαν την ώρα που νύχτωσε.]

17. Οι παραχωρητικές, όπως και οι εναντιωματικές προτάσεις, σχηματίζουν μαζί με την κύρια πρόταση όλα τα είδη των υποθετικών λόγων:
Φήσουσι σοφὸν εἶναι, ει και μη εἰμί. [πραγματικό]
Γελαῖ ὁ μωρός, και αν τι μη γελοῖον ἦ. [αόριστη επανάληψη στο παρόν – μέλλον]

γ) το υστερόχρονο, όταν η πράξη την οποία δηλώνει η χρονική πρόταση γίνεται ύστερα από την πράξη της κύριας πρότασης:

Μεσσήνην εἶλωμεν πρὶν Πέρσας λαβεῖν τὴν βασιλείαν. [Ἡ ἀνάληψη τῆς βασιλείας ἀπὸ τοὺς Πέρσες ἐγίνε ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀλωση τῆς Μεσσηνίας.]

1. Εισαγωγή

Οι χρονικές προτάσεις εισάγονται (συνηθέστερα):

α) Ὅταν δηλώνουν το προτερόχρονο:

- Με τους χρονικούς συνδέσμους ή τις χρονικές εκφράσεις **ὡς** (αφού, μόλις), **ἐπει, ἐπειδὴ** (αφού, αφότου), **ἐπει (ἐπειδὴ) πρῶτον, ἐπει (ἐπειδὴ) τάχιστα** (αμέσως μόλις, όταν), **πρὶν + ἐγκλιση** (παρά αφού):
Οἱ δὲ τριάκοντα ἤρθεσαν ἐπει τάχιστα τὰ μακρὰ τεῖχη καθηρέθη. (γκρεμίστηκαν)
- Με τις εμπρόθετες αναφορικές εκφράσεις **ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτου** (αφού, αφότου):
Φίλιππος, ἀφ' οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους ἀδικεῖ.
N.E.: Εισάγονται με τα **αφού, αφότου, καθώς, όταν, μόλις** κ.ά.

β) Ὅταν δηλώνουν το σύγχρονο:

- Με τους χρονικούς συνδέσμους **ὄτε, ὁπότε** (όταν, τότε που), **ἕως, ἔστε, μέχρι, ἄχρι** (μέχρις ότου, ώσπου), **ἡνίκα, ὀτηνίκα** (τη στιγμή που, ενώ):
Ἴηνίκα μοι ἐδόκει καιρὸς εἶναι, προϊέναι ἐκέλευσα.
- Με τα χρονικά επιρρήματα **ὀσάκις, ὀποσάκις** (κάθε φορά που):
Τὸν Εὐφράτην, ὀσάκις κατέλαβεν αὐτοὺς ἀνάγκη, ἐγεφύρωσαν.
- Με τις αναφορικές εκφράσεις **ὀσον χρόνον, ἐν ᾧ, ἐν ὀσω** (ενώ, καθώς, στο διάστημα που):
Ἴεν ὀσω ταῦτ' ἐπράττετο, Ἴεπαμεινώνδας ἐζῆει. (εκστράτευε)
N.E.: Εισάγονται με τα **ενώ, καθώς, όταν, όσο** κ.ά.

γ) Ὅταν δηλώνουν το υστερόχρονο:

- Με τους χρονικούς συνδέσμους **ἕως, ἔστε, ἄχρι, μέχρι, πρὶν + ἀπαρέμφατο** (προτού να):
Μέχρι τούτου Λασθένης φίλος ὠνομάζετο, ἕως προῦδωκεν Ὀλυνθον.
- Με τις εμπρόθετες αναφορικές εκφράσεις **μέχρι οὗ, ἄχρι οὗ, μέχρι ὀτου, ἄχρι ὀτου** (μέχρις ότου, έως ότου):
Ἴεκεῖ ἔμεινε μέχρι οὗ Κῦρος εἰς Σάρδεις ἀφίκετο.
N.E.: Εισάγονται με τα **μέχρι να, έως ότου να, ώσπου να, προτού να** κ.ά.

Παρατηρήσεις

α) Το ληκτικό φωνήεν του συνδέσμου **ὄτε**¹⁸ εκθλίβεται, όταν βρεθεί μπροστά από το αρχικό φωνήεν ή την αρχική δίφθογγο της λέξης που ακολουθεί. Δε συμβαίνει το ίδιο με το σύνδεσμο **ὄτι**:

Ἴεπεμψεν ἐπιστολήν, ὄτ' Ἀμφίπολιν ἐπολιόρκει.

β) Τα **ἄχρι, μέχρι**, ως καταχρηστικές προθέσεις με γενική, σχηματίζουν εμπρόθετους προσδιορισμούς τόπου ή χρόνου:

μέχρι τοῦ ὀμαλοῦ – ἄχρι τῆς τῆμερον ἡμέρας

18. Ο **ὄτε** δεν εισάγει χρονική πρόταση, όταν βρίσκεται σε στερεότυπες εκφράσεις με επιρρηματική σημασία, όπως: **ἔστιν ὄτε** (κάποτε, μερικές φορές), **ὄτε μὲν - ὄτε δὲ** (άλλοτε μὲν - άλλοτε δε), **οὐκ ἔστιν ὄτε** (ποτέ), **οὐκ ἔστιν ὄτε οὐ** (πάντοτε), **ὄτε μὴ** (εκτός εάν), **ἐνίστε** (κάποτε) κ.ά.:

Γίνονται δὲ ἐξ αὐτῶν ἔστιν ὄτε καὶ τύραννοι.

2. Εκφορά

Οι χρονικές προτάσεις εκφέρονται με:

- α) Οριστική**, η οποία διατηρείται και ύστερα από ιστορικό χρόνο, όταν προσδιορίζουν χρονικά κάτι καθορισμένο και πραγματικό¹⁹:

Ἐπειδὴ εἰσῆλθεν, ἐπορεύετο πρὸς τὴν ἀκρόπολιν. [προτερόχρονο]

- β) Υποτακτική**²⁰, όταν δηλώνουν:

- Το προσδοκώμενο:

Χρονική πρόταση	Κύρια πρόταση
χρονικός υποθετικός σύνδεσμος + υποτακτική	οριστική μέλλοντα

Ἐπειδὴν τάχιστα ἡ στρατεία λήξει, εὐθύς ἀποπέμψει αὐτόν. (μόλις)

- Αόριστη επανάληψη στο παρόν ή στο μέλλον:

Χρονική πρόταση	Κύρια πρόταση
χρονικός υποθετικός σύνδεσμος + υποτακτική	οριστική ενεστώτα

Ὅταν βούλωνται, εὕρισκουσιν.

- γ) Ευκτική**, όταν δηλώνουν:

- Απλή σκέψη του λέγοντος:

Χρονική πρόταση	Κύρια πρόταση
χρονικός σύνδεσμος + ευκτική	δυνητική ευκτική

Ὁ ἐκὼν πεινῶν φάγοι ἄν, ὁπότε βούλοιο. (Αυτός που πεινά με τη θέλησή του μπορεί να φάει όποτε θέλει.)

- Αόριστη επανάληψη στο παρελθόν:

Χρονική πρόταση	Κύρια πρόταση
χρονικός σύνδεσμος + ευκτική (επαναληπτική)	οριστική παρατατικού ή δυνητική οριστική αορίστου

Ὅποτε θύοι Κρίτων, ἐκάλει Ἀρχέδημον. (κάθε φορά που θυσίαζε)

19. Μερικές φορές σε χρονικές προτάσεις που εκφέρονται με οριστική περιέχεται και **υπόθεση**. Στην περίπτωση αυτή ο υποθετικός λόγος μπορεί να δηλώνει:

α) Το **πραγματικό** (Υπ.: χρονικός σύνδεσμος + οριστική → **Απ.**: κάθε έγκληση):

Ὅτ' εὐτυχεῖς [εἰ εὐτυχεῖς], μὴ μέγα φρόνει.

β) Το **αντίθετο του πραγματικού** (Υπ.: χρονικός σύνδεσμος + οριστική ιστορικού χρόνου → **Απ.**: δυνητική οριστική):

Ὅποτε [εἰ ποτε] ἐκεῖνο ἐγνωμεν, ἰκανῶς ἂν εἶχεν ἡμῖν. (το πρόβλημά μας θα λυνόταν)

20. Ὑστερα από ιστορικό χρόνο εκφέρονται με ευκτική του πλάγιου λόγου αντί της υποτακτικής:

Ἦλιξε ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παίδων, ἐπειδὴ τελευτήσαι τὸν βίον, ταφήσεσθαι. [ἐπειδὴν τελευτήσω – ταφήσομαι]

Η χρονική πρόταση που εκφέρεται με υποτακτική ή ευκτική είναι χρονική υποθετική.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι χρονικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως **επιρρηματικοί προσδιορισμοί χρόνου**.

4. Ισοδύναμες συντακτικές μορφές

Χρόνο δηλώνουν επίσης (βλ. και πίνακα Δ): **α)** η χρονική μετοχή· **β)** η γενική του χρόνου· **γ)** η δοτική του χρόνου· **δ)** η αιτιατική του χρόνου· **ε)** τα χρονικά επιρρήματα· **στ)** οι εμπρόθετοι προσδιορισμοί του χρόνου· **ζ)** το επιρρηματικό κατηγορούμενο του χρόνου.

Η σύνταξη του συνδέσμου *πρὶν*

§ 189 Ο σύνδεσμος *πρὶν* συντάσσεται:

α) Με **έγκλιση**, συνήθως ύστερα από **αρνητική** πρόταση, και δηλώνει το **προτερόχρονο**:

- **Οριστική ιστορικού χρόνου**, όταν δηλώνει το πραγματικό· μτφρ.: «παρά αφού», «έως ότου» + οριστική:
Οὐ πρότερον ἠθέλησεν ἀπελθεῖν, πρὶν αὐτὸν ἐξήλασαν. (παρά αφού τον εξόρισαν)
- **Υποτακτική + ἄν** αοριστολογικό. Η πρόταση είναι **χρονική υποθετική** και δηλώνει το προσδοκώμενο ή το αόριστα επαναλαμβανόμενο στο παρόν ή στο μέλλον· μτφρ.: «προτού να», «πριν να» + υποτακτική:
Μὴ ἀπέλθῃτε, πρὶν ἂν ἀκούσῃτε. [προσδοκώμενο]
Οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν πείσωσιν οὓς ἠδίκησαν. [αόριστη επανάληψη στο παρόν – μέλλον]
- **Ευκτική του πλάγιου λόγου** (αντί υποτακτικής + ἄν) ύστερα από ιστορικό χρόνο:
Οὐκ ἀφίεσαν πρὶν παραθεῖεν αὐτοῖς ἄριστον. (Δεν τους άφηναν να φύγουν, πριν τους παραθέσουν πρόγευμα.)

β) Με **απαρέμφατο**, συνήθως ύστερα από **καταφατική** πρόταση, και δηλώνει γεγονός ενδεχόμενο, **υστερόχρονο** ως προς την πράξη της κύριας πρότασης· μτφρ.: «προτού να», «πριν να» + υποτακτική:
Οὗτοι οὖν διέβησαν, πρὶν τοὺς ἄλλους ἀποκρίνασθαι.

Γ. ΟΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

§ 190 **Αναφορικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες προτάσεις που *αναφέρονται* σε όρο άλλης πρότασης, ο οποίος είτε υπάρχει είτε εννοείται. Όταν βρίσκονται σε στενή λογική σχέση με τον όρο που προσδιορίζουν, λειτουργούν ως **αναγκαίοι προσδιορισμοί** και κανονικά δε χωρίζονται με κόμμα. Αντίθετα, όταν περιλαμβάνουν πρόσθετες πληροφορίες που μπορεί να παραλειφθούν, ονομάζονται **προσθετικές** και χωρίζονται με κόμμα:

Γινώσκουσιν ἄπανθ' ἃ Φίλιππος παρασκευάζεται. [αναγκάιος προσδιορισμός]

Δερκυλίδας, ὅσπερ πολέμιος ἦν αὐτῷ, ἐν Ἰβύδῳ ἔτυχεν ὤν. [προσθετική]

Ν.Ε.: • Αυτό είναι το βιβλίο που αγόρασα. Ἐπαιζαν κοντά στο παράθυρο, το οποίο έβλεπε στον κήπο.

Οι δευτερεύουσες αναφορικές προτάσεις **εισάγονται**, όπως και στη Ν.Ε.:

α) Με αναφορικές αντωνυμίες:

ὅς (ο οποίος, που)

ὅστις (όποιος, ο οποίος)

ὅσπερ (ο οποίος ακριβώς)

ὅσος / ὀπόσος (όσος)

οἷος (τέτοιος που)

ὁποῖος (όποιος λογής)

ὁπότερος (όποιος από τους δύο)

ἡλίκος / ὀπηλίκος (όσο μεγάλος)

ὀποδαπὸς (από τον τόπο που)

Κῦρος ἔχων οὕς εἶρηκα ὠρμᾶτο ἀπὸ Σάρδεων.

Οὐδέποτε τὴν μητέρα οὐτ' εἶπα οὐτ' ἐποίησα οὐδέν, ἐφ' ᾧ ἠσχύνθη. [με εμπρόθετη αναφορική αντωνυμία]

β) Με αναφορικά επιρρήματα:

ὅσον / ὅσω (όσο)

οὕ / ὅπου / ἔνθα / ὅποι (όπου)

ἡ / ὀπη (όπου, όπως)

ἐνθεν / ὀθεν / ὀπόθεν (απ' όπου)

οἷον / οἷα (όπως, όπως ακριβώς)

ὡς / ὀπως (όπως)

ὡσπερ / ἡπερ / καθάπερ (όπως ακριβώς)

Ἐκκλησίαν ἐποίησαν, ἐνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν.

- Τα **ὅς, οὕ, ὀπου, ὀθεν, ὀπόθεν, ἐνθα, ἐνθεν** έχουν δεικτική σημασία και εισάγουν **κύρια πρόταση**, όταν αναφέρονται στα προηγούμενα, βρίσκονται στην αρχή περιόδου ή ημιπεριόδου και δεν ακολουθεί άλλη κύρια πρόταση²¹:

Ἦν εἷς ἐγώ, ταύτην ἐμαυτῷ ῥαστώνην ἐζηῦρον. (Απ' αυτούς ένας εγώ, αυτό βρήκα ως ανακούφιση για τον εαυτό μου.)

Παρήνει μεθορμίσαι εἰς Σηστόν· οὕ ὄντες ναυμαχήσετε, ἔφη. (Τους προέτρεπε να προσορμιστούν στη Σηστό· εκεί αν βρίσκεστε, θα ναυμαχήσετε, είπε.)

§ 191 Οι δευτερεύουσες αναφορικές προτάσεις διακρίνονται σε: α) **ονοματικές** και β) **επιρρηματικές**.

§ 192 **Αναφορικές ονοματικές** ονομάζονται οι δευτερεύουσες αναφορικές προτάσεις που χρησιμοποιούνται στον λόγο ως ονόματα:

Οὐ καλὰ γ' ἦν ἃ ἔπραξα. (αυτά που έπραξα / οι πράξεις μου)

Ν.Ε.: Ὅποιος ξέρει ας απαντήσει.

1. Εισαγωγή

Οι αναφορικές ονοματικές προτάσεις εισάγονται με **αναφορικές αντωνυμίες**:

Ἄκούετε τοῦ νόμου τῆς φιλανθρωπίας ὅς οὐδὲ τοὺς δούλους ὑβρίζεσθαι ἀξιῶ.

Ἐβουλόμην ἰσχύειν τοὺς νόμους οὕς ἐνομοθέτησεν ὁ Σόλων.

21. **Αναφορικές αντωνυμίες ή αναφορικά επιρρήματα + οὕν, δὴ, δὴποτε** και εκφράσεις όπως **ἔστιν ὅς / ἔστιν ὀστις** (κάποιος), **οὐκ/οὐδεὶς ἔστιν ὀστις** (κανένας), **οὐκ/οὐδεὶς ἔστιν ὀστις οὐ** (καθένας), **ἔστιν οὕ** (κάπου), **οἷός (τ') εἶμι** + **απαρέμφατο** (εἶμαι ικανός να), **οἷόν τ' ἔστι** + **απαρέμφατο** (εἶναι δυνατόν να) κ.ά. δεν εισάγουν αναφορική πρόταση:

Κἀγὼ οὐδ' ὀτιοῦν ἀντέλεγον τούτοις. (τίποτα) *Οὐδεὶς ἔστιν ὀστις οὐκ ἂν ἔδωκεν τρία τάλαντα.* • *Τὰ μὲν ὀρη οἷόν τ' ἔστι* και ἰχνεύειν. [ἰχνεύω: ἰχνηλατώ]

- Μερικές φορές η αναφορική αντωνυμία δε βρίσκεται σε πώση αιτιατική, όπως απαιτεί η σύνταξη του ρήματος της αναφορικής πρότασης, αλλά σε γενική ή δοτική, επειδή έλκεται από την πώση (γενική ή δοτική) της λέξης την οποία προσδιορίζει. Το φαινόμενο αυτό ονομάζεται **έλξη του αναφορικού**²².

Ἐμέμνητο τῶν συμφορῶν ὧν ἔπαθεν. [αντί: τῶν συμφορῶν ἃς ἔπαθεν]

2. Εκφορά

Οι αναφορικές ονοματικές προτάσεις εκφέρονται, ανάλογα με τη σημασία τους και τον χρόνο του ρήματος εξάρτησης (αρκτικό ή ιστορικό):

- α)** Όταν είναι προτάσεις **κρίσης** (άρνηση **οὐ**), με οριστική, δυνητική οριστική, δυνητική ευκτική και ευκτική του πλάγιου λόγου (ύστερα από ρήμα εξάρτησης ιστορικού χρόνου).
- β)** Όταν είναι προτάσεις **επιθυμίας** (άρνηση **μή**), με υποτακτική, ευχετική ευκτική, προστακτική και ευκτική του πλάγιου λόγου (ύστερα από ρήμα εξάρτησης ιστορικού χρόνου).

3. Συντακτικός ρόλος

Οι αναφορικές ονοματικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., κυρίως ως:

- α) Υποκείμενα** (Υ):

Ὅστις ζῆν ἐπιθυμεῖ, πειράσθω νικᾶν. [Υ στα πειράσθω και νικᾶν]

- β) Αντικείμενα** (Α):

Ὅ σὺ μισεῖς, μὴ ποιήσης. [Α στο μὴ ποιήσης]

- γ) Κατηγορούμενα** (Κ):

Οὗτός ἐστιν ὃς ψεύδεται. [αντί ὁ ψεύστης: Κ στο οὗτος]

- δ) Ομοιόπρωτοι προσδιορισμοί** (παραθέσεις, επεξηγήσεις, επιθετικοί προσδιορισμοί):

Ἦν δέ τις Ἀπολλοφάνης, ὃς καὶ Φαρναβάζω ἐτύγγανε ξένος ὧν. [παραθέσει στο Ἀπολλοφάνης]

Ἦ Κλέαρχε, ἀπόφνηναι γνώμην, ὃ, τι σοι δοκεῖ. [επεξήγηση στο γνώμην]

Τόδ' ἐστὶ τὸ στρατόπεδον ὃ κατεκαύθη ὑπὸ τῶν Συρακοσίων. [τὸ στρατόπεδον τὸ κατακαυθέν· επιθετικός προσδιορισμός στη λέξη τὸ στρατόπεδον]

- ε) Ετερόπρωτοι προσδιορισμοί** σε μια από τις πλάγιες πώσεις:

Βούλομαι λαβεῖν τι ὧν ἔχεις. [γενική διαιρετική]

§ 193 Αναφορικές επιρρηματικές ονομάζονται οι δευτερεύουσες αναφορικές προτάσεις που αναφέρονται σε ὄρο της πρότασης εξάρτησης, ο οποίος υπάρχει ή εννοείται, αλλά συγχρόνως εκφράζουν και κάποια επιρρηματική σχέση.

Ν.Ε.: *Πηγαίνει όπου τον καλούν.* [εκεί όπου]

1. Εισαγωγή

Οι αναφορικές επιρρηματικές προτάσεις εισάγονται με τα αναφορικά επιρρήματα **οὐ, ἤ, οἷ, ὅθεν, ἐνθεν, ὅπου, ὅποι, ὅπη** (βλ. και § 194 για την εισαγωγή με αναφορικές αντωνυμίες αναφορικών προτάσεων που έχουν επιρρηματική σημασία).

2. Εκφορά

Οι αναφορικές επιρρηματικές προτάσεις εκφέρονται όπως και οι αναφορικές ονοματικές.

22. Ομοίως μπορεί να έλκεται ο προσδιοριζόμενος ὄρος από την πώση της αναφορικής αντωνυμίας (**αντίστροφη έλξη** ή **ανθέλξη**):

Τὴν οὐσίαν ἣν κατέλιπε τῷ υἱεῖ οὐ πλείονος ἀξία ἐστὶν ἢ τεττάρων και δέκα ταλάντων. [αντί: **ἡ οὐσία** ἣν κατέλιπε]

3. Συντακτικός ρόλος

Οι αναφορικές επιρρηματικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο ως **επιρρηματικοί προσδιορισμοί τύπου ή τρόπου**:

Καταλαμβάνει τὰ κύκλω ὄρη τοῦ πεδίου, ὄθεν οἱ ξὺν Φιλῶτα ἐπισιτιεῖσθαι ἔμελλον.
Σώζεσθε ὄπη δυνατόν ἐστι. (όπως, με όποιον τρόπο)

§ 194 Από τις αναφορικές προτάσεις πολλές:

A. Εκφράζουν τις επιρρηματικές σχέσεις της αιτίας, του σκοπού, του αποτελέσματος και της υπόθεσης. Έτσι διακρίνονται σε:

1. Αναφορικές αιτιολογικές· εξαρτώνται κυρίως από ρήματα ψυχικού πάθους, εισάγονται συνήθως με τις αναφορικές αντωνυμίες **ὄς, ὄστις, ὄσος, οἶος**, εκφέρονται όπως οι αιτιολογικές προτάσεις και χρησιμοποιούνται ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί της αιτίας:

Τὴν μητέρα ἐμακάριζον, οἶων τέκνων ἔτυχεν. [ὅτι τοιούτων τέκνων ἔτυχεν]

2. Αναφορικές τελικές· εξαρτώνται κυρίως από ρήματα κίνησης ή σκόπιμης ενέργειας, εισάγονται συνήθως με τις αναφορικές αντωνυμίες **ὄς, ὄστις**, εκφέρονται με οριστική μέλλοντα και χρησιμοποιούνται ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί του σκοπού:

Μάρτυρας πεπόρισται, οἷ μαρτυρήσουσιν αὐτῷ. [ἵνα οὔτοι μαρτυρήσωσιν αὐτῷ]

3. Αναφορικές συμπερασματικές· εισάγονται συνήθως με τις αναφορικές αντωνυμίες **ὄς, ὄστις, ὄσος, οἶος**, εκφέρονται όπως οι συμπερασματικές προτάσεις και χρησιμοποιούνται ως επιρρηματικοί προσδιορισμοί του αποτελέσματος. Συνήθως των προτάσεων αυτών προηγούνται οι λέξεις **οὕτω(ς), τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλικούτος**:

Οὐδεὶς ἦν οὕτω φαῦλος, ὄς οὐκ ἂν ἔπραττε ταῦτα. [ὥστε οὗτος οὐκ ἂν ἔπραττε ταῦτα]

4. Αναφορικές υποθετικές· εισάγονται με αναφορικές αντωνυμίες και αναφορικά επιρρήματα, εκφέρονται όπως οι υποθετικές προτάσεις και σχηματίζουν με την κύρια πρόταση υποθετικούς λόγους όλων των ειδών:

Οὐκ ἂν ἐπεχειροῦμεν πράττειν, ἂ μὴ ἠπιστάμεθα. [εἴ τινα μὴ ἠπιστάμεθα: το αντίθετο του πραγματικού]

Οἱ τύραννοι ἀποκτείνουσι ὄν ἂν βούλωνται. [ἐάν τινα βούλωνται: αόριστη επανάληψη στο παρόν-μέλλον]

N.E.: Υπάρχουν και οι **αναφορικές εναντιωματικές / παραχωρητικές**:

Ὅσο κι αν προσπαθῶ, δεν τα καταφέρνω.

B. Δηλώνουν σύγκριση ή παρομοίωση και ονομάζονται **αναφορικές παραβολικές ή παρομοιαστικές προτάσεις**. Πιο συγκεκριμένα, εκφράζουν **ποσό** (ηλικία, μέτρο, βαθμό), **ποιόν** (ιδιότητα), **τρόπο**, και είναι συχνά ελλειπτικές ως προς το ρήμα:

Ὅπως γινώσκετε, οὕτω και ποιεῖτε.

N.E.: Κοιτούσε **σαν να ζήτηγε βοήθεια**.

1. Εισαγωγή

Οι αναφορικές παραβολικές ή παρομοιαστικές προτάσεις εισάγονται:

α) Όταν εκφράζουν **ποσό**, με τις αναφορικές αντωνυμίες **ὄσος, ὀπόσος, ἠλικός, ὀπηλικός** και τα αναφορικά επιρρήματα **ὄσον, ὄσω**:

Αἴτιον ἦν οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία τοσοῦτον ὄσον ἡ ἀχρηματία [αἴτιον ἦν].

β) Όταν εκφράζουν **ποιόν**, με τις αναφορικές αντωνυμίες **οἷος, ὁποῖος**:

Συμβαίνει τοιοῦτον, οἷον καὶ τὰ νῦν [συμβαίνει].

γ) Όταν εκφράζουν **τρόπο**, με τα αναφορικά επιρρήματα **ὡς, ὡσπερ, ὅπως, καθάπερ, ἤπερ, ἤ, οἷον, οἷα**²³:

Τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν δίδωσιν Σεύθη, ὡσπερ ὑπέσχετο.

N.E.: Εισάγονται με τα **καθώς, ὅπως, σαν να**.

2. Εκφορά

Οι αναφορικές παραβολικές προτάσεις εκφέρονται με:

α) **Απλή οριστική**, όταν δηλώνουν το πραγματικό:

Ἐμὲ ἠγάπα, ὡσπερ καὶ ὑμεῖς τοὺς ὑμετέρους παῖδας ἀγαπᾶτε.

β) **Δυνητική οριστική, υποτακτική** με ή χωρίς το αοριστολογικό **ἄν**, **ευκτική** με ή χωρίς το δυνητικό **ἄν**, όταν δηλώνουν το δυνατόν ή υποτιθέμενο (σπανιότερη εκφορά):

Ὡσπερ οὖν ἐμοὶ ἄν ὠργίζεσθε καὶ ἠξιούτε δίκην τὴν μεγίστην ἐπιτιθέναί, οὕτως ἀξιῶ ὑμᾶς πονηροὺς αὐτοὺς νομίζειν.

Ἐξαρχῆς οὖν ὑμῖν, ὅπως ἂν δύνωμαι, διηγῆσομαι τὰ πεπραγμένα.

Ταῦθ' οὕτως, ὡσπερ ἂν φῆσαιμεν, ἔχειν συμφέρει.

3. Συντακτικός ρόλος

Οι αναφορικές παραβολικές προτάσεις χρησιμοποιούνται στον λόγο, όπως και στη Ν.Ε., ως **επιρρηματικοί προσδιορισμοί σύγκρισης – παρομοίωσης**.

23. Οι εισαγωγικές λέξεις των αναφορικών παραβολικών προτάσεων αναφέρονται σε αντίστοιχες δεικτικές αντωνυμίες ή επιρρήματα, που τίθενται στον λόγο ή εννοούνται, σχηματίζοντας **παραβολικά ζεύγη**, όπως τα: **τοιοῦτος - οἷος, τοιοῦτος - ὁποῖος, τοσοῦτος - ὅσος, τόσον - ὅσον, τοσοῦτω - ὅσω, οὕτως - ὡς** κ.ά.

ΠΙΝΑΚΑΣ 15. ΟΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

(Για τις αναφορικές επιρρηματικές προτάσεις βλ. § 193)

ΕΙΔΟΣ	ΕΙΣΑΓΟΝΤΑΙ ΜΕ:	ΕΚΦΕΡΟΝΤΑΙ ΜΕ:	ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΩΣ:
ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΕΣ	ὅτι ὥς διότι ἐπει ἐπειδὴ	<ul style="list-style-type: none"> • Εγκλίσεις προτάσεων κρίσης • Ευκτική του πλάγιου λόγου 	<ul style="list-style-type: none"> • Επιρρ. προσδ. αιτίας κυρίως σε ρήματα ψυχικού πάθους • Επεξηγήσεις σε εμπρόθ. προσδ. αιτίας
	εἰ (υποθετική αιτιολογία)		
ΤΕΛΙΚΕΣ	ἵνα (μη) ὅπως (μη) ὥς (μη)	<ul style="list-style-type: none"> • Υποτακτική (με ἢ χωρίς το ἄν) • Οριστική ιστορικού χρόνου • Ευκτική του πλάγιου λόγου 	<ul style="list-style-type: none"> • Επιρρ. προσδ. σκοπού κυρίως σε ρήματα κίνησης ή σκόπιμης ενέργειας • Επεξηγήσεις σε εμπρόθ. προσδ. σκοπού
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΕΣ	ὥστε ὥς	<ul style="list-style-type: none"> • Εγκλίσεις προτάσεων κρίσης • Ευκτική του πλάγιου λόγου 	Επιρρ. προσδ. αποτελέσματος (πραγματικού)
	ὥστε ὥς	Απαρέμφατο	Επιρρ. προσδ. αποτελέσματος ενδεχόμενου ή επιδιωκόμενου
ΥΠΟΘΕΤΙΚΕΣ	ἐφ' ᾧ ἐφ' ᾧτε	<ul style="list-style-type: none"> • Απαρέμφατο • Οριστική μέλλοντα 	<ul style="list-style-type: none"> • Επιρρ. προσδ. ὄρου – συμφωνίας • Επεξηγήσεις σε εμπρόθ. προσδ. ὄρου – συμφωνίας
	εἰ ἐάν, ἄν, ἦν	<ul style="list-style-type: none"> • Οριστική • Ευκτική Υποτακτική	Επιρρ. προσδ. προϋπόθεσης
ΕΝΑΝΤΙ-ΜΑΤΙΚΕΣ	εἰ καὶ	Οριστική ή ευκτική	Επιρρ. προσδ. εναντίωσης
	ἐάν/ἄν/ἦν καὶ	Υποτακτική	
ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΙΚΕΣ	ὅταν εξαρτώνται από καταφατική πρόταση	Οριστική ή ευκτική	Επιρρ. προσδ. παραχώρησης
	καὶ εἰ, κεί		
	καὶ ἄν, κ'ἄν, καὶ ἦν, καὶ ἐάν	Υποτακτική	
	ὅταν εξαρτώνται από αρνητική πρόταση	Οριστική ή ευκτική	
	οὐδ' εἰ, μηδ' εἰ		
οὐδ' ἐάν/ἄν/ἦν, μηδ' ἐάν/ἄν/ἦν	Υποτακτική		

ΧΡΟΝΙΚΕΣ		<ul style="list-style-type: none"> • Χρονικούς συνδέσµους ή χρονικές εκφράσεις • Χρονικά επιρρήµατα • Εμπρόθετες αναφορικές εκφράσεις 	Οριστική	Επιρρ. προσδ. χρόνου
	Χρονικές υποθετικές	Χρονικούς συνδέσµους	Ευκτική	
		Χρονικούποθετικούς συνδέσµους	Υποτακτική	
	πριν		Έγκλιση ύστερα από αρνητική πρόταση: δηλώνουν το προτερόχρονο.	
Απαρέµφατο ύστερα από καταφατική πρόταση: δηλώνουν το υστερόχρονο.				

ΠΙΝΑΚΑΣ 16. ΛΕΞΕΙΣ ΠΟΥ ΕΙΣΑΓΟΥΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΕΙΔΗ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΛΕΞΗ	ΕΙΔΗ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΠΟΥ ΕΙΣΑΓΕΙ
ὅτι	ειδικές, αιτιολογικές
ὡς	ειδικές, πλάγιες ερωτηματικές, αιτιολογικές, τελικές, συμπερασματικές, χρονικές, αναφορικές
ἐπεὶ, ἐπειδὴ	αιτιολογικές, χρονικές
ὅτε, ὁπότε	αιτιολογικές, χρονικές
ὅπως	πλάγιες ερωτηματικές, τελικές, αναφορικές, ενδοιαστικές (ὅπως μὴ)
εἰ	υποθετικές, πλάγιες ερωτηματικές, αιτιολογικές
ἐάν, ἄν, ἤν	υποθετικές, πλάγιες ερωτηματικές
αναφορικές αντωνυμίες αναφορικά επιρρήµατα	αναφορικές, πλάγιες ερωτηματικές

§ 195 **Ευθύς** ονομάζεται ο λόγος που αποδίδει τις σκέψεις, τις επιθυμίες κτλ. ενός προσώπου όπως ακριβώς αυτές διατυπώθηκαν.

*Ἐγὼ καλλίστην ἠγοῦμαι εἶναι τὴν τοιαύτην ἀπολογίαν.
Βούλομαι δ' ὑμῖν, ἔφη, καὶ ἐπιδειῖξαι ὡς δεῖ τὸ πρᾶγμα γίνεσθαι.
Ἦ Σώκρατες, ἦ δ' ὅς, πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; [ἦ δ' ὅς: εἶπε αυτός]
Ὁ ρήτωρ εἶπεν· Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ.*

N.E.: • Βρέχει έξω. «Ελάτε», εἶπε, «ὅποτε θέλετε».

§ 196 **Πλάγιος** ονομάζεται ο λόγος κατά τον οποίο τα λόγια ενός ομιλητή μεταφέρονται σε άλλον (-ή σε άλλους) όχι αυτούσια, όπως ειπώθηκαν αρχικά, αλλά με αλλαγές στη μορφή τους λόγω της εξάρτησής τους από κάποιο λεκτικό, δοξαστικό, γνωστικό, αισθητικό, βουλητικό, ερωτηματικό κτλ. ρήμα:

*Μέλισσος τὸ ὄν ἄπειρον εἶναι φησιν.
Ἔλεγόν τινες ὡς γινώσκουσι τὸ δίκαιον.
Ἐνέχυρα ἔφην λήψεσθαι κατὰ τοὺς νόμους.*

N.E.: • Λέει ότι βρέχει έξω. • Μας εἶπε να πάμε ὅποτε θέλουμε.

Μετατροπή του λόγου από ευθύ σε πλάγιο

§ 197 Κατά τη μετατροπή του λόγου από ευθύ σε πλάγιο σημειώνονται συντακτικές αλλαγές που εξαρτώνται από το **εἶδος** και τον **χρόνο** του **ρήματος εξάρτησης** (λεκτικό, δοξαστικό κτλ., αρκτικού ή ιστορικού χρόνου), καθώς και από το **εἶδος** της **πρότασης** που μετατρέπεται από τον ευθύ στον πλάγιο λόγο (κύρια πρόταση κρίσης ή επιθυμίας, ευθεία ερώτηση, δευτερεύουσα πρόταση). Παράλληλα γίνονται συνήθως μεταβολές στο πρόσωπο, στα χρονικά και στα τοπικά επιρρήματα, στις προσωπικές και στις κτητικές αντωνυμίες. Πιο συγκεκριμένα:

1. Οι **κύριες προτάσεις κρίσης** μετατρέπονται σε:

α) Ειδική πρόταση ύστερα από λεκτικά, γνωστικά ή αισθητικά ρήματα, η οποία εκφέρεται με την **έγκλιση** του **ευθέος λόγου**, όταν το ρήμα εξάρτησης είναι κατά κανόνα **αρκτικού χρόνου**, ή με **ευκτική** του **πλάγιου λόγου** αντί της οριστικής, όταν το ρήμα εξάρτησης είναι **ιστορικού χρόνου**. Αντίθετα, διατηρούνται και ύστερα από ιστορικό χρόνο η **δυνητική οριστική** και η **δυνητική ευκτική** του ευθέος λόγου:

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
<i>Οὐδὲν δεόμεθα χρημάτων. Οὐ δίκαια πάσχομεν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Κενὸς ὁ φόβος ἐστίν. Οἱ Ἕλληνες νικῶσιν. Ἐδυνάμην ἂν ἐγὼ σῶσαι τοῦτον. Οὕτως ἂν μόνως ἢ εἰρήνη βεβαία γένοιτο.</i>	<i>Λέγουσιν ὡς οὐδὲν δέονται χρημάτων. Ἔλεγον ὅτι οὐ δίκαια πάσχοιεν ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Ἔγνωσαν οἱ στρατιῶται ὅτι κενὸς ὁ φόβος εἶη. Βασιλεὺς ἤκουσεν ὅτι οἱ Ἕλληνες νικῶεν. Εἶπεν ὅτι ἐδύνατο ἂν σῶσαι τοῦτον. Ἔλεγον ὅτι οὕτως ἂν μόνως ἢ εἰρήνη βεβαία γένοιτο.</i>

β) Ειδικό απαρέμφατο ύστερα από λεκτικά, δοξαστικά και (σπανιότερα) γνωστικά ή αισθητικά ρήματα:

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
Ἐθέλω τοῦ κινδύνου μετέχειν. Ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ἔσμεν. Νικόλοχος πολιορκεῖται ἐν Ἀβύδῳ.	Ἐφη ἐθέλειν τοῦ κινδύνου μετέχειν. Ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ἠγοῦντο εἶναι . Ἦκουσεν Νικόλοχον πολιορκεῖσθαι ἐν Ἀβύδῳ.

γ) Κατηγορηματική μετοχή ύστερα από γνωστικά ή αισθητικά ρήματα:

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
Ἐγγύς ἔστιν Ἀλέξανδρος. Ἀρίσταρχος ἦκει .	Σατιβαρζάνης ἔγνω ἔγγυς ὄντα Ἀλέξανδρον. Ὁ δ' ἦσθετο Ἀρίσταρχον ἦκοντα .

2. Οι κύριες προτάσεις επιθυμίας μετατρέπονται σε **τελικό απαρέμφατο** και εξαρτώνται από ρήματα βουλητικά, κελευστικά, απαγορευτικά, ευχετικά κτλ.:

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
Διαβαίνετε , ὧ ὑπασισταί, τὸν ποταμόν. Εἶθε σὺ φίλος ἡμῖν γένοιο .	Τοὺς ὑπασισταὺς διαβαίνειν τὸν ποταμόν ἐκέλευσεν. Ἡῤυχοντο αὐτὸν φίλον σφίσι γενέσθαι .

3. Οι ευθείες ερωτήσεις μετατρέπονται σε **πλάγιες ερωτήσεις**, που διατηρούν την αρχική ἐγκλιση ύστερα από ρήμα εξάρτησης **αρκτικού χρόνου**, ενώ μετατρέπουν, συνήθως, την οριστική ή την απορηματική υποτακτική σε **ευκτική του πλάγιου λόγου** ύστερα από ρήμα εξάρτησης **ιστορικού χρόνου**:

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
Οὐκ αἰσχύνη τολμῶν περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων διαλέγεσθαι; Τίνος δεόμενος ἦκεις ; Παραδῶμεν Κορινθίοις τὴν πόλιν;	Ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τολμῶν περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων διαλέγεσθαι. Τισσαφέρνης ἤρετο αὐτὸν τίνος δεόμενος ἦκοι . Τὸν θεὸν ἐπήρνοντο εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πόλιν.

4. Οι δευτερεύουσες προτάσεις του ευθέος λόγου παραμένουν **δευτερεύουσες** στον πλάγιο λόγο¹. Σχετικά με την ἐγκλιση εκφοράς:

1. Για τους υποθετικούς λόγους στον πλάγιο λόγο βλ. § 185, υποσημ. 16γ.

- α) **Ύστερα από ρήμα εξάρτησης αρκτικού χρόνου** διατηρούν την **έγκλιση** του **ευθέος λόγου**, ενώ γίνεται αλλαγή του προσώπου του ρήματος, αν χρειάζεται:

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
<p>Βούλομαι τοῦτον παθεῖν ὧν ἄξιός ἐστι. Οἱ ἄρχοντες, ἐπὶ ἀίρεθῶσι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, κατὰ νόμον ἄρχουσιν. Ἴνα δ' ἔτι καὶ ἄμεινον μάθητε, τούτου ἕνεκα πλείω λέξω.</p>	<p>Λέγει ὅτι βούλεται τοῦτον παθεῖν ὧν ἄξιός ἐστι. Φησὶ τοὺς ἄρχοντας, ἐπὶ ἀίρεθῶσι ὑπὸ τῶν πολιτῶν, κατὰ νόμον ἄρχειν. Λέγει ὅτι, ἴνα δ' ἔτι καὶ ἄμεινον μάθωσι, τούτου ἕνεκα πλείω λέξει.</p>

- β) **Ύστερα από ρήμα εξάρτησης ιστορικού χρόνου** διατηρούν τη **δυνητική οριστική** ή τη **δυνητική ευκτική** του **ευθέος λόγου**, ενώ μεταβάλλουν, συνήθως, την απλή οριστική ή την υποτακτική (με ή χωρίς το αοριστολογικό ἄν) σε **ευκτική του πλάγιου λόγου**: στην περίπτωση αυτή το αοριστολογικό ἄν χάνεται. Αν χρειάζεται, γίνεται αλλαγή του προσώπου του ρήματος.

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
<p>Οὐδὲ ναῦς ἐστὶν ἢ σωθεῖμεν ἂν φεύγοντες. Οὐδέν μοι μέλει ὧν λέγεις. Ἐπειδὴν δειπνήσητε, πάντες ἀναπαύεσθε.</p>	<p>Εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὐδὲ ναῦς ἦν ἢ σωθεῖεν ἂν φεύγοντες. Ἄπεκρίνατό μοι ὅτι οὐδὲν αὐτῷ μέλει ὧν λέγομι. Παρήγγειλαν, ἐπειδὴ δειπνήσαιεν, πάντας ἀναπαύεσθαι.</p>

Γενικές παρατηρήσεις

- α) Στον πλάγιο λόγο ενδέχεται και **ύστερα από ιστορικό χρόνο** να διατηρούνται η **απλή οριστική** των κύριων προτάσεων κρίσης του ευθέος λόγου, καθώς επίσης η **απλή οριστική** και η **υποτακτική** (με ή χωρίς το αοριστολογικό ἄν) των δευτερευουσών προτάσεων του ευθέος λόγου, όταν ο συγγραφέας τηρεί αντικειμενική στάση σ' αυτά που διηγείται (το περιεχόμενο της δευτερεύουσας πρότασης εκφράζει γνώμη του υποκειμένου της πρότασης και όχι του συγγραφέα) ή όταν κάτι παρουσιάζεται ως βέβαιο ή ως διαχρονική αλήθεια:

Ἦν ἐπὶ Ποτείδαιαν ἴωσιν Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ἀπικὴν ἐσβαλῶ. → Ὑπέσχετο αὐτοῖς, **ἦν ἐπὶ Ποτείδαιαν ἴωσιν** Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ἀπικὴν ἐσβαλεῖν. [αντικειμενική στάση του αφηγητή]

Πολιορκούμεθα ἐπὶ λόφου. → Οἱ δὲ ἔλεγον **ὅτι πολιορκοῦνται** ἐπὶ λόφου. [βέβαιο]

Ἡ γεωργία φιλόφθωρος ἐστὶ τέχνη. → Ἐγὼ σοι ἔλεγον **ὅτι ἡ γεωργία φιλόφθωρός ἐστι** τέχνη. [διαχρονική αλήθεια]

- β) Η αλλαγή του προσώπου του ρήματος και των αντωνυμιών κατά τη μετατροπή του λόγου από ευθύ σε πλάγιο εξαρτάται από το ποιος μεταφέρει τα λεγόμενα και σε ποιον:

Ευθύς λόγος: Ἐγὼ τοῦτο ὑμᾶς διδάξω.

Πλάγιος λόγος: Ἔλεγε ὅτι **αὐτὸς** τοῦτο **ἡμᾶς** διδάξει.

Ἔλεγε ὅτι **αὐτὸς** τοῦτο **αὐτοῦς** διδάξει.

Ἔλεγε ὅτι **σὺ** τοῦτο **ἡμᾶς** διδάξεις.

κτλ.

ΠΙΝΑΚΑΣ 17. ΜΕΤΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΑΠΟ ΕΥΘΥ ΣΕ ΠΛΑΓΙΟ

ΕΥΘΥΣ ΛΟΓΟΣ	ΠΛΑΓΙΟΣ ΛΟΓΟΣ	
ΕΙΔΟΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ	ΜΟΡΦΗ ΛΟΓΟΥ	ΡΗΜΑΤΑ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ
I. Κύρια κρίσης	Ειδική πρόταση	Λεκτικά, γνωστικά, αισθητικά
	Ειδικό απαρέμφατο	Λεκτικά, δοξαστικά και (σπανιότερα) γνωστικά, αισθητικά
	Κατηγορηματική μετοχή	Γνωστικά, αισθητικά
II. Κύρια επιθυμίας	Τελικό απαρέμφατο	Βουλητικά, κελευστικά, απαγορευτικά, ευχετικά κτλ.
III. Ευθεία ερώτηση	Πλάγια ερώτηση	Ερωτηματικά, απορίας, αισθητικά, γνωστικά, φροντίδας κτλ.
IV. Δευτερεύουσα	Δευτερεύουσα (διατηρεί την έγκλιση του ευθέος λόγου)	Αρκτικός χρόνος
	Δευτερεύουσα (διατηρεί τη δυναμική οριστική ή τη δυναμική ευκτική)	Ιστορικός χρόνος
	Δευτερεύουσα (εκφέρεται με ευκτική του πλάγιου λόγου αντί της απλής οριστικής ή της υποτακτικής)	

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ

Τα σχήματα λόγου

§ 198 Τα **σχήματα λόγου** είναι **εκφραστικοί τρόποι** που αποκλίνουν από τους συμβατικούς κανόνες της χρήσης του λόγου. Δεν πρόκειται για συντακτικά λάθη (σολοικισμούς), αλλά για συγκεκριμένες εκφραστικές επιλογές που εξυπηρετούν νοηματικές ή αισθητικές επιδιώξεις. Τα σχήματα λόγου σχετίζονται με: α) τη γραμματική συμφωνία των λέξεων· β) τη θέση των λέξεων στην πρόταση· γ) τη σημασία των λέξεων· δ) την πληρότητα του λόγου.

Σχήματα λόγου σχετικά με τη γραμματική συμφωνία των λέξεων

§ 199 Τα πιο συνηθισμένα σχήματα αυτής της κατηγορίας είναι:

1. Η **απτική σύνταξη** (βλ. § 17).
 2. Το **βοιώτιο** ή **πινδαρικό σχήμα** (σύνηθες στον Πίνδαρο), κατά το οποίο, ενώ το υποκείμενο είναι αρσενικό ή θηλυκό γ' προσώπου και πληθυντικού αριθμού, το ρήμα τίθεται στο αντίστοιχο πρόσωπο του ενικού αριθμού:
*Ἔστι γὰρ ἔμοιγε καὶ βωμοί. [Εἰσὶ γὰρ]
Μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχὰ λόγων τέλλεται. [τέλλονται]*
 3. Το **σχήμα ανακολουθίας** ή **ανακόλουθο**, κατά το οποίο δεν υπάρχει συντακτική ακολουθία (συμφωνία) των λέξεων—κυρίως μετοχών— με τις προηγούμενες είτε για λόγους συντομίας και συμπίκνωσης των ιδεών είτε για αποτελεσματικότερη αποτύπωση ψυχικών παθών:
*Καὶ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῶν μακρῶν τειχῶν εἰς ἄστῦ διῆκεν, ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων.
[ονομαστική απόλυτη μετοχή (βλ. § 136β, υποσημ. 8) ἀντὶ γενικής ἀπόλυτης: τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλοντος]
Ἐξῆν αὐτῷ μισθῶσαι τὸν οἶκον ἀππλλαγμένος πολλῶν πραγμάτων. [αὐτῷ ἀππλλαγμένῳ]
N.E.: **Εγώ δε με** νοιάζει καθόλου. [Εγώ δε νοιάζομαι / εμένα δε με νοιάζει καθόλου.]*
 4. Το **σχήμα ἔλξης** ή **ἔλξη**, κατά το οποίο ένας ὀρος της πρότασης *ἐλκεται*, επηρεάζεται συντακτικά ἀπὸ ἄλλον ισχυρότερο ὀρο της (ἴδιας ή ἄλλης πρότασης, με ἀποτέλεσμα να συμφωνεῖ συντακτικά με αὐτόν και να μην εκφέρεται ὅπως οἱ κανόνες υπαγορεύουν. Συνηθέστερες περιπτώσεις ἔλξης εἶναι¹:
 - α) Ἐλξη του αναφορικού (βλ. § 192.1).
 - β) Ἐλξη του συνδετικού ρήματος ἀπὸ τον αριθμό του κατηγορουμένου. Στην περίπτωση αὐτή το συνδετικό ρήμα συμφωνεῖ στον αριθμό ὄχι με το υποκείμενό του, ὅπως θα ἔπρεπε, ἀλλὰ με το κατηγορούμενο του υποκειμένου:
Τὸ χωρίον Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. [ἐκαλεῖτο]
 - γ) Ἐλξη της ἐγκλίσης δευτερεύουσας πρότασης ἀπὸ την ἐγκλίση της προηγούμενης, συνήθως κύριας, πρότασης:
Ἄρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι, ὡς πᾶσιν ἀνθρώποις φόβον παράσχοι; [παράσχη] (Ἄραγε δε θα ἔκανε τα πάντα, προκειμένου να προκαλέσει φόβο σε ὅλους τους ἀνθρώπους;)
N.E.: **Ἦθελα να ἴμουν** πιο επιμελής. [να εἶμαι]
1. Εκτός ἀπὸ ὅσα αναφέρονται στο κυρίως μέρος, παρατηροῦνται ἐπίσης:
 - α) Ἐλξη του κατηγορουμένου είτε ἀπὸ το αντικείμενο του ρήματος σε γενική ή δοτική είτε ἀπὸ τη δοτική προσωπική (σε περίπτωση ἀπρόσωπης σύνταξης):
*Οἱ πρέσβεις Κύρου ἐδέοντο ὡς προθυμοτάτου πρὸς πόλεμον γενέσθαι. [ὡς προθυμοτάτον γενέσθαι]
Οὐδὲν ἐμποδῶν αὐτοῖς ἐστὶ κυρίους τῶν ἀγαθῶν εἶναι. [κυρίους εἶναι]*
 - β) Ἐλξη του υποκειμένου ή του αντικειμένου, ὅταν αὐτό εἶναι ἀντωνυμία, ἀπὸ το γένος του κατηγορουμένου, στην περίπτωση που αὐτό εἶναι ουσιαστικό:
Ταύτην ἔμαυτῷ ῥαστώνην ἐξηῦρον. [τούτο] (Αὐτό βρήκα ως ἀνακούφιση για τον εαυτό μου.)

5. Το **σχήμα καθ' όλον και μέρος**, κατά το οποίο ένας όρος της πρότασης που δηλώνει το όλον, αντί να τεθεί σε γενική διαιρετική, τίθεται στην πώση στην οποία βρίσκεται ο όρος ή οι όροι που δηλώνουν το μέρος του όλου:
- Οἱ στρατηγοὶ βραχέα ἕκαστος ἀπελογήσατο. [τῶν στρατηγῶν]*
Οἰκίαι αἱ μὲν πολλαὶ ἐπεπτώκεσαν, ὀλίγαι δὲ περιῆσαν. [τῶν οἰκιῶν]
N.E.: Ἐλα *την Τρίτη* το πρωί. [το πρωί της Τρίτης]
6. Το **σχήμα κατά το νοούμενο**, κατά το οποίο όροι της πρότασης –σχετικοί μεταξύ τους– συμφωνούν όχι με βάση τον γραμματικό τύπο τους, αλλά με βάση το νόημα. Το σχήμα αυτό συνηθίζεται όταν υπάρχουν στην πρόταση περιληπτικά ονόματα, όπως *ὄχλος, πλῆθος, στρατόπεδον* κ.τ.ό., ή αντωνυμίες, όπως *ἕκαστος, ἄλλος, οὐδείς*, οπότε το ρήμα μπαίνει σε πληθυντικό αριθμό:
- Τὸ μὲν γὰρ πλῆθος κραυγῆ πολλῇ ἐπίασιν. [ἔπεισι]*
Ἄνεπαύοντο, ὅπου ἐτύγγανον ἕκαστος. [ἐτύγγανε]
N.E.: **Ο κόσμος φοβούνται.**
7. Το **σχήμα πρόληψης ή πρόληψη**, κατά το οποίο το υποκείμενο δευτερεύουσας πρότασης *προλαμβάνεται*, τίθεται δηλαδή στην πρόταση που προηγείται, ως αντικείμενο ή προσδιορισμός (κυρίως της αναφοράς):
- Ὅρθς δὲ τὴν φύσιν τῆν τῶν πολλῶν ὡς διάκειται πρὸς τὰς ἡδονάς. [Ὅρθς δὲ ὡς διάκειται ἡ φύσις ἢ τῶν πολλῶν πρὸς τὰς ἡδονάς.]*
Ὅρθῶς λέγεις περὶ σωφροσύνης ὃ ἔστιν. [Ὅρθῶς λέγεις ὃ ἔστιν ἡ σωφροσύνη.]
N.E.: *Για δεσ την πίτα* αν ψήθηκε. [Για δεσ αν ψήθηκε η πίτα.]
8. Το **σχήμα σύμφυρσης ή σύμφυρση**, κατά το οποίο αναμειγνύονται δύο διαφορετικές συντάξεις με τις οποίες είναι δυνατόν να αποδοθεί μια σκέψη ή ένα γεγονός:
- Ἄλκιβιάδης μετὰ Μαντιθέου ἀπέδρασαν. [α) Ἄλκιβιάδης μετὰ Μαντιθέου ἀπέδρα. β) Ἄλκιβιάδης καὶ Μαντιθέου ἀπέδρασαν.]*
N.E.: *Η Μίνα* με τη Νίκη παίζουν.
9. Σε αυτή την κατηγορία των σχημάτων λόγου ανήκει και η **υπαλλαγή**, κατά την οποία ένας επιθετικός προσδιορισμός που αναφέρεται σε γενική κτητική δεν τίθεται επίσης σε γενική, ως ομοιόπρωτος προσδιορισμός, αλλά στην πώση του όρου που προσδιορίζει η γενική κτητική:
- θάσιον οἴνου σταμνίον [θασίου οἴνου]*
N.E.: **θερμοί** δακρύων σταλαγμοί [θερμών δακρύων]

Σχήματα λόγου σχετικά με τη θέση των λέξεων στην πρόταση

§ 200

Η **σειρά των λέξεων** στην Α.Ε., όπως και στη Ν.Ε., διέπεται από μεγάλη ελευθερία. Συνηθίζεται, ωστόσο, να προηγείται το υποκείμενο με τους προσδιορισμούς του και να έπονται το ρήμα, το αντικείμενο ή/και το κατηγορούμενο, επίσης με τους προσδιορισμούς τους. Συνηθισμένες όμως είναι και οι περιπτώσεις στις οποίες ένας όρος της πρότασης αλλάζει θέση, *μετατίθεται*, και τίθεται πρώτος (**πρόταξη**) ή τελευταίος (**επίταξη**), επειδή σχετίζεται νοηματικά με τα προηγούμενα ή τα επόμενα, αντίστοιχα, αλλά και για λόγους έμφασης ή ευφωνίας:

Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων.

Ταῦτα μὲν δὴ ὁ Κύρος ἠκηκόει. [πρόταξη αντικειμένου]

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὸ στράτευμα οὐκ ἐκίνησαν. [επίταξη ρήματος]

§ 201 Πέραν αυτών, παρατηρούνται ιδιαίτερες αποκλίσεις στη διαδοχή των λέξεων, που συνιστούν τα ακόλουθα σχήματα λόγου:

1. Το **ασύνδετο** και το **πολυσύνδετο σχήμα** (βλ. § 161 α και § 162, παρατήρηση β').
2. Ο **κύκλος**, κατά τον οποίο μια πρόταση ή μια περίοδος αρχίζει και τελειώνει με την ίδια λέξη:
Κεκράτηκε νῦν τῆς ἡμετέρας φιλίας Φίλιππος, τῆς πόλεως δ' οὐ κεκράτηκε.
N.E.: Μοναχὴ το δρόμο ἐπήρες, ἐξανάρθες **μοναχὴ**.
3. Το **ομοιοτέλευτο** ή **ομοιοκατάληκτο**, κατά το οποίο διαδοχικές προτάσεις τελειώνουν με ομοιοκατάληκτες λέξεις:
Εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῆ συμφορᾷ καὶ τὴν διάνοιαν ἔξω καὶ τὸν ἄλλον βίον διάξω, τί τούτου διοίσω; (σε τι θα διαφέρω)
N.E.: Της ἀγάπης το **βοτάνι** κάθε τόπος δεν το **κάνει**.
4. Η **παρήχηση**, κατά την οποία σε διαδοχικές λέξεις επαναλαμβάνεται ο ίδιος φθόγγος:
Τὴν δὲ μητέρα τελευτήσασαν πέπαυμαι τρέφων τρίτον ἔτος τουτί. [παρήχηση του **τ**]
Τυφλὸς τὰ τ' ὤτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὀμματ' εἶ.
N.E.: Τρανὴ λαλιά, τρόμου λαλιά **ρητή** κατὰ το **Κάστρο**. [παρήχηση του **ρ**]
5. Η **παρονομασία** ή **ετυμολογικό σχήμα**, κατά το οποίο ομόρριζες λέξεις τίθενται η μία κοντά στην άλλη:
Δύναμαι συνειῖναι δυναμένοις ἀνθρώποις ἀναλίσκειν.
N.E.: Πέταξα ἓνα **φόρεμα πολυφορεμένο**.
6. Το **πρωθύστερο**, κατά το οποίο τίθεται στον λόγο πρώτο κάτι που λογικά και χρονικά έπεται:
Λέγω τὴν Ἐρεχθέως τροφήν καὶ γένεσιν. [γένεσιν καὶ τροφήν]
N.E.: **Χτενίστηκε, ελούστηκε** καὶ στο **σεργιάνι βγήκε**. [ἐλούστηκε, χτενίστηκε]
7. Το **υπερβατό**, κατά το οποίο δύο λέξεις που έχουν μεταξύ τους στενή συντακτική και λογική σχέση χωρίζονται λόγω της παρεμβολής άλλων λέξεων:
Οἱ δ' ἔφοροι διδασκόμενοι ὑπὸ τῶν μετὰ τὰς ἐν Θήβαις σφαγὰς ἐκπεπτωκότων, Κλεόμβροτον ἐκπέμπουσι.
N.E.: **ἄκρα** του τάφου **σιωπή**
8. Το **χιαστό**, κατά το οποίο δύο λέξεις ή φράσεις που αναφέρονται σε δύο προηγούμενες τίθενται στον λόγο με αντίστροφη σειρά, χιαστί:
Περὶ πλείονος ποιοῦ δόξαν καλὴν ἢ πλοῦτον μέγαν τοῖς παισὶν καταλιπεῖν· ὁ μὲν γὰρ θνητός, ἢ δ' ἀθάνατος.
[περὶ πλείονος ποιοῦμαι : προτιμῶ]

δόξαν	\	πλοῦτον
ὁ μὲν θνητός	/	ἢ δ' ἀθάνατος

N.E.: Μες τις **παινεμένες χώρες, Χώρα παινεμένη**.

Σχήματα λόγου σχετικά με τη σημασία των λέξεων

§ 202 Πολλές λέξεις της Α.Ε., όπως και της Ν.Ε., έχουν εκτός από την κύρια σημασία τους και άλλες, με αποτέλεσμα να προκύπτουν **λεκτικά σχήματα (λεκτικοί τρόποι)**, όπως:

1. Η **αλληγορία**, δηλαδή η έκφραση με την οποία άλλα λέει κανείς και άλλα εννοεί στο πλαίσιο μιας τολμηρής μεταφοράς:
Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν. [Μην παραβιάζεις το δίκαιο.]
N.E.: Ἐφαγαν τα **μουστάκια τους**. [τσακώθηκαν]

2. Η **αντίφραση**, κατά την οποία μια λέξη ή φράση αντικαθίσταται από άλλη συναφούς ή αντίθετης σημασίας. Είδη της αντίφρασης είναι:
- α) Η **ειρωνεία**, κατά την οποία ο ομιλητής χρησιμοποιεί λέξεις ή φράσεις με διαφορετικό ή αντίθετο νόημα από αυτό που έχει κατά νου, με σκοπό να αποδοκιμάσει, να εμπαίξει ή απλώς να αστειευτεί:
Ὡστε μοι δοκεῖ ὁ κατήγορος εἰπεῖν περὶ τῆς ἐμῆς ὕβρεως ἐμὲ κωμωδεῖν βουλόμενος, ὥσπερ τι καλὸν ποιῶν.
 (σαν να ἔκανε κανένα κατόρθωμα)
N.E.: *Ωραίο αστείο!* [κακόγουστο]
- β) Η **λιτότητα**, κατά την οποία μια έννοια αποδίδεται με άρνηση και την αντίθετη σημασιολογικά λέξη:
Ἀπέθανον τῶν Θεσσαλῶν οὐ πολλοί. [ὀλίγοι]
N.E.: *Η ζημιά ήταν όχι μεγάλη.* [μικρή]
- γ) Ο **ευφημισμός**, κατά τον οποίο γίνεται χρήση λέξεων ή φράσεων με θετική σημασία, αντί αυτών που έχουν αρνητική, για λόγους που σχετίζονται με προλήψεις και δεισιδαιμονίες:
τὸ εὐώνυμον κέρας (η αριστερή παράταξη) [εὖ + ὄνομα, αντί: *ἀριστερόν*, καθώς οι αρχαίοι απέφευγαν τη χρήση αυτής της λέξης, επειδή πίστευαν ότι οι κακοί οιωνοί έρχονται από αριστερά]
N.E.: *Ειρηνικός Ωκεανός*
3. Η **αντονομασία**, κατά την οποία στη θέση ενός ονόματος, κύριου ή προσηγορικού, τίθεται λέξη όπως:
- Το πατρωνυμικό αντί του κύριου ονόματος:
ὁ Πηλείδης [ὁ Ἀχιλλεύς]
 - Το παράγωγο αντί του εθνικού ονόματος:
τὸ Ἑλληνικόν [οἱ Ἕλληνες]
 - Η περιφραση που δηλώνει την καταγωγή ή μια ιδιότητα ενός προσώπου αντί του κύριου ή του εθνικού ονόματος:
ὦ παῖ Μενοικέως [ὦ Κρέον]
- N.E.:** *ο εθνικός ποιητής* [ο Σολωμός]
4. Η **μεταφορά**, κατά την οποία η κύρια σημασία μιας λέξης ευρύνεται και *μεταφέρεται* αναλογικά και σε άλλες λέξεις με τις οποίες έχει κάποια ομοιότητα:
Χαλκοῖς καὶ ἄδαμαντινοῖς τείχεσιν τὴν χώραν ἐτείχισε. [ἰσχυροῖς τείχεσιν]
N.E.: *κάλπικη αγάπη* [ψεύτικη]
5. Η **μετωνυμία**, κατά την οποία χρησιμοποιείται:
- Το όνομα του δημιουργού αντί για τη λέξη που δηλώνει το δημιούργημά του:
Ὅμηρον δεῖ τοὺς παῖδας ἐκστηθίζειν. [τὰ Ὅμηρου ἔπη]
N.E.: *Ακούει Μπαχ.*
 - Το περιέχον αντί του περιεχομένου, και αντίστροφα:
Οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρου δεῖ τόν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα. [παρὰ τῶν θεατῶν]
N.E.: *Η αίθουσα είχε βουβαθεί.*
 - Το αφηρημένο αντί του συγκεκριμένου, και αντίστροφα:
Νεότης πολλή ἦν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. [νεοὶ ἄνδρες]
N.E.: *Εἶσαι λεβεντιά!* [λεβέντης]
6. Η **παρομοίωση**, κατά την οποία, για να τονιστεί μια ιδιότητα ενός προσώπου ή πράγματος, αυτό παραβάλλεται με άλλο που έχει αυτή την ιδιότητα σε μεγαλύτερο βαθμό:
Ἦναγκάσθησαν οἱ ἵππεῖς ὥσπερ νυκτερίδες πρὸς τοῖς τείχεσιν προσαραρέναι. (να κολλήσουν) [προσα-
 ραρέναι: απρμφ. παρακειμένου του ρ. *προσαρarisκω*]
N.E.: *Έχει καρδιά σαν πέτρα.*

7. Η **συνεκδοχή**, κατά την οποία χρησιμοποιείται:
- Το ένα αντί για τα πολλά ομοειδή:
ἽΟ Συρακόσιος πολέμιος τῷ Ἀθηναίῳ ἐστί. [οἱ Συρακόσιοι – τοῖς Ἀθηναίοις]
N.E.: Ὁ Ἕλληνας εἶναι γλεντζές. [οἱ Ἕλληνες]
 - Το μέρος αντί για το σύνολο, και αντίστροφα:
Μάντιες ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες πείθουσιν ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις. [οἰκίας]
N.E.: κάθε **κλαδί** και κλέφτης [δέντρο]
 - Η ὕλη αντί για το αντικείμενο που κατασκευάζεται από αυτήν:
Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθεντο. [τὰ ὄπλα]
N.E.: Ἐβαλε πολύ **χρυσάφι** πάνω της. [χρυσασφικά]
 - Αυτό που παράγει αντί για εκείνο που παράγεται:
Πλήσρον κρατῆρα μελίσης. [μέλιτος] (Γέμισε τον κρατήρα με μέλι.)
8. Το **σχήμα κατ' ἐξοχήν**, κατά το οποίο η σημασία μιας λέξης περιορίζεται, ὡστε ἀντί πολλῶν ομοειδῶν να δηλώνει τελικά ἓνα μόνο (το κατ' ἐξοχήν) ἀπὸ αυτά:
Καλλίξενος κατελθὼν ὅτε καὶ οἱ ἐκ Πειραιῶς εἰς τὸ ἄστυ, λιμῶ ἀπέθανεν. [εἰς τὸ ἄστυ → εἰς τὰς Ἀθήνας]
ὁ ποιητῆς [ὁ Ὀμηρος] – **ἡ ποιήτρια** [ἡ Σαπφῶ]
N.E.: η ἀλωση της **Πόλης** [Κωνσταντινούπολης]
9. Η **υπερβολή**, κατά την οποία αυτό που λέγεται ξεπερνά το γνωστό και το αποδεκτό:
Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα.
N.E.: Τρώει ἓνα αρνὶ στην καθισιά του.

Σχήματα λόγου σχετικά με την πληρότητα του λόγου

§ 203 Κατά τη χρήση του λόγου παραλείπονται συχνά λέξεις, επειδή εύκολα εννοούνται ἀπὸ τα συμφραζόμενα ἢ ἀπὸ την κοινή πείρα των συνομιλητῶν (βλ. ελλειπτικές προτάσεις § 2.4γ). Με την **ἐλλειψη** ὄρων σχετίζεται το σχῆμα της **βραχυλογίας**, εἶδη της οποίας εἶναι:

- α) Το **ξεύγμα**, κατά το οποίο δύο ομοειδεῖς προσδιορισμοὶ ἀποδίδονται στο ἴδιο ρήμα, παρ' ὅτι λογικά ο ἓνας ἀπὸ τους δύο ταιριάζει σε ἄλλο ρήμα, το οποίο εννοείται:
Ἔδουσί τε πίονα μῆλα οἶνόν τ' ἔξαιτον. [πίνουσι] (Τρώνε παχιά αρνιά και [πίνουσι] εκλεκτό κρασί.)
N.E.: **Ακούει** βροντές και **αστραπές**. [βλέπει]
- β) Το **σχήμα ἀπὸ κοινού**, κατά το οποίο λέξη ἢ φράση που παραλείπεται εννοείται αυτοῦσια ἀπὸ τα προηγούμενα:
Διαγιγνώσκουσιν ἅ τε δύνανται καὶ ἅ μὴ. [δύνανται]
N.E.: Σε ξέρω, ἀλλά δε θυμάμαι ἀπὸ πού. [σε ξέρω]
- γ) Το **σχήμα ἐξ ἀναλόγου**, κατά το οποίο παραλείπεται λέξη, φράση ἢ ολόκληρη πρόταση που εννοείται ἀναλογικά πρὸς τα προηγούμενα ἢ τα ἐπόμενα, τροποποιημένη ὁμως σύμφωνα με τις ἀνάγκες του λόγου:
— Τὸ σῶμα λέγεις;— Ναί. [τὸ σῶμα λέγω]
N.E.: Δεν ἐπράξα ὅπως ἐπρεπε. [να πράξω].
- δ) Το **σχήμα ἐξ ἀντιθέτου**, κατά το οποίο εννοείται ἀπὸ τα προηγούμενα κάτι ἀντίθετο ἢ διαφορετικό:
Καί μου μηδεὶς θαυμάση τὴν ὑπερβολήν, ἀλλὰ [πᾶς τις] μετ' εὐνοίας ὁ λέγω θεωρησάτω.

Με την πληρότητα του λόγου σχετίζεται και το σχήμα του **πλεονασμού**, κατά το οποίο ένα νόημα ή μια έννοια αποδίδεται με περισσότερες λέξεις από όσες χρειάζονται. Πλεονασμό αποτελούν²:

- α) Η **περίφραση**, δηλαδή η απόδοση μιας έννοιας με περισσότερες από μία λέξεις:

Ἐπὶ τοὺς ἵππους ἀναβαίνω. [ἵππεύω]

N.E.: ο **Γέρος του Μοριά** [ο Κολοκοτρώνης]

- β) Το **σχήμα εκ παραλλήλου**, κατά το οποίο ένα νόημα εκφράζεται συγχρόνως και θετικά και αρνητικά:

Φησὶ γὰρ καὶ τῷ σώματι δύνασθαι καὶ οὐκ εἶναι τῶν ἀδυνάτων.

N.E.: **Σώπα και μη μιλάς.**

- γ) Το **σχήμα «ἐν διὰ δυοῖν»**, κατά το οποίο μια έννοια εκφράζεται με δύο λέξεις που συνδέονται μεταξύ τους παρατακτικά με τους συνδέσμους *καὶ ἢ τὲ - καί*, ενώ έπρεπε η μία να προσδιορίζει την άλλη:

Ἔτι δὲ καὶ συλλέγεσθαι φησιν ἀνθρώπους ὡς ἐμὲ πονηροὺς καὶ πολλοὺς. [πολλοὺς πονηροὺς ἀνθρώπους]

N.E.: Πέρασε **ράχες και βουνά.** [ράχες βουνών]

ΠΙΝΑΚΑΣ 18. ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ

ΣΧΗΜΑΤΑ ΛΟΓΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ:			
Τη γραμματική συμφωνία των λέξεων	Τη θέση των λέξεων στην πρόταση	Τη σημασία των λέξεων	Την πληρότητα του λόγου
1. Απτική σύνταξη 2. Βοιώτιο ή πινδαρικό 3. Ανακόλουθο 4. Έλξη • Αναφορικού • Συνδετικού ρήματος • Έγκλισης δευτερεύουσας πρότασης 5. Καθ' όλον και μέρος 6. Κατά το νοούμενο 7. Πρόληψη 8. Σύμφυρση 9. Υπαλλαγή	1. Ασύνδετο 2. Πολυσύνδετο 3. Κύκλος 4. Ομοιοτέλειτο 5. Παρήχηση 6. Παρονομασία 7. Πρωθύστερο 8. Υπερβατό 9. Χιαστό	1. Αλληγορία 2. Αντίφραση • Ειρωνεία • Λιτότητα • Ευφημισμός 3. Αντονομασία 4. Μεταφορά 5. Μετωνυμία 6. Παρομοίωση 7. Συνεκδοχή 8. Κατ' εἰσοχήν 9. Υπερβολή	1. Βραχυλογία • Ζεύγμα • Από κοινού • Εξ αναλόγου • Εξ αντιθέτου 2. Πλεονασμός • Περίφραση • Εκ παραλλήλου • «Ἐν διὰ δυοῖν»

2. Οι μορφές πλεονασμού είναι πολλές. Μεταξύ αυτών και:

- α) Η **αναστροφή**, κατά την οποία μια πρόταση αρχίζει με την ίδια λέξη με την οποία τελειώνει η προηγούμενη της:

Παρ' Ἐρυθραίων χρήματα λαμβάνουσιν. Λαμβάνουσι δ' οἱ μὲν ἔχοντες μίαν ἢ δύο ναῦς ἐλάττονα.

- β) Η **επαναφορά**, η επανάληψη δηλαδή της ίδιας λέξης στην αρχή διαδοχικών προτάσεων για έμφαση:

Οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος.

- γ) Η **επιφορά**, κατά την οποία διαδοχικές προτάσεις ή περίοδοι τελειώνουν με την ίδια λέξη ή φράση:

Ὅστις ἐν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν ψῆφον αἰτεῖ, ὄρκον αἰτεῖ, νόμον αἰτεῖ, δημοκρατίαν αἰτεῖ.

- δ) Η **συμπλοκή**, συνδυασμός επαναφοράς και επιφοράς:

Ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν καλεῖς.

ΕΠΙΜΕΤΡΟ

Οι πτώσεις

§ 205 **Πτώσεις** ονομάζονται οι διάφοροι μορφολογικοί τύποι των ονομαστικών μερών του λόγου, δηλαδή των ουσιαστικών, των επιθέτων και των αντωνυμιών. Σταδιακά καθιερώθηκαν ως πτώσεις στην Αρχαία Ελληνική η ονομαστική, η γενική, η δοτική, η αιτιατική και η κλητική. Από αυτές η ονομαστική και η κλητική καλούνται ορθές, ενώ η γενική, η δοτική και η αιτιατική πλάγιες πτώσεις.

Α. Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	
Σε ονομαστική τίθενται:	
I. Το υποκείμενο	1. Ρήματος προσωπικού: <i>Οί θεοί τὰ τῶν ἀνθρώπων διοικοῦσιν.</i> 2. Μετοχής συνημμένης στο υποκείμενο του ρήματος: <i>Ἐνῆγε τὴν στρατείαν Ἀλκιβιάδης, βουλόμενος τῷ Νικίᾳ ἐναντιοῦσθαι.</i> 3. Απαρεμφάτου (ταυτοπροσωπία): <i>Ἡ μαρτυρία πιστὴ ὑμῖν ἔδοξεν εἶναι.</i>
II. Το κατηγορούμενο του υποκειμένου	<i>Γυνὴ γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶ κάλλιστον.</i>
III. Οι ομοιόπτωτοι προσδιορισμοὶ ὅρου που βρίσκεται σε ονομαστική	α) Επιθετικός: <i>Κύλων ἦν Ἀθηναῖος ἀνὴρ.</i> β) Κατηγορηματικός: <i>Ἐστράτευσαν ἅπαντες οἱ ξύμμαχοι.</i> γ) Παράθεση: <i>Ἦγεῖτο Ἀρχίδαμος Λακεδαιμονίων βασιλεύς.</i> δ) Επεξήγηση: <i>Ἀμφότερα δ' ἦν αὐτοῦς τὰ πείθοντα, κέρδος καὶ δέος.</i>
IV. Η μετοχή η συνημμένη στο υποκείμενο του ρήματος ¹	<i>Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐκαθέζετο.</i>

Β. Η ΓΕΝΙΚΗ	
Σε γενική τίθενται:	
I. Το αντικείμενο	1. Ρήματος μονόπτωτου: <i>Σὺ οὖν τῶν εἰρημένων μέμησο.</i> 2. Ρήματος δίπτωτου: <i>Ἔργων ἀγαθῶν τὴν βασιλείαν ἐνέπλησεν.</i> 3. Απαρεμφάτου: <i>Οἱ νέοι συγγνώμης ἀξιοῦνται τυγχάνειν.</i> 4. Μετοχής: <i>Εἰσὶν θεοὶ ἐπιμελούμενοι πάντων.</i>
II. Η γενική κατηγορηματική (βλ. § 19)	<i>Σόλων τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐκλήθη. [διαιρετική]</i>
III. Το κατηγορούμενο υποκειμένου σε γενική	<i>Ἐμοῦ τῆς Ἀσίας κυρίου ὄντος ἦκε πρὸς ἐμέ.</i>
IV. Η γενική ἀπόλυτη μετοχή και το υποκείμενό της	<i>Χειμῶνος ὄντος προσέβαλον τῷ τείχει.</i>

1. Σε ονομαστική τίθεται και η ονομαστική ἀπόλυτη μετοχή με το υποκείμενό της (βλ. § 136β, υποσημ. 8):
Ἐπιπεσῶν δ' Ἡριπιδίας τῆ Φαρναβάζου στρατοπεδεία, τῆς προφυλακῆς αὐτοῦ πολλοὶ ἔπεσον.

V. Η μετοχή η συνημμένη στο κατά γενική αντικείμενο του ρήματος	Ἄκούω πινῶν λεγόντων ὡς συνεβουλήθησάν τινες αὐτὸν σωθῆναι.
VI. Οι ομοιόπτωτοι προσδιορισμοί ὀρου που βρίσκονται σε γενική	Βουλόμεθα τῆς κοινῆς εἰρήνης μετέχειν. [επιθετικός]
VII. Ετερόπτωτοι προσδιορισμοί (βλ. § 31)	Ἕγχοι θεῶν ἦσαν ἔπαινοι. [αντικειμενική] Οἱ ἄλλοι ὕστεροι ἡμῶν ἦσαν. [συγκριτική]
VIII. Επιρρηματικοί προσδιορισμοί (βλ. § 151)	Ἐσπέρας συνεδείπνουσιν αὐτῶ. [του χρόνου] Ζηλῶ σε τοῦ πλοῦτου . [της αιτίας]
IX. Προσδιορισμοί επιρρημάτων και επιφωνημάτων (βλ. §§ 34, 35)	Ποιεῖ τοῦτο πολλὰκις τοῦ μηνός . [διαιρετική] Μᾶλλον τῶν ἄλλων τὴν βασιλείαν τιμῶσιν. [συγκριτική]
X. Λέξεις που σχηματίζουν εμπρόθετους προσδ. με τις προθέσεις ἀμφί, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ/ἐξ, ἐπί, κατά, μετά, παρά, περί, πρό, πρὸς, ὑπέρ, ὑπὸ	Ἐκ παλαιοῦ ἐχθρὸς ἦν αὐτοῦ. Εὐρυπτόλεμος ἔλεξεν ὑπὲρ τῶν στρατηγῶν τάδε.

Γ. Η ΔΟΤΙΚΗ

Σε δοτική τίθενται:

I. Το αντικείμενο	1. Ρήματος μονόπτωτου: Ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.
	2. Ρήματος δίπτωτου: Γυναῖκες ἀνδράσιν προῖκα διδάσασιν.
	3. Απαρεμφάτου: Τὸ θεῖον ὑπολαμβάνεται βοηθεῖν τοῖς ἀδίκουμένοις .
	4. Μετοχής: Ζῶσιν ἐμμένοντες ταῖς πρώταις τῆς φιλίας ὁμολογίας .
II. Η δοτική προσωπική (βλ. §§ 80, 86)	Ἔστι σοι ἀγρός; [κτητική] Πολλὰ αὐτοῖς γέγραπται. [του ενεργούντος προσώπου] Κακὸν τί μοι ἐφαίνετο ἐτοιμαζόμενον. [του κρίνοντος προσώπου]
III. Η μετοχή η συνημμένη στο κατά δοτική αντικείμενο του ρήματος ή στη δοτική προσωπική	Οἱ πρέσβεις παρηκολούθουσιν αὐτῶ πορευομένω . Ἔδοξέ μοι μάρτυρας λαβόντι παραγενέσθαι.
IV. Οι ομοιόπτωτοι προσδιορισμοί ὀρου που βρίσκονται σε δοτική	Οὔτε νόμοις οὔτε λόγοις ἀγαθοῖς πείθονται.
V. Ετερόπτωτοι προσδιορισμοί (βλ. § 32)	Τῆς αὐτῆς πολιτείας ὑμῖν ἐπιθυμεῖ. [αντικειμενική] Τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν. [της αναφοράς]
VI. Επιρρηματικοί προσδιορισμοί (βλ. § 152)	Τῇ ὕστεραίᾳ ἐπὶ Συρακούσας ἔπλεον. [του χρόνου] Πολλοὶ δεσπότες βίᾳ ὑπὸ τῶν δούλων ἀπέθανον. [του τρόπου]
VII. Προσδιορισμοί επιρρημάτων (βλ. § 36)	Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ ἔπλει ἐπὶ τὰς Ἀργινοῦσας. [αντικειμενική] Ὀλίγω πρόσθεν ἐγέλασας ἐπ' ἐμοί. [του ποσοῦ]
VIII. Λέξεις που σχηματίζουν εμπρόθετους προσδ. με τις προθέσεις ἀμφί, ἀνὰ (στους ποιητές), ἐν, ἐπί, μετά, παρά, περί, πρὸς, σύν, ὑπὸ	Ἐπὶ τούτοις ἄξιόν ἐστιν ὀργισθῆναι. Βασιλεὺς σὺν στρατεύματι προσέρχεται.

Δ. Η ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ

Σε αιτιατική τίθενται:	
I. Το υποκείμενο του απαρεμφάτου στην ετεροπροσωπία (βλ. § 112β)	<i>Δεῖ ὑμᾶς αὐτῶν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι.</i>
II. Το αντικείμενο	1. Ρήματος μονόπτωτου: <i>Ταύτην ἔλαβον τὴν δόξαν διὰ τὰ εἰρημένα.</i>
	2. Ρήματος δίπτωτου: <i>Ἄλεξανδρος Ἄρετήν ἤτει δόρυ ἕτερον.</i>
	3. Απαρεμφάτου: <i>Δεῖ ἐμπειρίαν λαβεῖν.</i>
	4. Μετοχής: <i>Τροφήν δὲ μὴ λαμβάνοντα καὶ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα φθείρεται.</i>
III. Το κατηγορούμενο του κατά αιτιατική αντικειμένου	<i>Φίλον αὐτὸν ἐνόμισαν. Τύραννον εἴλοντο τὸν Πιπτακόν.</i>
IV. Η αιτιατική απόλυτη μετοχή (βλ. § 136β.2)	<i>Ἦισθοντο ἀδύνατον ὄν τὴν πόλιν ελεῖν.</i>
V. Οι ομοιόπτωτοι προσδιορισμοί ὀρου που βρίσκεται σε αιτιατική	<i>Ἐκατὸν ἄνδρας τοὺς πλουσιωτάτους ἔλαβον.</i>
VI. Ετερόπτωτοι προσδιορισμοί (βλ. § 33)	<i>Ἔφην εἶναι δεινὸς τὰ ἐρωτικά. [της αναφοράς] Τὰ ζητούμενά ἐστιν ἴσα τὸν ἀριθμόν. [της αναφοράς]</i>
VII. Επιρρηματικοί προσδιορισμοί (βλ. § 153)	<i>Ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ. [της αναφοράς] Ἔμεινεν αὐτοῦ ἡμέρας τέσσαρας. [του χρόνου]</i>
VIII. Προσδιορισμοί τροπικῶν επιρρημάτων με το ρήμα ἔχω (βλ. § 37β)	<i>Εὖ ἔχει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν. [της αναφοράς]</i>
IX. Λέξεις που συντάσσονται με τα ομοτικά μόρια <i>μά</i> και <i>νή</i> (βλ. § 37α)	<i>Μὰ τὸν Δία, οὐ ψεύσομαι πρὸς ὑμᾶς. Εὖ γε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις.</i>
X. Λέξεις που σχηματίζουν εμπρόθετους προσδ. με τις προθέσεις <i>ἀμφί</i> , <i>ἀνά</i> , <i>διά</i> , <i>εἰς/ἐς</i> , <i>ἐπί</i> , <i>κατά</i> , <i>μετά</i> , <i>παρά</i> , <i>περί</i> , <i>πρός</i> , <i>ὑπέρ</i> , <i>ὑπὸ</i>	<i>Ἔδοξε κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι ἕκαστον. Ἐτράπετο ἐπὶ τὸ καταφαγεῖν τὴν πατρῶαν οὐσίαν. (περιουσία)</i>

Ε. Η ΚΛΗΤΙΚΗ

<p>Η κλητική είναι η πῶση με την οποία προσφωνούμε πρόσωπα. Εκφέρεται συνήθως μαζί με το κλητικό επιφώνημα <i>ῶ</i>. Ενδέχεται, ωστόσο, το <i>ῶ</i> να παραλείπεται, όταν ο λόγος εκφράζει έντονη προτροπή, αγανάκτηση, απειλή κ.τ.ό. Συμβαίνει, επίσης, η κλητική με το <i>ῶ</i> στην αρχή των προτάσεων να δηλώνει αναφώνηση.</p>	<p><i>Σκέψασθε δὴ ὡς καλῶς, ῶ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Οὐκ οἶδ' ὅ,τι λέγεις, ῶ Σώκρατες. Ἄλλά, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε. ῶ Ἡράκλεις, οἶον σὺ λέγεις, ῶ πάτερ, δεῖν ἄνδρα με γενέσθαι. [αναφώνηση – προσφώνηση]</i></p>
--	--

Πίνακες των κύριων συντακτικών φαινομένων της Αρχαίας Ελληνικής

ΠΙΝΑΚΑΣ Α. ΤΟ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟ

ΡΗΜΑΤΟΣ	ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟΥ	ΜΕΤΟΧΗΣ
<p>1. Το υποκείμενο ενός προσωπικού ρήματος:</p> <p>α) Τίθεται πάντοτε σε ονομαστική.</p> <p>β) Μπορεί να είναι οποιοδήποτε μέρος του λόγου, ακόμη και ολόκληρη ονομαστική πρόταση, σε θέση ουσιαστικού (βλ. § 10):</p> <p><i>Οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπετίθεντο. Τὸ ὑβρίζειν ἀνθρώπινόν ἐστι πάθος. Τῆς θαλάσσης τὰ ἄνω θερμότερά εἰσι. "Ὅσοι ἦσαν ἀπὸ νήσων ἀπεδίδρασκον.</i></p> <p>2. Το υποκείμενο ενός απρόσωπου ρήματος ή μιας απρόσωπης έκφρασης (βλ. § 85) μπορεί να είναι:</p> <p>α) Ἄναρθρο απαρέμφατο:</p> <p><i>Χρῆ τοὺς προγόνους μιμεῖσθαι. Βέλτιόν ἐστι τεταγμένους πορεύεσθαι.</i></p> <p>β) Δευτερεύουσα πρόταση:</p> <p><i>Ἦγγελθη ὅτι Βοιωτοὶ ἐπέρχονται. Φόβος ἐστὶ μὴ ἀδικία τις ἡμῖν γένηται.</i></p>	<p>Το υποκείμενο του απαρεμφάτου τίθεται:</p> <p>1. Σε ονομαστική (ταυτοπροσωπία· βλ. § 112α):</p> <p><i>Κλεομένης ἐπειράτο καταλύειν τὴν βουλὴν. Βούλονται πόλεμόν τινες ποιῆσαι.</i></p> <p>2. Σε αιτιατική (ετεροπροσωπία· βλ. § 112β):</p> <p><i>Σωκράτης πάντα ἡγήτο θεοῦς εἰδέναι. Ἐκέλευσε πιεῖν τὸν παῖδα τὸ φάρμακον.</i></p>	<p>1. Το υποκείμενο μιας μετοχής προσωπικού ρήματος τίθεται στην πώση της μετοχής:</p> <p><i>Ἄνασας ὁ Κριτίας ἔλεξεν ὧδε. Ἐώρα τὸ παρατεῖχισμα ἀπλοῦν ὄν.</i></p> <p>Ειδικότερα, μια επιρρηματική μετοχή:</p> <p>α) Ονομάζεται συνημμένη (βλ. § 136α), όταν το υποκείμενό της έχει και άλλη συντακτική θέση στην πρόταση (υποκείμενο ή αντικείμενο ρήματος, δοτική προσωπική, υποκείμενο απαρεμφάτου κτλ.):</p> <p><i>Κῦρος ἄτε παῖς ὧν ἦδετο τῆ στολῆ.</i></p> <p>β) Ονομάζεται απόλυτη (βλ. § 136β), όταν το υποκείμενό της δεν έχει άλλη συντακτική θέση στην πρόταση:</p> <p><i>Θορύβου δὲ ὄντος ὁ Σωκράτης αὐτὸν εἶπε.</i></p> <p>2. Το υποκείμενο μιας μετοχής απρόσωπου ρήματος ή απρόσωπης έκφρασης είναι ἀναρθρο απαρέμφατο (η μετοχή είναι απόλυτη):</p> <p><i>Ἐξὸν δ' αὐτοῖς ῥαθυμεῖν εἴλοντο πονεῖν. Εἶδον ἀδύνατον ὄν τιμωρεῖν τοῖς ἀνδράσι.</i></p>

ΠΙΝΑΚΑΣ Β. Η ΔΟΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ

ΕΙΔΗ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
Με προσωπικά ρήματα	
• Κτητική	<i>Οὐκ ἔστι μοι ἀμάρτημα οὐδέν.</i>
• Χαριστική	<i>Καί μοι τὴν γραφὴν ἀνάγνωθι.</i>
• Αντιχαριστική	<i>Μεγάλων πραγμάτων καιροὶ προεῖνται τῇ πόλει.</i> (χάθηκαν για την πόλη)
• Ηθική	<i>Καὶ μή μοι θορυβήσετε.</i>
• Συμπάθειας	<i>Πολύ μοι ἡ καρδία πηδᾷ.</i>
• Κρίνοντος προσώπου	<i>Ὁ στόλος ἔδοξέ μοι πάγκαλος εἶναι.</i>
• Αναφοράς	<i>Παντὶ βροτῶ θνήσκοντι πᾶσα γῆ τάφος.</i>
• Ενεργούντος προσώπου	<i>Πολλὰ θεραπεῖται τοῖς ἰατροῖς εὐρηνται.</i>
Με απρόσωπα ρήματα	
• Δοτική προσωπική (απλή)	<i>Ἔδοξέ μοι εἰς λόγους σοι ἐλθεῖν.</i>
• Ενεργούντος προσώπου	<i>Ὁμολογεῖται ἡμῖν τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγονέναι.</i>
Με ρηματικά επίθετα σε -τος, -τέος	
Ενεργούντος προσώπου	<i>Ὁ ποταμὸς ἡμῖν ἐστὶ διαβατέος.</i>

ΠΙΝΑΚΑΣ Γ. ΤΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΑΙΤΙΟ

ΕΚΦΟΡΑ	ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
<i>ὑπὸ</i> + γενική	<i>Ἄθηναῖοι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἠρέθησαν ἡγεμόνες τοῦ ναυτικοῦ.</i>
<i>ἀπό, ἐκ, πρὸς, παρὰ</i> + γενική	<i>Οὐδὲν ἀφ' ἐκατέρων ἐπεχειρεῖτο.</i> <i>Ἐκείνῳ ἡ χώρα δῶρον ἐκ βασιλέως ἐδόθη.</i> <i>Κῦρος ὁμολογεῖται πρὸς πάντων κράτιστος γενέσθαι θεραπεύειν.</i> <i>Αἴρεσις αὐτῇ ἐδόθη παρὰ τοῦ πατρός.</i> (δικαίωμα εκλογῆς)
Δοτική προσωπική του ενεργούντος προσώπου	<i>Αἱ νῆες τοῖς Κερκυραίοις οὐχ ἑωρῶντο.</i>

ΠΙΝΑΚΑΣ Δ. ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΕΚΦΟΡΑΣ	ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ					
	ΤΡΟΠΟΣ	ΤΟΠΟΣ	ΧΡΟΝΟΣ	ΑΙΤΙΑ	ΣΚΟΠΟΣ	
ΕΠΙΡΡΗΜΑ	<i>Καλῶς ποιεῖ.</i>	<i>Πολλοὶ συγγενεῖς ἔνδον ἦσαν.</i>	<i>Τί νῦν οὗτος ὁ ἄνθρωπος πράττει;</i>			
ΕΜΠΡΟΘΕΤΟΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ	<i>Ἐν τάχει ἐβούλοτο βοηθῆσαι.</i>	<i>Οἱ πολέμιοι ἐν γῆ πολεμοῦνται.</i>	<i>Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς πόλεμον κατέστημεν.</i>	<i>Διὰ τὰς πληγὰς ἀπέθανε.</i>	<i>Ἔνεκα χρημάτων με συκοφαντεῖ.</i>	
ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ	ΓΕΝΙΚΗ		<i>Ἐλήφθησαν ὅσοι μὴ αὐτοῦ ἀπέθανον.</i>	<i>Ἀφίκοντο τῆς νυκτός.</i>	<i>Ζηλῶ σε τοῦ πλοῦτου.</i>	<i>Πόλις ἐπέκτισε τοῦ μὴ νομάδας εἶναι.</i>
	ΔΟΤΙΚΗ	<i>Πεζῆ πορεύεται.</i>	<i>Κύκλω τοῦ γηλόφου ἐστρατοπέδευον.</i>	<i>Τῆ ὑστεραία ἤλθε κήρυξ.</i>	<i>Νόσω ἀπέθανεν.</i>	
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	<i>Τίνα τρόπον ζῆ;</i>	<i>Ἀπέχει Λύγιнос ἀπὸ τοῦ Ἰστροῦ σταθμούς τρεῖς.</i>	<i>Τὸ πάλαι ἐτράποντο πρὸς ληστειάν.</i>	<i>Τί δεῖ πλείω λέγειν;</i>	<i>Τί πηνικάδε ἀφίξει;</i>
	ΧΡΟΝΙΚΗ			<i>Τριήρεις εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ὑπῆρχον αὐτοῖς ὅτε ἤρχοντο πολεμεῖν.</i>		
	ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ				<i>Ἐνόμισαν λελύσθαι τὰς σπονδάς, διότι ἐξ χεῖρας ἤλθον.</i>	
	ΤΕΛΙΚΗ					<i>Κάλει Ἴεροκλέα, ἵνα ἐναντίον τούτων μαρτυρήσῃ.</i>
	ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΗ					
	ΥΠΟΘΕΤΙΚΗ					
	ΑΝΑΦΟΡΙΚΗ	<i>Ταῦτα δ' ὑμεῖς οὕτως ὡς βούλεσθε λαμβάνετε.</i>	<i>Παραπλεῖν ἔξεσιν ὅπου ἂν μηδεὶς ἦ πολέμιος.</i>		<i>Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὅς ἡμῖν οὐδὲν δίδως.</i>	<i>Ἐγεμόνα αἰτήσωμεν, ὅστις ἡμᾶς ἀπάξει.</i>
ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΗ						
ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΙΚΗ						
ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΗ ΜΕΤΟΧΗ	<i>Ἐκεῖ ἔμεινε ναῦς ἔχων ἑβδομήκοντα.</i>		<i>Ἀκούσας ταῦτα ἐβόηθει τοῖς Αἰγινήταις.</i>	<i>Ἦδομαι ἀκούων σου φρονίμους λόγους.</i>	<i>Παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες.</i>	
ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟ • ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΟ • ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟ	<i>Ἀπέπλευσαν ἄπρακτοι ἐκ Μιλήτου οἱ Πέρσαι. [επιρρηματικό]</i>	<i>Ἐπαίθριοι ἐστρατοπέδευον. [επιρρηματικό]</i>	<i>Κατέβαινον εἰς τὰς κώμας ἤδη σκοταῖοι. [επιρρηματικό]</i>		<i>Ἡ πόλις εἰρηνοποιούς ἡμᾶς ἐκπέμπει. [επιρρηματικό]</i>	
ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ					<i>Τρία τάλαντα Εὐθύνω φυλάττειν ἔδωκεν.</i>	

ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ	ΠΟΣΟ	ΑΝΑΦΟΡΑ	ΟΡΟΣ/ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ	ΕΝΑΝΤΙΩΣΗ	ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ
	Ἐκεῖνα δὲ καὶ πάνυ μέμφομαι.				
	Τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν ἠΰξησε.	Διαφέρει κατὰ τὸ μέγεθος .	Βουλευόνται ἐπὶ τίσι δεῖ ποιεῖσθαι τὴν συμμαχίαν.	Παρὰ τὸ δίκαιον τὸ ζυμφέρον λέγειν ὑπέθεσθε.	
	Πόσου διδάσκει;				
	Τοσοῦτω τὰ τούτων ἠΰξηται.	Τὸ ἄρχεσθαι καὶ ἄρχειν εἶδει διαφέρει.			
		Τὴν ψυχὴν καὶ τὸ στόμα ναρκῶ.			
Τοιοῦτος ἦν ἐν τοῖς κινδύνοις, ὥστε στεφανωθῆναι παρὰ τοῦ στρατηγοῦ.			Ὁ δ' ἀπεκρίνατο ἐφ' ὧτε τοὺς πολίτας ἐλευθέρους εἶν .		
			Ἡ φύσις, ἂν ἢ πονηρά , πολλάκις φαῦλα βούλεται.		
Οὐδεὶς οὕτως ἀνόητός ἐστιν, ὅστις πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἰρεῖται.	Ὅσον τοῖς δικαίοις συναγωνίζεται τὸ θεῖον , τοσοῦτον τοῖς ἀδίκοις ἐναντιοῦται.				
				Φήσουσι σοφὸν εἶναι, εἰ καὶ μὴ εἶμι.	
					Κὰν ταῦτα ποιῆτε , οὐ καταφρονηθήσεσθε.
			Οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμῶν εὐδαιμονεῖν.	Ἐκείνους καίπερ δρῶν οὐκ ἐδίωκε.	Οὐδὲ δις ἀποθανόντες δίκην δοῦναι δύναιντ' ἂν ἀξίαν.
Μέγας ἐκ μικροῦ Φίλιππος ἠΰξηται. [προληπτικό]					
Ἐνδεὴς εἶμι πάντ' ἔχειν .		Ἐδόκει δεινὸς εἶναι λέγειν Αἰσχίνῃ Φίλιππος.			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ε. ΟΙ ΟΝΟΜΑΤΙΚΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ

ΟΜΟΙΟΠΤΩΤΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ	ΕΤΕΡΟΠΤΩΤΟΙ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ	ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΣΕ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ, ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΑ – ΜΟΡΙΑ
<p>α) Επιθετικός: <i>Καὶ ἀνὴρ σπουδαῖος ἐνίοτε ἀτυχεῖ.</i></p> <p>β) Κατηγορηματικός: <i>Ἄπαντες οἱ Ἕλληνες πρὸς τὸ μέλλον ἔσεσθαι βλέπουσιν.</i></p> <p>γ) Παράθεση: <i>Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀφίκετο.</i></p> <p>δ) Επεξηγήση: <i>Ὁ βασιλεὺς Ἀλκίμαχος αὐτῶ παρασκευάζει ταύτην τὴν ναῦν.</i></p>	<p>α) Σε γενική</p> <ul style="list-style-type: none"> • Κτητική • Δημιουργού • Διαιρετική • Ὑλης • Περιεχομένου • Ιδιότητας • Αξίας ή ποσού • Αιτίας • Υποκειμενική • Αντικειμενική • Συγκριτική: <p><i>Πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν ἀπέπλεον ὡς ἐδύναντο. [διαιρετική]</i> <i>Ἐξήτει εἶναι κύριος ἀπάντων. [αντικειμενική]</i></p> <p>β) Σε δοτική</p> <ul style="list-style-type: none"> • Αντικειμενική • Αναφοράς: <p><i>Ἔργοις φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον. [αναφοράς]</i></p> <p>γ) Σε αιτιατική</p> <ul style="list-style-type: none"> • Αναφοράς: <p><i>Διὰ μέσου τῆς πόλεως ῥεῖ ποταμὸς Κύδνος ὄνομα.</i></p>	<p>α) Σε γενική</p> <ul style="list-style-type: none"> • Διαιρετική • Αναφοράς • Αξίας • Αντικειμενική • Συγκριτική • Αφετηρίας / χωρισμού • Αιτίας [σε επιφώνημα]: <p><i>Ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν ἐπολεμήσαμεν. [αξίας]</i> <i>Ἡσκήκατε τὰ εἰς τὸν πόλεμον πολὺ μᾶλλον τῶν πολεμίων. [συγκριτική]</i></p> <p>β) Σε δοτική</p> <ul style="list-style-type: none"> • Αντικειμενική • Αναφοράς • Ποσού (μέτρου ή διαφοράς): <p><i>Ὅμοίως τοῦτω ἀναμάρτητός εἰμι. [αντικειμενική]</i></p> <p>γ) Σε αιτιατική</p> <ul style="list-style-type: none"> • Με τα ομοτικά μόρια <i>νή, μά</i>· σχηματίζονται εμπρόθετοι προσδιορισμοί που δηλώνουν επίκληση: <p><i>Νὴ τοὺς θεοὺς συγγνώμην ἔχω ὑμῖν.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Αναφοράς [σε τροπικά επιρρήματα + ἔχω]: <p><i>Εὖ ἔχομεν τὰ σώματα.</i></p>

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΤ. Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

ΑΣΥΝΔΕΤΟ ΣΧΗΜΑ		
	<i>Ἐώθουον, ἐωθοῦντο, ἔπαιον, ἐπαίοντο.</i>	
ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ		
ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ	ΣΥΜΠΛΕΚΤΙΚΟΙ	<i>Τὰ γενόμενα ἠκούσατε καὶ ὑμῖν οἱ μάρτυρες μεμαρτυρήκασιν. Οὔτε ἠσέβηκα οὔτε μεμήνυκα περὶ οὐδενὸς οὔτε ὠμολόγηκα περὶ αὐτῶν.</i>
	ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΙ	<i>Ἐκεῖνα οὕτω γεγένηται ἢ πέπλασται ὑπὸ τῶν ποιητῶν;</i>
	ΑΝΤΙΘΕΤΙΚΟΙ	<i>Ὅ μὲν ἦλθεν, ὁ δ' ἀπῆλθεν. Τὰ πεποιημένα ὑμῖν εἰς ὁμόνοιαν οὐ κακῶς ἔχει, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα ὑμῖν αὐτοῖς ἐποιήσατε.</i>
	ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΙ	<i>Κάλει δὲ καὶ Φίλιππον καὶ Ἀλέξιππον. Οὗτοι γάρ εἰσιν Ἀκουμενοῦ καὶ Αὐτοκράτορος συγγενεῖς.</i>
	ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΟΙ	<i>Ἄμα περὶ πάντων εἰπεῖν ἀδύνατον. Κράτιστον οὖν μοι εἶναι δοκεῖ ἐξ ἀρχῆς ὑμᾶς διδάσκειν πάντα τὰ γενόμενα.</i>
ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΔΕΣΗ		
ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ	ΟΝΟΜΑΤΙΚΕΣ	
	ΕΙΔΙΚΕΣ	<i>Τοῦτό γε ἐπίστασθε πάντες, ὅτι ἐσώθην καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἐμὸς πατήρ.</i>
	ΕΝΔΟΙΑΣΤΙΚΕΣ	<i>Δέδοικα μὴ μάτην τὰ τοιαῦτα λέγωμεν.</i>
	ΠΛΑΓΙΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	<i>Ἄδηλον παντὶ ἀνθρώπῳ ὅπη τὸ μέλλον ἔξει.</i>
	ΑΝΑΦΟΡΙΚΕΣ	<i>Ὅστις ἀναιρεῖ συνθήκην τοὺς νόμους ἀναιρεῖ.</i>
	ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΙΚΕΣ	
	ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΕΣ	<i>Χαίρω, ὅτι μοι γέγονεν ἡ δίκη πρὸς ἄνθρωπον οὐκ ἠγνοημένον ὑφ' ὑμῶν.</i>
	ΤΕΛΙΚΕΣ	<i>Κάλεσον αὐτόν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀκούσωμεν.</i>
	ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΕΣ	<i>Τὰ παραδείγματα τὰ γεγενημένα τῶν ἁμαρτημάτων ἱκανὰ τοῖς σώφροσι τῶν ἀνθρώπων ὥστε μηκέτι ἁμαρτάνειν.</i>
	ΥΠΟΘΕΤΙΚΕΣ	<i>Ἄν ἐγὼ μὲν μὴ νῦν εὖ εἴπω, τῶν ὄντων ἀπάντων στερήσομαι.</i>
	ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΕΣ	<i>Ἀνάγκη οὖν, εἰ καὶ μὴ δεινὸς πρὸς ταῦτα πέφυκα, βοηθεῖν τῷ πατρί.</i>
	ΠΑΡΑΧΩΡΗΤΙΚΕΣ	<i>Ἐγὼ δὲ κἂν μὴ μέλλω νικᾶν, γυμνασάμενος τοῦτον τὸν χρόνον ὠφεληθήσομαι.</i>
	ΧΡΟΝΙΚΕΣ	<i>Ἐπειδὴ δ' οἱ τριάκοντα κατέστησαν, τηνικαῦτα κατέπλευσεν εἰς τὴν πόλιν.</i>
	ΑΝΑΦΟΡΙΚΕΣ	<i>Πορεύεσθαι ἡμᾶς δεῖ ὅπου ἔξομεν τὰ ἐπιτήδεια.</i>

Σημείωση: Οι αριθμοί παραπέμπουν σε παραγράφους, εκτός εάν υπάρχει διαφορετική ένδειξη. Η καταχώριση γίνεται με αλφαβητική σειρά και επί τη βάσει των ονομάτων: π.χ. *απικτή σύνταξη*: βλ. *σύνταξη*· *απρόσωπο ρήμα*: βλ. *απρόσωπα* ή *ρήμα*.

Άγε (δη) 102α, 107γ, 159.7γ.

Αιτία (επιρρ. σχέση) 179.4, πίνακας Δ.

Αιτιατική (πίπωση) 205Δ: από επιρρήματα και μόρια 37, ως αντικείμενο σε μονόπτωτο 74 ή δίπτωτο ρ. 76-78, ως επιρρ. προσδ. 153, ως ετερόπτωτος προσδ. 33, ως κατηγορούμενο αντικειμένου 14, ως υποκείμενο απαρεμφάτου (ετεροπροσωπία) 112β.

Αίτιο: αναγκαστικό 179.4 και πίνακας Δ, ποιητικό 66 και πίνακας Γ, τελικό (σκοπός) 180.4 και πίνακας Δ.

Άλλα (σύνδεσμος) 168.3, **άλλα γάρ** 159.4.

Άμα (τε) - και 164γ.

Άν (μόριο) 159.1.

Ανανταπόδοτο 168.1.

Αναστροφή πρόθεσης 154.

Αναφορά (επιρρ. σχέση) πίνακας Δ: γεν. από επίρρημα 34β, αιτ. ως επιρρ. προσδ. 153α, αιτ. ως ετερόπτωτος προσδ. 33, αιτ. από επίρρημα 37β, δοτ. ως επιρρ. προσδ. 152ε, δοτ. ως ετερόπτωτος προσδ. 32β, δοτ. από επίρρημα 36β, εμπρόθ. προσδ. 156-157.

Ανταμοιβή/ανταπόδοση (επιρρ. σχέση) 156.3.

Άντε - άντε 167γ, 185β.

Αντικατάσταση (επιρρ. σχέση) 156.3.

Αντικείμενο 68: άμεσο 71, απαρεμφάτου 111δ, έμμεσο 71, εξωτερικό 75α, εσωτερικό 75β, εσωτερικό αποτελέσματος 75β.1, δίπτωτων ρ. (σε αιτ. + αιτ. 76, σε αιτ. + γεν. 77, σε αιτ. + δοτ. 78, σε γεν. + δοτ. 79), μονόπτωτων ρ. 72-74, μετοχής 119α, έλξη 199.4 υποσημ. 1β, σύστοιχο 75β.2.

Αντιπροσώπωση (επιρρ. σχέση) 156.14, 156.17.

Αντωνυμίες 45: αλληλοπαθής 49, αναφορικές 55, 190α, πίνακας 12, αόριστες 53, αόριστες επιμεριστικές 54, αυτοπαθείς 48, δεικτικές 51, ερωτηματικές 52, 7.2α, πίνακας 12, κτητικές 50, οριστική ή επαναληπτική 47, προσωπικές 46.

Αξία (επιρρ. σχέση): γεν. από επίρρημα 34γ, γεν. κατηγορηματική 19γ, γεν. ως επιρρ. προσδ. 151γ, γεν. ως ετερόπτωτος προσδ. 31ζ.

Αόριστος σε οριστική 90.4, ιδιαίτερες σημασίες 91.4.

Απαρέμφατο 109-116 και πίνακας 8: άναρθρο 115-116, αναφοράς 116.5, απόλυτο 116.9, δυνητικό 111β, ειδικό 115α, έναρθρο 113-114, επιφωνηματικό 116.1α, σκοπού ή αποτελέσματος 116.6, ως προς τη χρονική βαθμίδα 92β, υποκείμενο απαρεμφάτου 112, σύνταξη απαρεμφάτου 111-112, τελικό 115β, στον πλάγιο λόγο 197β, 197.2, ως έγκλιση 116.1.

Αποτέλεσμα (επιρρ. σχέση) 181.4, πίνακας Δ.

Απρόσωπα: απρόσωπη έκφραση 84, **απρόσωπο ρήμα** 83.

Άρα (ερωτηματικό), **άρ' ού, άρα γε, άρ' ούν** 7.1α, 159.3.

Άρθρο 42-44.

Άρνηση, αρνητικά μόρια 160, πίνακας 10.

Άτε (δη) + αιτιολογική μετοχή 129α.

Άχρι(ς) (πρόθεση) 157.2, **άχρι** (σύνδεσμος) 188.1β-γ.

Βαθμίδα χρονική 87α.

Βαθμός συγκριτικός 39.1, **υπερθετικός** 39.1.

Βεβαίωση (επιρρ. σχέση) πίνακας 10.

Γάρ 169.

Γενική 205B: από επίρρημα 34, από επιφώνημα 35, κατηγορηματική 19, παραθετική 23 υποσημ. 1, ως αντικείμενο σε μονόπτωτο 72 ή σε δίπτωτο ρ. 77, 79, ως επιρρ. προσδ. 151, ως ετερόπτωτος προσδ. 31, ως υποκείμενο γενικής απόλυτης μετοχής 136β.1.

Δέ 168, 168.2, **μέν - δε** 168.1.

Διάζευξη 167.

Διάθεση ρήματος 56.

Διάθεση εχθρική ή φιλική (επιρρ. σχέση) 156.15.

Διαιρεμένο όλο: γεν. διαιρετική (από επίρρημα 34α, ως ετερόπτωτος προσδ. 31γ), εμπρόθ. προσδ. 156.4, 156.7.

Διανομή - μερισμός (επιρρ. σχέση) 156.2, 156.9, 156.10.

Δοτική 205Γ: από επίρρημα 36, προσωπική 80, σε πρόσωπα 86, ως αντικείμενο σε μονόπτωτο 73 ή σε δίπτωτο ρ. 78-79, ως επιρρ. προσδ. 152, ως ετερόπτωτος προσδ. 32.

Έα δη 159.7γ.

Έάν: ερωτηματικό 178.1α, υποθετικό 182.2γ, **έάν και** 186.1, **έάντε - έάντε** 167γ, 185β.

Εγκλίσεις 93-94: σε ανεξάρτητες προτάσεις 95, σε εξαρτημένες προτάσεις 174, σε προτάσεις επιθυμίας 96β, σε προτάσεις κρίσης 96α, εναλλαγή εγκλίσεων 174, παρατήρηση β'. Βλ. και την οικεία αλφαβητική σειρά για κάθε έγκλιση.

Εί: ερωτηματικό 178.1α, υποθετικό 182.2α-β, υποθετικό αιτιολογικό 179.1 παρατήρηση β', **εί - ή** 178.1α, **εί δε μη** 185 υποσημ. 16α, **εί και** 186.1.

Εί γάρ, είτε 100.

Είμι - έστί: πρόσωπο 83, συνδετικό 13α, υπαρκτικό 13α, παράλειψή του 2.4γ, σε πρόσωπη έκφραση 84α.

Είτε - ή 167γ, **είτε - είτε** 167γ, 178.1α, 185β.

Έλλειψη 203: βλ. και παράλειψη.

Έλξη (σχήμα λόγου) 199.4, **αντίστροφη έλξη** ή **ανθέλξη** 192.1 υποσημ. 22.

Εναντίωση/αντίθεση (επιρρ. σχέση) 156.10, 156.12 και πίνακας Δ.

Ενασχόληση (επιρρ. σχέση) 156.15.

Ενεστώτας στην οριστική 90.1, ιδιαίτερες σημασίες 91.1.

Εξάιρεση (επιρρ. σχέση) 156.12, 157.1, 157.5, 157.7.

Εξάρτηση (επιρρ. σχέση) 156.8, 156.9.

Έπει, έπειδή: αιτιολογικοί 179.1γ, χρονικοί σύνδεσμοι 188.1α.

Επεξήγηση 25-26.

Επιβλεψη (επιρρ. σχέση) 156.18.

Επίθετα ρηματικά σε -τος, -τέος 139-143.

Επίκληση/ωφέλεια (επιρρ. σχέση) 156.15.

Επιρρηματική σχέση: βλ. σχέση επιρρηματική.

Επιρρηματικοί προσδιορισμοί: βλ. προσδιορισμοί.

Επιρρήματα: αναφορικά 178.1β, 190β και πίνακας 12, ερωτηματικά 7.2β, 178.1β και πίνακας 12, ως επιρρ. προσδ. 146-150.

Επιστασία (επιρρ. σχέση) 156.9.

Επίταξη όρου 200.

Επιφωνήματα 35, κλητικό επιφώνημα *ὦ*: 35, 205E.

Ερωτήσεις: ευθείες 4-8, πλάγιες 177-178.

Ἔστί: βλ. *εἰμί*.

Ετεροπροσωπία 112β.

Εὐθύς (τε) - και 164γ.

Ευκτική: στις ανεξάρτητες προτάσεις 92α, 104 (δυνητική 106, ευχετική 105), στις εξαρτημένες προτάσεις 92β, 174 (δυνητική 174γ, 188.2γ, επαναληπτική 184στ, 188.2γ, πλάγιου λόγου 174ε, από ἔλξη 180 υποσημ. 5, 199.4γ).

Ἐφ' ὧ, ἐφ' ὧτε 181.1β, 181.2ε.

Ἡ: διαζευκτικό 167, σε β' ὄρο σύγκρισης 41.2 και παρατήρηση, *ἢ ὥς / ἢ ὥστε* 41 παρατήρηση α.

Ἡ (μόριο) 7.1α, 159.11.

Ἡδη (τε) - και 164γ.

Ἡμπερίοδος 1β.

Ἦν: ερωτηματικό 178.1α, υποθετικό 182.1-2, *ἦν και* 186.1, *ἦντε - ἦντε* 167γ, 185β.

Ἦτοι διαζευκτικό 167.

Ἰθι (δῆ) 102α, 107γ, 159.7γ.

Ἰνα 180.1.

Και 163, *και ἄν, και ἄν, και ἔάν, και ἦν* 187.1α, *και δῆ* 159.7β, *και εἰ* 187.1α, *και - και* 164β, *και μη* 166β, *και μὴν* 159.14, *και οὐ* 166β, *τε - και* 164β, ποικίλες σημασίες 165.

Κατηγορήμα 12.

Κατηγορούμενο 14: γεν. κατηγορηματική 19, επιρρηματικό 15, προληπτικό 16, ἔλξη 199.4 υποσημ. 1α, παράλειψη 2.4γ.

Κλητική 205E.

Κρίση (επιρρ. σχέση) 156.12β.

Λέξη συγκριτική 38-39, *σειρά λέξεων* 200.

Λόγος 1, ευθύς 195, πλάγιος 196, μετατροπή του λόγου από ευθύ σε πλάγιο 197, σύνθετος 161, υποθετικός 183-185, υποθετικός στον πλάγιο 185 υποσημ. 16γ.

Μέλλοντας: σε οριστική 90.3, ιδιαίτερες σημασίες 91.3, σε ερωτήσεις 178.2 υποσημ. 3, συντελεσμένος 90.7, συντελεσμένος μέλλοντας αντι μέλλοντα 91.7.

Μέν 168, *μὲν - δε* 168.1.

Μέσο/ὄργανο (επιρρ. σχέση) 152στ, 156.5α, 156.8.

Μετοχή 117-120: ανάλυση μετοχής σε πρόταση 138, απόλυτη 136β, δυνητική 119γ, επιθετική 121-123, επιρρηματική 127 (αιτιολογική 129, εναντιωματική 132, παραχωρητική 133, τελική 130, τροπική 134, υποθετική 131, χρονική 128), κατηγορηματική 124-126, κατηγορηματική στον πλάγιο λόγο 197.1γ, ουσιαστικοποιημένη 118β, 122, ως προς τη χρονική βαθμίδα 92β, συνημμένη 136α, σύνδεση μετοχών 137, υποκείμενο μετοχής 135.

Μέχρι (πρόθεση) 157.4, *μέχρι* (σύνδεσμος) 188.1β-γ.

Μή: αρνητικό 160.2, ενδοιαστικό 176.1, ερωτηματικό 7.1α, *μη μόνον - αλλά και* 164δ, *μη ὅπως/μη ὅτι - ἀλλ' οὐδέ/ἀλλά μηδὲ* 166δ, *μη ὅτι - ἀλλά και* 164δ, *μη οὐ* 160 γεν. παρατήρηση, 176.1β, *μη οὐχί* 160 γεν. παρατήρηση, *ὅπως μη* 178.2 υποσημ. 3.

Μηδὲ - μηδὲ 166α, *μηδ' ἄν, μηδ' ἔάν, μηδ' ἦν, μηδ' εἰ* 187.1β.

Μὴν (μόριο) 159.14, *οὐ μὴν ἀλλά, ἀλλά μὴν, και μὴν* 168.

Μῆτε - μῆτε 166α, *μῆτε - τε* 166γ, *μῆτε - οὔτε* 166α.

Μόρια 158-159 και πίνακας 10, αρνητικά 160, ερωτηματικά 7.1

Οἶα (δῆ), οἶον (δῆ) + αιτιολογική μετοχή 129α.

Οἶα, οἶον (σε αναφορική παραβολική πρόταση) 194.B.1γ.

Ομοιότητα (επιρρ. σχέση) 156.3.

Ὅμως 168.4.

Ονομαστική 205A.

Ονοματικοί προσδιορισμοί βλ. προσδιορισμοί.

Ὅπως 180.1, *ὅπως ἄν* 180, *ὅπως μὴ* 180.

Οριστική: στις ανεξάρτητες προτάσεις 95α (απλή 97, δυνητική 98, επαναληπτική 99, ευχετική 100), στις εξαρτημένες προτάσεις (απλή 174α, δυνητική 174β).

Ὅροι πρότασης (κύριοι 9, δευτερεύοντες 2.4δ), συμφωνία των κύριων ὀρων στην πρόταση 17-21.

Ὅροι σύγκρισης 38, 40-41.

Ὅρος/προϋπόθεση (επιρρ. σχέση) 156.9β, 181.2ε και πίνακας Δ.

Ὅ ειδικός σύνδεσμος 175.1α.

Ὅ,τι (αναφορική αντωνυμία) 178.1β, 192.3.

Οὐ (αρνητικό μόριο) 160.1, *οὐδέ - οὐδέ* 166α, *οὐ μόνον - ἀλλά και* 164δ, *οὐχ ὅπως - ἀλλ' οὐδέ/ἀλλά μηδὲ* 166δ, *οὐχ ὅπως - ἀλλά και* 166ε, *οὐχ ὅτι - ἀλλά και* 164δ, *οὐχ ὅτι - ἀλλ' οὐδέ/ἀλλά μηδὲ* 166δ, *οὐπω τε - και* 164γ.

Οὐδ' ἄν, οὐδ' ἔάν, οὐδ' εἰ, οὐδ' ἦν 187.1β.

Οὔτε - οὔτε 166α, *οὔτε - μῆτε* 166α, *οὔτε - τε* 166γ.

Παράθεση 23.

Παραθετικά 39.1.

Παρακείμενος: σε οριστική 90.5, ιδιαίτερες σημασίες 91.5.

Παράλειψη: κατηγορουμένου 2.4γ, ρήματος 2.4γ, υποκειμένου 11.

Παρατατικός: σε οριστική 90.2, ιδιαίτερες σημασίες 91.2.

Παράταξη 161β.

Παραχώρηση (επιρρ. σχέση) 187.4, πίνακας Δ.

Περίοδος 1α.

Ποσό (επιρρ. σχέση) πίνακας Δ.

Πότερον (-α) - ἤ: σε ευθείες ερωτήσεις 7.1β, σε πλάγιες 178.1α.

Πρὶν (σύνδεσμος) 189.

Προθέσεις 155, 156-157: κύριες 155.1, 156, καταχρηστικές 155.2, 157.

Πρόληψη υποκειμένου 199.7.

Προσδιορισμοί 3: επιρρηματικοί 3β, 144-145 (απαρέμφατο αναφοράς 116.5, απαρέμφατο αποτελέσματος ή σκοπού 116.6, εμπρόθετοι 154, επιρρ. κατηγορούμενο 15, επιρρ. μετοχή 127, επιρρ. πρόταση 173β, επιρρηματα 146-150, πλάγιες πτώσεις: αιτ. 153, γεν. 151, δοτ. 152, προληπτικό κατηγορούμενο 16), ονοματικοί πίνακας Ε, ονοματικοί ετερόπρωτοι 30 (σε αιτ. 33, σε γεν. 31, σε δοτ. 32), ονοματικοί ομοιόπρωτοι 22 (επιθετικός 27-28, επεξήγηση 25-26, κατηγορηματικός 29, παράθεση 23-24), πλάγιες πτώσεις από επιρρηματα, επιφωνήματα, μόρια (αιτ. 37, γεν. 34-35, δοτ. 36).

Προσθήκη (επιρρ. σχέση) 156.9, 156.15, 157.1, 157.7.

Προστακτική 92α, 107.

Πρόταξη ὄρου 200.

Πρόταση 1-2: αναφορική 190-194, αναφορική αιτιολογική 194.A1, αναφορική παραβολική 194.B, αναφορική συμπερασματική 194.A3, αναφορική τελική 194.A2, αναφορική υποθετική 194.A4, απαρεμφατική 116.1, ευθεία ερωτηματική (πραγματική, ρητορική) 4-8, ως προς τους ὄρους 2.4 (απλή 2.4α, ελλειπτική 2.4γ, επαυξημένη 2.4δ, σύνθετη 2.4β), ως προς το περιεχόμενο 2.1 (κρίσης 2.1α, επιθυμίας 2.1β, επιφωνηματική 2.1γ, ερωτηματική 2.1δ), ως προς το ποιόν 2.2 (αρνητική 2.2α, καταφατική 2.2β), ως προς τη σχέση της με τις άλλες 2.3: κύρια 2.3α, δευτερεύουσα 2.3β, 171-194: επιρρηματική 173β (αιτιολογική 179, αναφορική επιρρηματική 193, εναντιωματική 186, παραχωρητική 187, συμπερασματική 181, τελική 180, χρονική 188-189,

χρονική υποθετική 188.2β-γ, υποθετική 182), ονοματική 173α (αναφορική 192, ειδική 175, ενδοιαστική 176, πλάγια ερωτηματική 177-178), προτάσεις στον πλάγιο λόγο 197.

Προτερόχρονο (χρονική βαθμίδα) 128, 188.

Πτώσεις 205.

Ρήμα 56: αμετάβατο 57β, αποθετικό 82, απρόσωπο 83, ενεργητικό 57, μέσο 59 (αλληλοπαθές 63, αυτοπαθές 61, διάμεσο 62α, δυναμικό 64, περιποιητικό 62β, πλάγιο 62), μεταβατικό 57α (μονόπρωτο 70α, δίπρωτο 70β), ουδέτερο 67, παθητικό 65, συνδετικό 13, έλξη συνδετικού ρήματος 199.4β, παράλειψη ρήματος 2.4γ, παράλειψη ρήματος υπόθεσης ή απόδοσης 185 υποσημ. 16α.

Σκοπός (τελικό αίτιο· επιρρ. σχέση) 180.4, πίνακας Δ.

Σύγκριση 38-41, επιρρ. σχέση 156.12, 156.15.

Σύγχρονο (χρονική βαθμίδα) 128, 188.

Συμμετοχή/σύμπραξη (επιρρ. σχέση) 156.11.

Συμπλοκή (τρόπος σύνδεσης) 163, (σχήμα λόγου) 204 υποσημ. 26.

Συμφωνία: των κύριων όρων 17-21.

Σύνδεση: μετοχών 137, προτάσεων 161: παρατακτική 161β, 162 (με αντιθετικούς 168, αιτιολογικούς 169, διαζευκτικούς 167, συμπερασματικούς 170, συμπλεκτικούς συνδέσμους 163: απλή 164α, αποφατική 166, εμφατική 164β, επιδοτική 164δ, 166δ-ε, καταφατική 164), υποτακτική 161γ.

Σύνδεσμος παρατακτικός 161β, 162, υποτακτικός 161γ.

Συνοδεία (επιρρ. σχέση) 156.11, 156.18.

Σύνταξη: απρόσωπη 83-84, απτική 17, ρήματος 68-82, ρηματικών επιθέτων σε -τος και -τέος 141, 143, μετατροπή ενεργητικής σύνταξης σε παθητική 81-82.

Σχεδόν (τε) - και 164γ.

Σχέση επιρρηματική 144, 146, 154, 173β, 193, πίνακας Δ· για κάθε επιρρηματική σχέση βλ. την οικεία αλφαβητική σειρά.

Σχήμα ασύνδετο 161α.

Σχήμα κατ' άρση και θέση 168.3α.

Σχήματα λόγου 198-204: σχετικά με τη γραμματική συμφωνία των λέξεων 199 (ανακόλουθο 199.3, απτική σύνταξη 17, έλξη 199.4, καθ' όλον και μέρος 199.5, κατά το νοούμενο 199.6, πρόληψη 199.7, σύμφυρη 199.8), σχετικά με τη θέση των λέξεων 200-201 (ασύνδετο 201.1, κύκλος 201.2, ομοιοτέλειτο ή ομοιοκατάληκτο 201.3, παρήχηση 201.4, παρονομασία 201.5, πρωθύστερο 201.6, υπερβατό 201.7, χιαστό 201.8), σχετικά με τη σημασία των λέξεων 202 (αλληγορία 202.1, αντίφραση 202.2, αντονομασία 202.3, κατ' εξοχήν 202.8, μεταφορά 202.4,

μετωνυμία 202.5, παρομοίωση 202.6, συνεκδοχή 202.7, υπερβολή 202.9), σχετικά με την πληρότητα του λόγου 203 (βραχυλογία 203, πλεονασμός 204)· βλ. και ανανταπόδοτο, σχήμα κατ' άρση και θέση.

Ταυτοπροσωπία 112α.

Τέ 164α, **τε - και** 164β, **τέ - τε** 164β.

Τόπος (επιρρ. σχέση) πίνακας Δ.

Τρόπος (επιρρ. σχέση) πίνακας Δ.

Τρόπος εκφραστικός 198, **τρόπος λεκτικός** 202.

Τύποι ονοματικοί 108.

Υπεράσπιση (επιρρ. σχέση) 156.14, 156.17.

Υπέρβαση μέτρου ή ορίου (επιρρ. σχέση) 156.17.

Υπερσυντέλικος: σε οριστική 90.6, ιδιαίτερες σημασίες 91.6.

Υποκείμενο 9α: ρήματος 10, απαρεμφάτου 112, απροσώπων 85, μετοχής 135, παράλειψη 11, πρόληψη 199.7, συμφωνία 17-18, 20-21, έλξη 199.4 υποσημ. 1β.

Υποταγή (επιρρ. σχέση) 156.18.

Υποτακτική (έγκλιση) 101: απορηματική 103, βουλητική 102, αποτρεπτική 102β, προτρεπτική 102α, στις ανεξάρτητες προτάσεις 92α, 95, 101, στις εξαρτημένες 174, 92β.

Υπόταξη 161γ.

Υστερόχρονο (χρονική βαθμίδα) 128, 188.

Ύλη (επιρρ. σχέση) 156.4, 156.7.

Φέρε (δή) 102α, 107γ, 159.7γ.

Χρόνος (επιρρ. σχέση) πίνακας Δ.

Χρόνος ρήματος 87: αρκτικός 90, εξακολουθητικός 89α, ιστορικός 88β, μελλοντικός 88γ, παραγόμενος 90, παροντικός 88α, συνοπτικός 89β, συντελικός 89γ, χρόνοι στην οριστική 90, ιδιαίτερες σημασίες των χρόνων στην οριστική 91, στις άλλες εγκλίσεις και στους ονοματικούς τύπους 92· για κάθε χρόνο βλ. την οικεία αλφαβητική σειρά.

Ως 159.23.

Ωσπερ παραβολικό 194.β.1γ, **ώσπερ ει, ώσπερ αν ει** 185 υποσημ. 16α.

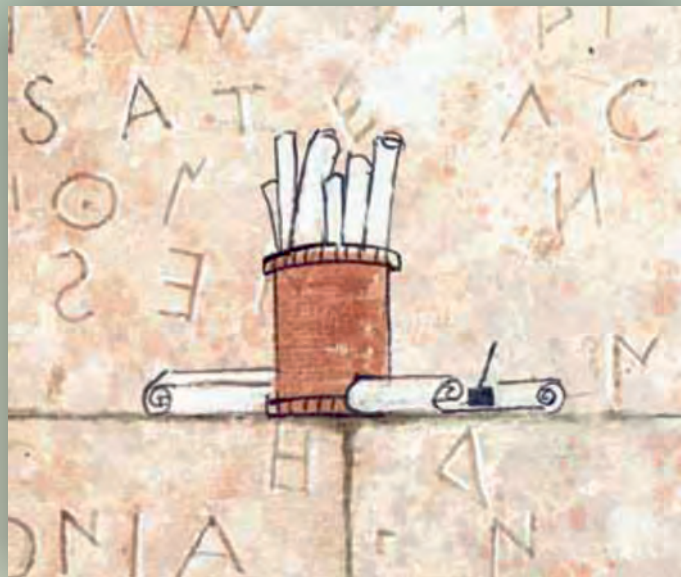
Ωστε: με έγκλιση 181.1, 181.2α-β, με απαρέμφατο 181.2ε, σε κύρια πρόταση 170.6.

Βιβλιογραφία (συνοπτική)

- Humbert J.**, *Συντακτικόν της αρχαίας ελληνικής γλώσσης. Εξελληνισθέν υπό Γεωργίου Ι. Κουρμούλη*, Αθήνα 1957.
- Κουνέρου Ραφαήλ**, *Μεγάλη γραμματική της ελληνικής γλώσσης. Έκδοσις δευτέρα εντελώς διασκευασθείσα. Εκδίδεται νυν εκ του γερμανικού μεταγλωττισθείσα υπό Ευσταθίου Γ. Σταθάκη, καθηγητού του Β΄ Γυμνασίου. Μέρος δεύτερον. Τμήμα πρώτον – Τμήμα δεύτερον*, Αθήνα.
- Liddel H.G. – Scott R.**, *Μεγά λεξικόν της ελληνικής γλώσσης. Μεταφρασθέν εκ της αγγλικής εις την ελληνικὴν υπό Ξενοφώντος Μόσχου δ.φ.*, τόμ. I-IV, Αθήνα 1901-1906.
- Μουμπζάκης Α.Β.**, *Συντακτικόν της αρχαίας ελληνικής Α΄, Β΄, Γ΄ Λυκείου*, ΟΕΔΒ, Αθήνα 1981.
- Μπαμπινιώτης Γ.**, *Λεξικό της νέας ελληνικής γλώσσας*, Αθήνα ²1998.
- Οικονόμου Μ.Χ.**, *Γραμματική της αρχαίας ελληνικής: Α.Π.Θ. / Ι.Ν.Σ. (Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη)*, Θεσσαλονίκη ³1984.
- [**Ομάδα Εργασίας**], *Συντακτικόν της νέας ελληνικής Α΄, Β΄ και Γ΄ Γυμνασίου*, ΟΕΔΒ, Αθήνα.
- Schwyzler E.**, *Η σύνταξη της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, μετάφραση: Γ.Ε. Παπασιμπας – Π. Χαιρόπουλος*, Αθήνα 2002.
- Τζάρτζανος Α.**, *Συντακτικόν της αρχαίας ελληνικής γλώσσης*, Αθήνα 1931.
- Τζάρτζανος Α.**, *Νεοελληνική σύνταξις της κοινής δημοτικής*, Αθήνα ²1953.
- Τζουγανάτος Ν.Δ.**, *Σύνταξις της αρχαίας ελληνικής γλώσσης. Ο υποτεταγμένος λόγος*, Αθήνα 1963.

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

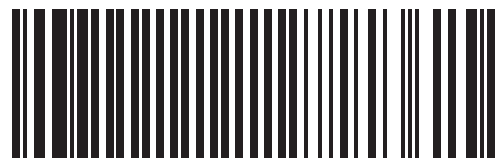
Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.

Κωδικός βιβλίου: 0-21-0066

ISBN 978-960-06-2700-8

ITYE
"ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ"
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ
ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ & ΕΚΔΟΣΕΩΝ

(01) 000000 0 21 0066 1